

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS NA BLIADHNA, 1876.

“THIG DHACHAIDH! THIG DHACHAIDH!”

LEUGH sinn o cheann ghoirid anns a phaipeir - naigheachd “*The Times*,” am fios a leanas:—“Ma bheir suil A. A. a dh’fhàg tigh ’athar an aire dha so, tha e air a ghuidheadh dheth le dùrachd pilltinn a ris. Bheirear maith-eanas anns gach ni a thachair.”

Fhir-leughaidh! anns an duilleag so tha teachdaireachd o d’Athair air neamh mu choinnimeh do shùla. Ma tha thu fhathasd am fad as, the e a’ guidheadh dhìot pilltinn. Bheirear

maith-eanas anns na chaidh seachad. Tha e ag innsadh dhuit gu bheil aoibhneas air neamh os cionn aoine pheacach a ni aithreachas.

’N uair a tha peacach a’ gabhail a staid a stigh de rìreadh; ’n uair a ’s leir dha bith, cionta, agus cudthrom a pheacaidh, agus a tha e ag iarraidh aithreachais,—tha e ’cur mar cheisd, “Am bheil suim aig Dia dhomhsa? Am bheil Dia cho toilichte gabhail riumsa ’s a tha mise air pilltinn?” Ann an

sgeulachd a' mhic stroigheil, tha an Tighearn Iosa a' toirt seachad gu soilleir, gu bheil aoibhneas air neamh os cionn aoin pheacaich a ni aithreachas, bitheadh e 'n a Iudhach no 'n a Chinneach.

"An sin thainig na cis-mhaoir uile agus na peacaich am fagus da, chum éisdeachd ris. Agus rinn na Phairisich agus na sgrìobhaichean gearan ag radh, Tha 'm fear so 'gabhail pheacach d' a ionnsuidh, agus ag itheadh maile ri u. . . .

"Agus thubhairt e, Bha aig duine àraidh dlùthis mhac; agus thubhairt am mac a b'òige dhiubh r' a athair, Athar, thoir dhomhsa a' chuid-roinn a thig orm de d' mhaoin. Agus roinn e eatorra a bheathachadh.

"Agus an déigh beagan de laithibh, chruinnich am mac a b'òige a chuid uile, agus ghabh e a thurus do dhùthaich fad air astar, agus an sin chaith e a mhaoin le beatha struidheasaich. Agus an uair a chaith e a chuid uile, dh' éirich gorta ro mhòr 's an tìr sin; agus thòisich e ri bhì ann an uireasbhuidh. Agus chaidh e agus cheangail se e fein ri aon de shaor dhaoineibh na dùthcha sin: agus chuir e d' a fhearann e, a bhìadhadh mhuc. Agus bu mhiann leis a bhrù a lionadh de na plaosgaibh a bha na mucan ag itheadh; oir cha d' thug neach air bith dha.

"Agus an uair a thainig e chuide fein, thubhairt e, Cia lion de luchd tuarasdail m' athar-sa aig am bheil aran gu leoir agus r' a sheachnadh, 'n uair a tha mise a' bàsachadh le gorta? Eiridh mi, agus theid mi dh' ionnsuidh m' athar, agus their mi ris, Athar, pheacaich mi 'n aghaidh fhlaithceanais, agus a'd làthair-sa.

"Agus cha-n fhiù mi tuilleadh gu'n goirte go mhae-sa dhìom; dean mi mar aon de d' luchd tuarasdail. Agus d' éirich e, agus chaidh e dh' ionnsuidh 'athar. Ach air dha bhì fathast fad uaith, chunnaic 'athair e, agus ghabh e tras mor dheth, agus ruith e, agus thuit e air a mhuineal, agus phòg se e. Agus thubhairt am mac ris, Athar, pheacaich mi an aghaidh fhlaithceanais, agus a'd làthair-sa, agus cha-n fhiù mi tuilleadh gu'n goirte do mhae dhìom.

"Ach thubhairt an t-athair r' a sheirbh-sich, Thugaibh a mach a' chulaidh a's fearr, agus cuiribh uime i, agus cuiribh fainne air e laimh, agus brogan air a chosaibh. Agus thugaibh an so an laogh biadhta, agus marbhaibh e; agus itheamaid agus biomaid subhach; oir bha mo mhae so marbh, agus tha e beo a ris; bha e cailte, agus fhuaradh e. Agus thòisich iad air bhì subhach. A nis bha a mhae bn shine mach 's an fhearann: agus an uair a thainig e, agus a thàr e 'n lagus do'n tigh, chual e 'n ceòl agus an dansa (Luc xv. 1, 2, 11-15).

Is e so ann an cosamhlachd teachdaireachd Chrìosd fhéin mu'n dibheatha a gheibh an t-anam a philleas. Mar so cha-n ann an uaigneas do na deisciobluibh ach am follais do'n t-saoghal uile, co dhiubh dh' éisdeas e no nach éisd, tha e ag innseadh gu bheil aoibhneas air neamh as cionn na h-uile peacaich a ni aithreachas.

Fhìr-leughaidh, co an t-àite ann an "turus an eilthirich" ud gus an tainig tusa, ma thoisich thu idir air?

1. *Peacadh* a mhic stroigheil. B' e toiseach a thruaighe *gun do theich e o'athair*. Cha do ghràdhaich e e, agus cha do chuir e meas air a ghràdh. Shaoil leis gum bitheadh e na 's sona nam bitheadh e as a shealladh, far am faodadh e peacadh mar a thogradh e, gum neach gu combairle no cronachadh a thoirt air. B' e sin a cheud pheacadh agus a pheacadh bu mho, ach cha b' e idir 'aon pheacadh; oir thug e a chuid leis dh' ionnsuidh na dùthcha 'fad as. An sin chaith e cuid 'athar le beatha stroigheil.

Agus mar sin b' e a' cheud peacadh againn,—am peacadh bha air thoiseach uile, gun do theich sinn o Dhia. Is e a' cheud ni tha r' a chuir an aghaidh na h-uile duine neo-iompaichte gu bheil e "*gun Dia ann an t-saoghal*." Cha-n 'eil gràdh aig do Dhia agus cha-n 'eil iarraidh aig air a ghràdh. Is toilinntinn leis gu minic Dia fhògradh as a chridhe, chum agus gum faod e gun bhacadh a rathad fhéin a lean-tuinn.

2. *Truaigh* a mhic stroigheil. 'N uair a chaith e na bh' aige thoisich e r' a bhì 'an uireasbhuidh. Thoisich e ri buain mar a chuir e. Le ocra o'n leth stigh, agus goirt o'n leth mach, thoisich e air biadhadh mhuc, chum e fhéin a dhìon o 'n bhàs. Gidheadh bha a chridhe gun bhriseadh. Chaidh e am bròn agus an nàire, ach cha do chaidh e am peacadh.

Is ann mar sin a thachras do' n pheacach 'n uair a tha briseadh a' tighinn air. Trid lànachd arain, agus ardain a ghuais cha-n iarr e Dia. Ach tha laithean dorcha a' tighinn. Tha e

fhathasd a' gluasad anns a' pheacadh, ach cha-n 'eil am *peacadh* 'n a *thoilinntinn*. Le cridhe mi-shuaimhneach tha e ag iarraidh soithichean ùra, ach tha e 'g a fhaicinn fìor mu 'n timchioll nìle "nach gleidh iad uisge." Tha coguis chiontach 'g a gheur-leanmbuinn. Cha dean dideanan bréige dìon da na 's fhaide'n a aghaidh fhéin no an aghaidh Dhé. Gidheadh cha phill e. Tha e sgèth ann am meud a shlighe, gidheadh cha-n abair e nach 'eil dòchas ann. Tha e duilich airson an *fhulangais*, ach cha-n 'eil airson a pheacaidh.

3. *Aithreachas* a mhic stroigheil. "Thainig e thuige féin." Thug an truaigh chraiteach, lom, gus an tug e e féin air gun do smuainich e air tigh 'athar. Thug an t-ocras air gun do smuainich e air an aran a bha na 's leòr agus r' a sheachnadh. Nis nach robh neach ann a "bheireadh dha," smuainich e mu ghràdh 'athar a rinn uaireigin aoibhneas 'n a shonas, agus ann am frithealadh d' a uile uir-easbhuidhean. Tha cuimhne a ghràidh sin, agus mar a bhuin esan ris, a' leaghadh a chridhe. Cha-n urrainn e cur suas leis na 's fhaide. "Éiridh mi agus theid mi dh' ionnsuidh m' athar." Agus smuainich e cìod a theireadh e: na h-uile nì 'aideachadh, agus iarraidh gu'm faigheadh e tighinn air ais mar sheirbhiseach. Tha e ag àrach dòchais gum faod so a bhì. Agus cha-n 'eil dàil tuilleadh ann. "Dh' éirich e agus thainig e dh' ionnsuidh 'athar."

Is amhuil sin am peacach. Fhad 's a 's urrainn e tha e 'toirt oidheirp air a bhì sona as engmhais Dhia. Fhad 's a mhaireas cairdean, agus toilinntinnean, agus dideanan bréige, bìthidh misneach aig, agus m'char leis gach smuain mu bhithbhuantachd dh'orcha a dh' fhaodas éiridh 'n a chridhe. Ach tha là na trioblaid a' tighinn. Tha a chuid iodholan agus a chuid dòchasan air an spionadh uaithe, agus tha e air fhàgail lòn, falambh. Tha an Spiorad beannaichte a' beantuinn r' a chridhe.

Mar a rinn an duine de na Phairisich do 'm b' ainm Nicodemus, tha e ag iarraidh comhairle naithesan a tha

a' gabhail ri peacaich. Tha e 'teicheadh a dh' ionnsuidh a Bhìobuill air an d' rinn e dearmad cho mòr, agus tha e a' faotainn gu bheil focal sin na beatha gun atharrachadh. "Is ann mar sin a ghràdhaich Dia an saoghal gun tug e aoughiu Mic chum 'as ge' b' e a chreid-eadh ann nach bàsaicheadh e ach gum bitheadh a bheatha mhaireannach aige."

Agus is cuimhne leis gu bheil e sgrìobhta, "Thigibh nis agus reusaicheadhaid r' a chèile." Tha e 'smuain-eachadh mu 'n t-Slanuidhear sin a rinn an luchd-bròin aoibhneach anns na h-uile linn (Isa. lxi. 3), nach bris a' chuire bhrùite, 'us nach mùch an lion de 'm bheil an caol smùid (Matt. xii 20); agus mu 'm bheil e sgrìobhta, gu bheil e comasach air na h-uile neach a thig a dh' ionnsuidh Dhé tridsan a thearnadh gus a cheum a 's faide (Eabh. vii. 25), an t-aran a thugadh airson beatha ad t-saoghail (Eoin vi. 50, 51.)

Agus a nis tha a' cheisd ann leis an do thoisich sinn, "Am bheil spéis aig Dia dhomhsa? Am bheil Dia cho toilichte gabhail rium 's a tha mise air pilltinn d' a ionnsuidh?"

4. *Pilleadh* a' mhic stroigheil, agus an dibheatha a fhuair e. Bha dòchas aig a mhaic stroigheil, ach is beag a b' aithne dha de lànachd gràidh athar. Smuainich e roimh laimh cìod e a theireadh e: gun aicheadh e na h-uile nì, agus gum faodadh e bhì mus leigeadh e leis bàsachadh, gun d' thugadh 'athair àite fir-tuarasdail dha. Bha e 'smuaineachadh air 'athair, ach is beag a shaoil leis gun robh 'athair a' smuaineachadh airsan, "Ach an uair a bha e fhathasd am fad as, chunnaic 'athair e, agus ghabh e truas dheth, agus ruith e agus thuit e air 'amhaich, agus phòg se e."

Agus is e tha ann a so samhladh le Iosa air an dibheatha a gheibh am peacach a nì aithreachas. Tha e 'toiseachadh air iarraidh le iomadh eagail agus amharuis. Tha na beachdan aig mu ghràdh Dhia ann an Criosd do pheacaich, dorcha agus michinnteach. Tha gné dhòchais aig gun toir Dia maitli-

eanas da, ach ma thearnas e air éigin o ifrinn e, cha-n urrainn e tuilleadh earbsadh. Coslach risa mhac stroigheil. Cha b' urrainn esan tuilleadh earbsadh ach an t àite bu fàire am measg nan seirbhiseach. Ach "cha-n' eil mosmuaintean mar bhur smuaintean-sa, ni mo tha mo shlighean mar bhur slighean-sa, deir an Tighearn." 'N uair bha am mac a' smuaineachadh mu phronnag arain, agus deoch de 'n uisge, agus aite am measg an luchd-tuarasdail, bha an t-athair a' smuaineachadh mu 'n chulaidh a 's fearr, agus am fàinne, agus na brògan, agus an laogh biadhtha; àite mic ann an cridhe athar, agus aig a bhord. Cha do chuir e uaith e 'n a luideagan agus 'n a thruaigh gu e fhéin a dheanamh iomchuidh airson lathair-eachd 'athar, mus leigeadh e am fagus da e. Ach mar a bha e, o an dùthaich chéin ud 'n a luideagaibh, 'n a thruaigh, 'us 'n a ocras, "ruith e, thuit e air 'ambaich, agus phòg se e." Cha d' fhàg e e ach an *d'iarr* e aodach. Chunnaic e a *luideagan*, agus ghlaodh e, "Thugaibh an so a' chulaidh a 's fearr agus cuiribh uime i." Ni mo leig e leis biadh iarraidh. *Chunnaic* e a ghnuis caol agus gun tuar leis an ocras, agus ghlaodh e, "Thugaibh an so an laodh biadhtha."

Agus is ann mar so tha aobhneas a' mhaitheanas 'tighinn, 'n uair a tha Dia a dh'iarr air an t-solus dealradh a dorchadas, a dealradh ann an cridhe aithreachail peacaich, chum solus eolais gloire Dhé ann an gnuis Iosa Crìosd a thoirt da (2 Cor. iv. 6). Bha e ann an dòchas beag gum bitheadh e air a thearnadh o ifrinn, agus gum faigh-eadh e saorsa, anns an àite a 's ilse, chum seirbhis a dheanamh do Dhia. Ach a bhi 'n a *mhac*—bhi air a thogail o' n

duslach, agus air a chur suas anns na h-ionadaibh neamhaidh maille ri Iosa Crìosd—bhi air a chur *air ball* gun airgiod agus gun luach am measg a chlànn, cha b' urrainn e e so a thuig sinn, oir 'cha-n e so dòigh dhaoine.' Ach fhir-leughaidh ionmhuinn, is e doigh Dhé e. 'N uair tha peacach air *fhìveanachadh gu saor*, trid an t-saorsa a th' ann an Iosa Crìosd, tha Crìosd air a dheanamh dha le Dia 'n a ghliocas, 'n a fhireantachd, 'n a naomhachd, agus 'n a shaorsa; fad os cionn na 's urrainn e iarraidh no bhreithneachadh.

Fhir-leughaidh ionmhuinn! tha Dia aon uair eile a' tairgseadh dhuit uile shaoibhreis a ghràis. Tha e a' tairgseadh dhuit maitheanas, athnuadh-achadh cridhe, sìth coguis, aobhneas anns an Spiorad Naomh: beannachd air gach ni a ni thu anns a' bheatha so, agus sonas gun chrich anns a' bheatha ri teachd. Oh, na cuir uait do shlainte shiorruidh. "Is eagalach an ni" do pheacach 'n a pheacaidhean "tuiteam ann an lamhan an Dé bheo." Ach is ni beannaichte an ni do anam bochd air a dheanamh falamh dbeth fhéin, aig nach 'eil dòchas ach so, gun "d' fhuair Crìosd bàs airson nan aingidh," tuiteam ann an lamhan Athar a mhic stroigheil. "Bheir e maitheanas *gu pailt*, oir cha-n 'eil mo smuaintean mar bhur smuaintean-sa, ni mo tha mo shlighean mar bhur slighean-sa, deir an Tighearn" (Isa. lv. 7, 8).

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhran so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

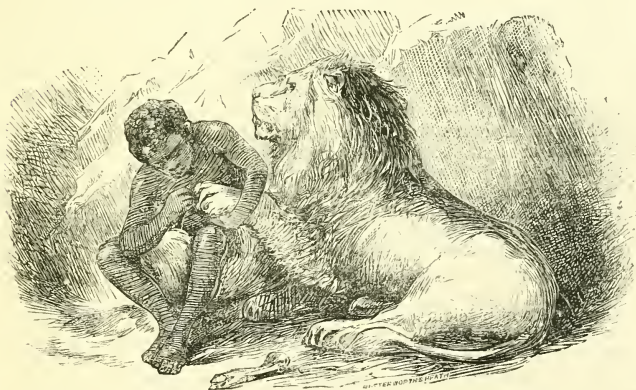
DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS MAIRT, 1876.

AN DUINE AGUS A MHIGHNETHEILEACHD.

“Thainig e dh' ionnsuidh a dhùthcha féin, agus cha do ghabh a mhuintir féin ris.”

Faic taobh-duilleig.

I. BHA AN SLUAGH AM MEASG AN DO GHABH AR TIGHEARN COMHNUIDH CIONTACH DE MHIGHNETHEILEACHD DIA.

Bha iad 'n an sluagh a fhuair fàbhar os cionn nan uile dhaoine. Bu choir dhoibh gabhail ris le aoibhneas. Rinn e soilleir gu leòr gu 'm b'è am Messiah. Rinn e miorbhuilean sònraichte, agus labhair e mar nach do labhair duine riamh 'gidheadh dhiult iad e, a' buntuinn

ri 'n caraid mòr mar gu 'm bu nàmhad e. Is e bh' ann an so mighnètheileachd na tìre. A thuilleadh air sin bheannaich e iomadh sùla le solus, dh' fhosgail e iomadh cluaise. Gidheadh cha do lean a mhòr chuid diubh sin e, oir an deigh 'aiseiridh cha robh aig de dhaoinibh a bha 'g a leantuinn ach mu shé fichead. Agus cha-n e sé fichead a leighis e ach a réir an fhocail iomadh ceud. Nach mighnèheil gu 'm faigheadh duine a

March 1876.

“An Duine agus a Mhignètheileachd.”

shuilean o Chrìosd, 'us nach faiceadh e Chrìosd leo. Ach is ann mar sin a bha. Bha mòran air an leigheas ach is beag a chreid.

Is aithne dhuinn a ris, gu 'n do bheathaich Chrìosd mìltean de shluagh ocrach. Bha e car ùine ro mheasail aca, mar a bhitheas duine aig am bi buillionnan ri roinn. Ach cha robh ni natha ach na gheibheadh iad d' a chuid. Faodaidh bhì gu 'n robh gu leòr de na daoineibh féineal ud a ghlaodh, "Ceus e, ceus e!"

Is ann mar sin a bhuin iad ri Chrìosd cuideachd 'n uair a bha e a' teagasg an t-sluaigh. Theagaisg e dhoibh an fhìrinn ghlan, agus bu bhochd a thuarasdal uatha. Cha b' urrainniad a ràdh mu na searmoinibh aige nach robh brìgh annta, no nach robh gràdh annta. Cha-n 'eil sinn a' foghlum gu 'n do thuit codal air aon d' 'a luchd-éisdeachd mar a thuit air Eutichus eadhon fo theagasg Plioil. Aig Nasaret ciod e a fhuair e, mar dhuais? Thug iad leo gu malaidh a' chnoic e, agus thilgeadh iad sìos e, mur d' fhuair e teicheadh. An uair a theagaisg e na h-Iudhaich anns an teampul, "thog iad clachan a ris gu 'n tilgeadh air." Am malairt air a shlainte, dh' iarr cuid a ribeachd 'n a chaimnt, agus chas cuid eile am fìaclan ann an corruich ghairg ris. Thug e solus a dh' ionnsuidh an dorchadais, agus cha do ghabh an dorchadas e.

Cia tric 's a b' éigin do chridhe Chrìosd bhì air a chràdhadh le ainiochd dhaoine! An sud 's an so bha boirionnach caoimhneil a fhrìthealadh dha d' a cuid, agus air amaibh lean anam gnètheil e mar dheisciobul; ach mar is trice cha do ghabh daoine r' a ghràdh.

Agus mar a b' fhaide bha e 's an t-saoghal is ann bu mhò a dh' aithnich e de'n mhìghnètheileachd so. Chaith e a la uile airson dhaoine. B' e a bhìadh agus a dheoch a bhì 'deanamh maith dhoibh. Cha do ghràdhaich màthair a leanabh riamh mar a ghràdhaich Chrìosd a phobull anns an t-saoghal; agus air na h-uile doigh dh' iarr daoine a, bheatha gun sgar. An uair a sheas

an sluagh ann ad sràid Ierusalem a' glaadhaich gu naimhdeil, "Ceus e, ceus e!" shaoileadh neach gur e bh' ann mortair no meairleach, a rinn olc mòr air an t-sluagh, no a mhi-naomhaich nithean mòr Dhé. An àite sin is e sheas am fianuis an naimhdeis duine ciùin,—an duine a b' fhein-aicheadh-aichte, agus 'bu chaoimh a bha riamh air an talamh. Oh! mìghnètheileachd mallachte dhaoine!

Mu dheireadh, fhuair an ginealach ud an rathad fhéin leis an Duine bhrònach, agus an deigh a sgiursadh, thug iad leo e chum a cheusadh. Sheas iad gu h-ainiochdmhor timchioll agus rinn iad magadh air a phian; labhair iad gu sgeigeil m' a phearsa; rinn iad tàire air a chreidimh; rinn iad fanoid air 'ùrnuidh. Faic an da thaobh,—Iosa làn gràdh, daoine làn fuatha. Tha e 'bàsachadh airson pheacach, agus tha na peacaich a' deanamh tàire air 'fhulangas. Ach e' àite an robh na deisciobuil? Cha robh aon dhiubh an sin chum frithealadh dha. "Threig na deisciobuil uile e agus theich iad." Cha robh aon neach dileas cha robh a h-aon. Bha iad uile mìghnètheil.

II. BHA SINNE CUIDEACHD RIAMH MÌGHNETHEIL DA 'R TIGHEARN.

Cha bu mhaith leam bhì air mo mheas mar neach gun fhìrinn; ach bu cheart cho maslach bhì gun ghnètheileachd. Dh' fheuch saighdear a thearnadh o bhàthadh, agus a fhuair aoidheachd fhialaidh, gu gionach ri tigh 'us fearann an duine a shaor e fhaotainn o Philip rìgh Mhacedoin. Thug Philip orra na focail "An t-aoidh mìghnètheil" a losgadh ann an craicinn a bhathais. Dh' fheumadh an duine ud bhì mar Chain an uair a bha conharradh Dhé air. Dearbh gu bheil duine mìghnètheil, 'us rinn thu na 's isle na na h-ainmhidhean e. Tha an seann sgeul mu Androcles agus an leomhan a' tighinn gu 'r cuimhne Sblànaich an duine an leomhan; agus bliadhnachan an deigh sin 'n uair a leigeadh a ris do 'n leomhan e chum a

mharbhadh, luidh an leomhan sìos aig a chosan agus dh' aidich e mar charaid e. Is ole mighnètheileachd do chairdibh, is miosa e do phàrantaibh, ach is ann do 'n t-Slannidhear a 's miosa uile e. Eisdibh mata, agus deanaibh bròn mar a dh' éisdeas sibh, oir tha mise ri bròn mar a labhras mi.

Tha mi an toiseach a' cur so an ire do chreidmhiach. Tha mighnètheileachd ann am peacadh a' chreidmhiach ann an ceum; oir o dh' fhuiling an Slannidhear airson peacaidh, tha sinn mighnètheil an uair a theid sinn a stigh 's a pheacadh. An toir sinne àite do 'n pheacadh a mharbh Crìosd? Cuiream-aid uainn e air fad! Na 'm faicheadh bean mortair an duine aice roimhe, agus gu 'n d' thugadh i gràdh dha, cìod e a theireadh daoine m 'a deighinn. Gu 'n gleidheadh an Tighearn sinn o bhì air cho beag nàire.

N' am b' ann air dhoigh eile bha e air a chur as ar leth, eadhon gur beag seirbhis a tha sinn a' deanamh agus gur beag a tha sinn a' toirt da, am b' urrainn sinn àicheadh? Cìod e rinn sinn riamh airson Iosa? Nach bu bheag e? An uair a leughas mi mu na naoimh a' toirt seachad an cuid uile, a' dol thar a chuain, a leigeadh dhiubh an goireasan, agus a' caitheamh an latha dlù do 'n bhàs, am measg fhia-bhruis agus ainmhidhean fhiadhaich, agus sin uile air sgàth onoir Chrìosd, tha mi air mo chòmhach le nàire. Co sinn a bhraithre? Nach folaich sinn ar cinn ri amharc air ar neonuidheachd spioradail?

Labhraidh mi nis mu chuid aig am bheil am mighnètheileachd na 's mò a chionn gu bheil iad a' diùltadh Chrìosd gu h-ìomlan. Tha sibh a' cluinntinn gun sgar gu 'n d' thàinig Iosa Crìosd do 'n t-saoghal a thearnadh pheacach, agus, "Cia b' e a chreideas ann nach sgriosar e, ach gu 'm bì a' bheatha shiorruidhaige." A dh' aindheoin air so, gus an dearbh àm-sa, tha mòran agaibh a tha' diùltadh earbsadh as; tha sibh a' tuisleachadh air an fhocal air dhuibh bhì easumhal." Ma dh' aicheadhas sibh so, cuiridh mi a' cheisd oirbh,

Carson mata nach do ghabh sibh e mar Shlannidhear? Carson tha sibh n 'ar naimhdean dha am 'ur eridhe? Theagamh gu 'n abair sibh nach 'eil sibhse 'smnaineachadh air na nithibh so. Cha smuainich sibh eadhon airsan! Nach fhaic sibh luach annsan? Am bheil sibh gun suim d' a fhuil? Dhiult sibh gus an là an diugh an Crìosd a bhàsaich airson pheacach. Am bheil fhios agaibh cìod a rinn sibh? An urrainn sibh leantuinn air 'ur diùltadh, ann a dhearbh fhianuis? An abair sibh nis ris 's an aghaidh, "A Mhic Dhe, a dhoirt d' fhuil airson peacaidh dhaoine, cha-n earb sinu asad. A Mhic Dhé a' bàsachadh an àite pheacach, cha gheill sinne dhuit?" Ach *thubhairt sibh sin 'n a lathair*, oir tha esan a làthair a ghnàth, ged nach mothaich sùil no cluas dha.

Tha cuid ann 'us cha leòr leò an Tighearn a dhiultadh, ach ni iad fochaid air an t-soisgeul agus ni iad tàire air a' phobull. Fhir-fochaid, cìod e rinn e riamh eum do chall? C' uine a fhuair thu droch shealladh no droch fhocal uaith? Oh! is ann o esan a bhì 'na thosd tha thusa beò. Na 'n deanadh e casaid ort cha rachadh tu as a chaoidh; ach cha d' rinn e sin, is ann a thairg e eadar-ghuidhe dheanamh air do shon. Chunnaic sinn air amaibh fa chomhair nam breitheamhan aimsireil againn fearposda aingidh air a thoirt 'nam fianuis, airson droch caramh air a' mhnaoi bhoehd a bha ceangailte ris. Thoir sùil oirre. Tha am breitheamh ag iarraidh òirre fianuis a thabhairt. Guilidh i 'us crathaidh i a ceann, ach cha labhair i focal. Tha a' cheisd air a cur oirre, "Nach do bhuin e gu h-òle riut an dé." Is fhad mu 'm freagair i, oir tha gràdh aice fhathast do 'n duine gun diù. agus cha-n abair i focal 'n a aghaidh. Cìod e mar tha eridhe an duine sin 'n a chloich, mur toir e gràdh dhi gu bràth tuilleadh. Ach faic coimeas na 's urramaiche na sin. Sin agad an Tighearn a lot thu gu goirt le do labhairt aingidh agus le d' fhochaid geur; an uair a dh'

fhosgaileas esan a bheul chum labhairt airson pheacach, tha e 'gladhaich, "Athair thoir maitheanas doibh oir cha-n 'eil fhios aca ciod e tha iad a' deanamb."

Tha an fhirinn ag ràdh gu' n "d' thainig e dh' ionusuidh a dhùthcha féin, agus nach do ghabh a mhuintir féin ris." Nach d' thainig an Tighearn Iosa a dh' ionusuidh na muintir 'n ar measg féin a bha mar gu 'm b' e a mhuintir féin iad? Tha thu an sin tha 'n ad mhac ionmhuinn aig do mhàthair a tha nis an glòir, agus aig an robh gràdh mòr do Chrìosd; agus an uair a thainig Chrìosd do 'd ionusuidh, dh' fhaodadh e ràdh, "Is e so mac m' fhìor bhan-charaid, mac mnatha a thug a cridhe dhomh; cha-h fhaod a bhì nach gràdhaich esan mi." Ach dhùin thu an dorus air. Theagamh gur mac ministèir soisgeil thu, ach tha thu 'n ad nàmhad do Dhia. Bhùineadh do chloinn ministèir bhì air taobh an Tighearna; ach cha-n' eil iad uile mar sin. Aen bheil neach dhiubh 'gam chluinntinn? Feuch nach bì thu mighnètheil do Dhia d' athar.

III. CIOD E RIS? CIOD E DHE SO UILE?

An toiseach, cuireamaid meas air fulangas Chrìosd. Bu mhòr amhghar a chuirp; ach bu mhò gu mòr amhghar 'anama, agus cha b' e a' ehuid bu lugha dheth mighnètheileachd cus-pairean a ghràidh. Tha fhios agad nach 'eil aon ni a lotas na 's goirt na mighnètheileachd, gidheadh bha e 'coinneachadh ri Chrìosd a ghnàth.

Faicibh ris, gràdh Chrìosd. Dh' aithnich Chrìosd roimh laimh gu 'm

buineadh daoine gu h-ainiochdmhor ris,—gidheadh cha do leig e dheth obair a ghràidh. Lean e air adhart, troimh mhiehlü, agus tàire, agus fhocheid, agus gach truaighe eile, gus an do chrìochnaich e saoradh a phobuill.

A bhraithre ionmhuinn, faicibh a ris cumhachd mòr fola glanaidh Chrìosd a 's urrainn peacadh uamhasach a' mighnètheileachd a dhubhadh as. Ged a thainig e g' a dhùthcha féin, 'us ged nach do ghabh a mhuintir féin ris, gidheadh dhoibhsan a ghabh ris thug e cumhachd a bhì 'nan cloinn do Dhia, eadhon do mhead 's a chreideadh 'n a ainm. Am bheil thu fad leth cheud bliadhna a 'diùltadh Chrìosd? Thig d' a ionusuidh a nis, agus maithidh e do pheacadh. Thig, agus bitidh dìth do bheatha agad.

Agus ciod e a dh' éireas dhoibhsan a bhàsaicheas mar dhaoine a chaith an là mighnètheil do Chrìosd? Tha crìoch air tròcair fhéin. Gabhaidh ceartas aite tròcair aig a' bhàs. Thubhairt neach àraidh gur e "Ceartas Dhé an gràdh 'na lasraichean," agus tha e fìor. An uair a thionndaidheas an gràdh gu bhì 'n a eudach, tha e ainiochdmhor mar an uaigh. Faodaidh daoine tàire dheanamh air Chrìosd, ach thig e ris, agus tha e fhéin ag ràdh "Feuch tha mi tighinn gu luath." Thugaibh an aire, oir 's an là sin 's e so am focal a bhitheas ann, "Feuchaibh, a luchd-tarehuis, agus gabhaibh iongantais, agus rachadh as duibh." Bheir e maitheanas duibh a nis; tha e 'feitheamh air a bhì gràs-mhor nis. Ach rachadh grian na tròcair fodha, agus fanaidh dubhar an dorachadais gu bràth.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhraan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuintir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o am gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN EARRAICH, 1876.

“RABHADH DHEICH MIONAIDEAN!”

LE DR. GUTHRIE NACH MAIREANN.

O CHEANN beagan bhliadhnachan thachair ni an Duineidin chuir uamhas air a' bhaile. Bha sinn uile air ar lionadh le doilgheas, mar a chaidh sinn stigh do 'n eaglais air madninn Sabaid 's a Mhairt 1862, le 'chluinntinn gu 'n do thuit tigh eadar tigh Eoin Knox agus an Drochaid tuath, air taobh tuath na Sraid airde, agus gu 'n do mharbhadh mòran sluaigh—air an tiodhlaiceadh fo na ballachan leagta.

April 1876.

Cha b' nrrainn mise dol ann an sin, ach chaidh mi ann aig codhùnadh na seirbhis, agus chuunaic mi sealladh muladach. Bha am balla-beoil air tuiteam sìos, a 'fàgail an dà thulchann, agus an balla-cùil 'nan seasamh. Bha na daoine mar tha air dha no ceithir cuirp dheug a chladhachadh as an dùn. Thòisich iad aig da uair 's a mhaduinn, agus bha e nis ceithir uairean m' fheasgair, agus bha eagal orra á

“Ten Minutes' Warning.”

leantainn na b' fhaide—an toiseach, a chionn gu 'n ròbh an oidheche a' tighinn; agus a ris, a chionn gu 'n robh stoirm ag éiridh, agus bha eagal air mòran gach mionaid gu 'n tuiteadh na ballachan uile, 'us iad ceithir fichead troidh an airde, agus gu'n tiodhlaic-eadh iad na daoine a bha ag obair aig am bun.

Cia 'cho cràiteach 's a bha e amharc air an àite! B' eagallach ri fhaicinn, mar a bha an oidheche a' dubhadh, air na ballachan fad suas gu 'm mullach, an t-endach a' crochadh, a chuir an luchd-àiteachaidh dhiubh mu 'n deachaidh iad a chodal; agus an tigh air tuiteam sìos a' giùlan leis, daoine, mnathan, 'us clann,—a' codal no 'n an dùisg, a' peacachadh no ag urnuidh, cia b' e mar a bha iad aig an àm,—a dh' ionnsuidh an aoine uaigne ann am priobadh na sùla. Chunnaic mi bata, 'us bu chianail an sealladh, an crochadh gu h-àrd air a' bhalla reubta; a chuir an neach da' m buineadh e an sin gun smuain nach bitheadh e 'n a laimh gu bràth tuilleadh! Bha sgathau 'us sgathan anu far an d' amhairc boirionnaich air am maise, agus far an do sgeadaich iad iad fhéin, an crochadh suas, a' dealradh ann an solus an fheasgair. Bha da uaireadair balbh ann, ceugailte ris a' bhalla mu thri ficheadh troidh suas, ag innseadh an uair air do thachair an sgiorradh; bha iad 'n an samhladh air cor na muinntir do 'n do bhuin iad, aig an robh acfhuinn na beatha nis 'n a thàmh.

Air maduinn an ath latha, chaidh mi ris do 'n àite bhrònach. Bha na ballachan fhathast 'n an seasamh. Bha eudach nam marbh fhathast an crochadh suas orra; bha soithichean de dh' iarunn-geal a' dearsadh 's a ghréin; bha gillean-mirean na cloinne ann.— bha àitean-tasgaidh ann leis na soithichean fhathast an deagh ordugh,— coireachan air na h-éillibh fuara, far an robh na teintean beò fad an deigh bàis na muinntir a bheothaich iad; agus a thuilleadh air sin is iomadh ni a dh' innis gu 'n robh an sluagh—mar a thachaircas aig tighinn Chrìosd, agus

mar a bha daoine roimh an dile—gun smuain air an sgiorradh namhasach, agus ag ullachadh gu h-ealamh airson “an latha mairich.” Air dhomh an tigh leagta fhaicinn, dh' iarr iad orm dol a dh' fhaicinn nan corp. Is mòr a chunnaic mi de na mairbh, ach cuirp na 's eagallaiche agus na 's muladaiche mar shealladh, cha-n fhaca mi riamh, na iadsan a chunnaic mi an sud anns a “Pholice Office.” Bha aon bhoirionnach ann, agus bha coslas oirre a bàs a bhi fadalach agus piantach; ach ged a bu ghoirt an sealladh, bha solas ann am bhi a' creidsinn gu 'u robh ùine aice chum a h-anam earbsadh ri Dia ri h-uchd a' bhàis; agus an Ti a nochd tròcair do 'n ghadaich aig a bhàs, dh' fhaoidteadh gu 'n do nochd e tròcair dithse. Bha neach eile ann mu 'n robh e soilleir gu 'm faca i na bha gu tighinn beagan roimh laimh. Bha i mar gu 'n do dhuaisg i á codal gu fhaicinn gu 'n robh am bàs am fagus. Bha neul uamhuinn air a suilibh, a beul, a h-aghaidh gu léir; agus an nair a bha i fo 'n nambunn ud, thainig am bàs, 'us dh' fhan a coslas mar a bha e; 'us b' oillteil e! Bha e 'n a shealladh cràiteach, ach bha teag-asg ann. Bha e mar gu'm bitheadh Dia a' labhairt 's ag ràdh ri daoineibh, “Bithibhse ullamh mar an ceudna!” “Deanaibh 'ur gairm 'us 'ur taghadh cinnteach!” “Is e so an t-àm taitneach, is e so là na slàinte!”

Tha sibhse a' smuaineachadh gu 'n éirich sibh maireach. Tha cuid agaibh a shuidhich air obair an ath latha; tha an t-àite so ri dol ann, agus an neach ud ri fhaicinn,—tha iad a' cunntadh air maireach a bhi aca. Gidheadh faodaidh bli nach fhaic iad a chaoidh e. Iarraibh uime sin an Slanuidhear. Iarraibh a nis e. Na deanaibh moille. Na fanaibh ris an là maireach. Is sona iad a gheibhear leis a bhàs air an glùnaibh an nochd! mu 'n luidh iad sìos chum fois, a lùbas ann an ùrnuidh dhùrachdaich do Dhia, ag iarraidh tròcair aig a laimh ghràs-mhoir.

Air dhomh tigh nam marbh fhágail, ràinig mi tigh nam beò,—a mhuinntir

a thugadh beò as a chunnart. Chunn-
aic mi an sin leanabh a chladhaicheadh
á seachd troidhean de smùireach 'us
clachan, an deigh bhì tri uairean a dh'
ùine ann. Bha i 'n a codal 'us bu
choslach i ris na mairbh a dh' fhàg mi.
Bha da nighean òga, maiseach, glana,
tapaidh, 'n an luidhe fo eudach-leapa
air an urlar. Thubhairt mi ri aon
dhiubh, "An d' fhuair sibh rabhadh
air bith?" "Oh, fhuair, chuala mo
mhàthair fuaim sgoltaidh, agus dh'
éirich, i 'us thubhairt i gu 'n robh an
tigh a' tuiteam." "Agus ciod e thach-
air an sin?" "Oh, faicibh, cha chuala
i ris e, agus thainig i a chodal euide-
riumsa." An sin dh' fhoighnich mi,
"Co fada 's a bha sibh 's an leabaidh
mu 'n do thuit an tigh?" Thubhairt
i, "Mu dheich mionaidean, 'n nair a
thainig mullach an tighe nios, agus
thuit mi sìos leis, gus nach 'eil cuimhne
agam air ciod e a thachair." Bha i an
sin mar neach a thainig as an uaigh.
Le solus leis agus solus gasa dh'
oibrich na daoine air an adhart fad na
h-oidhche, a' cladhachadh anns an dùin
chlach 'us aoil, gus an d' rainig iad an
da nighinn ud. Fhuair iad mar dha
chorp marbh iad. Mar is minig achrath
duine an t-uaireadair aige an uair a
stad e, agus a chuir e 'n a shiubhal
e, chrath iad an dithis chaileag, na
cuirp mar chuirp marbha,—leis an
lighich a' cumail a mheur air an cuisle.
Thoisich a' chuile air bualadh,—tha
iad beò fhathast! agus mar sin chunn-
aic mise an dà chrentair òg mar dhithis
a spionadh á greim a' bhais.

Chunnaic mi 's na paipeirean gu 'n
robh cuid eile a bhruidhinn mu dheich
mionaidean a fhuair iad chum teich-
eadh. Cia cho cudthromach 's a bha
na deich mionaidean! Theich cuid a'
gabhair an rabhadh, agus tha iad
fhathast beò,—thearuinn deich mion-
aidean iad! Dhearmaid cuid eile an
earail, chaidh iad a chodal agus tha
iad a nis marbh! Faodaidh deich
mionaidean sin a dheanamh dhuitse!
Bha beatha na muinntir 's ar tigh ud
an crochadh air an fheum a dheanadh
iad de dheich mionaidean,—agus

faodaidh do shlainte shiorruidh-sa bhì
mar sin. Gabh rabhadh. Teich a dh'
ionnsuidh a' chroinn-cheusaidh; cuir
do ghairdeanan timchioll da; glaoth,
"Tearuinn mi, A Thighcarn' Iosa, mu
'm bàsaich mi!"—agus rach do neamh.
Dinnt an rabhadh éisdeachd,—agus
rach sìos do ifrinn.

Bha aon teaghlach ann air an robh
Bacster mar ainm, air a' cheathramh
sreath de 'n tigh, nach do chaill aon
neach de 'n aireimh. Is e feòladair
bha 'n a cheann air an tigh. Bha
maduinn na Sabaid ann mu 'n d'
thainig e stigh. Bha a' bhean 's a
chlann air dol a chodal. Dh' éirich
ise agus rinn i suipeir dha, agus an
deigh sin chaidh i a luidhe; ach mar
bha i 'tuiteam 'n a codal chuala i fuaim
sgoltaidh, agus farum mar gu 'm
bitheadh clachan a' tuiteam, agus dh'
éigh i, "Sin rabhadh dhuinn!" Ghàir
esan rithe, ach ann an tiotadh ghlaodh
nighean as an t-seòmar eile, "Athar!
'Athar! A mhàthair! A mhàthair!"
Ghrad leum e stigh; agus chunnaic e
an leabaidh air an robh an nighean
agus trìur chloinne 'n an luidhe 'n a
dhà leth! Thoisich an seòmar air dol
sìos! A' dùsgadh an teaghlach nìle,
ghreas e leo a dh' ionnsuidh an doruis.
—a' bhean 'us naoinear chloinne.
Ghabh a' chlann, a' bhean, 'us e fhéin
as, a' teicheadh airson am beatha.
Thachair gu 'n robh dorus o 'n staidhir
air an robh iad a dh' ionnsuidh tigh eile
a bha dlù dhoibh; dh' fhalbh iad d' a
ionnsuidh. Chaidh an teaghlach a
stigh air, 'us bha iad sàbhailt; ach
mu 'n d' ràinig an athair e, dh' fhalbh
urlar an tighe 'us bha bearn mhòr
eadar e 'us iad, 'us bha a' bhearn dol
na 's mò gach mionaid. A' cur a
neart nìle ris, thug an duine leum 'us
rainig e an t-àite air an do sheas iad,—
le sin a' tearnadh a bheatha. Tha e
beò a nis. Agus cho luatha 's a rainig
e, ciod e thoisich e air a dheanamh?
An ni a ni sinne aig là a' bhreitheanais.
Agus ciod e sin? An uair a dh' eircas
sinn o 'n naigh ma 's pobull Dhé sinn,
toisichidh sinn air a' chlann againn
'àireamh dh' fheuchainn am bheil iad

uile an sin—am mac ud, agus an nighean ud. Bha naoinear chloinne aig Baester, agus cha robh an sud ach a h-ochd. Bha aon dhiubh uaithe. Nar leigeadh Dia air an là mhòr agus air deas laimh na caithreach gu 'm bi a h-aon de 'r cloinn uainn! Ma tha a h-aon agaibhse aig am bheil leanabh gun aithbhreith, agus a tha a' leantuinn an uile, oh! gu'dhìbh air a shon mu 'n tig a' bhearn gu bhi na 's mo, gu 'n sàbhailear e. Thoisich e air cunntadh agus bha a h-aon uaithe. An do bhàsaich an aon sin? Moladh gu 'n robh do Dhia! cha do bhàsaich. Bha Sine uatha, ach bha i tearuinte. Leum an creutair òg as a leabaidh 'us i 'na leth duisg. Chuir an srachdadh, 's an reubadh, 's gach fuaim sgreadaidh a bh' ann, ann am breislich i, ruith i gu bun na staidhir, agus an sin thachair duine nasal oirre a fhuir 's a ghal i, agus thug e leis dhachaidh i. Fhuair-eadh an aon a bha cailte, agus air an ath là bha i an greim blàth gairdeanan a pàrantan. Oh, gu 'n ruigeadh oirne aon là an t-aoibhneas ud, a bhi comasach air a bhi ag radh mu gach leanabh againn, "Mo mhac, no mo nighean so, a bha marbh, tha iad beò." Iarraibh sin!

Cia lionmhor na leasanan mòra tha so a' teagasg dhuinn! Seallaibh ris an rabhadh! Cha robh na dorsan a' falbh gu ceart o cheann ùine fhada,—bha rabhadh an sin; bha sgoltaidhean 's a mhullach,—bha rabhadh an sin; bha na h-urularan a' tuiteam sìos,—bha rabhadh an sin; bha nìrean aoil a' tuiteam o 'n bhalla,—bha rabhadh an sin; bha na puist ag aomadh,—bha rabhadh an sin. Iomadh rabhadh gu

'n robh an tigh an cunnart tuiteim. Bha mise a sinuaineachadh air cho lionmhor rabhadh 's a th' aig daoineibh, agus gidheadh nach fhaicear cùram orra. Tha am falt a' fàs liath 's a' tuiteam dhiubh; tha na fiacalan a' tighinn asda; tha na sùilean a' fàilig-eadh; tha an ceum 's an anail a' fas goirid; is duilich dhoibh bruthaich a dhireadh; cha-n urrainn iad obair einn no laimhe dheanamh mar a b' àbhaist; tha iad sin uile ag innseadh mu bhàs a' chuirp. "Oh!" ars' tusa, "nach iongantach nach gabh iad sin an rabhadh!" Ach ciamar tha mòran ann nach smuainich mu 'n bhàs, no mu 'n bhreitheanas mòr, far an toirear a' bhinn a mach, cha-n ann airson tìm, ach airson bithbhuantachd? Mo chairde, gabh-aibh ris an rabhadh. Na cuiribh uaithe e. Na abraibh, "Is maith sin uile do dhaoineibh eile, ach cha bhui e dhomhsa,—chi mi màireach,—air an ath sheachduin,—air bliadhna eile,—an deigh iomadh bliadhna!" Cha-n 'eil fhios agad air sin; agus ged a bhitheadh, ma chi thu an là màireach 'n a do staid pheacaich, bithidh tu na 's fhaide o shlàinte na tha thu an diugh. Faic iad sud marbh am priobadh na sùla agus gabh rabhadh.

Bi beò do Dhia, bi beò do Chrìosd, bi beò cha-n ann a mhàin airson do thearnaidh fhéin ach airson maith chàich,—airson anaman tha 'dol a dhìth. Cha-n 'eil ùine r' a chall. Tha am Breitheamh aig an doras. Tha guth Chrìosd, mar o shean, a' seirm ann an cluasaibh saoghail pheacaich, chodal-aich, ag ràdh,—“Deanaibh faire, uime sin, d' eagal, air dha tighinn gu h-obann gu 'm faigh e 'n 'ur codal sibh!”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

AN CEITEAN, 1876.

“PHEACAICH NA H-UILE.”

“For real sins there is a real Saviour provided by God.”

See page 4.

PHEACAICH na h-uile! Is e sin a tha Dia ag ràdh mu 'n duine. (Rom. iii. 23, ea. 12.) Gu bheil an Dia a rinn an duine, agus a rinn gun pheacadh e, ag ràdh gu-n do pheacaich na h-uile!

Air oidhehe na cuirme moire ann an luchairt rìgh Bhabiloìn, 'n uair bha iad ag itheadh 'us ag òl, agus ri spòrsa, thainig meòir laimhe dhuine a mach, agus sgrìobh iad air a' bhalla mu choinninn an rìgh, na ceithir focail eagallach ud:—

MENE, MENE, TECEL, UPHARSIN;

aig an e an seadh anns a' chaint so, *Air 'aireamh, air 'aireamh, air a cho-thromachadh, air a roinn.* Is e bha an sin briathran breitheanais o'n Tigh-carn a lion cridhe Bhelsasair le h-eagal, eadhon mu'n do mhinich Daniel iad. Mar a mhinich am faidh iad, dh'fhoillsich iad léir-sgrìos an rìgh agus a rioghachd. Is e sgrìobhadh uamhasach a bh'ann dàsan,—teachd!

aireachd o Dhia neimh. Cha lugha an teachdaireachd namhais duinne e; oir tha Dia a' labhairt ann, mu pheacadh, mu bhàs, agus mu bhreith-eanas.

TECEL :

Is e sin an sgrìobhadh air ar balla, air ar n-ard-dorsaibh, air ar bathais; seadh gu h-iomlan air an talamh so,—air a luchartaibh agus air a bhothanaibh, air a bhailtibh mòr 'us beaga, air a sràidibh agus a mhargaidhibh; a stigh 'us a mach, gu soilleir, so-leughaidh,—*Tecel*: “Air do thomhas air a' mheigh, agus air d' fhaotainneasbhuidh-each!”

Direach mar sin tha am breitheanas a tha 's an fhocal, “Pheacaich na h-uile!” Nam bitheadh suilean againne a chitheadh, gheibheadh sinn na focail ud sgrìobhta air gach làmh dhinn, agus os ar cionn agus fothainn; agus chitheamaid air ball gur ann o Dhia tha na briathran—an Dia nach dean breug; an Dia nach antromaicheadh peacadh a chreutairean féin; agus nach measadh 'n a pheacadh an ni nach robh ach 'n a thruaighe, agus nach diteadh an dream sin mar pheacaich nach d' rinn cron do Dhia no do dhaoineibh. Tha “pheacaich na h-uile,” air a sgrìobhadh sìos an aghaidh an duine, air speuraibh agus talamh, chum 'us gu'm faod na h-uile a leughadh, agus aithne fhaighinn air an fhìrinn mhuladaich. An neach aig am bheil suilean chum amharc, faic-eadh e. Seall suas, O dhuine, agus faic an sgrìobhadh! Tha gnothuch agad ris, oir is e an fhìrinn e; agus is e th' ann teachdaireachd a chuir am Breitheamh thugad roimhe laimh. Seadh, tha am Breitheamh ag ràdh, “Pheacaich na h-uile.” Tha an lagh ag ràdh, “Pheacaich na h-uile.” Tha leabaidh a' bhàis ag ràdh, “Pheacaich na h-uile.” Tha gach uaigh 's a' chladh ag ràdh, “Pheacaich na h-uile.”

Is e so mata na tha Dia ag ràdh mu dhaoineibh; agus tha e 'g a ràdh cha-n ann aon uair no a dhà, ach gu

trice 'us air iomadh doigh, air achd 'us nach fhaod mearachd a bhì ann.

Ciod an cudthrom tha 's an dà fhocal ud, NA H-UILE, agus sin, PHEACAICH IAD! Thainig iad o bhilibh Dhé; agus is aithne dhasan na their e; tha brìgh anns na their e; tha e a' labhairt ri clòinn ruinne; tha e a' labhairt ri clòinn Adhaimh—“Pheacaich na h-uile.”

Faodaidh daoine bhì mithoilichte leis na tha so a' cur 'n a aghaidh. Ach an urrainn e ràdh nach e an fhìrinn a th' ann? An urrainn e a ràdh, “Cha do pheacaich mise.” An urrainn e sin a ràdh ri Dia? An urrainn e a ràdh ris féin? No ma 's urrainn, an urrainn e a dhearbhadh? Am bheil a chaith-beatha 'toirt dearbhachd air? Agus ged a bhitheadh a bheatha o'n leth mach 'g a dheanamh, ciod e m' a bheatha o'n leth steach?—ciod e mu 'n duine gu léir o'n leth steach?

Cluinneamaid cuid de na nitibh a tha Dia ag ràdh mu 'n duine; agus cuimhnicheamaid gur e Dia a' ghràidh a tha 'labhairt. Is e an gràdh a tha 'toirt a leithid a rabhadh an aghaidh pheacaidh, mu 'n rachadh daoine air adhart gu dall, agus gu 'm bàsaicheadh iad.

“Cò e an duine, gu'm bitheadh e glan?” (Iob xv. 14.)

“Cionnus a bhitheas esan glan a rugadh o mhnaoi?” (Iob xxv. 4.)

“Rinn iad an eridheachan mar chloich adamaint.” (Sech. vii. 12.)

“Bha an talamh truallidh am fiannis Dhe.” (Gen. vi. 11.)

“Cha-n 'eil neach ann a ni maith.” (Salm xiv. 1.)

“Chlaon iad uile.” (Salm xiv. 3.)

“Chaidh gach aon diubh air ais.” (Salm liii. 3.)

“Cha-n 'eil neach treibhdhireach am measg dhaoine.” (Mic. vii. 2.)

“Tha iad uile fo pheacadh.” (Rom. iii. 9.)

“Cha-n 'eil ionracan ann, cha-n 'eil fìd a h-aon.” (Rom. iii. 10.)

“Marbh ann am peacadh, agus ann an euceartaibh.” (Eph. ii. 1.)

“Chaidh sinne uile, mar choraich air seacharan.” (Isa. liiii. 6.)

Is iad sin beagan de bhriathraibh Dhé leis an d' innis e dhuinn mar a tha

esan a' faicinn a' pheacaidh, agus a bheachd air cor an duine. Gabhamaid iad, agus thugamaid breth oirrne féin leo. Cha-n 'eil maith 's am bith ann am bhí 'mealladh ar cridhe, no ann am bhí 'g ar meas féin na 's fhearr na tha sinn, no na's neochiontaiche na thubhairt Dia a tha sinn.

“An t-anam a pheacaicheas bàsaichidh e” (Esec. xviii. 4); “is e tuar-sadal a' pheacaidh am BAS” (Rom. vi. 23); IS MALLAICHTE gach neach nach buanaich anns na h-uile nithibh a tha sgrìobhta ann an leabhar an lagha chum an deanamh” (Gal. iii. 10); “tha FEARG Dhé a' tighinn air cloinn na h-easùmhlaichd.” (Eph. v. 6.)

Thug Dia air an duine aon uair 'fhaicinn 'us a chluinntinn a bheachda air a pheacadh. O Shinaì, am measg theine 'us dheataich, thairneanaich 'us chrith-thalmhainn, labhair e ri cloinn nan daoine mu lagh, mu pheacadh, mu fhìreantachd, agus mu bhreitheanas. Nochd e dhoibh nach e th' anns a' pheacadh ni beag, no alltapadh a mháin, no tachartas; ach ni gràineil aig Dia, agus ni a leanas e le peanas; oir eia robh na h-namhasan a chrath am fàsach an sin ri choimeas ris na h-namhasaibh a bhuaileas, aon là, air coguis a' pheacaich, agus a lionas 'anam le truaighibh “a breitheanais shròrruidh.”

Amhaire air Sinai, O dhuine, agus foghlum ciod e sin lagh, ciod e sin peacadh, ciod a sin fhìreantachd Dhé, ciod e tuar-sadal a' pheacaich! “Co do'n aithne neart 'fheirge?” agus co do'n aithne na 's urrainn an fhearg sin a chur an guiomh 's an là anns an éirich Dia chum breitheanais, agus an uair a chuireas e mar “an Tighearn Dia naomh,” ar peacaidhean uaigheach “ann an solus a ghnùis?”

Aon uair eile, thug Dia air an duine a bheachd air a' pheacadh fhaicinn. Chuir e o neamb 'Aonghin Mhic a dh' ionnsuidh an t-saoghail, chum ar beatha a chaitbeamh agus ar bàs 'fhulang; chum a bheatha 'thoirt airson ar beatha, agus a bhàs airson ar bàis. An ti do nach b'aithne peacadh

rinneadh e 'n a pheacadh air ar son-ne; an ti a tha beannaichte, rinneadh e 'n a mhallachd air ar son-ne. Tha a bheatha 'fa chuid amhgharaibh a' nochdadh na rinn am peacadh,—an cudthrom a bh' ann eadhon do'n Aon naomh, an uair a leigeadh air e mar Fhear-giúlan peacaidh. An uair a thubhairt e, “Tha m' anam ro bhròn-ach, eadhon gu bàs,” dh' innis e dhuinn mu nàdur agus mu thoradh a' pheacaidh. An uair a ghlaodh e air a chrann-ceusaidh, “Mo Dhia, mo Dhia, e'uime a threig thu mi?” nochd e cudthrom uallaich a' pheacaidh, agus uamhas feirge Dhe 'n a aghaidh. Is e crann-ceusaidh Chrìosd am foillseachadh a's soilleire agus a's eagallaiche air peacadh a chunnaic an saoghal riamh, no a chi e gu bràth. Nochdaidh “an teine nach mùchar” mòran duinn mu'n pheacadh; agus tha an crann-ceusaidh a' nochdadh na's mò. Cha tuig duine gu bràth meud amhghar Chrìosd; agus mar sin, cha tomhais duine gu bràth cionta a' pheacaidh, no iomlanachd peanais a' pheacaich.

Ach is e an crann-ceusaidh sin a tha 'nochdadh gràis do 'n pheacach. Tha e ag ràdh, “Pheacaich na h-uile;” ach tha e ag ràdh, “Tha maitheanas ann!” Tha e ag ràdh, Tha fuath aig Dia do 'n pheacadh; ach tha e ag ràdh, Tha gràdh aig Dia do 'n pheacach! Tha e ag ràdh, An t-anam a pheacaicheas, bàsaichidh e; ach tha e ag ràdh, Faodaidh ceann-feadhna nam peacach bhì beò!

Amhaire air a' chrann-ceusaidh sin, O a dhuine! Tha dìteadh a' pheacaidh an sud; ach tha saoihbreas gràis ann. Tha am bàs an sud, ach tha beatha ann cuideachd.

Anns a' chrann-ceusaidh ud faic an iobairt mhòr airson peacaidh. Tha an iobairt-loisgte an sin; agus annsan chithear iomlanachd Mhic Dhé air a chur an àite neo-iomlanachd an duine, ann am bhì 'diùltadh gràdh a thoirt do Dhia le'r n-uile chridhe. Tha an tabhartas-sithe an sin; agus annsan chithear iomlanachd an Aoin naoimh

'g ar deanamh réidh ri Dia le 'fhuil. Tha an iobairt-pheacaidh an sin; agus annsan chithear iomlanachd an Aoin ghlòrmhoir a' faotainn maith-eanas airson peacaidh an ainfhios agus an aineolais. Tha an iobairt-eusaontais an sin; agus annsan chi sinn iomlanachd an Aoin bheannaichte a' faotainn maith-eanas airson peacaidh aithnichte. Seadh; is e sin "Uan Dé, a tha 'toirt air falbh peacaidh an t-saoghail." Gabhamaid an obair sin an àite na h-oibre againn féin, agus éiridh gu maith dhuinn. Gabhamaid ris an t-sith agus a' mhaith-eanas. Tha sinn a' creidsinn agus a' faotainn maith-eanas. Tha sinn a' creidsinn na fianuis mu réite Chrìosd agus a' faotainn a thoraidh. Tha sinn a' leigeal ar laimbe air ceann an Uain agus tha malairt mòr ann—tha esan a' gabhail ar peacaidhne, agus sinne a' faotainn fhèantachd. Cia saor, cia simplidh, agus cia dlù! creid agus mair beò!

"Pheacaich na h-uile;" is eud-thromach na briathran iad so a rainig oirne, chum gu 'm bitheadh na h-uile beul air a dhruideadh, agus an saoghal gu léir air fhaotainn ciontach an làthair Dhé." Cha-n 'eil cionta ann nach gabh toirt air falbh le Crìosd. Faodaidh gach peacadh bhì air a mhaithheadh tridsan. Ghiulain e peacadh, agus faodaidh e tearnadh.

Mo pheacaidhean! arsa Luther 'n a eudòchas mar gu'm bu ro mhòr iad airson maith-eanas. Ciod e! ars' neach ris, an e bhitheadh agad dealbh peacaidh, agus am foghnadh an sin dealbh Slànaidhir? Airson peacaidh fhior tha Slànuidhear fìor ann, ach

cha-n 'eil e ann airson dealbh peacaidh.

O cheann tri cheud bliadhna bha duine mòr 's a Ghearmailt, Christopher Hass, air leabaidh a bhàis. Chunnaic e am brudar sgrìobhaiche 'tighinn d'a ionnsuidh, agus a' toirt leis paiper, ite, 'us dubha, 's a suidhe sios r'a thaobh. "O, a Christopher," ars' esa, "dean àireamh air do pheacaidhean a nis, oir thainig mise gu'n toirt chum a' bhreitheanas." Chunnaic an duine urramach Satan an riochd an sgrìobhaiche, agus fhreagair e, "Sgrìobh thusa an toiseach so os an cionn, *Bruthaidh siol na mnatha ceanna na nathrach*; an sin cuir sios mo pheacaidhean." Theich an sgrìobhaiche an sin air ball. Buineamaid mar so ri'r peacaidhean. Cuireamaid fa chomhair Dhé iad gun eagal. Tha iad mìle uair na's lionmhoire na 's aithne dhuinn. Ach glanaidh an iobairt as iad. Tha Crìosd comasach. Is leòr e airson na h-uile peacaidh.

Cha-n 'eil uainn ach Iosa. Is leòr a lànachd. Foghnaidh làn an t-soithich a lion Dia airson aireimh gun innseadh. Cuireamaid onoir air. "Tha altair againne," agus tha an iobairt air. Iarramaid fàsghath 'us saorsainn an sin troimh an fhuil.

Cha-n 'eil feum againne air "oibreachadh" chum maith-eanas fhaotainn. Rinn Crìosd an obair o chionn fhada. Chrìochnaich e i gu léir.

"Uime sin bitheadh fhios agaibh-sa, gur ann troimh an duine so tha maith-eanas pheacaidhean air a shearmonachadh dhuibh; agus trìd-san tha gach neach a chreideas air a shaoradh o na h-uile nithibh." (Gnìomh. xiii. 38.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì 'cabhar anns na leabhlanan so a chraobhsaogail, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

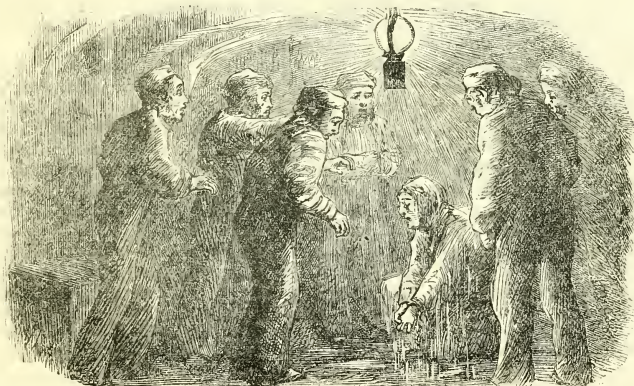
DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN T-SAMHRAIDH, 1876.

GLAODH AIR A CHLUINNTINN.

“Ann an glaic a faimhe.”

Faic taobh dhuil. A.

“Am bheil thu 'tighinn a nìos màir-each?”

“Ma chuireas an Tighearn nì thug-am air do shon, thig mi!”

Ceisd 'us freagradh aig crìoch oibre cruaidhe latha an ceann shìos Lunnain, ri linn gorta mhòir am measg an t-sluaigh. Bha daoine a' tionail airgid dhoibh air gach taobh. Am measg chàich, b' eudmhor a bha an duine gràdhach sin Dr. Seumas Hamilton;

June 1876.

agus 'n uair a ràinig mi dhatnigh bha litir agam uaithe 'g am iarraidh air an ath mhaidinn.

Ré na h-oidhche thuit sneachd mòr; agus air a' mhaidinn, bha e fhathasd a' tuiteam gu trom,—'us e cho domh-ann ri mo ghlùn, air tighibh, air rathaidibh, air sraidibh, 'us iad uile cho geal; agus gun chomas gluasad aig cart no carbad.

Le sluagh gu'n ghreim arain an aon

“A cry heard.”

àite, biadh a' feitheamh orra an àite eile, miltean a dh' astar eadorra fo shneachd mòr, agus mo ghealladh agam air mo choguis mar shlabhraidh 'g am cheangal—chaidh mi mar a' dh' iarradh orm.

Bha e ro thoilichte 'n uair a ràinig mi! Chuidich e leis an t-sneachd a chrathadh dhe mo chòta, 'us thuge stigh mi a dh' ionnsuidh seòmair bhlattha, ghoireasaich, 'us an sin thoisich e air an airgiod a fhuair e a thaomadh mach dhombh air a bhord! Le meadhon cuideachaidh agam a nis, dh' fhalbh mi am measg nam bochd 'us nan uireasbhuidheach, daoine, mnathan, 'us clann, am measg an robh mi 'saoth-rachadh ann am focal agus ann an teagasg.

O sheòmar gu seòmar, an tigh an deigh tighe, lean an obair; an so a' coinneachadh ri màthair a' fannachadh, le clann ag iarraidh arain; agus a ris a' tighinn air seann duine caol, ard, le falt liath air a cheann, a' suidhe dlù do theallaich far nach robh teine, a dhà laimh air' aghaidh, agus a' sileadh nan deur gu luath. Chleachd e a bhi gun eisimeil do dhuine, agus a nis cha robh aige air a bhi ag iarraidh deirce; bu docha leis basachadh. Mo chreach! bha e uair 'n a fhearaidich air an diadhachd, ach chlaon e, gus mu dheireadh "an d' fhuair an fhirinn a mach e," fad o thigh 'athar, gun earbsa, gun aran, làn de 'n eudòchas.

Cha bu diomhan da bhi a' faotainn teine, us biadh, o thiodhlac an doctoir, agus a bhi a' faighinu cuireadh, ann am briathraibh caomh, a bhi' pilleadh a dh' ionnsuidh tobair a' ghràidh.

'S an ath thigh bha neach eile ri 'fhaicinn—duine òg, foghainteach, le a bhean 'us a chloinn ag itheadh tràtha gu goireasach. Ghabh iad rium gu caoimhneil, agus shuidh mi sìos air caithir gu socrach. Bha aghaidh an duine dearg le gaoith na mara, ach bha e làn thoilichte an uair a labhair mi ris mu chor 'anama; bha e fhéin 'us ise airson iad fhein a cheangal ris an eaglais, agus is ann air sin a labhair sinn.

"Bu mhaith leam," arsa mise, "cluinntinn mu mar a chaith thu do bheatha; c' uine a smuainich thu an toiseach air d' anam, agus a rùnaich thu an diadhachd a leantuinn. Is e mo bharrail gu 'n robh toiseachadh air, agus gu 'n robh thu roimbe sin cho mi-churamach ri do choimbearsaich. Bu tharbbach dhomhsa bhi 'cluinntinn carson a chuir thu cùl ris an t-saoghal, agus a lean thu an Tighearn."

Is e thubhairt e, "Bha mise gun chùram idir gus an d' thainig mi dhachaidh air an turus mu dheireadh ach a h-aon, ach bha ni a thachair aig an tigh a ghnàth 'n a mo smuaintibh; thainig e tarsuinn orm 's na h-uile ceum, agus cha dealaicheadh e rium. Tha cuimhne agaibh air seann Langford, cho salach, misgeach 's a bha e, gun mhodh, gun bheus; sauntach, féineil, michreidmbeach thar tomhas. Bha fuath agam do bhi 'g a fhaicinn, an deoch aige no uaithe."

"Is e an fhirinn ghlan a th' agad an sin co dhuibh," arsa mise, "mu 'n duine thruagh."

"Is maith leam gu 'n tuipeadh sibhse mar a chunnaic mise e, chum agus gu 'n togadh sibh mar a bhui e rium. Chunnaic mi sibhse agus esan cuideachd maidinn là Sabaid àraidh, an uair a bha biadh maidinn agaibh 'g a thoirt do chruinneachadh sluaigh, agus aoradh an deigh sin. Cha robh mise ag iarraidh bidh, ach bha mi airson an teagasg éisdeachd; agus chaidh mi ann. An sin chunnaic mi sibh a' tachairt ris an t-seann duine, agus a' labhairt gu caoimhneil ris, agus a toirt ticead da. Chuala mi e 'g 'ur càineadh airson sin; agus shaoil leam gu 'n robh sibh amaideach a bhi 'caitheamh ur n-uine le 'leithid sud a dhuine thruagh. Chuala mi sibh 'toirt oidhirp agus oidhirp eile gus an d' thug sibh air an ticead a ghabhail, agus gealltainn a thighinn; agus shaoil leam gu 'n do chaith sibh am biadh 's an uine air duine nach b' fhiach. Rùnaich mi suil bhi agam air an t-seann duine; agus chaidh mi stigh do 'n t-seòmair mhòr 's an robh am

biadh-maidinn, agus shuidh mi sìos air a chulaobh. Chunnaic e a' faotainn pailteas bidh agus cofidh; chunnaic mi gu 'n robh feum aig air, leis mar a dh' ith e 'us mar a dh' òl e. Bha truas agam ris, ged a bha fuath agam d'a dhoigh shalaich, mbisgeich. An sin thoisich an t-seirbhis; agus shaoil leam gu 'n teicheadh e a' fanoid oirbhse airson bhì cho bog; ach shuidh e 'us dh' éisd e ris an t-seinn, an leughadh, agus an ùrnuidh a lean. An sin thoisich an duine ud leis an aghaidh thaitnich air labhairt, agus leig mise seann Langford as mo bheachd car ùine. Is ann bha e coltach ri ceol milis a 'tighinn air ais do dhuine a chluinntinn a' labhairt mu shìth 'us combhfurtachd, mu dbeagh dhòchas agus deagh mhiseach, agus Athair gràdhach, agus Slànuidhear a thug e fhéin air ar son. Ach 'n uair a bha e deas bu shealladh a bhì 'faicinn Langford; bha e air a ghluasad gu mòr, agus na deòir a' nigheadh 'aodainn mar a ruith iad sìos 'n an da sruth gu barr a shròine. Is gann gu 'm b' urrainn mi a chreidsinn gur e bh' ann; ach bha e an sin. Agus shuidh e fad na h' ùine—fo ghluasad mòr, agus na deoir a' glanadh 'aodainn mar a shìap e air falbh iad le cùl a làimhe. Chunnaic mi e air feasgair na Sàbaid a' gabhail a stigh am folach do 'n eaglais agaibh, agus thubhairt mi ris, 'Hallo! a charaid! is e so an t-àite ch, nach e?' Sheall e rium 'us thubhairt e, 'Cha-n e! cha-n e! an t-àite ceart mu dbeireadh,' agus an sin dh' fholaich e e fhéin ann an oisinn de 'n tigh, airson a' cheud uair, tha mi 'creidsinn.

"Bha suil agam air an ath là a' dol timcheall—gun deoch, gun tombaca, gun mhionnan, ach le aodainn ghloin, ag iarraidh oibre. Chaithris mi air gu Diardaoin, an là air an d' thug sibhse seachad na comharraidhean air son Suipeir an Tighearna; agus chunnaic mi ann seann duine 'tighinn a dh' iarraidh aoin. Bha mi faisg oirbh, agus chuala mi sibh 'g a dhiùltadh, ag ràdh nach e airgiod a bh' ann. Thubhairt e gu 'n robh fhios aige gur

ann airson na Suipeir a bha iad, agus gu 'n robh e iarrtuinneach air tighinn. An sin chunnaic mi sibh 'g a chur a dh' ionnsuidh an t-seanair, agus an sin a' bruidheann ris sibh féin. Is e an ath ni, gu 'm faca mi e aig bord an Tighearna, 'us chuir e ioghnadh orm. Bha *esan* ann, 'us cha robh *mise* ann! agus chaidh e tromham mar sgian. Ach chaithris mi fhathasd; shaoil leam gu 'm bu sheann chealgair e, agus rùnaich mi gu 'n rùsgainn e. Fad na seachduinn ud chaithris mi; ach is cuimhne leibh cho beusach 's a bha e, cho fìor 'us cho iorasail; agus bha dearbhachd ann gu 'm bu duine nuadh e. Air De-sathuirn fhuair e obair, agus thuit e sìos 'n uair bha e ris. Bha e gun bbreithneachadh gus an ath Dhiardaoin, agus chaochail e m' fheasgair 'n uair bha sibhse 's a choinnimh.

"An uair a chuala mi gu 'n robh e marbh chuir e ioghnadh mòr orm; bha e coslach ri neach dhinn a racladh as air éigin o chunnart cuain, ach gur e so bu mhò. Gu 'n deanadh beagan laithean eadar-dhealachadh cho mòr! Agus an sin, chuimhich mi mar a shaoil leam gu 'n robh sibhse amaid-each le bhì 'feuchainn r' a ghlacadh; agus mar a fhuair sibh e airson Chrìosd, agus gu 'n do bhàsaich e sàbhailt troimh 'ur n-oidhirp; is cuimhne leam cuideachd sibh bhì ag ràdh 'iadsan a thionndaidheas mòran chum fireantachd, gu 'n dealraich iad marna reultan;' agus shaoil leam gu 'm b' aon diubh *esan* co dhiubh air 'ur son; agus bha mi truagh a chionn 'us nach b' aon eile dhiubh *mise*.

"An sin chaidh mi ris air muir, agus dh' fheuch mi ri saorsainn 'us socair 'fhaotainn ann an obair agus atharrachadh beatha. Ach cha b' urrainn mi; dh' fhairich mi mi fhéin neo-shàbhailt, gu 'n robh cunnart dlù orm nach b' urrainn mi chur nam. Lean so rium fad an rathaid air an t-slighe mach.

"Bha sinn air an t-slighe dhachaidh a ris, agus bha faire a' mheadhon-oidheche agam ri chumail; bha an cuan 'n a bheanntaibh, agus bha mi leam

féin 's an dorchadas a' sealltuinn a mach. Gu h-obann thàinig tonn mòr thugam, agus sguab e mi leis mach annsa' chuan mhòr. Bha fhios agam nach bitheadh ionndrain orm an toiseach, agus nach bitheadh fhios aca e' àite an sealladh iad air mo shon ged a bhithheadh. Cha b' urrainn iad mo ghlaodh a chluinntinn le fuaim an uisge; agus dh' fhairich mi nach robh dòchas ann domb. Oh, na dh' fhairich mi a phian an sin! chunnaic mi mo bhean 'n a banntraich! mo chlaun gun athair! àite falamh far an robh mi! Oh, mar a dh' éirich nithean 'n am iuntinn nach d' aithnich mi bhi ann! Thàinig mo bheatha uile gu bhi air a sgaoileadh romham! Smuainich mi air Langford, oirbhse, air na sear-moinean a chuala mi, air na cothroman a chail mi, agus air a' bhàs a bha dlù orm; agus so uile an uair a bha mi a' tachdadh 's an uisge!

“Gu dòchas! gun dòchas! uaigh 's a' chuan fharsuing, fhiadhaich, dhòrcha; agus an sin o 'n uisge dhubb gu teine dearg ifrinn; agus bha e faisg orm, dlù dhomh—beagan mionaidean—agus an sin dorchadas iomallach, sìorruidh! Bha mi a' falbh gu luath; bha mò neart 'g am threigsinn; beagan tuilleadh cogaidh ris an uisge, agus bha na h-uile ni thairis. An sin dh' éirich mo chridhe suas ag iarraidh maitheanas o Dhia; bha mo chomasan uile 's an éigh mhòir ud. Leig mi dhìom dòchas a bhi air mo thearnadh, ach bha mi a' strì chum ùine a bhi agam gu ùrnuidh a dheanamh; agus dh' éirich ùrnuidh an deigh ùrnuidh suas á mo chridhe, luath mar an deal-anach, mar a bha mo neart 'g am

threigsinn 'n a mo strì ris na tainn a bha 'g am bhàthadh.

“Bha mo chiall 'g am threigsinn. bha mi 'call dòchas á tighinn as, 'n uair a dh' fhairich mi ni dlù do 'm laimh, agus rinn mi greim daingean air. Is e aon de bhuill na luinge a bh' ann! Thàinig ise air adhart 'n uair bha mise ann am broinn an tuinn, agus ràinig mi an clàr-uachdair a ris, gun chrou 's am bith ach an t-eagal mòr a bh' orm 'n uair bha mi an cunnart. Cha d' ionndraicheadh mi. Ach an uair a theirig uair mo chaithris, agus a chaidh mi sìos, b' e a' cheud ni a rinn mi tuiteam air mo ghluinibh, am fianuis nan daoine, agus buidheachas a thoirt do Dhia, gun do thearuinn e mi o 'n bhàs. Cha d' rinn iad fanoid; sheas iad 'n an tosd, ag aideachadh gu soilleire gu 'n do mheas iad mi bhi làn cheart.

“Agus o 'n uair sinn rinn mi ùrnuidh riamh; air maidiun 'us feasgair 'us meadhon-latha, bha mo ghlaodh ris-san a bha leam 's an uisge air an oidhche fhiadhaich ud, a shaor mi le laimh truais 'us gràidh o uisge 'us o theine, thug mi air ais do bhean 'us cloinn, agus a thug sàbhailt dhachaidh mi!”

“*Is fìor' an ràdh so, agus is àiridh e air gach aon chor air gabhail ris, gu 'n d' thainig Iosa Crìosd do 'n t-saoghal a thearnadh pheacach; d' am mise an ceud-fhear. Gidheadh, air a shon so fhuair mi tròcair, chunn gu 'm foillsicheadh Crìosd anam-sa air tùs, an uile fhad-fhulangus, mar shaimpleir dhoibh-san a chreideadh ann, an deigh so, chum na beatha maireannaich.*” (1 Tim. i. 15, 16.)

—Rev. C. S. Whitmore.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN T-SAMHRAIDH, 1876.

CEISD FHIR-COIMHEAD A' PHRIOSAIN AIR A FREAGAIRT.

“A mhaighistirean, ciod a dh'fheumas mi a dheanamh chum 's gu'n tearnar mi?”—
GNIOMH. xvi. 30.

Earrail le Mr. D. L. MOODY, an Lunnun, an 19mh lù de 'n Mhairt 1875.

' See page 3.

Is i a' cheisd so a chuir fear-coimhead phriosain Philippi, a' cheisd a chuireas na h-uile neach 'n uair a tha e air a dhùsgadh. Tha daoine a'meas gu'm feum iad ni a dheanamh. Tha iad a ghnàth ag iarraidh ni a dheanamh chum iad fhéin a shaoradh. Nis, is e a th' ann an sláinte an anama tiodhlac saor : ciamar a dh' oibrichadh duine

July 1876.

air a shon? Ann an aon àite tha Pol ag ràdh gur ann “do 'n ti nach dean obair, ach a tha, creidsinn.” (Rom. iv. 5.) Is i mo bharrail gu bheil 'leithid so a bheachd mu oibreachadh a' cumail àireamh na 's mò a mach á rioghachd Dhé na ni air bith eile : tha iad a sior 'toirt oidhirp air oibreachadh chum an tearnaidh.

“The Jallor's Question Answered.”

Cha-n fhad o chuala mi duine ag ràdh gu 'n robh e da fhichead bliadhna 's a dhà a' foghlum tri nithean. 'S a cheud àite nach urrainn e ni air bith a dheanamh chum e fhéin a thearnadh; an ath ni, nach robh Dia ag agradh ni dheth chum sin; agus an treas ni, gu 'n d' rinn e fhéin uile e. Mata, tha sin cudthromach a bhi air fhoghlum leis na h-uile neach,—nach urrainn an duine a dheanamh, nach 'eil Dia 'g a iarraidh air, agus gu 'n d' rinn Críosd e fhéin uile e. Tha sláinte iomlan; agus cha-n 'eil o an duine ach gabhail ri oibre chríochnaichte an Tighearn' Iosa Críosd. Air ahd agus nach 'eil ni o 'n duine chum tearnadh ach earbsadh no creidimh. Is e gníomh na h-inntinn a th' ann 'us cha-n e gníomh a' chuirp. Nam páighinn-sa aon fheoirling air sláinte, cha bu thiodhlac a bhitheadh ann. Tha am Biobull ag ràdh, “Is e tuarasdal a' pheacaidh am bás, ach is e *tiodhlac* Dhé a' bheatha mhaircannach.” Is e *tiodhlac* a th' ann; agus ma ghabhas duine mar thiodhlac e, agus obair fhéin a leigeadh dheth, faodar a thearnadh.

Bha mi là a' teagasg na firinn so, agus thainig bean a nios o 'n lobhta, agus thubhairt i, “Thug sibh uam mo chomhfhurtachd 'us mo shìth an dugh: rinn an teagasg agaibh truagh mi.” “Carson?” arsa mise. “Tha gu 'n d' thubhairt sibh gu 'm bu choir dhomh sguirsin o fheuchainn ri bhi 'n an Chríosduidh; agus tha mise a' feuchainn o cheann fhada, 'us ciod e ni mi ma sguireas mi?” “Mata, thoir leam, gu 'm bi thu air do thearnadh an sin; is e sin a tha mise a' smuaineachadh a ni thu.” “O, fhir chridhe, thug sibh uam mo shìth 'us mo chomhfhurtachd uile.” “Mata is maith leam sin; is e sin an dearbh ni a tha 'g ad chumail mach á rioghachd Dhé. Seallam leabhar. Nis, ma their mise, gabh e; an gabh thu e no an abair thu gu 'm *feuch thu* ri a ghabhail?” Agus 'n nair tha daoine ag ràdh gu 'm feuch iad ri bhi 'n an Críosduidhean. is e a 's ciall d' a sin nach 'eil iad gu bhi 'n an Críosdaidhean. Cha b' aithno dhomh

duine riamh a thainig gu bhi 'n a Chríosduidh gus an do sguir e dhe bhi 'feuchainn ris. Tha e soilleir. Nam bitheadh tiodhlac air a thairgseadh dhuit cha-n *feuchadh* tu ri gabhail ris. Ghabbadh tu e no dhiùltadh tu e. Nis, tha Críosd air a thairgseadh do 'n t-saoghal; *an gabh thu e, no an diùlt thu e?* Agus cuimhnich, tha na h-uile duine fo eigin a h-aon de dha ni a dheanamh. Is eigin da Mac Dhé a ghabhail no a dhiùltadh. Is eigin do gach neach a bhi aon chuid air a thearnadh no air a sgrìos. Nis foighnichibh dhibh féin, Am bheil mise air mo thearnadh, no an cunnart sgrìos? Cha-n urrainn thu bhi sàbhailt, 'us cailte comhlath, an urrainn? Cha-n urrainn thu bhi leis an Tighearn 'us 'n a ghaidh. Nis, tha an Sgrìobtuir aig àithneadh dhuinn *greim a dheanamh air a' bheatha mhaircannaich*. Tha Dia a' tairgseadh na beatha maireannaich, agus is e ar deasdanas-ne greim a dheanamh oirre. Thubhairt neach àraidh gu bheil an creidimh a' faicinn ni ann an leimh Dhé agus ag ràdh, “Bithidh e agam;” ach is e their michreidimh, “Cha-n urrainn mi 'fhaighinn; cha leig Dia leam e; tha greim cho teann aige dheth.” Their an creidimh, “Is e sin mo thiodhlac-sa; chi mi e, gabhaidh mi e, agus ni mi mo chuid féin dheth.” Thubhairt neach eile gu bheil tri nithean mu 'n chreidimh,—eòlas, aonta, agus gabhail greim,—agus is e an ni mu dheireadh a thearnas. Is e an ni *carbsadh as*,—*greim a dheanamh*.

Oh, a pheacach, dean greim air Críosd. Leig cead do 'n fhéin—leig cead do do dheagh ruintean—leig cead do d' fhéin-fhìreantachd, agus dean greim an nochd air an Tighearn Iosa agus tearnaidh esan thu. O cheann ghoird leugh mi mu sheann mhùileir a b' àbhaist dol sìos do 'n amhainn mu mheadhon oidhche, gu muilear eile a leigeadh dhachaidh air an robh cùram a' mhuilinn toiseach na h-oidhche. B' àbhaist da dol air tìr beagan os cionn an daim, agus am bàta beag aig a cheangal an sin chum coiseachd

sios do 'n mhùilinn. B' abhaist do 'n mhùilear eile thiginn, agus am bàta iomradh dhachaidh. Aon oidheche thuit an seann mhùilear 'n a chodal, agus n' uair a dhùisg e bha e air a tharruing a dh' ionnsuidh an cilich gu luath. Bha fios aige gu 'n robh e an cunnart a bheatha a chall. Ghabh e na raimh ach bha an sruth ro làidir. Mu dheireadh thainig e faisg air tìr, agus rug e air gad caol; tharruing e, ach thoisich an gad air tighinn leis. Dh' fheuch e ri fear eile fhaighinn, ach cha robh a leithid ann; cha b' urrainn e ach dìreach leantuinn r' a ghreim. Nan tarruingeadh e na bu chruaidhe thigeadh an gad leis, agus bheireadh an sruth a dh' ionnsuidh a' bhàis e. Ciod e a rinn e? Rinn, gun do ghlaodh e. Cabhar! Cabhar! agus sin fad iomadh uair. Is e sin a thubhairt an Salmadair 's an da fhicheadamh Salm: "Dh' éisd e ri mo ghlaodh." Chuala daoine a ghlaodh. Thainig caraid le ball a dh' ionnsuidh na creige, agus leig e sios e (oir is eigin cabhar a thiginn o shuas) ag ràdh "Dean greim air a bhall!"

O a pheacaich, is e sin do chor. Fhuair thu greim air a' ghad; leig cead da, agus dean greim air a' bhall. Dean greim air an Tighearn Iosa Criosd, agus bheir e as an t-slochd uamhuinn thu. 'N uair a thuit Adhamh leum e stigh 's an t-slochd, agus thug e a sblochd uile leis, agus dh' fhàg e 'iarmad an sin uile. Thainig an dara Adhamh as a dheigh, agus tha e ag ràdh, "Bheir mi as an t-slochd uamhuinn sibh; socraichidh mi 'ur eum; cuiridh mi òran nuadh 'n 'ur beul; cuiridh mi 'ur cos air Carraig uan Al." O a pheacaich, dean greim an nochd air an Tighearn Iosa Criosd. Is e tiodhlac Dhé e; agus an uair a tha e agad, is e sin an siol neothruaillidh nach bàsaich. "Is e Criosd anaibh dòchas na gloire."

Dh' fharraid neach de Chriosdnidh Innseanach, ciamar bha e air a thearnadh. Ghabh an t-Innseanach beagan duilleagan tioram, rinn e sreath crunn leò, chuir e ennimheag 's a mheadhon,

agus chuir e teine riu. Chaidh a' chnuimheag air ais 'us air adhart. Mu dheireadh luidh i cruinn 's a' mheadhon chum bàsachadh, mar nach robh dòchas ann dith. An sin thug an t-Innseanach as i, le a laimh. Is ann mar sin a thearnadh esan le Criosd. Leig e dheth a dhòchas uile, agus thainig an Tighearn Iosa, agus thug e á mheadhon nan lasraichean e.

Thoir leam gur e Albannach a thubhairt gu 'n do ghabh e dithis gu esan 'iompachadh. "Dithis" arsa neach, "Ciamar sin?" "Tha" arsa esan "an t-uile-chumhachdach agus mi fhéin." "Ciod e a rinn thusa?" "Chog mi an aghaidh Dhé le m' uile neart, agus rinn esan a' chuid eile." Agus is ann mar sin a thearnadh gach neach. Cogaidh daoine an aghaidh Dhé; cogaidh iad an aghaidh a shluaigh, their iad nithean searbh 'n an aghaidh, agus an uair a sguireas iad dhe bhi 'feuchainn ri iad fhéin a thearnadh, bheir iad thairis an dòchas, agus an sin thig am Buachaill mòr agus ni e greim orra le a làmh chumhachdaich ag ràdh, "Na bitheadh eagal ort, cuidichidh mise leat." Mar tha làmh dheas aig an Tighearn, nach urrainn e thusa a choimhead leis? A pheacaich, sin a mach do làmh, agus abair, "A Thighearn' Iosa, dean greim air mo làmh, agus treòraich mi troimh an t-saoghal dhorcha so." Tha Dia ullamh, tha Dia toileach. Faodaidh slighe na slàinte bhi air innseadh le da fhocal, a' tabhairt 'ns a' gabhail.

Tha Dia ag ràdh, "Tha e na 's beannaichte ni a thoirt na a gabhail;" agus tha fios agaibh gu bheil e a' ciallachadh na their e. Bithidh na briathran ud agam fhéin agus aig daoineibh eile, ach is eagal leam gu tric nach 'eil mi a ciallachadh na their mi. A bhi 'faicinn daoine a' deanamh greim teann air an cuid airgid, cha shaoileadh neach gu 'n robh e na 's beannaichte tabhairt na gabhail. Ach 'n uair a their an Tighearn ni, tha e 'ciallachadh an ni. B' fhearr leis tabhairt na gabhail. Is eigin dnitse mata 'aite fhein a thabhairt do Dhia

mar fhear-tabhairt, ach àite fhir-gabhail a bhi agad fhéin. Tha Dia ag radh, “Is e so mo Mhac, tha mi 'g a thoirt duit.” Mata, a pheacaich, abair thusa, “Bithidh e agam, ni mi greim air, gabhaidh mi e, gabhaidh mi gu 'm uèhd e, gabhaidh mi an nochd e.”

A dhùine oige, na leig am focal as do shealladh an nochd. Rùnaich an nochd, trid gràis Dhe, gu 'm bi thusa 'n ad Chrìosdaidh an nochd. Cha bhi Dia gu bràth na 's toiliche air do theàrnadh na an nochd. Tha e a' tairgseadh slàinte dhuit an nochd; tha e aig dors do chridhe leis. “Dh' fhoillsicheadh gràs slàinte! Dhé do na h-uile dhaoibh.” Co a ghabhas e an nochd? Eirich suas mar dhuine agus abair “Trid gràis Dhé, gabhaidh mise ris.” Gabh a nis e. Na fuirich gus am bi mise ullamh de 'n teagasg. Faodaidh am bàs a thighina ort mu 'n teirid an oidheche so. Tha neach “cumhachdach chum tearnadh” an so an nochd, a' feitheamh air a bhi 'tearnadh.

'N uair bha mise ann an Newcastle, chaidh mi dhachaidh oidheche an deigh bhi 'teagasg. Bha mi blàth, paiteach. Thubhairt bean an tìge rium, “Mhr. Moody, am bheil ni uaithe nach 'eil air a bhord?” “Mata, ghabhainn deoch de 'n uisge.” Thug i leatha uisge, agus chuir i sìos aig mo thaobh e. Thog mi e g' a òl 'n uair thug mi an aire gu 'n robh cuileag ann; chuir mi an sin sìos e. Ars' a bhean uasal, “Shaoil leam gu robh pathadh oirbh; am bheil dad 'tighinn ris an uisge?” Ars' mise, “Cha-n 'eil, ach cuileag a th' ann.” “Oh,” ars' ise, “nam bitheadh Edith (nighean òg

leatha) an so, bhèireadh i a' chuileag as.” “Mata,” arsa mise “cha bhi Edith na 's trocairiche na mise.” Bha a' chuileag air leigeadh dhi gluasad. Thug i iomadh oidhirp air tighinn as, ach a nis sguir i. Ghabh mi an sin forc agus chuir mi sìos e, agus tharraig mi a' chuileag as an uisge. Ghabh mi 'n am laimh i. Cha do dhuig i suas air ball; ach an ceann beagan ùine thainig i thuige, agus dh' fhalbh i air a sgiathaibh. Nam b' urrainn a' chuileag ud bruidheann, tha mi cinnteach gu 'n abradh i, “Gu 'n robh maith mòr agaibh, thearunn sibh mi.”

O! a pheacaich, tha Crìosd 'tighinn a nios far am bheil thu. Tha thu ann an slochd 'us cha 'n urrainn thu 'tighinn as. Cha ruig thu leas fenchainn; is èigin do chabhar thighinn o shuas. Dean greim airsan agus saoraidh e thu an nochd. Ma dh' fhàgas tu an tìgh so an nochd gun Crìosd is e do choire féin a bhitheas ann; is ann airson nach gabh thu ri tidhhlac Dhé Faodar do theàrnadh gun ni air bith—ach dìreach amharc ri Uan Dhé a bheir air falbh peacadh an t-saoghail.

Nis, eniribh a' cheisd so ruibh fein, “Am bithinn tearuinte nam bàsaichinn an nochd? Am bitheadh m'anam ann an glòire, no am bitheadh e cailte?” Na éisd ris a' bhuaireadar; na éisd ri do dhroch cridhe; na éisd ri fanoid do chompanach; ach an nochd dean greim cinnteach air slàinte. Gabh, gabh, ris a' bheatha mhaireannaich, fhad 's a tha Dia 'g a tairgseadh dhuit. “Ciod a ni mi chum 'us gu 'n tearnar mi?” “Creid anns an Tighearn Iosa Crìosd, 'us bithidh tu air do thearnadh.”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHOS AN FHOGHAIR, 1876.

ISAAC WATTS.

See page 3.

CHaidh “*Deanaibh ’ur d’chioll a bhi cùin, agus ’ur gnothuichean fhéin a dheanamh*” (1 Tes. iv. 11), a chur sios mar theagasg uile shaothar Isaac Watts, ùghdairnan *Laoidhean Naomha*. Rinneadh e ’na bheannachd ’n a lá, agus dh’ fhàg e beannachd ’n a dheigh, a’ deanamh feum de ’n tàlann a fhuair e, gun a bhi ag iarraidh ionaid-saothrachaidh eile, no a’ gabhail gnothuich ri daoineibh eile.

Is maith leinne cluinntinn mu ’r

sinnsearachd, agus labhairt mu ’n timchioll. Bha Isaac Watts mar sin. Bha a sheanair ’s a Chabhlaich Rìoghail agus bha e ’n a cheannard air long-chogaidh fo Admiral Blake. Is iomadh nì troimh an deachaidh e. Ann an Innsibh na h-airde an Ear, air dha bhi lá a’ coiseachd faisg air coille, bhagair tìgear leum air; leum e ’s an amhainn, ach lean an tìgear e agus rug e air. Cha do leig e dheth a ghreim, ach chuir esan ceann a’ bhea-

thaich fo 'n uisge, agus chum e an sin e gus an do bhàthadh e. Fo Admiral Blake, sheòl e an aghaidh nan Duit-seach; ach ann an teas a' chatha rainig peilear air ionad-tasgaidh an fhùdair, loisg e air ball, agus bha an soitheach agus na bh' ann air am milleadh ann am priobadh na sùla. B' abhaist d' a sheanamhathair nithean mar sin innseadh do n' òganach mu na laithibh a dh' fhalbh, agus maille ri sin an tlachd a bh' aig a' sheanair aig an tigh, ann an ceòl, tarraing dhealbh, agus bàrdachd, agus mar a dh' fheuch e fhéin riu uile.

Bha 'athair aon uair 'n a cheannaich aodaich ann an Southampton, agus an deigh sin bha sgoil aige. Bha e de Eaglais nach robh ceangailte ris an Stàid, agus rinn e aoradh innte. Chuireadh 's a phrìosan e airson sin, a chionn gu'n robh an lagh ro chruaidh air muinntir nach robh de 'n Eaglais Steidhichte. Bha so 's a bhliadhna 1674; agus is minig a shuidh a bhean òg (aon de shliochd Protestanaich Fhrangaich), le a mac beag Isaac air a broilleach, aig dorus a' phrìosain, a' fuireach ri faighinn a stigh. Chithear am prìosan ud aig Southampton an diugh. Bha e dlù do 'n tràigh, agus aig an àm ud thainig a' mhuir ach beag a dh' ionnsuidh nam ballachan. Tha eachdraidh 's an àite ag innseadh gur ann an sud a shuidhich an Rìgh Canute a' chaithir, an uair a rinn e mar a dh' iarr iad, chum cronachadh a thoirt do 'm miodal. Is ann an sin a theagaisg Canute dhoibh gur dìomhain do 'n rìgh a 's mò a bh' a' glacadh cumhachd Dhé d' a ionnsuidh; agus b' ann le fulangas nan daoine a lion am prìosan ud, a dh' fhoghlum an tìr so cumhachd creidimh ann am firinn Dhé an t-Slànuidhir. "An fhad so a thig thu, agus cha tig na 's fhaide."

An uair a thainig sìth an Iorg Atharrachadh an Rìghlaidh, bha Isaac Watts an Lunnun maille ri a phàrantaibh. Is ann mar so bha laithean 'oige. Bha e ealamh air canàinean eile ionnsachadh:—

"Rugadh mi air an 17mh la de Iulaidh, 1674.

Thoisich mi air Laidinn 'ionnsachadh o 'm athair, 1678.

Thoisich mi air a' Ghreugais, mu 1683.

Bha a' bhreac orm, 1683.

Dh' fhoghlum mi Frangais, 1685.

Dh' fhoghlum mi Eabhra, 1687 no '8."

Ach is e an ni a leanas a 's mò anns a' chunntas so uile: comharraicheadh an leughadair e:

"*Thàinig mi fo dhearbhadh air peacadh, 1688.*

Theagaisgeadh dhomh earbsadh chur a Crìosd, a reir mo dhòchais, 1689."

Is ann an sud a shuidhicheadh mar a chaitheadh e a lá. An urrainn thusa, a leughadair, bliadhna d' aithbheith innseadh? Faodaidh tu, creideam, bliadhna do bhreith innseadh; ach an urrainn thu innseadh mu bh' "air do bhreith a ris?" "Mar beirear duine rìs cha-n fhaod e rioghachd Dhé 'fhaicinn. (Eoin iii. 3.) Nach bitheadh cuimhne aig Nicodemus air an oidhche ud 's an deachaidh e a dh' ionnsuidh Chrìosd—an uair a dh' fhoghlum e gu slàinteil mu obair an Spioraid Naoimh air an anam, agus mar a threòraicheas e an t-anam a dh' ionnsuidh Mic Dhé air a thogail suas mar a bha an nathair umha, chum agus "cia b' e neach a chreideadh ann nach bàsaicheadh e, ach gu 'm bitheadh a' bheatha mhaireannach aige?" (Eoin iii. 15.)

Air a' bhliadhna anns an d' fhoghlum Isaac Watts "earbsa chur á Crìosd" tha e ag ràdh gu 'n robh "tinneas mòr agus cumnartach air;" agus air a' bhliadhna 1692, 's an fhoghair, mu mheadhon latha, bha crith-thalmhainn mòr ann air feadh Shasuinn agus dhùthchan eile. Ach bha esan 's an Airc,—sàbhailt ri uchd tinneis, sàbhailt ri uchd gluasaid rioghachd, comasach air an t-Salm a sheinn "Is e Dia ar tearmunn agus ar neart; ar cabhar ro dheas ann an teanntachdaibh. Air an aobhar sin

cha bhi eagal oirnn, ged a ghluaisear an talamh.”

Chaidh e air adhart leis an ionnsachadh gu dicheallach, aig Stoke Newington, ann an Lunnun, agus aig aois ceithir bliadhna fichead rinn e a cheud searmoin. Rainig cuid d' a chomh-fhoghlamaiche air cliù mòr, ach cha b' ann anns an aon doigh ris-san. Cha b' fhad gus an do nochd esan an talann a bh' aige. Chunnacas 'n a òige gun robh comas bàrdachd aige. Aig ochd bliadhna dh' aois choisinn e *feoirling* mar dhuais o 'mhàthair, a thairg i do na foghlamaiche òga an tigh àthar air feasgairibh fiùcha, leis na focail so:—

“Cha-n ann airson feoirling 'a sgrìobhas mi,
Ach chum aoireadh orrasan airson feoir-
ling a sgrìobh.”

Ach bha e iarrrtuineach an laithibh 'òige air ni a sgrìobhadh a bhitheadh feumail. Tha e air a ràdh mu Luther, air dha fear-deirce dall a chluinntinn a seinn dhuanagan air an t-sràid, gu 'n do ghuid e ag ràdh, “Oh, nam b' urrainn mi òranan soisgeulach a dheanamh, a sgaoileadh am measg an t-sluaigh?” Agus thug Dia dha a mhianu. Is ann mar sin a bha e le Isaac Watts; agus sgrìobhadh leis a cheud laoidh, mar a theirear, n' uair a bha e aig an tigh cuide r' a phàrantan an Southampton. 'us e mu chuig bliadhna fichead a dh' aois. Air an t-seachduin a bh' ann sgrìobh e an laoidh,

“Feuch glòir ro mhòr an Uain a shuas,
Air caithir 'Athar naoimh!
Ullucibh onoir ùr d' a ainm
'Us òrain nuadh' gu caomh.”

Agus o'n là sin rinn e aon 'us aon eile de na h-òranaibh naomh' aige, a tha nis làn-aithnichte.

Mar a thachair do laoidhean Mhr. Sankey ri ar linn féin, bha buaidh mhòr aig na laoidhean ud air cuid a choithionailean. Bha Dr. Doddridge a' searmonachadh ann an sabhal do mhuintir-dùcha air Eabh. vi. 12: “'N 'ur luchd-leanmhuinn orrasan, a tha trid creidimh agus fhoighidinn a' sealbhadh nan geallaidhean.” An

deigh na searmoin leugh e 'us sheinn e an laoidh a tha 'toiseachadh le:—

“Sgiath creidimh tabhair dhomh, a chum
Eiridh taobh thall de 'n sgàile,
'Us aoibhneas 'us glòir nan naomh tha suas,
Gu 'm faic mi iad gu dàil.

Aon uair air thalamh rinn iad caoidh,
'Us shil iad deoir gu pailt,
'Us chog iad ri teagamh, peacadh, 'us geilt,
'G an cur gu mòr an àire.

Cuiream mar cheist orra gach aon,
Co as a fhuair iad buaidh.
Bheir iad an cliù le aon ghuth ard,
Do bhàs 'us buaidh an Uain.”

Bha moran 's a choithional air an leaghadh air achd 'us nach b' urrainn cuid seinn. Tha nithean àraidh air an aithris mu chuid de na laoidhean. Aig aon àm bha anam fo dhearbhadh ag iarraidh saorsainn, agus chuimhnich e laoidh a dh' ionnsaich e mar leanabh, tri bliadhna deug roimhe sud:

“Dh' ardaich e reachdan 'Athar air fad,
A bhriseadh leinn, gu léir;
Ghùilain e 'r peacadh air a chrann,
'S phàigh e a' phris e fhéin.”

Agus an sin chunnaic an t-anam bochd ud an ni a bha uaithe, sgeul na saorsainn. Tha e air aithris mar an ceudna gu 'n cualas gille beag, a bha ri sguabadh nam siomalair, a' seinn air maduinn fuar geamhraidh, air mullach an tighe:—

“Bròn na h-inntinn bith' maid nis,
A' sguabadh as an àite,
Cha-n 'eil an diadhachd fhior 'g a cur
Chum aoibhneas chur 'n a thàmh.”

Bha Isaac Watts 'n a theachdair ann an coithional ré fichead bliadhna, ach bha e 'na b' fheumail le a laoidhean na le a theagasg, a chionn e bhì amhunn, fuar, 'n a dhòigh labhairt. Mar so bheir an Tighearn a thiodhlac fhéin do gach neach. Ni mò bha ni air bith iongantach mu leabaidh a bhàis. Chaidh a thiodlacadh aig Bunhill Fields, 's a bhliadhna, 1748. Air là a thiodhlacaidh, thachair caraid air Dr. Benjamin Grosvenor, a thubhairt ris. “Chunnaic sibh crìoch Dhr. Isaac Watts, agus feumaidh sibh fhéin a leantuinn a dh'aithghearr. Ciod e 'ur barail mu 'n bhàs?” “Mo bhar-ailse,” ars' Dr. Grosvenor; “'n uair a

thig am bàs, bithidh mi buidheach air,
ma bbitheas Dia buidheach orm."

Tha an sgrìobhadh a th' air a chloich-chuimhne a' giulan nam briathran so (Col. iii. 4): "'N uair a dh' fhoillsichear Crìosd, neach a 's e ar beath-ne, an sin bithidh mise, mar an ceudna, air m' fhoillseachadh maille ris ann an glòir."

A leughadair, am b' urrainn thusa so 'fhàgail mar fhoillseachadh air do chreidinn agus do dhòchas? Am b' urrainn càirdean, ann am bhì 'g ad chur 's an uaigh, na focal so le Dr. Watts a sheinn mar a sheinneadh iad gu trice:—

"Fosgail do chom, uaigh dhìllis nis,
Gabh fo 'd chùram ionmhas ùr,
Thoir àite car ùine do choluinn chaoimh,
Chum codal agad anns an ùir.

Choidil Iosa! Chaidh 'm Mac 'n a bhàs
Troimh 'n uaigh, 's bheannaich an
leabaidh fhuar,

Gabh fois an so, a naoimh, gus 'n tig
A mhaduinn ghlòrmhor gu 'd thogail
suas."

Is e Dr. Watts a sgrìobh an laoidh,
a 'tha toiseachadh le,

"Chalcòr fuil ainmhidh 'dhoirteadh riamh
Air altair Iudhach, ard,
Gu sìth a thoirt do choguis leont',
No peacadh thoirt air falbh.

Ach bheir fuil Chrìosd, Uan Dhé o
neamh

Ar ciont' air falbh gu léir,
Iobairt na 's uailse 's 'is airde cliù,
'Us fuil o chridhe Mhic Dhé.

Is esan cuideachd a sheinn mar òran
fàsaich:

"Mo Dhia, o 'n d' thig gach aoibhneas
'th 'ann,
Beatha gach flachd aig m' chridhe,
Glòir nan laithean 's àluinn, caomh,
'Us sòlas na h-oidheche 'gheibh mi.

Ge dubh an oidheche, an uair thig es',
Thig solus dhomh air ball;
'S e reult na maidne dhomh air fad,
'S mo ghrian ag éiridh thall."

Agus b' esan a ghabh beachd roimh
laimh air crìoch an turuis, le briath-
raibh an dòchais airde:

"S e 'bheannaich uaighean a chuid naoimh,
'S e dh' fhàg an leabaidh taise:
C' àite am bheil fois dhoibh aig là 'm
bàis,
Ach am bàs a' chinn 'n a mhaise?

O sin a chaidh e suas gu h-àrd
'Us nochd e dhuinn an t-slighe:
Suas do neamh theid cuirp a shluaigh
'N uair thig là na h-aiseiridh.

Seinneadh an trompaid ard an sin,
'Us iarradh e éiridh air ar daimh,
Duisgibh, a chinneacha, o' n uaigh!
Rachaibhse do neamh, a naoimh."

Cha robh e cho taitneach 'n a
sgrìobhadh eile 's a bha e 'n a
bhàrdachd. B' i a bhàrdachd an ni
s' an d' thug e buaidh; agus bu mhòr
an cliù a choisinn e le *Oranabh Dia-
dhaidh agus Modhail airson cloinne*.
Fhuair "Laoidh a chreadhail 'Uist, mo
Leinibh'" an "Seillean gnìomhach,"
agus mòran eile, àite an measg na
h-dìge riamh o sgrìobhadh iad. Bha e
dùrachdach ann an cleachdadh a thà-
lanna, o 'n thubhairt Crìosd "Aitich
gus an tig mise." Rinn e réir an fhoc-
ail ann an Rom. xiv. 7: "Cha-n 'eil
neach air bith againn beò dha fhéin."
Cha-n 'eil an Crìosduid: beò dha
fhéin: tha e beò do Chrìosd; tha e
beò chum peacaich a spionadh as an
losgadh.

O a dhuine neobhàsmhor, 'n a
thoisich thu air a bhì beò do Dhia?
Cha mhòr nach d' ràinig sinn an t-
siorruidheachd mar tha.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhranan
so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's
a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh
o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN FHOGHAIK, 1876.

AM BHEIL DO CHRIDHE DIREACH?

“Cha-n 'eil do chridhe dìreach am fianuis Dhé.”—GNUMH. viii. 21

A LEUGHADAIR, tha mi a' foighneachd dhìot mar charaid d' anama, “Am bheil do chridhe dìreach? Am bheil e dìreach am fianuis Dhé?”

Cha-n 'eil mi a' foighneachd mu do *cheann*. Faodaidh tu an fhìrinn uile, mar a tha i ann an Crìosd, 'aithneachadh, agus aonta chur ri i bhi maith. Faodaidh tu bhi fallan 'n ad bbeachd mu 'n diadhachd. Ach air son sin, faodaidh tu bhi 'coiseachd air an t-slighe leathainn a tha a' treòr-

achadh chum sgrios. Cha-n 'eil mi a' foighneachd mu do *chaithe-beatha follaiseach*. Faodaidh e bhi stuaim, beusach, ann an sùilbh dhaoine. Faodaidh do mhinisdear 'us do chairdean bhi toilichte le do ghiùlan ort fhéin. Ach faodaidh tu fad na h-ùine bhi an crochadh air bìlibh na léirsgrìos sìorruidh. Cha-n 'eil mi 'foighneachd mu do *thograidhean*, agus do *mhiann*. Faodaidh nithean maith 'bhi 'n ad fhaireachadh mu 'd anam.

Faodaidh fadachd a bhi ort an deigh "bàs an ionracain fhaighinn." Faodaidh là a' bhreitheanais uambas a chur ort air amaibh, no sgeul air gràdh Chrìosd do leaghadh. Ach faodaidh tu bhi air an t-slighe do ifrinn airson sin. Is e cor do chridhe a' cheisd. *An bheil an cridhe sin dìreach am fianuis Dhé?*

I. Cudthrom mòr a' chridhe ann an gnòthach na diadhachd.

Annan ceisidibh mar socha-n 'eil spéis r' a thabhairt do bharail an t-saoghail mu ni a bhi ceart no eil. Cha-n 'eil ann ach aon chlach-dhearbhaidh air an fhirinn. Ciod e their na Scriobtuirean? Mur urrainn sinn geilleadh do sin, is dìomhain a ràdh gu bheil diadhachd againn.

Tha aon ni ann a tha am Biobull a' teagasg, gur ann air cor a' chridhe a tha sàbhaladh an anama an crochadh. Is ann "as a tha sruthanna na beatha." (Gnath. iv. 23.) Is e an cridhe a 's mò cudthrom na an reusoin, an tuigse, a' choguis, agus na h-aig-nidhean. *Is e an cridhe an duine.* Na innis dhomhsa a mhàin ciod e a their no a dh' aidicheas duine, no c' àite an téid e air an t-Sàbaid, no ciod e an t-airgid b'heil e air son maith an aobhair. Ach innis dhomh suidh-eachadh a chridhe, agus innsidh mise dhuise ciod e an gné dhuine a th' ann. "Oir mar a smuainicheas e 'n a anam, mar sin bithidh e." (Gnath. xxiii. 7.)

Mar ni eile tha am Biobull a' teagasg gur ann ris a' chridhe tha Dia a' amharc gu h-àraidh. "Amhaircidh an duine air coslas an taobh a muigh, ach amhaircidh an Tighearn steach air a' chridhe." Is leòr leis an duine, mar is trice, coslas 'us diadhachd o 'n leth muigh—le modh agus giùlain faiesinneach, agus frithealadh rianail air na meadhonaibh. Ach seallaidh Dia na 's fhaide. Tha e fhéin ag ràdh "Tha mise Iehobhah a' rannsachadh a' chridhe, agus a' sgrùdadh nan àirnean." (Ier. xvii. 10.) Gus an toir sinn ar chridhe do Dha, cha-n 'eil sinn a' toirt ni air bith dha.

Ciod e a tha 'cur gluasaid air an

uaireadair? Is e am *mainspring* a tha 'n a mhàthair-aobhair do na h-uile gluasad a th'aige. Faodaidh an t-slige bhi finealta, luachmhor. Faodaidh aghaidh 'us àireamh bhi air an dealbh gu h-ealanta. Ach ma tha ni eil le màthair-aobhair a' ghluasaid cha shiubhail e. Is ann mar sin tha leis a' chridhe 's an diadhachd. Is ann an sin a tha tobair beatha an anama.

Cia lionmhor iad a dh' èisdeas an soisgeul bliadhna an deigh bliadhna, gun atharrachadh 's am bith bhi orra! Tha an inntinn coslach ri "slochd an eudòchais" aig Buinian. Gheibh iad an sàth de theagasg gun toradh air bith bhi air. Tha iad ag aontachadh le 'n reusoin ris an fhìrinn. Tha an coguis air a bioradh air uairibh. Tha dùsgadh air am faireachadh. Carson mata nach gluais iad? Carson a tha iad 'n an tàmh? *Is ann aig an cridheachan a tha a' choir.* Tha greim aig iodhal àraidh orra. Tha cridhe nuadh uatha. "Tha iad a' teachd a' d ionnsuidh mar chruinneachadh sluaigh, agus tha iad a' suidhe ann ad làthair mar mo phobull-sa, agus tha iad ag èisdeachd do bhriathran, ach cha-n 'eil iad 'g an deanamh: oir tha iad a' taisbeanadh mòran graidh le 'm beul, ach tha an cridhe 'dol an déigh an sàinnt." (Esec. xxxiii. 31.) Cha-n urrainn iad a ràdh nach do thairg Dia slàinte dhoibh. Bithidh aca ri ràdh gu 'n robh "na h-uile ni ullamh" ach an cridheachan fhéin. Is e an cridheachan fhéin a bheir sgrios orra! Bha an bàta-sabbaidh dlù air an luing bhriste, ach cha rachadh iad steach ann. B' fhearr leo an dorchadas na 'n solus. Bha a' choire aig an cridheachan. Cha tigeadh iad a dh'ionnsuidh Chrìosd chum gu 'm bitheadh beatha aca.

II. Feuchaidh mi nis 's an dara àite, *an cridhe nach 'eil dìreach am fianuis Dhé.* Cha-n 'eil ann ach dà ghné cridhe, an cridhe a tha dìreach agus an cridhe nach 'eil. Ciod e ris am bheil an cridhe nach 'eil dìreach coslach?

Is e an cridhe nach 'eil dìreach an cridhe nadurra a tha air a bhreth leis

an duine. Cha-n 'eil "cridheachan maithe" ann a thaobh naduir. Rianh o thuit Adhamh 'us Eubha, agus a thainig am peacadh a stigh, rugadh daoine 'us mnathan le claonadh chum uile.

Ciod e tha an Sgriobtuir ag ràdh mu 'n chridhe nadurra? Tha e ag ràdh, "gu 'm bheil e cealgach thar na h-uile ni agus anabarrach eucorach." (Ier. xvii. 9.) Tha e ag ràdh gu bheil uile bhreithneachadh smuaintean a' chridhe a mhàin ole gach aon là. (Gen. vi. 5.) Tha e ag ràdh, "O an taobh a stigh, á cridhe dhaoiné, thig a mach droch smuaintean, adhaltrannas, striopachas, mortadh, goid, sannt, aingidheachd, mealltaireachd, macnus, droch shuil, toibheum, uabhar, amaideachd: tha na h-uile so uile 'teachd a mach o 'n taobh a stigh." (Marc. vii. 21.) Is truagh an cumntas tha so!

Tha an Spiorad Naomha' cleachdadh samhlaidh ann am bhi 'toirt a mach cliù a' chridhe nadurraich. Tha e ag ràdh gur e "cridhe cloiche" a th' ann. (Esec. xi. 9.) Tha teagasg mòr fo 'n t-samhladh ud.

Tha clach *cruaidh*. Is aithne do na h-uile sin. Cha-n 'eil i comasach air géilladh, no lùbadh, no faireachadh. Brisidh tu i ach cha lùb thu i. Tha e 'n a sheann ràdh, "cho cruaidh ri cloich." Is ann mar sin a tha an cridhe nàdurach. Cha thaisich trioblaidean, no tròcairean, no call, no crois, no searminoian, no comhairlean, no leabhraichean, no trachdan, no labhairt, no sgriobhadh gu bràth e. Tha clach *fiar*. Bean rithe, agus gheibh thu sin. Gus an cuir Dia teine o neamh chum teas a chur 's a chridhe, cha-n 'eil faireachadh aige air an diadhachd bli mòr. Tha clach *gun toradh*. Bheir fearann bochd barr mairt le saoth-air, airgid, foighidinn, agus deadh thuathanas. Ach cha-n fhaigh thu toradh gu bràth o chloich. Is ann mar sin tha an cridhe nàdurach. Tha e gun toradh aithreachais no creidimh, no graidh, no eagail, no naombachd, no ioraslachd. Tha clach *marbh*. Cha-n fhaic, cha chluinn, cha ghluais,

'us cha-n fhàs i. Is ann mar sin tha an cridhe nàdurach.

A leughadair, tha an cridhe nach 'eil dùreach nis air a chur romhad. Amhaire air. Smuainich air. Theaganh gu bheil do chridhe-sa mar a bha e 'n uair a rugadh tu. Ma tha, cuimhnich so; **THA DO CHRIDHE GUN BHI DIREACH ANN AM FIANUIS DHE.**

III. *An cridhe dùreach*. Air 'leithid so a cheist, is maith sibh éisdeachd ris na their Dia, 'us cha-n ann ris na their daoine. Faicibh, mata, comharraidhean air a' chridhe dhìreach.

Is e th' anns a' chridhe dhìreach "*cridhe nuadh*." (Esec. xxxvi. 26.) Cha-n e an cridhe leis am bheil duine air a bhreth a th' ann, ach cridhe a bheir an Spiorad Naomh dha. Is e th' ann cridhe aig am bheil tograidhean nuadha, aoibhneas an nuadha, bròn nuadh, miann nuadh, dòchas nuadh, eagail nuadh, toil nuadh, agus an-toil nuadh. Tha beachdan nuadha aige air an anam, air peacadh, air Dia, air Crìosd, air slainte, air a' Bhiobull, air ùrnuidh, air an t-Sàbaid, air neamh, air ifrinn, air an talamh, agus air naombachd. Is e a th' ann baile le tuathanach nuadh agus maith ann. "Chaidh na seann nithean seachad. Feuch tha na h-uile ni air fàs nuadh." (2 Cor. v. 17.) A leughadair, an e so do chridhe-sa?

Is e an cridhe dìreach "*cridhe briste agus bruite*." (Salm li. 17.) Tha e air a sgaradh o uabhar, uail, agus féin-fhìreantachd. Tha e 'g a mheas féin ciontach, mi-airidh, agus truailidh. Tha e iorasail, bochd, agus gun chomas ni maith air bith d' a chuid féin fhaicinn ann. A leughadair, an e so do chridhe-sa?

Is e an cridhe dìreach an cridhe a *chreideas ann an Crìosd* a mhàin airson slainte, agus anns am bheil Crìosd a' gabhail comhnuidh troimh chreidimh. (Rom. x. 10; Eph. iii. 17.) Tha e ag earbsadh a mhàin airson maitheanas agus beatha siorruidh ri rèite Crìosd, eadar-mheadh-onaireachd Crìosd, agus eadar-

ghuidhe Chrìosd. Chi e Crìosd làn fhreagarrach chum 'uile uireasbhuidhean a fhrithealadh dha.

Is e an crìdhe dìreach *an crìdhe 'chaidh a ghlanadh.* (Gnìomh. xv. 9; Mat. v. 8.) Tha gràdh aige do naomhachd, agus fuath do pheacadh. Tha e a' strì ri e fhéin a ghlanadh o na h-uile truailleidheachd feola 'us spioraid. Tha fuath aige do an nì 'tha olc, agus dlù-leanaidh e ri sin a tha maith. A leughadair, an e so do chridhe-sa?

Is e an crìdhe dìreach *crìdhe bhithreas ug ùrnuidh.* Is e a chainnt gach là, "Do ghnùis, a Thighearna, iarraidh mi." (Salm xxvii. 8.) Tha e air a tharruing le tlachd ann am bhì a ghnàth 'labhairt ri Dia mu nithibh spioradail—gu h-aumhunn, gu laga, gu mì-choimhlionta, faodaidh bhì, ach is éigin da labhairt.

Is e an crìdhe dìreach *crìdhe a gheibh cath ann fhéin.* (Gal. v. 17.) Gheibh e dà bhith ann an aghaidh a chéile, a' cathachadh airson uachdaranachd,—an fheoil a' miannachadh an aghaidh an spioraid, agus an spiorad an aghaidh na feola. Aithnichear an crìdhe dìreach air a chathan, cho maith ri air a shith. A leughadair, an e so do chridhe-sa?

'San àite mu dheireadh, ach is nì mòr e, tha an crìdhe dìreach, *onorach, aon-fhillte, firinneach.* (Luc. viii. 15; 1 Eachd. xii. 33; Eabh. x. 22.) Tha e mar a dh' aidicheas e. Faodaidh a chreidimh a bhì lag. Faodaidh 'umhlachd a bhì neo-iomlan. Ach bithidh aon chomharradh air a' chridhe dìreach. Bithidh an diadhachd a th' ann fìor, treibhdhireach, agus dileas. A leughadair, an e so do chridhe-sa?

A leughadair, tha "an crìdhe dìreach" nis romhad. Aon uair eile cuiream uo cheisd air do choguis. Am bheil do chridhe dìreach? Am bheil do chridhe dìreach? Am bheil e dìreach am fianuis Dhé?

Cha-n aithne dhomhsa co thu a tha 'leughadh so. Ach tha fhios agam nach dean féin-cheasnachadh cron 's am bith ort. Ma tha do chridhe dìreach bithidh e 'n a shòlas duit sin 'aithneachadh. Ach mur 'eil, is mithich dhuit fhios bhì agad air sin, agus atharrachadh 'iarraidh.

Tha mi a' tairgseadh *rabhaidh chudthromaich* dhoibhsan uile aig am bheil fhios nach 'eil an crìdhe dìreach, agus nach iarr atharrachadh air. Saoil thu an teid aon duine no bear a stigh do fhlaithneas as eugmhais crìdhe dhirich? Ciod e a tha an Sgrìobtuir ag ràdh? "Mur beirear duine a ris cha-n fhaod e rioghachd Dhé fhaicinn."

A leughadair, ma tha thu ag iarraidh crìdhe dhirich, tha mi a' moladh Dhé gu 'm faod mi Crìosd a thogail suas, agus a ràdh riut, Amhairc air Crìosd,—iarr Crìosd—inich gu Crìosd. Carson a thainig Crìosd beannaichte do 'n t-saoghal? Carson ach chum peacaich mar a tha thusa 'us mise a thearnadh,—a thearnadh o chionta peacaidh agus o chumhachd peacaidh, trid creidimh ann? Tha Iosa ullamh air tròcair agus gràs,—maitheanas agus crìdhe nuadh—sin uile a chàramh riut le a Spiorad, ma thig thu a mhàin d' a ionnsuidh. Thig mata—thig gun dàil—chum Chrìosd.

Rev. Canon Ryle.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì 'cabbar anns na leabhranan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN FHOGHAIR, 1876.

“LILIDH AM MEASG DROIGHINN.”

ANN am paiperean-naigheachd Shruileadh o chionn àireimh bhliadhna, chunnacas am fios so:—“Chaochail aig Sruileadh, air an 16mh là de Ianuairidh, Sine Uilson, ann a ceithir ficheadamh bhliadhna.”

Is e bh' ann bàs neach nach robh “glic a thaobh na feola” no “cumhachdach,” no “usal” ann an eachdraidh an t-saoghail, ach neach a bha ro ghlic a thaobh “a' ghliocais a thig o shuas;” agus cumhachdach,

agus usal, air dhith 'bhi “n a h-oighre maille ri Criosd.” Agus an uair a chaidh i, mar a theireadh i fhéin “*air imrich,*” do 'n Ierusalem shuas, dh'fhàg i fianuis shoilleir gu 'n robh “a cuimhne beannaichte,”—agus gu 'n robh i gu bhí “air chuimhne gu bràth.” Is ainmig a chunnaic neach a dhearbhadh air dhòigh bu shoilleire firinn an fhocail ud,—“Feuch, ardaichidh Dia le a chumhachd; *co a theagaisgeas cosmhuil ris-san?*” “An àite droighne fàsaidh an

giuthas, agus an àite drise fàsaidh am miortal; agus bithidh e do 'n Tighearn mar ainm, mar chomharadh bith-bhuan, nach cuirear as àite."

Bha "na Uilsonaich" 'n an teaghlach de cheardaibh a bha 'siubhal na dùthcha, agus aig an robh an còmhnaidh mar a 's trice 's an Raploch, baile beag aig bun Creige Chaisteil Shruileidh. Rinn iad spàinean, agus chàruich iad coireachan; ach bu mhò bha a bhuanachd aca de bhaigearachd agus de ghoid. Chaidh iad air turusan fada 's an t-samhradh, deich no fichead diubh cuideachd, le beathaichean chum an clann agus am bùthan a ghiùlan; agus mar a chaidh iad air an adhart, bha iad 'n an cùis eagail 's an dùthaich.

B' iad sin "*an droigheann*." Ach bha "*lilidh*" 'n am measg, chum cliù gràis Dhé, Gràs glòrmhor! a' dol air tòir an neach a 's cailte gus am faigh e e; agus o mheasg nan Saul, agus nam Magdalene, agus nam Manasseh, agus nan Sine Uilson, a 'tionail a chuid "eiseimpleirean," agus a' cruinneachadh a "sheudan."

Is ann air aon de na turusan aca a thainig an t-Sàbaid air na ceardan ann am Piu. Mo chreach! B' ionnan Sàbaid agus seachduin doibh-san. Ach bha rùn tròcair ann a thaobh Sine Uilson, air nach do smuainich i n uair a chaidh i mach leis a' chuideachd aice air a' mhaidinn ud. Mar a rinn iad gàire 'us spòrsa, bhual air an cluais fuaim nan salm, a bha 'g an seinn le coimhthional a chruinnich mach air an raon, mar a bha gnàthaichte an nair sin, aig tim orduigh. Thubhairt Sine riu "gu 'm faodadh iad dol a dh' fhaicinn ciod e bha 'g a dheanamh an sud." Rinn iad fochaid oirre; ach thug an t-annas oirre-sa, no faodar a radh làmh stiùiridh an Tighearna, an Ti "a theoraicheas na doill air slighe nach aithne dhoibh" oirre-sa gu 'n deachaidh i air adhart 'n a h-aonar.

Cha luaithe chual' i guth 'a mhinisteir na chual' i an stéidh-theagaisg, "Is mallachte gach neach nach buanaich anns gach nì a tha sgriobhta ann an leabhar an lagha chum an deanamh."

(Gal. iii. 10.) Bu shaighead gheur e o laimh an Spioraid Naoimh, agus chaidh i an sàs ann an anam Shine. "Ma tha iad mallachte" ars 'ise "nach buanaich anns na *h-uile* nì, ciamar theid mise as o bhreitheanas siorruidh,—mise nach d' rinn nìread 'us aon nì a réir toil Dhé. Fad na seirbhis shuidh i air chrith, agus an uair a sgaoil an coimhthional fhuaireadh i leis a' mhaor-eaglais mar a theireadh i fhéin, "'n a luidh sios air an talamh." Shaoil esan gur e aon chuid misge no euthach a bh' oirre, agus dh' iarr e air neach eile a thighinn leis gu a giùlan air falbh, ach thubhairt i ris "gur e cor a h-anama bha 'tighinn rithe," agus dh' iarr i am ministear fhaicinn.

Faodar a chreidsinn gu 'm bu bheag oirre nis an caitheamh-beatha a bh' aice roimhe. Dh' fhàg i air ball a companaich, agus thill i gu Srùleadh. Cha d' ionnsaich i riamh leughadh, agus cha robh i riamh roimhe aig searmoin. Bha a h-aineolas air slighe na slàinte mòr, agus fo uallach cionta nach d' fhuair maitheanas, bha a h-inntinn air a reubadh 'us air a luasgadh gu goirt, "ag iarraidh foise gun a bhì 'ga fhaotainn." Cha b' urrainn an saoghal a cridhe falamb a lionadh, ach lion Iosa e. "Air dhith bhì 's an t-slighe, thachair an Tighearn oirre." Chaidh i air ball a dh' éisdeachd Mhr. Caimbeul diadhaidh, ministear nan *Seceders* an Srùleadh, a theagaisg o na focail, "Thigibh do 'm ionnsuidh-se sibhse uile a tha ri saothair agus fo throm uallaich agus bheir mise suaimhneas dhuibh." (Mat. xi. 28.) Dh' innseadh dhith gu 'n robh an suaimhneas air a chosnadh, gu 'n robh "na h-uile nì ullamh;" gu 'n d' rinn Crìosd le a bhàs, "am firean airson nan neo-fhìrean," 'n a nì ceart e do Dhia a bhì 'maitheadh cionta air a bhonn sin, agus gur e creidimh anns an fhirinn a thaobh so an aon slighe chum Slànuidhear a bheir fois.

Ach thainig i gu bhì fo cheisd, mar a thainig mòran eile, le smuaintibh féin-fhìreanta mu *ghnìomh* an tighinn,

toileach fhios a bhi aice *ciamar* a thigeadh i gu ceart, agus a' meas gu 'm b' e tighinn gu ceart "an t-airgid agus an luach" a dh' fheumas am peacach thoirt leis.

"Bha a beachd neo-shoilleir, dorch',
Ach bha i ceart, oir dh' iarr i Crìosd."

Dh' fhairich i gu 'n robh a h-anam an cunnart, agus bu bheag aice a h-aineolas bhi air a rùsgadh laimh ri i bhi air a cumail o bhi ag iarraidh combhairle agus cuideachaidh, ged a bha Satan a' cur iomadh ceap-tuislidh 's an t-slighe. Bha i deich bliadhna fichead a dh' aois mu 's b' urrainn i am Biobull a leughadh. Ach bha i toilichte bhi air a teagasg. Dh' fhoghlaim i nach e "saothair" ach "creidimh" a bheir suaimhneas.

Bha mu 'n àm so searmoin eile, airson an do mhol i Dia, a chionn na thug e dhith de shaorsainn. Is ann air na briathraibh (Rom. viii. 2) a bha i: "Shaor lagh Spioraid na beatha, ann an Iosa Crìosd, mise o lagh a' pheacaidh agus a' bhàis." Chunnaic i nis, ann an solus an Spioraid, gu-n robh na 's leòr ann am fuil Chrìosd a mhàin, chum dòchas maith a thoirt do pheacach air bith a dh' éisdeas r' a guth, a chionn gu bheil i a' labhairt mu Dhia a fhuaire sàsachadh, agus sàsachadh le bhi air a ghlòrachadh gu h-iomlan. Thug so fois d' a coguis, agus lion e i leis "an t-sith a tha 'dol thar eòlais." O'n là sin a mach bha a caithe-beatha air atharrachadh gu léir.

B' àbhaid do Shine labhairt air a' choman fo 'n robh i do fhlighheadair diadhaidh air an robh Padruig Mac Fhearghuis, air am bheil cuimhne fhathasd mar Chrìosdaidh 's a' bhaile. Mu 'n robh làn chomas leughaidh aice fhéin, "ruidheadh i gu trice gu Padruig a dh' iarraidh air a cuimhne 'chuideachadh le earrainnibh." Ach dh' fhoghlaim i nach e bhi cosmhuil ri crìosduidhean eile 'n a faireachadh a dheanadh dòchas d' a h-anam. Dh' fhoghlaim i bhi a 'sealltuinn cha-n ann a stigh, ach a mach chum Chrìosd

airson sìth,—o' n fhéin, agus air an t-Slanuidhear. "Bha mi fada," ars 'ise, "a' socrachadh air mo chorán agus air m' fhaireachaidhean, agus bhithinn fo thrioblaid an uair a dh' atharraicheadh iad sin. An uair a bha saorsa agam ann an ùrnuidh, bha mi cho toilichte leam fhéin 'us gu 'n robh mi gun eagal a thaobh mo shàbhalaidh. An uair a bha mi ann an daorsa cha robh dòchas idir agam. Ach dh' fhàg mi sin gu mòr as mo dhéigh, agus cha-n 'eil uam nis chum mo bheathachadh ach 'glòir Dhé ann an gnùis Iosa Crìosd.'"

Is minig a labhair i mu mhearachd na muinntir a tha mar gu 'm bitheadh iada' smuaineachadh gur comharraidhean air mhaith do 'n anam "eagalan agus teagamhan," an àite iad a bhi 'n an comharraidhean air miehreidimh. Tha iad a' nochdadh nach lean daoine am Biobull uile. Chuir i an aghaidh d'anadais; ach thug i gu 'm faodadh danadas a bhi 's an amharus a chionn 'us gur danadas bhi 'cur an amharus firinn Dhé.

Bha uile chomasan inntinn Shine air an ardachadh leis an t-soisgeul. "Thug fosgladh a bhriathar solus, a' teagasg an neach aon-fhillte." Bha i nis 'n a meadhon maithe mar a bha i uaireigin 'n a meadhon uile. Bha a' mhuinntir gun chùram aon chuid a' gabhail eagail 'no nàire roimhe. Cha deanadh fear dhiubh mionnan am fianuis Shine.

Bu mhòr a gràdh do 'n fhocal air a shearmonachadh. Sàbaid 'us seachdain fhad 's a b' urrainn i lean i na meadhonan le dùrachd.

Bha am focal sgriobhta 'n a chompanach aice a ghnàth, "bha e dhith 'n a bhiadh 'us 'n a dheoch, 'n a aoibhneas d' a cridhe." Dh' aithris i a bhriathran gu cothromach 'us gu ceart. Bha i de nàdur *suilbhir*. Ged nach robh fhios aice an diugh ciamar bhithheadh i beò maireach, bha i *suilbhir*. Ged a bha galar craidhteach aice, gidheadh bha aghaidh shuilbhir oirre a ghnàth, agus bhithheadh moladh gun sguir 'n a beul.

Mar a thainig laithean a turuis gu crìch, bha a neart a' falbh gu luath, ach ma bha, bha "fàs ann an gràs" aice gu h-iongantach,—air a dealachadh o 'n t-saoghal, agus ag abachadh airson glòire.

Thainig a gairm mu dheireadh, agus "le ola 'n a soitheach," agus a lochran a' lasadh, "chaidh i an coinnimh an Fhìr nuadh-phosda." Air Desathuinn mu 'n do chaochail i, bha i roinn na b' fhearr, ach air an oidhche sin dh'fhuair i gu mòr o ghearradh. Air feasgair na Sàbaid bha i 'na 's fhearr a ris, agus air dhith steidh teagaisg an latha a chluinntinn. (Rom. v. 3, 4.) "Oibrichidh trioblaid foighidin, agus foighidin dearbhadh, agus dearbhadh dòchas" thubhairt i le beothalachd, "Seadh, agus 'cha nàraich an dòchas." Bu shoileir do gach neach gu 'n robh i nis a' dol troimh 'n ghleann. Ach thubhairt i ruinn, "Cha-n 'eil e dorch." Air maidinn Dhe-mairt air dhith bhi úinemhaith gun mhothachadh, "bha an cord airgid air fhuasgladh" air dhòigh cho ciùin, 'us nach mòr gu 'n robh fios gu 'n do shìnbhail i. Choidil i Bha i maille ri Iosa.

A leughadair, am bitheadh e mar sin leatsa na 'm bitheadh d' anam an nochd air iarraidh uait?

An soisgeul mòr, is e a mhàin a thearnas! Is e "cumhachd Dhé e chum slàinte do gach neach a *chreideas*." Tairgidh e uile aoibhneas a' mhaith-eanas do 'n fhear air am bheil cuig cend peighinn a dh' fhiachaibh agus do 'n fhear air am bheil leth cheud; agus "do bhrìgh nach rohh aca ni leis an dioladh iad, mhaith e gu saor dhoibh araon." Chuala Sìne Uilson

an sgeul aoibhneach ud, agus fhuair i gràs gu bhi 'g a mheas fìor. Le earbsa "leig i a peacaidhean air Iosa," agus air dhith sin a dheanamb, cha robh tuilleadh eagail oirre, oir is e Uan Dhé féin a chunnaic i a giùlan a peacaidhean agus 'g an giùlan air falbh. Le oidhirp dhileis onoraich air Dia a thoileachadh 's na h-uile ni, fhuair i an dòigh air beatha naomh, shona, a chaitheamh, an ni a dh' fhàgas dòchas air glòir airson uair a' bhàis.

Faodaidh so uile, a leughadair chaoimh, a bhi agadsa. Cha-n 'eil doigh air a ruighinn ach troimh eòlas air gràdh naomh Dhé a chithear ann an Crìosd air a cheusadh, ach troimh an eòlas sin ruigidh sinn air gun amharus 's am bith.

"*Tha an duine so a' gabhail pheacachd d' a ionnsuidh,*" peacaich a fhreagaireas an ainm. Co a chuir e riamh uaithe? O, thigibh a nis gun luach, gun ullachadh! Thigibh le 'r droch cridhe 'n 'ur com, 'ur droch caithe-beatha as 'ur déigh, agus 'ur n-olc uile timchioll duibh. Thigibh a chum "Crìosd làn," mar "pheacaich falamh." Oir is ann mar sin a ghràdhaich Dia an saoghal, gu' n d' thug e 'aon-ghin Mhic féin chum 'us cia b' e neach a chreideas ann, nach sgrìosar e, ach gu 'm bi a' bheatha shìorruidh aige." "Is i so a' bheatha mhaireannach, eòlas a bhi aca ortsa, an t-aon Dia fìor, agus air Iosa Crìosd a chuir thu uait."

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS A' GHEAMHRAIDH, 1876.

“FAODAIH DIA MO BHUALADH A RIS.”

SGEUL MU CHEANNAIRC INNSEAN NA H-AIRD' AN EAR.

Aon mhaidinn, mar a dh' éirich mi o bhi a' leughadh do dhuine a bha dlù do 'n bhàs (sgriobh ughdar “An Saig-dear Breatuinneach 's na h-Innsibh”), thainig searsann, a ràinig an seòmar beagan roimhe sud, thugam. Dh'fheòraich e dhiom an faodadh e innseadh dhomh mu chompanach òg a bhàsaich anns an sgiorradh eagallach aig Cawnpore.

“Bha buidheann dhinn,” ars' esan,

November 1876.

“aon là 'n ar seasamh mu 'n Tobar. Bha sinn duilich 'n uair a smuainich sinn air na dh' fhuiling mnathan 'us clann an sud, 'us dheanadh na daoine dioghaltas nam faodadh iad. Chuir mise focal no dha stigh airson mo-mhaighistir, oir, gloir a bhi dha, chaich mo thoirt gu gràdh a thoirt da fad roimh sud 's a sgoil Shàbaid. Mata, mar a thubhairt mi, labhair mi focal riu, a thug orra a bhi 'mionnan. “A ghillean,” arsa mise, “thoir lean

“God may strike me again.”

gu 'm faodadh an Tobar so ar crìoch dheireannach a chuir 'n ar cuimhne. Is beag a shaoil leis an t-sluagh bhochd a tha 'n an luidhe an so, o chionn bheagan sheachduinean, gu 'n robh bàs cho uamhasach dlù dhoibh; ach *tha fhios againne* gu bheil cunnart romhainn, agus ma bha feum ann doibhsan 'bhi cuimhneach air a' bhì-bhuantachd, cha lugha am feum a th' againne."

"Fad na h-uine bha mise a' bruidheann bha iad a' mionnachadh, agus ag iarraidh orm bhì 'n am thosd; ach b' éigin domh labhairt, oir dh' fhaodadh e bhì nach fhaighinn cothrom eile air labhairt riu mu 'n anamaibh. 'Tha thu 'cur an cuimhne dhomhsa,' arsa' fear dhiubh, 'briathran a labhair baintighearn riumsa o chionn bheagan laithean sìos air an dùthaich iochdrach; cha chuimhne leam ach aon fhocal a thubhairt i, a bhuineadh bhì agam mar fhocal-caithris: "*Bu choir dhuinn bhì bèd ag amharc ri Iosa.*" Cha-n 'eil cuimhne agamsa ciamar a mhinich i e; rachadh e uile as mo chuimhne mar b' e nì àraidh a thachair m' a dhéighinn. An oidhebe a dh' fhalbh sinn—anns na carbadaibh—air dhomhsa agus do chuid eile màrsadh ear uine, chaidh sinn stigh a chodal. Cha robh codal oirnn, agus dh' iarr fear bha an sin sgeul. Arsa mise, "Bheir mise searmoin dhuibh ma thogras sibh;" ghàire iad ri sud; oir is mise am fear dhiubh a 's lugha aig an robh riamh cainnt dhiadhaidh de 'n t-seòrsa ud. Bha iad uile de 'n aon bheachd rium. "C' àite an d' fhuair thu na focail de 'n dean thu an t-searmoin?" arsa' iadsan, "cha robh duine do na naoimh riamh sìos 's an àite bheag agaihbhe." "Tha e agam ùr, tha mi dìreach air tighinn as an sgoil; is ann agam bha an sporsa an diugh. Chaidh mi a dh' fhaicinn fear de na daoineibh againn bha tinn 's an *hospital*; bha boirionnach uasal 'n a suidhe làthair ris, agus ciod e 'ur barail, bha e 's a ghal airson an droch caitheamh-beatha a bh' aige! Thubhairt i riumsa gu 'm feumadh i focal

beag a labhairt rium mu'n dealaicheadh i ruinn, d' eagal gur ann aig caithir breitheanais a bhitheadh *an ath* choinneimh againn. Agus thubhairt i rium, '*Bhuineadh dhuinn bhì bèd ag amharc ri Iosa,*' agus dh' iarr i orm sud innseadh do na daoineibh a chithinn an so. Dh' innis i dhomh ciod e sin *amharc*; gu 'm b' e sin gun a bhì sona gus am bitheadh Iosa bèd aon mo chridhe; agus thubhairt i, iarraidh air mo chumail gu daingean, oir gu 'n robh cridhe cloiche agam, agus nach robh *toil* agam amharc suas, nì a bha fìor, oir rùnaich mi uair 'us uair éiridh 'us falbh 'n uair bha i a' bruidheann, oir bha na briathran aice ro throm orm. Ach labhair i mu 'n aoibhneas a bh' aice 's an diadhachd, agus dh' aithnich mi gu'n robh gràdh aice do Iosa, agus gu 'n robh i ag iarraidh maith dhomhsa. Bha i duilich an uair a dh'innis mi dhi gu'n robh fuath agam do nìibh na diadhachd uile."

"Ciod e thubhairt i riut mu 'd fhocal-caithris, a dhuine?" arsa' fear dhiubh 's a ghàireachdaich; "cha d' fhuair sinn searmoin fhathasd." An sin dh' innis mi dhoibh mar a b' fhearr a b' urrainn mi, oir bha e air bàrr mo theanga aig an àm. An uair a bha mi a' labhairt car uine, chuala sinn fuaim gal, oir bha na daoine sàmhach, ged a bhitheadh droch fhocal a' tighinn á sud 'us á so. "Co sin?" arsa' sinne. "Co ach Eoin, 's a ghal mar gu 'm bitheadh pàisd leimibh ann," arsa' fear de na daoineibh. Is ganu gu 'm b' urrainn Eoin bruidheann, ach ghuilleadh e, ag ràdh mu dheireadh, "Tha e fìor, is peacach mòr mi—cha-n 'eil mi ullamh chum bàsachadh—bu mhaith leam amharc, ach cha-n aithne dhomh ciamar a nì mi e." Agus leau e mar sin. Faodaidh sibh bhì cinnteach gu 'n d' fhuair e e airson a bhuige, ach is ann bu mhò a ghuilleadh e, agus a dh' iarr e *co ris* a dh' amhairceadh e—agus *ciamar* a dh' amhairceadh e, mu'n rachadh e do 'n chath.

"Mata," arsa' esan a labhair, "faodaidh tu am Biobull beag a thug i dhomh, agus an litir a chuir i

leis an nochd fhaighinn, ma thogras thu fhéin. Bha mi 'cur romham am fagail a' m' dheigh, ach an sin smuainich mi gu 'm beothaicheadh iad mo phioba." Agus 'n uair a thàinig solus an latha, thug mi dha iad, agus o 'n uair sin cha do sguir e de bhi 'g an leughadh. Bithidh e ag ùrnuidh cuideachd; is ann tha e mar gu 'm bitheadh an euthach air mu 'n diadhachd. Their e gu bheil feum aige air teagasg, oir cha thuig e ro mhaith na leughas e; ach gun teagamh tha rùn air a chaitheamh-beatha atharrachadh; tha e làn de dhòighibh nam Methodach. Bha aon ni 's an litir rinn ro thruagh e; thubhairt i, "Tha thu ag innseadh dhomh, mo charaid, gu 'n robh thu an toiseach ro thinn, agus a ris air do leònadh gu goirt 's a' Chrimea. Chuir Dia na tròcair na deuchainnean ud thugad ann an gràdh chum toirt ort smuaineachadh air cho uamhasach 's a tha am bàs, 'n uair a thig e dlù dhuit. Dh' iarr e leo do chridhe a chosnadh dha fhéin; ach cha do leagh na rabhaidhean sin do chridhe. Cuimbnich, *faodaidh Dia do bhualadh a ris*; agus faodaidh an ath bhuille uaithe do chur a dh' ionsuidh do chunntais ris." "Oh!" ars' Eoin, a ris agus a ris, "thearnadh mise o iomadh cunnart, fhuair mi iomadh buille, thugadh na h-uile ni 's an t-saoghal do 'n robh gràdh agam uam—iad uile ach mo bhràthair ann an Lucknow—ghabh mi 's an arm chum gu 'm faicinn a ris e. Ach bha mi cho olc, faodaidh Dia mo bhualadh a ris, agus esan a thoirt uam. Dh' fhàs e diadhaidh o dh' fhàg e sinne, co dhiubh tha a litrichean ag innseadh sin."

"Mata, a chorporail,' thubhairt mise ris, 'tha e coslach an deigh do mhagadh uile, gu 'n deachaidh do shearmoin mar shaighid gu cridhe aon duine bhoch pheacaich, agus is e sin ni nach urrainn na h-uile ministear a ràdh.'

"Air dhomh bhi air mo thogail gu mòr leis an sgeul," ars' an searsann, "chaidh mi null far an robh Eoin, agus bha beagan bruidhinn agam ris. Bha

e ro endmhor, an gille boeud; bha mar gu 'n robh tinneas-caitheimh air. Bha dearbhadh peacaidh aige, ach cha robh e fhathasd mar gu 'n do ghabh e ri maitheanas saor. Bu mhò 'us mòr dha creidsinn gu 'n robh Dia mar shlànuidhear ann. Bha mi dearbhta mar a rion mi ùrnuidh leis, gu 'm bith-eadh am brat air a thoirt dheth. Bha e 'n am choman airson mo chaoimhnis, agus thubhairt e gu 'm b' iongantach, am measg aimhreit a' chogaidh, gu 'n éisdeadh Dia 'ùrnuidh, agus gu 'n cuireadh e neach a bhruidheann ris do 'm b' aithne an fhìrinn. 'Tha mo chridhe dorch,' ars' esan, 'ach ni mi mar tha an litir agam ag ràdh; *bithidh mi beò, ag amharc ri IOSA*, chum agus aig a' bhàs gu 'm bi e dlù dhomh gu 'm chuideachadh, agus faodaidh bhi gu 'n innis ann Biobul fhéin dhomh ciamar a thig mi, agus a ghabhas mi ri Iosa mar mo *Shlànuidhear fhéin*."

"Air dhuinn Lucknow a ruighinn, bha toilinntinn ann am bhi, faicinn a bhràthar beò ged a bha e am fìor dhroch shlàinte. Bha miann mòr air an dithis an fhìrinn mu Iosa 'aithneachadh; ach bha tuilleadh eòlais aig an fhear bu shine, agus bha e comasach air creidimh us gràdh Eoin a neartachadh, agus bha Eoin dhasan an uair a leigeadh a ghairm leis, 'n a fhear-altruim caoimhneil.

"Aon là 'us e air chaithris, thubhairt saighdear Gaidhealach ri Eoin, 'A charaid, am bheil focal-caithris agad?' 'Tha, "*bu chòir dhuinn bhi beò, ag amharc ri IOSA*." 'Agus agamsa tha,' ars' an Gaidheal, "'*Tha gràdh Chrìosd 'g ar co-éigheachadh*.'" 'Oh,' ars' Eoin, 'faodaidh tu innseadh dhomh mu 'n ghràdh ud, oir tha e cosmhuil nach urrainn mise ach éigheachd, Is peacach mi. Is beag a 's aithne dhomh mu Chrìosd; tha e ro àrd dhomhsa.' 'Cha-n 'eil sin mar sin,' ars' esan, 'thàinig e do 'n t-saoghal, agus bha e boeud mar a tha sinne; agus a nis is e caraid nam peacach e, agus cha-n 'eil uainn ach gu 'n tarruingeadh cumhachd a' ghràidh ud sinn gu a leantuinn, agus ùmhlachd

agus gràdh a thoirt da. Ma thogras tu, leughaidh mise dhuit litir a chuir baintighearn thugamsa an dé o —.’ ‘Cha-n fhaod a bhli nach e sin an té a sgrìobh do ’m ionnsuidh-sa,’ ars Eoin. Leugh iad an dà litir. Bha litir an Albanaich air a’ 84mh Salm, ’us bha an Salm fhéin air a sgrìobhadh sios, nì a chord ri cor anam’ Eoin. Lùb iad an sin an glùn agus ghuidh iad airson soluis agus gràidh. Dh’ éirich Eoin ’n a dhuine eile; rinn e greim air Crìosd, agus fhuair e neart chum beatha creidimh air Mac Dhé, a thug e le a ghràdh cumhachdach gu stòlchoise a’ chroinn-ceusaidh, a chaith-eamh.

“Là an déigh latha bha a bhràthair ’dol na ’s mìosa ’n a shlàinte; agus air an fheasgair air an d’ ràinig iad Cawnpore, chaochail e. Chunnaic mi e an deigh a bhàis, agus lean mi e an ath là do ’n uaigh. Bha Eoin ro dhuilich, agus ghuil e gu goirt os cionn na ciste. ‘*Bhuail* Dia a ris mi, ach tha fhios agam gur e gràdh a th’ ann.’

“Bha sinn am measg na muinntir a chaidh fhàgail mar ghearasdain ’s a bhaile, agus car ùine, bha sealbh againn air làthaireachd Chrìosd. Bhitheadh sinn a’ conaltradh cuid-eachd, agus bu mhillis leinn gràdh an t-Slanuidhir. Ach cha b’fhad a lean sud. Bha Eoin cho làn dòchais gu ’n bitheadh e dh’ aithghearr ann an glòir, agus cho miannach air a shuaimheas, gu ’n robh fhios agam nach fhad a bhitheadh e an so.

“An uair a thug ceannaircigh Ghwalior oidheirp oirnn, fhuair Eoin a leòn-bàis. Ghiùlain sinn gus an hos-

pital e, agus bha e beò, ach ann am pian mhòir, fad naoi uairean. Ach bu mhòr ’aoibhneas. Thug e orm ùrnuidh a dheanamh, agus earrainnean àraidh de ’n Bhiobul a leughadh, agus dh’ iarr e a litir fhaicinn aon uair eile. ‘Tha sin fìor,’ ars’ esan, ‘tha Slànuidhear ann a’ feitheamh air peacaich a thear-nadh. Aithris do na h-uile neach am focal ud, “*Bu chòir dhuinn bhì beò ag amharc ri Iosa,*” chum gu ’m bi dòchas aca ’n am bas mar a tha agamsa. Ag amharc ri Iosa! Oh, is millis greim bhì againn air. Thug e aoibhneas dhomh nach urrainn mi innseadh. Oh, ma tha e cho maiseach aig a’ chreidimh, cìod e cho ro mhaiseach sa bhithreas e’s an t-sealladh! Is taitneach leam na h-earrainnean ud—

“Sith Dhé, a bheir do ’n anam sith,
’N uair dh’ fhàgas trioblaid e ro sgith.
Is daigheach laidir i le Dia,
An aghaidh gaoith ’us stoirn ’n a sgiath.

Sith Dhé, ’s ann aice tha cumhachd mòr,
Chum dorchadas chur as le còir;
Chum aoibhneas chur ’s a chridhe through,
’Us dìon o ’n t-sleagh a’s teinntich buaidh.”

“‘Is fìor sin,’ ars’ esan, mar a luidhe e an sud leònta, ‘theid a sbluagh o neart gu neart. Rinn mise mar sin, agus a nis tha mi gu tais-beanadh ’n a làthair an Sion.’ Chaochail e mu bhriseadh na fàire.”

Chriochnaich an searsann a nis a sgeul. Dh’ fharraid mi dheth am b’ aithne dha ni mu ’n t-saighdear do ’n d’ thug mi am Biobul. “Is aithne,” ars’ esan; “Bhuail teas na greine e air an rathad gu Lucknow. Lean e gus a chrich *dìreach mar a bha e.*”

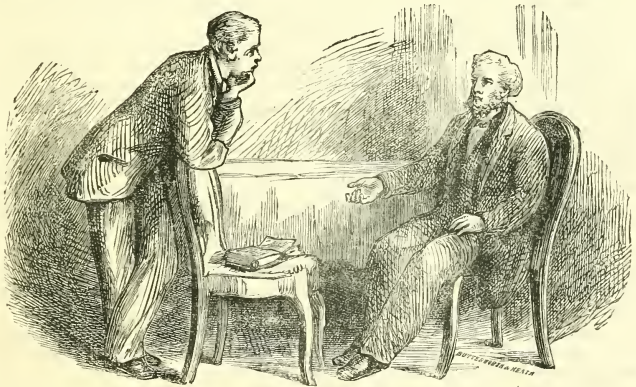
Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhlanan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b’ air bith cho beag ’s a dh’ fhaodas e a bhì, do ’n muinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS A' GHEAMHRAIDH, 1876.

EOLAS M' A THIMCHIOLL, GUN EOLAS AIR.

BHA Uilleam Cochranen' a ghille suaire, tuigseach, de mhuintir Chillembarnaic. Thuig e ann an ceum a dhleasdanas d' a cho-chreutairibh, agus dh' iarr e a chomhlionadh, ach cha robh àite 'n a chridhe do Dhia, agus cha robh fair-eachadh aige air coman da. Gu dearbh, mar na h-uile duine gun aith-bhreith, caoin no ascaoin, bha e mar neach nach bitheadh a' creidsinn gu 'm bheil Dia no slanuidhear, no breitheanas, no siorruidheachd idir ann.

December 1876.

Chaidh e do 'n eaglais, ach ma 's e sin uile, faodaidh duine Dia dhi-chuimh-neachadh am measg nam meadhonan cho maith 's a dh' fhaodas e as an eugmhais. Ach bu mhaith do Uilleam gu 'n do thachair Dia ris an sin, agus gu 'n do chàruich e am focal air a shearmon-achadh ris chum dùsgadh 'anama. Dhearbh an Spiorad Naomh air a chionta mòr am fianuis Dhé: gur ann mu pheacaich, mar a bha esan, bha na briathran air an labhairt "Cuirear na

"Knowing about it, yet not knowing it."

h-aingidh gu ifrinn, an sluagh uile nach cuimhnich Dia." (Salm ix. 17.) Fad dheich miosan cha d' fhuair e fois. Fad na h-aimsir sin bha e' toirt dian oidhirp air a chridhe chur ceart, ach mar is mò a dh' fheuch e ris, is ann is soilleire bha e dha nach robh comas aige air. Bha e car ùine a' meas gu 'n robh e dlù air tearnadh. Ach cha d' amais e air a chionn nach robh fhios aige gu 'n robh am focal cho faisg air (Rom. x. 8.) Lean e air iarraidh mu leud roinne air falbh uaithe.

Is ann an uair a bha e mar so a choinnich mise ris, agus an deigh urnuidh a dheanamh, bha an còmhradh a leanas againn :—

"Nis, Uilleim, choinnich sinn chum labhairt mu 'n t-soisgeul; ach an ann a dh' innseas tusa dhomhsa m' a dheighinn, no an innis mise dhuitse? Oir tha eòlas agad air."

Cha do fhreagair e, ach bu truagh a choslas.

"Saoil thu am bheil eòlas na 's leòr agad, Uilleim, air sgeul gràidh Dhé, chum a bhì comasach air slighe na slàinte 'fhoillseachadh do anam iarr-tuinneach air' aithneachadh, mur robh neach eile ann gu a dheanamh?"

"Tha," ars' esa, "a réir mo bharailse."

"Agus ciod e theireadh tu ris?"

"Dh' fhoillsichinn da na rinn Iosa chum daoine cailte a thearnadh, agus dh' innsinn da gu bheil maitheanas ann do pheacach air bith trid fola Chrìosd."

"Agus na 'n robh e air fharraidh dhiot *ciamar* a ruigeadh e air a mhaitheanas ud, agus *c' uine*, ciod e theireadh tu?"

"Oh," ars' esa, "theirinn gu 'n robh e gu creidsinn anns an Tighearn Iosa Chrìosd, agus sin *air ball*, chum 'us gu 'm faigheadh e maitheanas."

"Nis, Uilleim, ciod e an sòlas a th' agad fhéin o na firinnibh luachmhoir ud?" ars' mise.

"Cha-n 'eil sòlas 's am bith," ars' esan.

"Nach iongantach sin; ciod e 'a s coireach?"

"Cha-n urrainn mi ràdh," is e thubhairt e gu stuaim.

"Oh, Uilleim, is e so a 's coireach,

ged is aithne dhuit mòran mu thim-chioll an t-soisgeil, cha-n 'eil thu 'g a chreidsinn; cha-n 'eil thu a' creidsinn an ni a thubhairt thu rium sa o chionn bheagan mionaidean."

"Oh, tha," ars' esan le dùrachd, "tha mi 'ga chreidsinn."

"Carsonmata, a tha thu cho truagh?"

"Tha," ars' esa, "le cruas mo chridhe; cha-n 'eil tlachd agam ann an leughadh a' Bhiobuill, no ann an ùrnuidh; agus a thaobh Dhé, is ann tha eagal orm as, ach cha-n 'eil gràdh agam dha."

"Mata, an deanadh e sona thu nam faigheadh tu do chridhe taise agus blàth, a' leughadh ri cuimhne do pheacaidhean, agus blàth le gràdh do Chrìosd?"

"Is e sin an dearbh ni tha uam," ars' esa le eud, "ach cha-n fhaigh mi ruighinn air."

"Oh, a charaid, cha-n fhaigh thu fois gu bràth an sin. An innis thu dhomhsa aon uair eile, co a thainig Chrìosd a shireadh 's a thearnadh?" ars' mise.

"Peacach," ars' esan a' freagradh.

"Am bheil thu cinnteach?"

"Tha," ars' esa, "tha am Biobull 'ga ràdh, 'Thainig Chrìosd a dh' ionnsuidh an t-saoghail a thearnadh pheacach.'"

"Nis, Uilleim," arsa mise, "is i so a' phuinnig nach creid thusa."

"O, tha mi a' creidsinn sin," ars' esan.

"Cha chreid mi gu bheil, oir nam bitheadh, cha bhithheadh tu an eudòchas a chionn 'us gur peacach thu. Ciod e sin peacach, ach dìreach creutair bochd, truagh, mar thu fhéin, le cridhe cruaidh, aingidh, mar a th' agadsa? Is ann a thearnadh *peacach de 'n t-seòrsa sin* a thainig Chrìosd, agus nam bu ueach de sheòrsa eile thusa cha bhithheadh feum agad air trècair Chrìosd, oir thainig e a thearnadh sin a bha cailte. Carson mata, a tha thu a' strì ri ni maith oibreachadh annad féin, an àite dhol chum Iosa *mar a tha thu*, chum gabhail, *mar pheacach*, ris an trècair shaoir a tha esan a' tuirgseadh dhuit **MAR PHEACACH?**"

“Is e sin tha uam a dheanamh,”
ars’ esan air ball.

“Seadh, Uilleim,” ars’ mise, “ach is e sin ni nach ’eil thu toileach a dheanamh. Is ann nach earb thu thu fhéin ri Dia, *gun aon ni agad* ach agartas fola Chriod, agus gealladh Dhé an ceangal ri sin. Bu mhaith leatsa faireachaidhean maithe bli agad de do chuid féin.”

“Sinuainich e beagan, agus an sin dh’ fhoighnich e, “Ciod e bu choir dhomh a dheanamh nis?”

“Is e mo bharail gu’ m bu choir dhuit sguirsinn de bhí ’deanamh ni sam bith, mur a tha thusa ’g a thuigsinn. Cha d’ rinn do dheanadais gu so dad air do shon, agus cha dean. Bi ’n ad thosd a nis, agus eisd ri Dia. Leugh ’s na Romanach x. 1-3.”

Leugh e, “*A braithe, is e dírachd mo chridhe, agus n’ ùrnuidh ri Dia air son Israeil, gu’ m bitheadh iad air an teárnadh. Oir tha mi a’ deanamh fianuis dhoibh, gu bheil eud aca thaobh Dhé, ach cha-n ann a réir eolais. Oir air dhoibh bhí aineolach air f’ireantachd Dhé, agus ag iarraidh am f’ireantachd féin a chur air chois, cha do stríochd iad do fhíreantachd Dhé.*”

“A nis, Uilleim,” arsa mise, “chi thu o na briathraibh ud, gu’n robh na h-Iudhaich coslach riutsa. Dh’ iarr iad na tha thusa ag iarraidh, agus dh’ iarr iad e gu dírachdach; ach o nach d’ iarr iad e ann an rathad Dhé, cha d’ amais iad air. Am bheil ni ’s an treas earrainn a tha ’glacadh d’ aire?”

“Tha,” ars’ esan, “*ag iarraidh am f’ireantachd féin a chur air chois.*”

“Agus ciod e a tha thu a’ faicinn an sin?”

“Tha eagal orm gu’ n robh mi ’g a dheanamh,” ars’ esan.

“Mata bha, Uilleim. Agus ciod e tha an earrainn ag ràdh mu’n fheadhain a bhithes a deanamh sin?”

“Cha do stríochdiad do fhíreantachd Dhé,” ars’ esa.

“Ro cheart,” fhreagair mise, “agus nach e so do chor-sa? Tha thu airson bhí air do thearnadh *mar dhuine maith,*

an àite bhí “’stríochdadh” do bhí air do thearnadh *mar pheacach*; mar neach gun mhaitheas d’ a chuid féin, agus do ’n eigin bhí fo fhiachaibh do Chriod mar Fhear-saoraidh. Cha-n e do pheacadh a tha ’g ad chumail gun sìth, ach nach ’eil thu toileach bhí air do thearnadh *mar PHEACACH*. Leugh Ecsodus xii. o thoiseach gus a’ cheathramh earrainn deug?” Rinn e sin, agus bha e cho tuigseach gu’ n do thuig e gu maith gu’ n robh a’ chàisg ’n a shamhladh air Criod, agus air slàinte shaoir troimh ’fhuil.

“A nis, Uilleim,” ars’ mise, “ma tha an Eiphit chiontach a’ fulang airson a peacaidhean, carson a rachadh Israel chiontach as? Tha iadsan ’dol as a mhàin airson gu bheil dearbhachd aca cia b’ e àite ’s am bi comharradh na fola air a chur air an dorus an sin gu’ n teid aingeal a’ bhàis thairis. Nis faic gu h-àraidh na briathran ’s an 13mh earr., ‘*An uair a chi mise an fhuil theid mi thairis orbh;*’ agus o na focail ud tog na tri nithean a leanas,—

“An toiseach, cha b’ e an ni a thear-uinn an t-Israelach, *ni ’s am bith bha ’n a chridhe fhein*. Dh’ fhaodadh e a chridhe fhaireachadh cruaidh no taise. Cha b’ e sin bunait ’earbsa, ach comh-aradh na fola air an dorus. Bha a thearuinteachd ann an *ni an taobh mach da fheú*; seadh an taobh mach d’ a thigh, an fhuil air puist a dhoruis. Agus mar sin, is e an t-aon ni a ’s urrainn duine a shaoradh a nis o bhreitheanas Dhé air peacadh, fuil Iosa Criod; ni nach ’eil ann ar eridhe idir—no anns na tighean againn—no ’s a’ bhaile so—no ann an Alba. Agus gidheadh, Uilleim ionmhuinn, leanaidh tusa, a’ sireadh do chridhe, airson ni de’d chuid féin, a tha thu airson bhí air aideachadh le Dia mar do chuidse, agus ni airson an iarradh tu uaithe a bhreitheanais a thionndadh air falbh! Am bheil thu ’g am thuigsinn?”

“Tha, gu maith,” ars’ esan.

“Mata, thoir an aire, ’s an dara àite, gu’ n robh an ni a thear-uinn an tigh cha-n ann a mhàin an taobh mach

dhoibh, ach 'n a ni nach *b'urraìnn iad* FHAICINN. Cha-n fhac e ach Dia. 'An uair a *chi mise* an fhuil,' ars' esan. Agus is ann mar sin a tha e nis. Tha am peacach a th' air a theàrnadh le fuil Chrìosd, air a thearnadh cha-n ann troimh ni a tha esan a' faicinn ach troimh ni a tha an Tighearn a' faicinn. Nis, Uilleim, tha thusa ag iarraidh neach 'fhaicinn, agus ni 'fhaireachadh; agus gus am faic thu e air do shon féin, eha-n 'eil sòlas ann duit ann an Dia bhì ag ràdh gu bheil esan 'g a *h aicinn*, oir cha chreid thu e."

"Oh," ars' esa gu dùrachdach, "is ann an so bha mise clì. Tha mi 'g a fhaicinn nis."

"Mata faic an treas ni a tha r' a fhoghlum. An uair a bha an t-Israelach air a thearnadh le ni an taobh mach dha fhéin agus nach b' urrainn e fhaicinn, fhuair e *gealladh soilleir Dhé* mu 'n ni chum sith inntinn, ach *cha robh AON NI EILE AIGE*. Tha thusa a' diùltadh carbsadh a focal lèom Dhé, 'gu 'n glan fuil Iosa Chrìosd a Mhic o na h-uile peacadh.' Ach gus an 'strioched' thusa chum eurbasadh á Dia a mhàin airson do theàrnaidh *mar pheacach*, gun ni agad ach fuil Chrìosd, agus gun tobar sith ach gealladh Dhé, agus sin gun ni fhaicinn, agus gun ni fhaireachadh,—gus an 'strioched' thu mar sin, cha-n 'eil saoradh ann o pheacadh agus o eudòchas. Nach 'eil thu ullamh fhathast?"

"Tha," ars' esan le guth air chrith.

"Agus am bheil slighe so na tròcair naoimh a 'freagairt cor cho truagh 'us cho diblidh ri do chor-sa?"

"Tha, oh tha," ars' esan, "cha-n fhac mi riamh rìomhe gu 'm faodainn

bhì air mo thearnadh dìreach mar a tha mi agus a nis, ach is léir dhomh nis e."

Bha an còmhraidh ud air a bheannachadh do 'n dnine òg. Ràinig e Chrìosd agus fhuair e fois. Bha e aig an àm 'n a làn neart, ach beagan as a dheigh ghéill a shlàinte, agus ann an cuig mìosan deug, chaochail e. Bha a 'chrioch 'n a "sith iomlan."

A leughadair, an do strìochd thusa do fhìreantachd Dhé? Am faca tu ann an solus làthaireachd naoimh Dhé gu 'm bheil d'fhìreantachd uile 'n a lui deagan salach—nach fhiù eadhon do nithean a 's fearr chum do dheanamh réidh ri Dia.' An d' thainig thu mata gu uaill a dheanamh á Chrìosd a mhàin, mar an neach a rinneadh le Dia dhuinn " 'n a ghliocas, 'n a fhìreantachd, 'n a naomhachd, agus 'n a shaorsainn?" (1 Cor. i. 30.) No am bheil thu fhathas a' saothrachadh gu truagh, 'us gu h-aingidh, a' cur air chois d' fhìreantachd fhéin? Mo thruaighe; ma tha?

Ach, a leughadair, faodaidh tusa bhì gun chùram idir. Ciamar a 's urrainn thu bhì cho suaimneach le fearg uamhasach Dhé riut? (Eoin iii. 36.) Ciamar a ni thu gàire—codal—itheadh 'us òl—le anam caillte, fo dhiteadh air do shiubhal, agus thu, faodaidh bhì, mu ruith uaire thime de là do bhàis? Oh, fhir-codail, dùisg! dùisg! Tha cabhar làthair riut ma ghabhas tu ris.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì ' cabhar anns na leabhran so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

A' BHLIADHNA UR, 1877.

AN SOISGEUL SIORRUIDH.

Tha na bliadhnachan a' falbh; tha na laithean a' tuiteam sìos mar na duilleagan crìona; tha uaighean 'g am fosgladh 'us 'g an lìonadh; tha ar là a' fàs na 's giorra; a' bhìbhuantachd a' tighinn le cabhaig; tha ar beatha mar cheò; ach “mairidh focal an Tighearn' gu bràth;” agus is e so am focal a tha leis an t-soisgeul air a shearmonachadh dhuinne. (1 Pead.i.25.)

Tha gach nì a bhùineas do 'n duine ag atharrachadh; is iad nithean Dhé

a mhàin nach atharraich. Tha sinn ann an saoghal a tha 'bàsachadh; tha tìr nan neobhàsmhor shuas.

Tha an leanabh air a bhreth; fàsaidh an naoidhean 'n a ghille beag; an gille beag 'n a òganach; thig an t-òganach gu bhì 'n a dhuine; fàsaidh falt an duine liath, agus theid e sìos fadheoidh do'n uaigh. Ach tha Dia beò. Cha-n fhaigh e bàs. Is esan, “An Rìgh sìorruidh, neobhàsmhor,” “o bhìbhuantachd gu bhìbhuantachd.” Agus

January 1877.

“The Everlasting Gospel.”

tha a bhriathran coslach ris tuen, “neobhàsmhor:” theid neamh ‘us talamh seachad, ach fanaidh iadsan. Cha-n atharraich a leabhar-sa, ni mo chailleas e ‘oige agus a chumhachd. Tha “a shoisgeul-sa” bibhuan, “gun atharrachadh no sgàile pillidh.”

Ri àm mòran tinneis ‘us bàis, shuidh seann Chrìosdaidh aig fhoir an teine le Biobul air a glùn, ‘us iad ‘toirt fios dith mu neach ‘us neach a thugadh air falbh. Thainig am ministear aice d’a ionnsuidh, ‘us dh’ fheuch e ri a misneach a thogail. Thubhairt i ris, “Tha iad ag innseadh dhomh gu bheil ‘leithid so ‘us ‘leithid so a neach marbh; ach taing do Dhia cha d’ thàinig neach fhathast a dh’ innseadh gu bheil Crìosd marbh.” B’ e sin a dòchas. Am measg dhaoine bàsmhor, dh’ iarr ise an Tighearn neobhàsmhor, agus fhuair i solas.

Cha-n atharraich na neoil; is ann mar sin tha *an soisgeul*. Cha dhorch-naichear na reultan; is ann mar sin tha *an soisgeul*. Cha ghluaisear na beanntan; is ann mar sin tha *an soisgeul*. Cha-n atharraichear na speuran; is ann mar sin tha *an soisgeul*. Seadh, tha e na ‘s neochaochlaidiche, na ‘s bithbhuanine na beanntan ‘us speuran, ‘us grian ‘us reultan. Is e glòir Dhé a ghblòir. Is e soilleireachd neimh a shoilleireachd. Tha e ‘toirt soluis do anamaibh a bha, agus an d’ thug esan solus doibh, ‘n an dubh dhorchadas, ‘g an deanamh soilleir mar an là. Rinn e sin ‘s na linnibh a dh’ fhalbh; tha e ‘g a dheanamh fhathast; ni e so gus a’ chrìch. Is e soisgeul *an t-soluis* e, a’ toirt soluis leis, mar a’ ghrian. Tha an t-aon solus a dhealraich air anamaibh Abeil, agus Abraham, agus Mhaoise, agus Dhaibhidh, agus Phoil, agus Luther, agus Rutherford, agus MacCheine, a’ dealrachadh air ar soune, ag iarraidh stigh a dh’ ionnsuidh cridhe a’ pheacaich a’s duirche spiorad tha air an talamh. Is e soisgeul *na sìthe* e, a’ coinhead ‘n a shoitheach neamhaidh, lànachd na sìthe airson a chridhe a ‘s goirte.

Fhuair an t-sìth sin, a’ sruthadh o

eòlas air gràdh saor Dhé ann an Crìosd, an t-slighe, aon uair, mar a tha sinn a’ leughadh, a stigh air dorsaibh prìosain Romanaich, agus thug e fear-coimhid bochd a’ phrìosain gu ‘n d’ rinn e aoibhneas ri aghaidh crith-thalmhainn ‘us dorchadais. B’ e “Creid anns an Tighearn Iosa Crìosd,” a shuim air an oidheche bheannaichte ‘ud; agus tha e ‘tighinn gu prìosanaibh agus luchairtibh, gu bothanaibh agus tallaibh arda, leis an aon sgeul fhathast. Tha eachdraidh Hungaraidh ag innseadh sgeul mu bhuaidh an t-soisgeil nach ‘eil neochoslach ris an sgeul mu fhear-coimhid a phrìosain aig Philippi, agus mu Onesimus ‘s an Roimh. Bha each aig Eoin Sapolia, prionnsa ain-fochdmhor, olc, o cheann da cheud bliadhna, a bha ro mheasail aige; ghoirtich an gobha a chos a’ cur crudha air. Chuir am prionnsa e ann am prìosan Bhuda, a’ bagradh, mur tigeadh an t-each troimh, gu ‘n cuir-eadh e an duine gu bàs. Bha Debhaidh, searmonaiche mòr an t-soisgeil ann an Hungaraidh, duine creidmheach, eudmhor, air tighinn do ‘n bhaile aig an àm. Chum toileachadh do naimhdibh an t-soisgeil chuir an prionnsa ‘s a phrìosan e. An sin bha e fhéin ‘s an gobha cuideachd. Bha aobhar aig an dithis bhì fo eagal gu ‘n rachadh an cur gu bàs ann am beagan laithibh. Bha Debhaidh gun eagal, gun aisith, ach bha an gobha an trioblaid mhòir. Bha an Searmonaiche frinneach toilichte gu robh cothrom aige air “fuasgladh do na braidh-dibh, agus fosgladh a’ phrìosain dhoibhsan a tha ceangailte,” a dheanamh aithnichte. Dh’ innis e do ‘n duine truagh mu ghràdh saor Dhé, —mu Iosa Crìosd agus a làn fhogha-aiuteas, —mu mhaithneas saor ann, —mu ‘n bheatha mhaireannaich air a tasgadh suas airson a’ pheacaich annsan, —mu ‘n t-sìth a tha ‘tighinn o’ fhuil, ann an creidimh a mhàin air an deagh naigheachd a chuir Dia chum dhaoine. Ghabh am prìosanach bochd ris an sgeul aoibhneach, agus fhuair e fois d’ a anam. Thàinig an t-each troimh, agus thainig ordugh o ‘n rìgh

an gobha leigeadh as. Ach cha robh e toileach, ni a chuir iongantais air fear-gleidhidh a' phriosain. "Cha teid," ars' esa, "fanaidh mi; agus ma tha m' fhear-teagaisg gu bàsachadh, gheibh mi bàs leis; is e a chreidimh mo chreidimh." Chual' an rìgh sud, agus ocl' us mar a bha e, ghabh e truas ris an neochiontach, agus dh' àithne e an dithis a leigeadh as.

Is e an t-aon soisgeul a th' ann fhathast. Is e an soisgeul a bh' ann o shean an soisgeul a th' ann nis. Is e soisgeul na bliadhu' a dh' fhalbh soisgeul na bliadhna 'tha gu tighinn. Deagh naigheachd air fad! Naigheachd mhaith agus fhior, o Dhia fhéin, nu a ghràdh saor ann an Crìosd; ni ma chreideas neach ann, nithear son' e leis.

Chuir duine a bha dlù do 'n bhàs airson caraid, a chionn gu robh eagal a' bhàis air.

"Tha mi dorch," ars' esa. Agus bha aobhar aige air a bhi dorcha, oir chaidh e fad air seacharan. "Tha mi dorch, 'us tha mi 'bàsachadh. Ciod a ni mi?"

"Bhàsaich Iosa, agus dh' éirich e ris. Is e sin an teachdaireachd againne do 'n pheacach."

"Ach nach 'eil ni agamsa r' a dheanamh?" ars' an duine a bha 'bàsachadh.

"Cha-n 'eil. Rinn Crìosd uile e. Tha an obair a thearnas crìochnaichte."

Dhùin e a dha shùil car tiotadh, agus thubhairt e gu sàmhach, "Tha an obair a thearnas crìochnaichte." An sin chaidh earrainn 'us earrainn a leughadh dha a thaobh an aon cheangail eadar am peacach agus obair an urrais ghlòrmhoir, Mac Dhé. "An neach a chreideas cha ditear e;" "An neach a chreideas tha a' bheatha mhaireannach aige."

"Ach ciod e a th' agam r' a chreidsinn?"

"Is fìor an ràdh so, agus is airidh e air gach aon chor air gabhail ris, gu 'n d' thàinig Iosa Crìosd do 'n t-saoghal a thearnadh pheacach."

A ris dhùin e a shùilean, agus dh' aithris e gu sàmhach, tri no ceithir a

dh' uairibh, "THAINIG IOSA CRÌOSD DO 'N T-SAOGHAL A THEARNADH PHEACACH."

"Seadh," ars' a charaid, "thainig Crìosd do 'n t-saoghal a thearnadh pheacach. Is fìor an ràdh so, agus is airidh e air gach aon chor air gabhail ris. Is i so an naigheachd mhaith a th' againne dhuit."

"Tha mi 'g a fhaicinn," ars' esa, agus ghabh an t-sith àite 'n a anam. Anns an t-sith ud fhuair e bàs.

Cha-n e th' anns an t-soisgeul mata obair airson slainte. Tha e ag iomradh air obair a rinneadh le neach eile, o cheann iomadh linn, air ar son,—obair a tha cho eifeachdach an diugh 's a bha i riamb. Is e a th' ann obair a rinneadh le neach aig nach robh feum air obair 's am bith a dheanamh air a shon féin, ach a thainig a dheanamh obair air ar sonne nach b' urrainn sinn féin a dheanamh,—obair peacadh a ghiùlan airson a' pheacaich, chum 'us gu 'n rachadh am peacach as. Oir is eudair gu 'n deanar an obair le neach eigin. Cha b' urrainn sinn a deanamh. Is esan a mhàin a b' urrainn. Rinn e i. Rinn e gu coimhlionta i. Rinn e i air chor 'us gu 'n do riaraidh e esan a thubhairt m' a thimechioll gu 'n robh "a mhòr-thlachd" ann. Rinn e aon uair e, air chor 'us nach ruig e leas a deanamh a ris, a chionn 'us gu bheil i coimhlionta gu bràth.

Co do 'm bheil an soisgeul siorruidh so gu bhi air a shearmonachadh? Do pheacaich; do chloinn bàsmhor Adhaimh, gun lethbhreth. Co an t-seorsa pheacach do 'n cuirear e. Na h-uile seorsa d' am buin an t-a-inm, oir thainig Mac an duine a shireadh 's a thearnadh an ni sin a bha cailte.

Am bheil feadhain 's am bith air an ainmeachadh? Tha; "ceann feadhna nam peacach" (1 Tim. i. 15.). Feadhain 's am bith eile? Tha; an dream a tha "fo throm uallach." (Matt. xi. 28.) Feadhain 's am bith eile? Tha; an dream aig am bheil "am peacaidhean mar sgarlaid agus dearg mar choreur." (Isa. i. 18.) Feadhain 's am bith eile? Tha; an dream "aig am bheil cridhe

rag, agus fad as o fhìreantachd.” (Isa. xlv. 12.) Feadhain ’s am bith eile? Tha; an dream “tha a’ caitheamh an airgid airson ni nach aran, agus an saothair airson ni nach sàsuich.” (Isa. lv. 2.) Feadhain ’s am bith eile? Tha; an dream “aig nach ’eil airgid.” (Isa. lv. 1.) Feadhain ’s am bith eile? Tha; an dream a tha dall agus bodhar. (Isa. xlii. 1.) D’ an ionnsuidh sin tha an “fhuaim aoibhneach” a’ tighinn. Tha Dia ’cur a theachdaireachd gràidh fhéin d’ an ionnsuidh, agus ag innseadh mu “shaoibhreas ro mhòr a ghràis,” a “chaoimhneas - gràidh, agus a thròcairean caomha.” Tha e ’g an cuireadh sin; tha e ag radh, “Pillibh, pillibh, oir c’ uime ’bhàsaicheadh sibh?”

Cha-n e obair ghoirt, leanmhuinneach, gus am bheil an peacach air a ghairm chum tearnaidh. Is e ’th ’ann, “Dh’ iarradh tu—agus bheireadh esan duit.” (Eoin iv. 10.) Is e th’ ann, “Creid agus tèarnar thu.” Is e obair Chrìosd agus cha-n e obair againn air am bheil an soisgeul a’ labhairt. Is e an “naigheachd aoibhneach” gu bheil an obair ud deas ’us nach iarr i a deanamh ris. Is e eòlas air obair a chroinne-cusaidh a’ bheatha mhaireannach.

Is e an soisgeul sìorruidh so beatha chloinn nan daoine; oir tha gràdh Dhé ann mar shoitheach làn nìsge bheò; agus an neach a dh’ òlas sàsuichear e.

A dh’ easbluidh air an t-soisgeul, cha-n urrainn aoibhneas bhi aig a’ pheacach. Is e diùltadh an t-soisgeil, diùltadh an aoibhneis. Agus cha leigheas ni air thalamb sin. Thubhairt an bàrd mòr Gearmailteach, a fhuair tomhas cho mòr de dh’ onoir an

t-saoghail, nach bu chuimhne leis riamh aon uair de dh’ fhìor shonas a bhi aige. Ann an eachdraidh beatha Morair Macaulaidh, tha e air iomradh gu ’n d’ thubhairt e mar so: “Tha mi ro thruagh. Ach tha mi a’ sgrìobhadh ’s a’ leughadh, agus mar sin a’ dìochuimhneachadh mo thruaighecar ùine. Is ro ghoirt leam an dealachadh so—bhi cho fad a’ blasad air an fhion gheur.” Bha na h-uile ni aig an dìthis ud a b’ urrainn an saoghal thoirt doibh,—ach bha iad truagh. Cha robh solus crann-cusaidh Chrìosd air éiridh air an anam. Bha iad ag iarraidh sonais an àite eile, agus cha d’ fhuair iad e. Tha aon earrainn ro dhruidhteach ’s an eachdraidh-beatha thlachdmhor ud: “Tha na h-uile ni tha mi a’ deanamh leis an dreach ud air, gur e so an uair *mu dheireadh* a ni mi e; a dh’ aithghearr thig *mu dheireadh* ann am fìrinn.” Nach ’eil searmoin anns na briathraibh ud—searmoin airson na bliadhn’ ùir—teachdaireachd do na h-uile leughadair againne—earail do shaogal gun chùram?

Cha-n fhad a bhitheas trì fichead bliadhna ’s a deich a’ falbh—aon chuid am measg bhochduinn no bheartais, onoir no easonoir, ’us cha-n ’eil mòran eadar-dhealachaidh ann ’n uair theid sinn stigh do ’n bhìbhuantachd. Ciod e bhitheas anns an aigis ud duinne?

“Tha mo chosan air Carraig nan Al” is e thubhairt ministear diadhbaidh ri h-uchd bàis. Bu shon’ e. Cha ghluais a’ c harraig ’ud. Agus ma their neach “Ciamar a ruigeas mise a’ charraig ud?” Their mise, “Creid anns an Tighearn Iosa Crìosd;” gabh ri teistean an Athar mu ’n Mhac.

Tha e air iarraidh air na cairidibh leis am bu mhaith a bhi’ cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b’ air bith cho beag ’s a dh’ fhaodas e a bhi, do ’n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS AN EARRAICH, 1877.

AN SEANN SEOLADAIR;
NEACH "A RUGADH 'N UAIR BHA E AOSDA."

THA e air a ràdh gur ainmig a bheirear neach gu Crìosd an deireadh a latha. Ach chum fleuchainn nach ruigear a leas bhi an eudòchas a thaobh neach air bith (ged nach buin dhuinn dānad-as a bhi againn), tha muinntir aosda air amaibh air an toirt gu bhi a' suidhe aig cosaibh Chrìosd mar chlann bheag, agus chum foghlum uaithe. Tha a' chraobh mhi-tharbhach, a bha fad a' fàsachadh na talmhainn, a' toirt a mach toraidh 'n a sean aois, chum

gloir 'us cliù Dhé. (Mat. xi. 29 ; Luc. xiii. 6-9.)

Is ann mar sin bha seann seòladair, D. U. Bha e a' chòmhnuidh ann an sràid cumhann, beag, ann an àite bochd ann am baile-iasgaich air am bheil G——. Bha e fada 's a chhabh-laich rioghail, agus b'abhaids da inn-seadh gun sgur mu 'n uair 's an robh e 's an long-chogaidh a thug Napoleon gu St. Helena.

'N uair a chunnaic mise an toiseach

e, bha e mu cheithir fichead bliadhna dh'aois. Bha 'fhalt air fàs geal, agus bha e an ire mhaith dall, gun chomas dol timchioll gun neach 'ga sheòladh. Bha ceangal agam ris, agus gu h-àraidh 'n uair a thuig mi, ged a bha mòran aige mu Napolcon mòr agus na chunnaic e dheth, gu 'n robh e tur aineolach air ceannard 'bu mhò na esan, eadhon an Tighearn Iosa Crìosd, an neach aig an "d'oibrich a dheas làmh agus a ghairdean naomh slàinte dha." (Salm xlviii. 1; Col. ii. 15.)

Bu mhuladach bhí faicinn gu 'n robh D. U. fad cheithir fichead bliadhna beò gun dòchas, agus "gun Dia 's an t-saoghal." (Eph. ii. 12.) Dh'aicheadh e gu 'n robh earbsa 's am bith aige as a' Bhiobull mar fhocal Dié, gun eagal no àire. Chunnaic mi nach ann o fhìor fhiosrachadh bha a chuid mìchreidimh. Is e bhí ann mìchreidimh truagh a' chridhe, 'us cha-n e a' chinn, a tha ro ghnathaichte am measg luchd-oibre an cuid a dh' àitibh, an uair a thachaireas iad ann an tighibh-òsda 'us eile, agus leis am bheil iad gu tric a' truaillleadh a chéile. Thubhairt fear de 'n luchd-oibre ud aon uair riumsa, air dhuinn còmhradh bhí againn mu dhearbhadh air fìrinn an t-Soisgeil, "Tha mòran na 's mo rìradh air taobh fìrinn a' Bhiobuill na shaoil leamsa. Cha bhí sinn a tha 'n ar luchd-oibre gu tric ach a' cluinn-tinn aon taobh de' n cheist; agus bu mhaith na 'm bitheadh 'ur leithid-sa 'dol 'n am measg, a thoirt doibh an taobh eile a chluinntinn cuideachd. Cha bhithadh luchd an anacraidimh cho pailt nan tachairadh sin."

Le cuid 'us cuid fhuair mi eluas 'us earbsa an t-seanu seoladair. Gheall e gu 'm frithealadh e ann an àite a fhuair mi airson coimhinnean chum an Sgrìobtuir a leughadh agus a mhìneachadh, nan rachainn air a shon. Cha robh dad a bhlàthas 's a ghealladh, agus bha mi an amharas an deanadh e mar a thubhairt e; ach an uair a tha Dia ag oibreachadh bheir e na cip-tuislidh air falbh. (Sech. iv. 6, 7.)

Air a' cheud Sàbaid, ghairm mi air

tràth. Bu mhaith gu 'n d' rinn, oir cha robh ullachadh 's am bith 'g a dheanamh airson dol a mach. Le bhí 'cur an aghaidh a leithsgeil gu 'n robh e nis ro fhadalach, agus le bhí cur a ghealladh 'n a chuimhne, thug mi air gu 'n deachaidh e leam. B' àm beannachaidh e; agus mar a labhair mi mu 'n neach "a thainig a shireadh agus a thearnadh an nì sin a bha cailte," (Luc. xix. 10.) agus "anam fhéin a thoirt mar éiric air son mhòran," (Matt. xx. 28.) bha cridhe D. U. air fhosgladh, mar chridhe Lidia, "chum aire a thoirt do na nithibh sin a labhradh le Pol." (Gnìomh. xvi. 14.) Chaidh cuid de ghathaibh gréine na fireantachd stigh chum an anama dh'òrcha, ged nach d' ràinig an làn sholus air gu beagan seachduinean an deigh sud. Mar an duine dall a dh'fhairich làmh chaomh Chrìosd, cha-n fhac e fhathast ach "daoine mar chraobhan ag imeachd." (Marc viii. 24.)

Air an ath Shàbaid, ged a bha e moch, fhuair mi aig an doras e, ullamh agus a' feitheamh; agus 'n uair a thubhairt mi gu 'n robh mi toilichte 'fhaicinn, thubhairt e, "Bha eagal orm gu 'n rachainn as 'ur cuimhne." Air an ath Shabaid a ris, bha e cho miannach a bhí 'làthair nach d'fhuirich e rium. Thug e sgitinn do leanabh a thug do 'n àite e. O so a mach bu duine eile e. "Ma tha duine air bith an Crìosd is creatuir nuadh e: chaidh na seanu nithean seachad; feuch, tha na h-uile nithean air fàs nuadh," (2 Cor. v. 17.) Bha na focail ud air an dearbhadh gu soilleir anns an t-seanu seòladair. Dh' fhairich e fhéin e. "Mar a bhithas mi a' suidhe," ars' esan, "agus a' smuaineachadh air mar a theàrnu Dia mo bheatha gu tric o chunnart, agus mar a bha e cinnteach aig an àm, nan do bhàsaich mi gu 'n robh mi cailte gu sìorruidh, tha mi a' toirt buidheachais dha airson a mhaithéis mhòir. Agus an uair a smuainicheas mi air mo pheacaidhean, agus an anacaitheamh a rinn mi air mo là,

cha-n urrainn mi ach dol mar am Mac stroigheil a dh' ionnsuidh m' Athar neambaidh, agus iarraidh uathesan, gu 'n maitheadh e mo lochd, agus gu 'n tearnadh e m' anam air sgàth a Mhic ghlormhoir." Dh'fhairich an seann duine cumhachd athbeothachaidh an Spioraid Naoimh, agus rinn-eadh e 'n a chuspar aoibhneis do na h-ainglibh. (Eph. ii. 1; Luc. xv. 10).

Bha an t-atharrachadh soilleir do chàch mar an ceudna. Dh' fhoignich caraid diadhaidh, ris an d' thubhairt e gu tric, "Ciod e am maith dhomhsa dhol a dh' éisdeachd searmoin? Cha chluinn mi ach an ni a 's aithne dhomh mar tha," dheth, carson a bha e' dol ann cho riaghailteach. Thubhairt e "Is aithne dhomh na 's fhearr a nis, agus cha ghabhainn mòran agus tigh an Tighearn' a sheachnadh. Is ann an sin a dh' fhoghlum mi gur peacach mòr mi, agus gur glòrmhor an slànuidhear Criosd." Fo sheòladh an Spioraid, cha robh e na b' fhaide an measg na muinntir a leig dhiubh iad fhéin a chruinneachadh an ceann a' chéile, ach is ann a lean e iadsan a mheas là air a chaitheamh ann an tigh Dhé na 's fearr na mìle. (Eabh. x. 25; Salm lxxxiv. 10.)

Aithnichear an neach a chaidh aith-bhreith air a thoradh. Chunnacas toradh air D. U., mar a b' aithne do na coimhearsnaich. Thubhairt aon dhiubh sin, "Roimhe so dheanadh e miannan, ach o 'n uair ud cha tig focal mionnain as a bheul. Bha e aig an àm cheudna goirid, crosda; is beag an ni a chuireadh fearg air; ach cha-n 'eil e mar sin nis, agus is soilleir dhuinn uile an t-atharrachadh." Tha e air a ràdh mu Mhr. Eoin Newton diadhaidh, gu 'n deachaidh aon uair fhoigineachd dheth mu neach àraidh, an robh e 'n a Chriosdaidh. Thubhairt e, "*Cha robh mise riann a' fuireach 'n a thigh.*" Ach is e thubhairt iad mu 'n t-seann duineud, gu 'n robh "an fheadhuin a bha fuireach 'n a thigh," a' faicinn cumhachd gràis Dhé 'n a bheatha 's na chonaltradh.

O an àm ud gus an d' fhàg mise an

t-àite, beagan mìosan 'na dhéigh, chunn-
aic mi D. U. gu tric, agus b' aoibh-
neach a bhi 'faicinn a ghràdh do Chris-
osd, 'umhlachd d' a àithne, agus 'fhàs
ann an gràs.

Cha robh mise cuide ris 'n a uair dheireannaich air an talamh, ach thubh-
airt a' mhuinntir a bha, gu 'n do
"chum e toiseach a mhuinghin gu
daingean gus a chrìoch." (Eabh. iii.
14.) Agus bha a' chrìoch 'na sìth.
Bha trioblaid air beagan laithean, agus
dh' fhalbh e dh' ionnsuidh làthaireachd
an Tighearna. Thainig turus na bea-
tha, trid gràis Dhe, gu crìochnachadh
ann a:—

"Chur sàbhailt stigh air tràigh na sìth,
Far am bheil na naoimh, 'us far am bi."

Gabhadh an Criosdaidh misneach
o 'n eachdraidh bhig so ann a shaothair
chum anaman a thearnadh. Cha-n
'eil am peacach a 's mò gu bhi air a
dhearmad. Faodaidh an fheadhain a
's fhaide as a tha o Dhia bhi air an
toirt dlù, agus a bhi air an deanamh
'n an oighreachan air Dia, 'us 'n an
comh-oighreachan maille ri Criosd.
(Eph. ii. 13; Rom. viii. 17.) Cha
mhòr neach bha n' as fhaide as na
'n seann seòladair. Ach thug gràs
buaidh. Agus co a 's urrainn crìoch
a chur roimh 'n chumhachd *aigesan* gu
tearnadh? Am bheil ni air bith ro
chruaidh do 'n Tighearn?" Cuireamaid
air an aobhar sin, ri taobh nan uile
uisgeachan. Tha Criosd comasach air
a bhi 'tearnadh gu h-iomlan an dream
sin uile a thig a dh' ionnsuidh Dhé
tridsan. (Eabh. vii. 25.) Earbaibh
as a' ghealladh, "Na gabhaibh sgìos
de mhaith a dheanamh, oir ann an àm
iomchuidh *buainidh sibh* mur fannaich
sibh." (Gal. vi. 9.) Agus bithibh
cinnteach, ged a dh' fhaodas sibh
cuide dh' uairibh "dol a mach a' gal,
a' giùlan roghadh sil," gu 'n tig sibh
ris "le gairdeachas ag ìomchar sguab."
(Salm cxxvi. 6.)

Faodaidh an eachdraidh bheag so
coinneachadh ris an aosmhor. Am
bheil an ceann liath air slighe na
fireantachd? Am bheil sibh ag carb-

sadh à Criosd, a' gràdhachadh agus a' leantuin Chriosd? Ma tha, is maith. Ag abachadh airson glòire, mar a bha Simeon, siùbhlaidh sibh a dh'aithghearr ann an sith, agus chi 'ur suilean an Rìgh 'n a mhaise.

“Beagan uine, 'us gheibh sibh an sin
Aisig glòrmhor stigh do neamh.
Teichidh uaithe gach bròn 'us deur
Us gheibh sibh flaitheanas mar shealbh.”

Am bheil thu aosmhor, agus gun tearnadh? Cor bochd—*ach tha dòchas ann*. Faodaidh an là bhi faisg air a' chrìoch. Ach tha dòchas ann—*ach a mhàin an Criosd*, far an d' fhuair an seann seoladair fois. Na dean moille—dean cabhaig—greas chum Chriosd. Is e a mhàin a 's urrainn do pheacadh a ghlanadh as le 'fhuil. Is e a mhàin a 's urrainn do chridhe 'athnuadhachadh le a Spiorad, agus d' anam 'uilachadh air son gloire. Rach d' a ionnsuidh a nis, AIR BALL. Abair ris, ma thearuinn e D. U. gur urrainn e *thusa* 'thearnadh—eadhon *thusa*. Iarraibh agus gheibh sibh. “An neach a thig do 'm ionnsuidh, cha tilg mi air chor 's am bith a mach e.” (Luc. ix. 9; Eoin vi. 37.)

Theagamh gu bheil thu òg. Am bheil thu tearuinte an Criosd? Ma tha, fan dlù dha. Bithidh e 'n a fhear-stiùraidh d' òige, 'n a neart 'n ad mheadhonn-latha, 'n a shòlas ri àm do sheau aoise, agus 'n a aoibhneas dhuith gu bràth. Oir far am bi esan, bithidh a sheirbhisich an sin. (Eoin xii. 26; Tais. xxii. 3.)

Mur 'eil thu an Criosd, na leig le Sàtan no le 'd chridhe fhéin do chumail gun chùram mu do chor truagh—a' feitheamh airson àm na 's freagarraiche,

nach tig am feasd. Bha mi uair cuide ri màthair mhuladaich, laimh ri ciste a nighinn mhairbh, a bha cuig bliadhna deug a dh' aois, agus thubhairt a' mhàthair bho chd ud, “Cha-n e a bàs a tha goirt leam, ach fhad 's is fiosrach mi, nach robh i ullaichte airson a' bhàis. Is minig a theireadh i, ‘Tha mi òg; tha uine gu leòr agam airson gnothuich m' anama;’ ach thainig am fiabbrus, thréig a tonuisg i, agus ann am beagan laithean chaochail i.”

Bàs *gun dòchas*—nach eagalach sin! Smuainich air na tha e a' f'ileadh ann. Na bi ag earbsadh á tròcair 'fhaotainn an deigh so; ach a nis, 's an là thaitneach so, an là na slàinte so (2 Cor. vi. 2)—“thig gu Criosd fhad 's a dh' fhaodas tu; thoir do chridhe dha, agus gabh fois agus sonas gu bràth.

“O mheadhonn saoghail fheallsa,
Far nach 'eil ach bàs 'us truaigh,
'Us far am bheil mealladh mòr,
'Toirt pheacach ghnàth fo bhuaidh;
Tha Criosd ag eighreach, O éisd r' a ghlaodh,
Dean roghainn *moch d' a ghràdh* ro chaomh.

“Mar dhion 'us iùil ri 'd bheò,
Mar neart us taic 'n ad bhàs,
Cumaidh e thu r' a thaobh
'S cha phill e uait gu bràth;
Tha Criosd ag éigheach, O éisd r' a ghlaodh,
Dean roghainn *sior d' a ghràdh* ro chaomh.”

“Fhreagair Iosa agus thubhairt e ris, Gu deimhin deimhin tha mi ag ràdh riut mur beirair duine ris, nach urrainn e rioghachd Dhé fhaicinn. Thubhairt Nicodemus ris, Cionnus is urrainn duine bhi air a bhreith 'n uair a tha e aosda? Am bheil e comasach air dol a stigh an dara uair do bhroinn a mhàthar, agus a bhi air a bhreith? Fhreagair Iosa, Gu deimhin deimhin tha mi ag ràdh riut, mur bi duine air a bhreith o uisge, agus o 'n Spiorad, cha-n urrainn e dol a steach do rioghachd Dhé.”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhnanan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS MAIRT, 1877.

CAR CLI MU DHEIREADH.

B' AITHNE dhomh fear-ceirde òg ann am baile mo bhreithe, arsa ministear an taobh deas Shasuinn, a bha comharr-aichte mar fhear-oibre, agus ann an riaghladh gnothuich. Bha e tuigs-each, agus labhradh e gu maith. "O bha e 'n a leanabh, b' aithne dha na Sgriobtuirean naomha;" agus bha e deas gu uaille a dheanamh as an eòlas aige air a' Bhiobull, agus a chomas air a bhi 'labhairt mu 'n t-searmoin. Bha 'leithid a mheas air

gu robh na cairdean òg', aoibhinn aige, deigheal air a chuideachd; agus an ceann ùine ghoirid, bhitheadh e 'cur seachad na h-oidhche leo 's an tigh-osda. B' aithne dha an ni bha ceart, oir bha parantan diadhaidh aige, agus chunnaic e deagh eisempleir aig a' bhaile, agus meas 'g a chur air tigh an Tighearna. Thainig an tigh-òsda gu bhi 'n a ribe dha, agus 'n a bhriseadh cridhe do 'n bhean òg, eir-eachdail aige, oir bha e pòsda. Bha

March 1877.

"A Wrong Turn at Last."

an doigh aige, cuide ri sin, 'g a tharruing gu cleachdadh bha 'milleadh a shlàinte, agus 'cur a ghnòthuich troimh chèile. Tha aobhar a bhi 'creidsinn gu 'n do bhuin an fhìrinn, ris an d' éisd e gach sàbaid, 'gu mòr ris air amaibh; "oir tha focal Dhé beò agus cumbachdach, agus na 's geire na claidheamh da fhaobhair air bith, a' ruigheachd eadhon chum eadar-sgaraidh an anama agus an spioraid, agus nan alt agus nan smear, agus a' toirt breth air smuaintibh agus rùnaibh a' chridhe." (Eabh. iv. 12.) Agus co a 's urrainn innseadh ciod an gleachd a rinn an Spiorad Naomh ris mar fhreagradh do ùrnuidh a plàrantan diadhaidh? Oir nach 'eil e 'tachairt gu tric 'n uair a dh' iarradh sinne "rùith maille riu anns an neomheasarrachd cheudna," gu bheil bacadh air a chur oirne le làimh neofhaicsinnich? Ach bha an làn b fhluichte ud oirne, faodaidh bhi, an uair a bha Dia ag éisd eachd ri ùrnuidh caraid air ar son. Is e an t-siorruidheachd a dh' fheuchas na fiachan fo 'm bheil sinn do ùrnuidhibh chairdean a bha na 's cuimhniche oirne na bha sinn féin.

Bha aon charaid aig an duine òg ud a bha air a ghluasad gu mòr le a chor. Rinn e ùrnuidh air a shon, agus ghabh e gach cothrom air iompaidh a chur air, na buairidhean ud a sheachnadh, agus na companaich troimh 'n robh iad a' tighinn. Dh' fheuch e dha gur e gràs a mbàin a bheireadh cumhachd dha an aghaidh an uile, do 'n robh e an cunnart géilleadh; gu 'n robh uaithe an aon doigh teichidh a leantuinn, eadhon thiginn a dh' ionnsuidh Chrìosd, neach a chaidh a bhuaireadh ged a bha e as eugmhais peacaidh, agus air da fulang airson peacaidh "tha comasach air an dream a thig a dh' ionnsuidh Dhé tridsan a thearnadh gu h-ìomlan." (Eabh. vii. 25.)

Bha cridhe an duine òige air a leaghadh, agus gheall e combairle a charaid a ghabhail. Bha e gealltuinn-each car ùine. Ach dh' fhalbh aobhar an dòchais. Thuit e ris 's an ribe;

agus mar gu 'n cuireadh e uaithe na h-uile smuain 'us faireachadh a bh' ann, thilg e e fhéin a ris ann an slochd an anamiann, agus na toil-intinn feolmhoir.

Thug a charaid oidhirp eile. Ghuidh e dheth gu 'n smuainicheadh e air gu 'n robh e, gach uair a bha e a' geilleadh do 'n òle, 'g a dheanamh na 's cruaidhe dha fhéin pilltinn uaithe; agus le bhi 'leantuinn an ni a bha fhios aige a bhi ch' gu 'n robh e 'g a cheangal fhéin ris an òle, agus le cuid 'us cuid, gu'm faigheadh e greim air nach gabhadh a lasachadh gu bràth. Labhair e ris m' a bhean 'us a chloinn, agus dh' fheuch e dha mar a bheireadh e, le seasamh duineal, foghainteach, an aghaidh an uile, saorsainn mhòr da fhéin, agus socair 'us sàsachadh do na cairdibh 'bu dlùithe dha. Thar na h-uile ni, chathaich e air na fiachan fo 'n robh e do Chrìosd, an neach a thubhairt, "Esan a thig do 'm ionnsuidh cha tilg mi air chor 's am bith a mach e." "Thigibh do 'm ionnsuidh, sibhse uile a tha ri saothair, agus fo throm uallaich, agus bheir mise suaimhneas dhuibh." (Eoin vi. 37; Mat. xi. 28.) Aon uair eile dh' aidich e a ghòraich, agus bha e cosmhuil ris an neach a thubhairt, "Chnuasaich mi mo shlighean, agus phill mi mo chosan ri do theisteis." (Salm cxix. 59.) Ach, mo chreach! aon uair eile bha a "mhaitheas mar neul maidne, agus mar an driùchd moch," shiubhail e air falbh.

Ann an créidimh agus foighidin ghabh a charaid cothrom eile, 'n uair a fhuair e a' fulang e o mhi-stuamachd m' oidhche, agus chronaich e e, a' labhairt r' a choguis agus r' a chridhe. Bha e soilleir nis gu 'u robh e an cunnart a shlàinte, eadhon a bheatha a chall. Chuige so cha do threig e tigh an Tighearna, ni mo bha e gun fhàireachadh fo an fhocal. Ghuidh a charaid air thiginn a dh' ionnsuidh an aon dhìon, agus leig e ris a chunnart ann am bhi 'fuireach fad as o Chrìosd. Is ann a chleachd e briathran an abstoil ris an òganach leis an eagal

a bh' air, "Tha cuid mhòr de 'n oidhche air dol seachad. Tha an là am fagus; uime sin cuireamaid dhinn oibre an dorchadais, agus cuireamaid umainn armachd an t-soluis. Gluais-eamaid gu cubhaidh mar anns an là; cha-n ann an ruidhteireachd agus am misg, no an seomraidearachd agus am macus, no an aisith agus am farmad. Ach cuiribh umaibh an Tigh-earn Iosa Crìosd, agus na deanaibh ulluchadh airson na feòla, chum a h-anamiannan a choimhlionadh." (Rom. xiii. 12-14.) Tha "do chaithe-beatha air tighinn gu bhì 'n a 'oidhche' a rìreadh; agus is e mo bharail mu d' thimchiollsa gu bheil 'a' chuid mhòr dhi air dol seachad, agus gu bheil an là am fagus.' Tha an t-siorruidheachd faisg ort; agus cha-n 'eil uine agad r'a chall. Is e do ghliocas comhairle an abstoil a ghabhail, agus 'oibre an dorchadais a chur dhiot.' Is aithne dhuit ciod iad. 'Is e so an dìteadh, gu 'n d' thainig an solus chum an t-saoghail, agus gu 'n do ghràdhaich daoine an dorchadas na 's mò na 'n solus, a chionn gu bheil an gnìomharan ole.' (Eoin iii. 19.) Tha do choguis ag innseadh dhuit ciod e na gnìomharan a bh' agadsa; ach gabh mo chomhairle 'us cuir nait iad. Is éigin gu 'n deanar so trid gràis Chrìosd. Leig dhiot iad 'n a *neart-sa*: cha-n fhoghainn do neart féin. Iarr saorsainn 'n a *ainm-sa*, troimh 'fhuil; agus earb as a mhàin airson sìth, maitheanas, agus cumhachd an aghaidh peacaidh. Agus cuimhnich, ma tha 'slàinte na 's dlùithe nis' do 'n Chrìosdaidh na 'n uair 'a ebreid e air tùs,' gu 'm faod dìteadh iomlan a bhì na 's fhaisge ortsa! Cia faisg? Eisd rium! Eisd ri gairm an Spioraid! Eisd ri cuireadh Chrìosd, 'Thig do 'm ionnsuidhse,' tha e ag ràdh 'Thig a nis.'"

Bha buaidh aig na briathraibh ud air car uine, agus thréig e na h-àitean-cruinneachaidh aige, agus na droch companaich; agus bu tlachdmhor le a theaghlach gu 'n robh e nis a' fuireach aig an tigh m' oidhche. Bha e soilleir gu 'n robh e 'toirt oidhirp air e fhéin

a sgaradh o na companaich agus na cleachdaidhean a bhla 'g a mhilleadh, ach cha robh combarradh air gu 'n robh e 'tighinn gu Crìosd mar fhear-saoraidh, chum gu 'm faigheadh e an eumhachd a chumadh o 'n pheacadh e. Chaidh innseadh dha nach robh dìon ann da ach gu 'n tugadh e a ebridhe do Chrìosd, agus nach robh ann ach fìor ghràdh do Chrìosd a choimheadadh e o eucoir agus anamiannan a bhì a' riaghladh ann. Bha e air innseadh dha cuideachd gu 'm b' fheairde e na 'n gabhadh e' àite gu fearail, foghainteach, am measg na muinntir a bha 'deanamh aideachadh air Crìosd. Cha d' thubhairt e a thaobh sin ach gu 'n "smuainicheadh e air."

Choinnich e fhéin 'us a charaid là, agus thubhairt an caraid ris, "Tha mise 'dol a dh' ionnsuidh coimh-ùrnuidh agus colbhairt: an teid thu ann? Cuiridh tu eòlas air cuid a' s fheairde thu aithneachadh mar Chrìosdaidhean. An teid thu ann?" "Theid," ars' esan. "Thig thugamsa mata aig seachd uairean, agus theid sinn ann cuideachd?" "Thig," ars' esa, "bithidh mi agaibh aig seachd."

Ach thainig seachd, 'us cha d' thainig esan. Chaidh an uine seachad. Cha b' urrainn an caraid fuireach, agus chaidh e do 'n choimh leis fhéin. Bha a choimh thairis, phill e dha-thigh, ach cha robh focal mu 'n òganach. Chaidh an oidhche seachad. Thainig an là, agus leis thainig fios gu 'n robh corp marbh an duine bhoehd air a ghiùlan dhatbhig a dh' ionnsuidh tigh fhàs an neach a bha nis 'n a bantraich òige. Cha robh ach an corp marbh, fuar, ud nis r' a fhaotainn de neach a bha a' gealltainn, beagan roimh sud, gu 'n leanadh e an dream "air an robh eagal an Tighearna." *C' aite an robh e?* O, nan do chum e a ghealladh! Ach mo thruaighe! is ann a fhuair eadh gu 'n d' fhàg e an tigh beagan roimh sheachd uairean, mar a 's coslaiche gu dol an coimh a charaid, ach ann am mionaid bhuaireadh e gu car cli a chur dheth, agus chaidh e stigh do thigh-dil an àite dhol do 'n choimh

ùrnuidh. Dh' fhuirich e fad ann, agus air an t-slighe dhathigh chaidh e, aon chuid leis a' mhisg no leis an dorchadas, as an rathad, thuit e thar balla 's an uisge, agus bhàthadh e! Dh' fhalbh e, ach c'aité an deachaidh e? Cha robh guth ann a dh' in-seadh! Bha am bàs 's an doimhne mhòir. Cha robh comharradh ann gus an "dh' thug an fhairge seachad a mairbh" 'n uair a thainig a' mhaduinn.

Co leis am maith gu 'n tigeadh crìoch a là fhéin mar sin? Am maith leatsa? Co a dh' iarradh gu 'n tigeadh crìoch a latha an dorchadas, agus gu 'm fàgadh e an saoghal le a chuimhne fo sgàil amharuis agus eudochais? An iarradh tusa? Cha-n iarradh! Cha-n 'eil neach air bith a rùnachadh sin a deanamh! Cha do rùnaich an t-òganach ud e. Tha sinn uile 'cur romhainn an saoghal 'fhàgail gu h-eireachdail? ach am bheil sinn beò gu h-eireachdail? Am bheil thu ag ullachadh airson na crìche? Oh, a charaid, thusa a leughas an eachdraidh mhuladach so, am bheil thu coslach ris an duine òg, thruagh ud,—le eòlas air a' mhaith, agus a' deanamh an uile? An e *do rùn* a ghnàth bhì 'n ad Chrìosdaidh,—a' cur romhad car ceart a chur dhìot mu dheireadh? Cìod e an cinntas a th' agad gu 'n tachair sin, agus thu a' sior dhearmad Chrìosd, agus a "shlàinte mhòir?" An robh thu 'n ad chuspar ùrnuidh? An robh deagh eisempleir air a chur romhad an laithibh d' òige? An robh comhairle chaoimhneil agad maith a dheanamh, le impidh agus earail? Agus an do thaisich thu air amaibh, agus an do rùnaich thu bhì beò do

Chrìosd? Agus gidheadh, an d' fhan thu mar a bha thu? Agus mur robh na sochairean ud agad, nach robh guth idir a' labhairt riut airson do mhaith?—guth na firinn?—no guth do chog-nis?—no "guth caol ciùin" an Spioraid?—no guth o Iosa a bhàsaich chum gu 'm bitheadh tu beò, agus a tha nis beò chum eadarghuidhe a dheanamh air do shon? Agus an deigh sin uile, nach do chuir thu car ceart dhìot fhathasd? Ach le boidean air do bhilbh sin a dheanamh, an ann a' fàs na 's miosa a tha thu? O, mo charaid, cia dlù 's a tha a' chrioch! Eisd rìusan aig am bheil gràdh dhuit! Is léir dhoibhsan nì nach léir dhuit fhéin, do chunnart mòr! Tha eagal orra gu 'n dearbh thusa mar a rinn cuid eile cho fìor 's a tha briathran an duine ghlice, "Am fear a chruaichear gu minig, gidheadh a chruaidhicheas a mhùineal, sgriosar e gu h-obann, agus sin gun leigheas." (Gnath. xxix. 1.) Cia tric 's a fhuair thu comhairle, cronachadh, impidh, teagasg, agus earail! Aon uair eile tha Iosa a' gairm. Faodaidh sgrios obann tighinn a rìs! Agus am fuiling thu gur e bhitheas aig do Shlànuidhear ri ràdh, "A chionn gu 'n do ghairm mi agus gu 'n do dhùilt sibhse, gu 'n do shin mi mach mo làmh, agus nach d' thug duine 's am bith an aire; ach gu 'n do chuir sibh an neo-bhrìgh in' uile chomhairle, agus nach b' aill leibh a' bheag de 'm achmhasan; nì mise mar an ceudna gàire ri 'ur sgrios-sa, nì mi fanoid 'n uair a thig 'ur n-eagal; an uair a thig 'ur n-eagal mar fhàsachadh, agus a thig 'ur léir-sgrios oirbh mar ioma-ghaoith." (Gnath. i. 24-27.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhnan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN EARRAICH, 1877.

GEILLEADH GUN CHUMHA.

“Uime sin ùmhlaichibh sibh féin do Dhia.”—Seum. iv. 7.

“UIME sin ùmhlaichibh sibh féin do Dhia.” B’ àbhaist do na Romanaich a ràdh gu ’m b’ e doigh na tìr’ acasan a’ mhuinntir cheannsaichte a chaomhnaidh, ach cogadh a ghnàth ris na h-uabhrich. Is ann mar sin ni an Tighearn. Tilgidh e a shaighdean air a’ mhuinntir ard, agus tionndaidhidh e faobhar a chlaidheimh ris a’ mhuinntir rag; ach ’n uair a chi e neul géillidh air daoineibh, gabhaidh e truas air ball, agus trid Chrìosd maithidh e an eucoir gu tròcaireach.

I. DO PHOBULL DHE. “Umhlaichibh sibh féin do Dhia.” Is e ’ur Dia, ’ur n-Athair, ’ur Caraid: géillibh dha. Ciod e a ’s ciall do so? Is e a ’s ciall da, an toiseach, *Cleachdaibh iorasalachd*. A bhraithre ’s a pheathraiche, gabhamaid ar n-àite dligheach an làthair Dhé. Agus ciod e sin? An e a’ chaithir a ’s àirde ’s an t-sionagog? An e àite nan daoine a tha ’toirt taing do Dhia nach ’eil iadsan mar a tha daoine eile? Cha

ruig mi leas a ràdh. Ma tha sibhse, mo chairdean ionmhuinn air 'ur toirt, troimh amaideachd, gu h-uaila dheanamb, tha mi cinnteach, an uair a sheallas sibh ris a rìs tràth oidheche, gu 'm b' nàire oirbh as. Oir is e suidheachadh a' Chrìosdaidh a bhi 'glusad gu h-iorasal am fianuis Dhé, agus gu macanta am fianuis Chrìosdaidhean eile. Tha an iorasachd so ann an làn chòrdadh ri creidimh bhi againn, gu bheil sinn air ar teàrnadh, agus le làn dearbhachd a' chreidimh,—seadh, le dlù chochomunn bhi againn ri Dia. Ach bhuineadh do 'r suidheachadh bhi ro iorasal: bhuineadh dhuinn bhi aig cosaibh ar Maighistir ag ràdh, “Trid gràis Dhé tha mi an nì a tha mi.” Gu 'm b' ann a dh' oibriceadh an Spiorad Naomh an ùmhlachd ghràs-mhor so anns na h-uile cridhe.

Tha seadh eile aig an fhocal, is e sin, *Strìochdadh do thoil Dhé*. A chairdean, gabhaibh gu toileach o Dhia an nì a chuireas e thugaibh. Nach 'eil cuid agaibh ro fhad o sin? Am bheil sibh strìochdta d' a thoil a thaobh 'ur n-inbhe am measg dhaoine? Am bheil sibh toilichte le 'r maoin saoghalta? Am bheil sibh réidh ri bhi euslan, suarach, agus air bheag comais? An e suidheachadh Dhé 'ur tlachd? Is nì sona e, 'n uair tha an iuntain air a deanamh réidh ri uile smachdachadh Dhé, agus ri dearbhaidhean goirt a fhreasdail. Cha-n urrainn athair 's am bith leigeal le a mbae dùbhlain a thoirt da, agus gidheadh 'fhiosrachadh leis an aon ghràdh a gheibh a chlann umhal. Cha shealbhaich thu, a charaid, deagh-ghean d' athar, gus an sguir thu de bhi 'cur 'n a aghaidh.

Is e a 's ciall da mar an cendna, *Umhlachd*. Bhuineadh do Chrìosdaidh bhi mar shaighdear ris an abradh an ceannard-ceud, “Rach,” agus theid e, “Dean so,” agus nì se e. Bitheadh 'ur gràdh 'g a nochdadh fhéin ann an ùmhlachd cloinne, a tha 'cur roimhe mar chrìoch bhi 'deanamh toil a' Mhaighistir.

Is e a 's ciall da cuideachd, *'Ur crìdheachan a bhi 'gèilleadh do oibreachadh gràs-mhor an Spioraid*, le bhi blàth, bog, gu furasd air an glusad. Their an Spiorad, air amaibh, “Iarr an t-uaigneas chum ùrnuidh.” Aig leithid do dh' àm rach a dh' ionnsuidh do sheòmair air ball. Cuiridh Spiorad an Tighearna, air amaibh, daoine gu dleasdanas a dh' iarras féin-àicheaimh. Na bi easumhal, ach thoir ùmhlachd air ball. Eisd ri aon fhocal o 'n Spiorad Naomh. Cha-n iarr an t-searbhanta dhileas nìread 'us focal gu tric o a ban-mhaighistir: is tric, an uair a tha i 'frithealadh aig a' bhord, gur leòr le seòladh le meur, gu fhios a bhi aice ciod a tha i gu dheanamh. Cha ghlaodh a ban-mhaighistir, “A Mhàiridh, dean so na sud,” 'us cha labhair i le guth àrd ri the iomadh uair, mar a th' aig an Tighearna ri dheanamh ruinne, ach is leòr aon sealladh. Is ann mar sin a bhuineadh dhuinn a bhi: bu choir gu 'm foghnadh aon fhocal, aon chomharradh o' n Spiorad, chum ar seòladh.

II. DOIBH-SAN NACH 'EIL AIR AN TEARNADH, ach a tha mianuach air. Mà thu ag ràdh gu bheil cùram ort mu 'd anam: rinn thu dian-spairn,—tha thu eudmhor airson nam meadhonan a' leantuinn, an Sgrìobtuir a rann-sachadh, agus ùrnuidh uaigneach a bhi agad,—ach cha-n 'eil 'dol leat. Faodaidh bhi gur e a 's aobhar, a charaid, nach d' ùmblaich thu thu féin do Dhia; tha thu a' feuchainn ri obair a dheanamh, n' uair a b' fhearr dhuit sguirsinn, agus thu fhéin earbsadh ri Crìosd, a tha comasach air do thearnadh ged nach urrainn thu thu fhéin a thearnadh. Is e an nì a 's cruaidhe do chridhe uaibhbheach géilleadh. Am bheil e mar sin leatsa?

“Ciamar mata, a ghéilleas mi?” arsa neach. “Ciod e do 'n géill mi, agus anns an géill mi?” Mata, 's a' cheud àite, *Géill*, ma 's maith leat teàrnadh, *do fhocal Dhé*. Creid gur e an fhìrinn e. Ma 's fìor e, géill d' a uachdranachd. Am bheil e 'cur peacaidh as do leth? Aidich e. Am

bheil e 'g ad dhètheadh? Aidich do chionta. Am bheil e 'cur dòchais romhad? Dean greim air. Am bheil e 'toirt àithne dhuit? Thoir ùmh-lachd dha. Am bheil e 'g ad sheòladh? Lean e. Am bheil e 'toirt misnich dhuit? Creid e. Géill dhasan a tha 's an leabhair bheannaichte so 'g a fhoillseachadh féin mar Shlanuidhear na muinntir sin uile a chuireas uatha an innealan-cogaidh, agus a dh' earbas as a chomas chum tearnaidh.

Géill a ris do 'd *choguis*. Tha thu a' connachadh ri do *choguis*, agus do *choguis* riutsa. Labhraidh ise agus is maith leatsa i bhi sàmbach. An deigh mi-mhodh soilleir bhi ann, 'n uair tha thu leat fhéin, their i, "Am bheil so ceart? Am bheil e sàbhailt? Am mair e? Ciod e a' chrìoch bhitheas air? Nach b' fhearr a bhi ag iarraidh ni na 's ciataiche na so?" Is minig a labhras Dia ri daoineibh troimh an coguis. Fosgail do chluas, mata, agus éisd. Cha-n urrainn do *choguis* cron a dheanamh ort: faodaidh i trioblaid a chur ort, ach is maith sin, ma tha do shìth 'g ad tharruing gu bàs. B' amadan am fear a mharbh an cù a bha 'caithris 's a' comhartaich 'n uair bha na meairlich a 'briseadh a stigh, a chionn 'us gu 'n do chuir e dragh air. Ma tha do *choguis* 'g ad chronachadh, éisd rithe. Is e d' fhuair churaid i.

Tha Dia mar an ceudna 'cur iomadh teachdair uaithe. Chuir e luchd-comhairle ro chiùin a dh' ionnsuidh cuid agaibh. Bha cuid agaibh a fhuair comhairle deagh mhàthar, 'us creideam nach robh e furasd duibh a diùltadh, 'n uair a bha i ag innseadh dhuibh ma shlighe na beatha, agus 'dol roimhìbh air an t-slighe i féin—cha-n ann a mhàin a' teagasg mu Iosa, ach a 'nochdadh a ghloir 'n a caithe-beatha! Tha piuthair agad, a dhuine òige air am bheil meas agad: is gann is urrainn thu an toil a th 'agad dhi innseadh. Nis, an litir ud uaithe air an d' rinn thu roinn a mhagaidh, dh' fhairich thu i! Géill dhi mata. Cuimhnich, tha teachdairean eile aig

Dia, mur géill thu do 'n fheadhain chiùin ud.

Faodaidh bhi gu 'n do chuir e teachdairean na 's gairbhe thugad. Cha-n fhad o chail thu seana charaid. Is iomadh la aoibhinn bha sibh cuid-eachd, agus oidhche mar an ceudna: bha e 'n a shlàinte cho maith 's a tha thu fhéin, agus bhuaileadh e, 'us lean thu a chorp do 'n uaigh. Nach 'eil guth o 'n uaigh ud dhuit? Theagamh gu 'n robh thu gu tinn, agus thu a réir coslais gun ni romhad ach an t-siorruidheachd,—siorruidheachd eag-allach! Bha uamhas ort, ag ràdh, "C' àite an teid mi? C' àite am faighear mo spiorad ruisgte 'n uair a theicheas e á so?" Is e do ghnothuchsa na 's mò na mo ghnothuchsa e, ach is e mo chomhairlese dhuit, éisd ris na freasdailibh ud! Sheas aingeal a' blàis ri taobh do leapa, agus thubhairt e, "A dhuine òige, is e am fiabhras a th' ann a nis, agus faodaidh tu thighinn as, ach an ath uair a luidheas tu, cha-n éirich thu gu bràth!" No, "Chaidh do shaoradh a nis o chunnart mòr, ach an ath uair a thachaireas e ort cha bhi dol as ann duit. A chionn 'us gu 'n dean mise so, ullach chum coinneachadh ri do Dhia."

Thar na h-uile ni, tha mi a' guidheadh dhìbh, ma 's aithne dhuibh na nithean so, géillibh do *shanas Spioraid Naòimh Dhé*. Cha-n 'eil an Spiorad a' gleachd air an aon doigh ris na h-uile fear. Chràdh cuid e cho mòr 'us gu 'n do sguir e de strì a dheanamh riu, no tha e 'g a dheanamh ro aiomig. Tha aman a 's fearr na chèile aig an duine a 's miosa, tha smuaintean m' a chor air uairibh aig an fhear a 's faoine; tha a chiall 'tighinn air amaibh gu duine am measg cuthaich na toilinntinn feòlmhoir. Aig leithid a dh' àm tha daoine ag éisdeachd ris "a' chuid a 's fearr aca, mar their iad." Ach cha-n e sin a th' ann, ach cronachadh Spioraid Dhe 'n an anam. Tha e ag ràdh riu, "Am bheil so ceart? Am bheil e glic? Am faoineas, an neochuram, an truaillleadh air an anam le miannan feòlmhora bhi faighinn buaidh,

ruig mi leas a ràdh. Ma tha sibhse, mo chairdean ionmhuinn air 'ur toirt, troimh amaideachd, gu h-uail a dheanamh, tha mi cinnteach, an uair a sheallas sibh ris a ris tràth oidheche, gu 'm bi' nàire oirbh as. Oir is e suidheachadh a' Chriosdaidh a bhi 'glusad gu h-iorasal am fianuis Dhé, agus gu macanta am fianuis Chriosdaidhean eile. Tha an ioraslachd so ann an làn chòrdadh ri creidimh bhi againn, gu bheil sinn air ar teàrnadh, agus le làn dearbhachd a' chreidimh,—seadh, le dlù chochomunn bhi againn ri Dia. Ach bhuineadh do 'r suidheachadh bhi ro iorasal: bhuineadh dhuinn bhi aig cosaibh ar Maighistir ag ràdh, “Trid gràis Dhé tha mi an ni a tha mi.” Gu 'm b' ann a dh' oibrichadh an Spiorad Naomh an ùmhachd ghràsmhor so anns na h-uile cridhe.

Tha seadh eile aig an fhocal, is e sin, *Strìochdadh do thoil Dhé*. A chairdean, gabhaibh gu toileach o Dhia an ni a chuireas e thugaibh. Nach 'eil cuid agaibh ro fhad o sin? Am bheil sibh strìochdta d' a thoil a thaobh 'ur n-inbhe an measg dhaoine? Am bheil sibh toilichte le 'r maoin saoghalta? Am bheil sibh réidh ri bhi euslan, suarach, agus air bheag comais? An e suidheachadh Dhé 'ur tlachd? Is ni sona e, 'n uair tha an inntinn air a deanamh réidh ri uile smachdachadh Dhé, agus ri dearbhaidhean goirt a fhreasdail. Cha-n urrainn athair 's am bith leigeal le a mbae dùbhlán a thoirt da, agus gidheachd fhiosrachadh leis an aon ghràdh a gheibh a chlann umhal. Cha shealbhach thu, a charaid, deagh-ghean d' athar, gus an sguir thu de bhi 'cur 'n a' aghaidh.

Is e a 's ciall da mar an ceudna, *Umhlachd*. Bhuineadh do Chriosdaidh bhi mar shaighdear ris an abradh an ceannard-ceud, “Rach,” agus theid e, “Dean so,” agus ni se e. Bitheadh 'ur gràdh 'g a nochdadh fhéin ann an ùmhachd cloinne, a tha 'cur roimhe mar chrioch bhi 'deanamh toil a' Mhaighistir.

Is e a 's ciall da cuideachd, '*Urcridheachan a bhi 'gèilleadh do oibreachadh gràsmhor an Spioraid*, le bhi blàth, bog, gu furasd air an glusad. Their an Spiorad, air amaibh, “Iarr an t-uaigneas chum ùrnuidh.” Aig leithid a dh' àm rach a dh' ionnsuidh do sheòmair air ball. Cuiridh Spiorad an Tighearna, air amaibh, daoine gu dleasdanas a dh' iarras féin-àicheaimh. Na bi easumbal, ach thoir ùmhachd air ball. Eisd ri aon fhocal o 'n Spiorad Naomh. Cha-n iarr an t-searbhanta dhileas uiread 'us focal gu tric o a ban-mhaighistir: is tric, an uair a tha i 'frithealadh aig a' bhord, gur leòr le seòladh le meur, gu fhios a bhi aice ciod a tha i gu dheanamh. Cha ghlaodh a ban-mhaighistir, “A Mhàiridh, dean so na sud,” 'us cha labhair i le guth àrd rithe iomadh uair, mar a th' aig an Tighearn ri dheanamh ruinne, ach is leòr aon sealladh. Is ann mar sin a bhuineadh dhuinn a bhi: bu choir gu 'm foghnadh aon fhocal, aon chomharradh o' n Spiorad, chum ar seòladh.

II. DOIBH-SAN NACH 'EIL AIR AN TEARNADH, ach a tha mianuach air. Mà thu ag ràdh gu bheil eùram ort mu 'd anam: rinn thu dian-spairn,—tha thu eudmhor airson nam meadhonan a' leantuinn, an Sgriobtuir a rannsachadh, agus ùrnuidh uaigneach a bhi agad,—ach cha-n 'eil 'dol leat. Faodaidh bhi gur e a 's aobhar, a charaid, nach d' ùmhlaich thu thu féin do Dhia; tha thu a' feuchainn ri obair a *dheanamh*, n' uair a b' fhearr dhuit sguirsinn, agus thu fhéin earbsadh ri Criosd, a tha comasach air do thearnadh ged nach urrainn thu thu fhéin a thearnadh. Is e an ni a 's cruaidhe do chridhe uaibhreach géilleadh. Am bheil e mar sin leatsa?

“Ciamar mata, a ghéilleas mi?” arsa neach. “Ciod e do 'n géill mi, agus anns an géill mi?” Mata, 's a' cheud àite, *Géill*, ma 's maith leat teàrnadh, *do fhocal Dhé*. Creid gur e an fhìrinn e. Ma 's fìor e, géill d' a uachdranachd. Am bheil e 'cur peacaidh as do leth? Aidich e. Am

bheil e 'g ad dhèadh? Aidich do chionta. Am bheil e 'cur dòchais romhad? Dean greim air. Am bheil e 'toirt àithne dhuit? Thoir ùmh-lachd dha. Am bheil e 'g ad sheòladh? Lean e. Am bheil e 'toirt misnich dhuit? Creid e. Géill dhasan a tha 's an leabhair bheannaichte so 'g a fhoillseachadh féin mar Shlànuidhear na muinntir sin uile a chuireas natha an innealan-cogaidh, agus a dh' earbas as a chomas chum tearnaidh.

Géill a ris do 'd *choguis*. Tha thu a' consachadh ri do *choguis*, agus do *choguis* riutsa. Labhraidh ise agus is maith leatsa i bhì sàmhach. An deigh mi-mhodh soilleir bhì ann, 'n uair tha thu leat fhéin, their i, "Am bheil so ceart? Am bheil e sàbhailt? Am mair e? Ciod e a' chrìoch bhithreas air? Nach b' fhear a bhì ag iarraidh ni na 's ciataiche na so?" Is minig a labhras Dia ri daoineibh troimh an coguis. Fosgail do chluas, mata, agus éisd. Cha-n urrainn do *choguis* cron a dheanamh ort: faodaidh i trioblaid a chur ort, ach is maith sin, ma tha do shìth 'g ad tharruing gu bàs. B' amadan am fear a mharbh an cù a bha 'caithris 's a' comhartaich 'n uair bha na meairlich a 'briseadh a stigh, a chionn 'us gu 'n do chuir e dragh air. Ma tha do *choguis* 'g ad chronachadh, éisd rithe. Is e d' fhìor charaid i.

Tha Dia mar an ceudna 'cur iomadh teachdair uaithe. Chuir e luchd-comhairle ro chiùna a dh' ionnsuidh cuid agaibh. Bha cuid agaibh a fluair comhairle deagh mhàthar, 'us creideam nach robh e furasd duibh a diùltadh, 'n uair a bha i ag innseadh dhuibh ma shlighe na beatha, agus 'dol roimhibh air an t-slighe i féin—cha-n ann a mhàin a' teagasg mu Iosa, ach a 'nochdadh a ghlòir 'n a caithe-beatha! Tha piuthair agad, a dhuine òige air am bheil meas agad: is gann is urrainn thu an toil a th 'agad dhi innseadh. Nis, an litir ud uaithe air an d' rinn thu roinn a mbagaidh, dh' fhairich thu i! Géill dhi mata. Cùmhnich, tha teachdairean eile aig

Dia, mur géill thu do 'n fheadhain chiùin ud.

Faodaidh bhì gu 'n do chuir e teachdairean na 's gairbhe thugad. Cha-n fhad o chail thu seana charaid. Is iomadh la aoibhinn bha sibh cuid-eachd, agus oidhche mar an ceudna: bha e 'n a shlàinte cho maith 's a tha thu fhéin, agus bhuaileadh e, 'us lean thu a chorp do 'n uaigh. Nach 'eil guth o 'n uaigh ud dhuit? Theagamh gu 'n robh thu gu tinn, agus thu a réir coslais gun ni romhad ach an t-siorruidheachd,—siorruidheachd eag-allach! Bha uamhas ort, ag ràdh, "C' àite an teid mi? C' àite am faighear mo spiorad ruisgte 'n uair a theicheas e á so?" Is e do ghnòthuchsa na 's mò na mo ghnòthuchsa e, ach is e mo chomhairle dhuit, éisd ris na freasdailibh ud! Sheas aingeal a' bhàis ri taobh do leapa, agus thubhairt e, "A dhuine òige, is e am fiabhras a th' ann a nis, agus faodaidh tu thighinn as, ach an ath uair a luidheas tu, cha-n éirich thu gu bràth!" No, "Chaidh do shaoradh a nis o chunnart mòr, ach an ath uair a thachairas e ort cha bhì dol as ann duit. A chionn 'us gu 'n dean mise so, ullach chum coinneachadh ri do Dhia."

Thar na h-uile ni, tha mi a' guidheadh dhibh, ma 's aithne dhuibh na nithean so, géillibh do *shanas Spioraid Naomh Dhé*. Cha-n 'eil an Spiorad a' gleachd air an aon doigh ris na h-uile fear. Chràdh cuid e cho mòr 'us gu 'n do sguir e de strì a dheanamh riu, no tha e 'g a dheanamh ro ainmige. Tha aman a 's fearr na chèile aig an duine a 's miosa, tha smuaintean m' a chor air uairibh aig an fhear a 's faoine; tha a chiall 'tighinn air amaibh gu duine am measg cuthaich na toilinntinn feòlmhoir. Aig leithid a dh' àm tha daoine ag éisdeachd ris "a' chuid a 's fearr aga, mar their iad." Ach cha-n e sin a th' ann, ach cronachadh Spioraid Dhe 'n an anam. Tha e ag ràdh riu, "Am bheil so ceart? Am bheil e glic? Am faoineas, an neochuram, an truaileadh air an anam le miannan feòlmhor a bhì faighinn buaidh,

—An urrainn e bhi ceart? Nach 'eil siorruidheachd ann? Nach 'eil neoblàsmhorachd, no Dia, no breitheanas ann?" Fosgailidh an Spiorad Naomh air amaibh sùilean duine, agus bheir e air cinneas a' bhreitheanas, agus 'fhagusgachd 'fhaicinn. Oh, 'n uair a chi thu so geill dha, tha mi a' guidheadh dhìot. Tha trioblaid mhòr aig cuid de bhi 'ruighinn dìtidh. Is iomadh fear a labhras toibheum, agus ana-creidimh, a' deanamh sin chum a chor truagh 'n a thaobh a stigh 'fholach. Cleas a' bhrogaich a chluinnear a' feadaireachd 'dol troimh 'n ehladh, labhraidh iad toibheum chum na h-eagalan aca a chlaoidh 's an anam. Am fear a 's dàna a tha le caint an ana-creidimh, is tric nach e an t-ana-creidimheach a 's mò. Is aithne dha na 's fhearr; agus tha mi cur ionpaidh air àite-toisich a thoirt do 'n eòlas ud, chum a thredrachadh a dh' ionnsuidh a Dhia agus 'Athar. Bithidh e 'n a ni beannaichte ma thachairas sin an diugh. "Umhlaichibh sibh féin uime sin do Dhia."

Ma dh' fhoighnicheas sibh dhìomsa a ris, "*Cìod e ann an ùmhlaich mì mì féin?*" is e mo fhreagairt ann am beagan fhocal,—An toiseach, *le bhì ag aideachadh 'ur peacaidh*. Na cruaidh-ichibh 'ur muineal ag radh, "Cha do pheacaich sinn." Cha-n fhaigh thu maithneas gu bràth, ma their thu sin. "An neach a dh' àidicheas a pheacadh gheibh a tròcair." A pheacaich, dean roghainn eadar da ni: thoir breith ort féin, no giùlain breitheanas Dhé. Mu bheir thu breith ort féin, agus gu 'n aidich thu gu bheil thu ciontach, an sin bheir am Breitheamh Mòr maith-

eanas dhuit, ach gun sin cha toir. Dìt thu fhéin, chum nach dìtear thu.

A ris, *thoir onoir do 'n lagh a tha 'g ad dhìteadh*. Na lean air a bhi 'faighinn coire dha, agus a ràdh gu bheil e ro gheur. Tha an lagh naomh, cothromach, agus maith. Leig do bhile sìos, agus thoir pòg dha, ged a tha e 'g ad dhìteadh, agus abair, "Ged a tha e 'cur chionta as mo leth, agus a' dearbhadh peacaidh mharbhtaich orm, gidheadh is lagh maith a th' ann.

A ris, *aidich ceartas a' pheanas*. Tha do pheacadh 'g ad dhìteadh a dh' ifrinn. Na abair, "Tha Dia ro chruaidh: tha am peanas so na 's mo na an cionta." Cha-n fhaigh thu maithneas gu bràth ma 's e sin do bheachd, ach bithidh Dia ceart 'n ad dhìteadh: bithidh ardan do chridhe 'n a fhianuis 'n ad aghaidh.

A thuilleadh air sin, *Géillibh do rathad tearnaidh Dhé*. Nis is ann troimh ghràs a tha sin, 'us cha-n ann troimh thoillteanas: trid fola Chrìosd 'us cha-n ann trid 'ur deoir-se no 'ur fulangais. Firinichidh esan sibh troimh 'ur n-earbsa ann an Crìosd nis. Tha sibhse a' seasamh 's ag ràdh "Am bheil e 'n a ni a chordas ri naomhachd?" mar gu 'm bu sibhse luchd-coimhid na naomhachd—mar gu 'm bithheadh an Rìgh mòr gun chomas air a naomhachd fhein a dhìon! Tha e ag aithneadh dhuit creidsinn ann an Iosa. An dean thu sin no nach dean? Mur dean, cha-n 'eil dochas ann duit. Ma ni, tha thu air do thearnadh o 'n uair 's an do chreid thu—air do thearnadh o chionta peacaidh,—LE EARBSA A CHUR ANN AN IOSA.

Rev. R. C. Spurgeon.

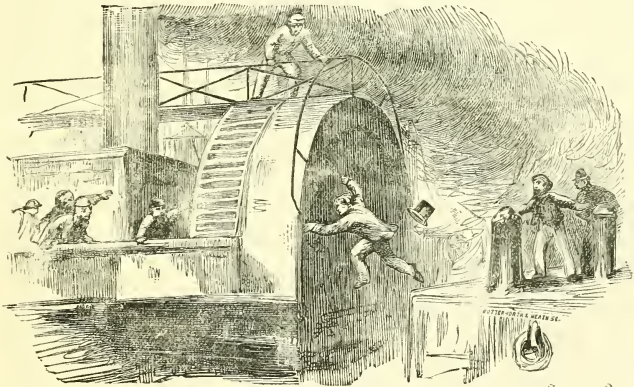
Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhlanan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS AN T-SAMHRAIDH, 1877.

RO ANMOCH! RO ANMOCH!

See page 2.

“Very nearly too late.”

“Is fearr bhi annoch na gun tighinn idir!” Is fìor sin; ach cha-n e ro annoch. Le neamh no ifrionn romhainn is cunnartach aon uair a chall. Tha e annoch gu leòr nis; faodaidh e bhi ro annoch an ceann uaire.

A leughadair, chunnaic thu cho beag suim 's a bha aig duine a bha an cabhaig mhòir air gnothuch, do nithibh eile bha mu 'n cuairt da, cia b' e na nithean a bh' ann. Chunnaic

sinn aon uair ni 'tha cumanta gu leòr, ach a ghlac ar n-aire gu mòr, a chionn 'us gu 'm b' aithne dhuinn an duine, agus a' chrìoch a bh' aige. Chunnacas air la sathuinn àraidh grianach, blàth, duine a' leum as a' charbad (omnibus) tha 'siubhal eadar Duineidin 'us Lite, agus e a' ruith gu dian tarsuinn air an “Traigh” agus air an drochaid-thogalaich. Cha robh duine air a' charbad nach d' éigh ris gu 'n d' fhàg e a mhàileid as a dheigh, ach an

diomhanas. Chual' e mar nach robh e a' cluinntinn. Bha a shùil ris an long-theine a bha 'falbh gu Hamburg, agus bha an uair aice air dol seachad. Fhuair e i a' gluasad, tha an toite 'n a -hiubhal—tha i 'falbh o' n cheithidh. Cha-n 'eil ann da ach beag dhòchas; tha na brogaich a' fanoid air, agus is sporsa leis a' mhuinntir a tha timchioll a bli 'faicinn 'iomaguin. Ach is beag aige sin. Faic nis! tha an long air faotainn a mach! Thug e as 'n a rùth a ris, 'us gillean 'us coin as a dheigh. Is coma leis iad; tha e 'airson ceann na ceithidh a ruighinn. Thainig an long aon uair faisg air an oir: thug e leum air bord, 'us thug an fheadh-an a bha timchioll glaodh asda! Tha e nis toilichte, 'us shiap e am fallus o' aghaidh. Ach a mhàleid! is coma leis i; tha e air an rathad a dh' ionnsuidh a charaid agus a chuid. Dheanadh dàil cron da; cha mhòr nach robh e *ro amoch* mar a bha. Ach a chionn 'us gu 'n robh e mu dheireadh aig a dhìchioll, agus nach gabhadh e bacadh, tha e sàbhailt; agus is beag aige fanoid dhaoine.

Ma tha mise air an rathad chum gloire, carson a bhacadh daoine mi le 'n cuid fanoid? Tha cuthach air an t-saoghal so a th' againn; ach cha-n 'eil cuthach an duine na 's soilleire na ams an tàire a ni e air daoibh eile a tha ag iarraidh sonais shiorruidh. Tha aon ghné cuthaich eile a 's miosa. Is e sin cuthaich an duine thruaigh nach fhàg Baile Sgrios le eagal gu 'n deanar fanoid air leis na h-amadan an a th' ann. Oh! is truagh a bli 'faicinn anam bochd a nis fo mhallachd coguis feargach, agus dorchadas staid gun Dia, millte agus mi-shuaimhneach, ag iarraidh foise gun bli 'g a faotainn, ach beag air aomadh gu bhì 'na Chrìosdaidh, agus a bli sàbhailt—gidheadh a ris a' togail ceannaire an aghaidh Dhé, a chionn 'us nach fhuiling e bhì 'na chulaidh-fhanoid aig daoibh mu 'n bheil fhios aige nach 'eil anna ach daoine nach fìu meas? Eadhon a réir beachd an t-saoghail, co a tha 'n a *dhuine*—'n a fhìor dhuine?

Bitheadh an ni a dh' fhaodas—saobh-reas, no solus, no urram roimhe,—is duine leis an t-saoghal am fear a choisneas an ni a mhiannaich e, a dh' aindheoin co chuireadh 'n a aghaidh. Ciod e th' aig a leithid sud air cliù no michliù o dhaoibh? Cha-n e *sin* tha naithe. Faigheadh e na tha naithe, agus is coma leis co a chuireas 'n a aghaidh. Agus tha meas aig an t-saoghal air a leithid, oir is urrainn iad am fearalas a choisinn e a thuigsinn.

A chomh-pheacaich eagallaich! nach tuig *thusa* do bhuanachd? Ma 's e an saoghal na h-uile, lean e. Tha e 'cleachdadh a bhì 'duaiseachadh a luchd-leanmhuinn; agus ma shaoth-raicheas duine air son ni, agus gu 'm faigh e e, ciod e an duais tuilleadh a bhithheadh naithe. Cha-n urrainn e ràdh gu 'n d' rinneadh foill air. Agus cha ruig thu leas iongantais a bhì ort, ma chuireas tu do 'n fheoil ged a bhuaineadh tu truaillidheachd. Ach smuainich tachdan. Lean thu air an t-seachduin so a chaidh corp com-panaich do 'n uaigh. Sheas thu aig oir leapa caraid dhileis,—faodaidh bhì do mhàthar no d' athar a shaothraich air do shon. Chunnaic thu am bàs a' tighinn, agus an tosd a lean e. Tha fhios agad mata gu 'n tig am bàs. Cha-n e mealladh a th' ann. Chunnaic thu e; is aithne dhuit e. Ged a theireadh deich mìle dhaoine riut nach 'eil e fìor cha chreideadh tu iad. Tha fhios agad gu bheil na h-uile duine ri fanoid ort a their riut nach bàsaich thu no a dh' iarras ort magadh a dheanamh air a bhàs.

Cha-n e an saoghal a th' ann na h-uile mata. Is eigin duinn uile 'fhàgail. Is amaideach, air an aobhar sin, bhì ann mar nach robh siu gu bràth gu dealachadh ris. Ma tha mise 'fuireach ann an tigh leam fhéin, tha mi toileach airgid a chaitheamh air gu a dheanamh goireasach. Ach mur 'eil mi gu bhì ann ach beagan laithean, cha dean mi mòran saothar air. Cho-aontaich sinn gu bheil am bàs fìor; mo bhàs-sa, do bhàs-sa, tha iad fìor.

Cho cinnteach 's a tha mi 'sgriobhadh—no thusa a 'leughadh an sgrìobhadh tha 'n so—fàsaidh an làmh agus an t-suil tha so mall, marbh. An d' rinn thu ullachadh mata? Dh'innis Crìosd—ainm an t-sòlais agus an dòchais do shaoghal cailte! dh'innis e gu bheil iomadh àite-comhnuidh an tigh d' athar,—aon dhuitse, ma thig thu. Tha Calbhari an sin—naigh an duine shaoibhir—caithris nan aingeal—an lion-eudach 'n a luidhe—eiridh Chrìosd—ardachadh Iosa; triomh bhàs, glòir; triomh 'n uaigh, neamh; triomh 'n chrann-ceusaidh, an crùn. Tha am bàs mata ro uamhasach. Gidheadh cha-n 'eil. Cha-n 'eil e cho uamhasach do chairidibh Chrìosd. Is ann 'g an toirt dachaidh a tha e. Am bheil thusa 'n ad charaid aig Crìosd? Cha-n e do mhaighistir am bàs, ach do sheirbbhiseach. Cha tig e gun teagamh a réir d' àithne, air tha thu fhathasd fo aois lagha—tha thu 's a' sgoil; ach is e do sheirbbhiseach e airson sin. Nam bàsaicheadh tu nis, an tachaireadh Slannidhear a dhiùlt thu riut mar Bhreitheamh? Am bheil thu a 'diultadh a shlàinte? Am bheil thu gu toileach a' briseadh 'aitheantan, a' cur nait a thairgsean, agus a' magadh air cainnt a thruais agus a mhaithanas? Agus gidheadh am bheil thu gun eagal a' bhàis ort? Thigeamaid agus reusonaicheamaid le chèile.

“Thug fearann duine shaoibhir àraidh barr pailte uaithe: agus smuainich e ann féin, ag ràdh, Ciod a ni mi, a chionn nach 'eil agam aite anns an cruinnich mi mo thoraidh? Agus thubhairt e, Ni mi so: leagaidh mi mo shaibhlean agus togaidh mi saibhlean a 's mò; agus cruinnichidh mi annta sin mo thoraidh uile, agus mo mhaoin. Agus their mi ri 'm anam, Anam, tha agad moran de nitheibh maith air an tasgadh fa chomhair mòran bhliadhuachan; gabh fois, ith, òl, agus bi subhach. Ach thubhairt Dia ris, Amadain, air an oidheche so féin iarrar d' anam uait: an sin co dha a bhuiccas na nithean

sin a dh' ulluich thu? Is ann mar sin tha an ti a thaisreas iomhas dha fhéin, agus nach 'eil saobhir a thaobh Dhé.” (Luce. xii. 16–22.)

Chaochail an duine shaoibhir 's an ath sràid riut, ris am b' àbhaids far-mad bhì agad, a chionn e bhì cho socrach, soghmhor, ged a bha fhios agad nach robh spéis aige do Dhia no d' a Shabaid. Is aithne dhuit sin, oir chunnaic thu a thiodhlacadh a' gabhail seachad le a charbad greadh-nach falamh,—bha a sheibhheadar ann an carbad eile. Tha an companach aobhinn, a sheinn iomadh òrain shuibhir a chuidich a' mlùise, 'us aig an robh gu leòr de sgeoil amaideach agus mì-mhodhail, a nis 'n a thosd gu bràth. Tha iad sud agus lionmhor eile a chunnaic thu gun speis do 'n bhàs, a nis marbh. Cha-n urrainn thusa gun tuigsinn gu 'n ruig am bàs ort féin. Bu ni eile e nan saoradh neochuram o 'n t-saighead thu. Ach mur saor—agus ciod e do bharail?—dean trócair ort fhéin, agus thoir thu féin dhasan a thug buaidh air a' bhàs. Is e so am fìor dhuinealas,—an cleachdadh tha fìudhail air *duine*, creutair neobhismhoir, do 'm bheil bàs 'us siorruidheachd 'n an nitheibh fìor. Nach 'eil guth aig na h-uile tiodhlacadh, na h-uile cladh, ainmean nam marbh 's a' phaipeir-naigheachd,—an litir tha 'g ad iarraidh gu tiodhlacadh a' charaid leis an robh thu a' bruidheann 's a' gàireachdaich o chionn bheagan laithean aig oisinn na sràide; gloineachan do mhàthar a ghleidh thu o 'n làs na phòg thu na bilean fuar aice mu dheireadh—guth do 'm faod thusa bhì easumhal, ach a dh' fheumas tu a chluinntinn,—a' glaochaich riut a bhì beò airson Dhé, agus a bhì ag ullachadh airson na siorruidheachd?

Bi duineal mata. Am bheil e duineal a bhì leigeadh le fanoid dhaoine amaideach do chumail nach á flaitheanas? Am bheil e duineal a bhì 'dearmad an ni tha maith airson na siorruidheachd, a chionn 'us gu bheil daoine eile gun neamh ach an

talamb, gun Dia ach am brù? Ciod e do bharail? Bheireadh do chompanaich ort tigh Dhé a thréigsinn, là Dhé a bhriseadh, dol maille riu 'n an singidheachd, no 'n am fanoid air naomhachd. Abair mar so riu:—“Tha fios agam gur éigin domh bàsachadh. Cha dean na nithean tha sibhse a’ moladh maith dhomh ach cron, an deigh mo bhàis. Thairg an Dia mòr dhomh mo thearnadh o ifrinn uamhasaich, agus glòir do-labhairt neimh a thoirt domh. Is ro ghràsmhor an tairgse i. Bhitheadh an cuthach orm nan diùltainn i. Is e 'ur miann-sa gu 'n diùltainn i. Ach cha dean. Is ni ciunteach am bàs. Agus air dha sin bhi mar sin, cha-n urrainn mi mo dhòchas mar dhuine 'chur uam, mar chreutair a 's urrainn sonas agus naomhachd shiorruidh a mhealtuinn, air sgàth toil-intinn a' chuirp no an t-saoghail, no airson gaireachdaich nan amadan, a dheanadh aon ghreim o ghalar craiteach a thionudadh gu ràn muladach na dòruinn. Thagh mise Dia mar mo chuibhrionn—Criosd mar m' iobairt-réite, m' iùl, agus mo Shlanuidhear—an Spiorad Naomh mar m' fhear-teagaisg—neamh mar mo dhachaidh. Gabhaibh-se 'ur rathad féin, no ni na 's fearr, thigibh leamsa, agus bheir mise oidhirp air an ni tha maith fheuchainn duibh.”

Saoil sibh an e so am fìor dhuine-
alas? Faicibh mar a fhreagaireas e.
Ach NA DEANAIBH MOILLE. “*Trop
tard!*”—*ro amnoch!*—b' e sin glaodh
na Parlamaid Frangaich 'n uair a
thairg cairdean an rìgh Louis Philippe
a mhac a chur air a chaithir. Oh, na

bithibh ro amnoch airson neimh! An
ath bhliadhna—an ath sheachduin—
an ath là—an ath uair—an ath mhion-
aid, faodaidh iad sin uile bhi ro an-
moch. Aon uair na bu luaithe, agus
dh' fhaodadh mac òg an rìgh bhi 'n a
rìgh air an Fraing. Ach *Ro amnoch!*
Ro amnoch! b' e sin an éigh. Focail
uamhasach! Tha thu aig an àm so
slàn, foghainteach, tùrail, comasach air
cuideachadh le athair no màthair, no
fear posda, no bean, no piuthair: a
maireach, an *dingh*, gun smuain air aith-
reachas, no aideachadh, no Slanuidhear,
no maitheanas—faodar an éigh ghoirt
a cbluintinn o neamh, “Ro amnoch!
Ro amnoch!”

A leughadair! am bheil thu
fhathast mach á Criosd? Tha an
cuireadh fhathast agad. Am bheil
thu ag ràdh, Imich romhad an tràth
so?” Am bheil thu ag ràdh, “Smuain-
ichidh mi air an uair a bhitheas
ùine agam; agus ma bhàsaicheas mi,
is ann agam fhéin a mhàin bhitheas
an call”? Cuimhnich, *cha-n 'eil
saorsainn diùltadh agad o Dhia*. Tha
esan ag aithneadh do dhaoibh
aithreachas a dheanamh; agus is
ceannaire cho maith ri truaigh ma
leanas tu 'n ad easumblachd chum bàis.

“Ach tha àite falamb ann fhathast.”
Oh, blaisibh agus faicibh gur maith an
Tighearn, agus gur beannaichte esan
a dh' earbas as (Salm xxxiv. 8). Gur
ann a bheireadh an Spiorad Naomh
mòran chum aithne shàbhalaidd,
troimh na focail so, bhi aca air gur
e tuarasdail a' pheacaidh am bàs, ach
gur e tiodhlac Dhé a' bheatha mhair-
eannach troimh Iosa Criosd ar
Tighearn! (Rom. vi. 23.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhran-
so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's
a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh
o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN T-SAMHRAIDH, 1877.

AM FEAR-TATHAICH MIOSAIL ANN AN AFRICA MU DHEAS.

LE BEAN MINISTEIR.

'SA bhliadhna 187—, thòisich mi air am *Fear-tathaich Miosail* a chraobhsgaoileadh ann am P—, àite dlù do ionad-suidheachaidh sluaigh Bhreatunnaich cho lionmhor 's a tha an ceann deas Africa, agus lean mi air gus an d' fhàg mi mu dheireadh na bhliadhna 187—. Mu 'n d' fhàg mi, agus o sin, rinn mi na dh' fhaodadh mi chum daoine eile fhaighinn a bheireadh air aghart an obair air feadh na dùthcha. Is e mo dhòchas agus m' ùrnuidh gu

'n cuir an Tighearn ann an cridheachaibh chuide d' a chloinn cúram a ghabhail mu 'n chùis, agus am meadhon gràis a tha so a chuideachadh anns na tìribh chéin ud.

An toiseach cha robh na trachdan air an gabhail gu ro thoileach, air uairibh chuireadh air ais leis a phost iad; ach an ceann beagan ùine is ann a thainig na trachdan agus an luchd-liubhairt gu bhì fo mhòr mheas. Dh' fhosgail am *Fear-tathaich Miosail* ach

beag dorus na h-uile tigh dhomh, agus fhuair mi conaltradh ri mòran sluaiagh. Agus tha aobhar a bhi 'creidsinn, gu 'n robh toradh air so, trid grais Dhé, a bha chum tearnaidh ann an neach 'us neach dhiubh, agus ann an tais-eachadh-cri dhe bha comharraichte ann an aireimh mhaith. Bha aon teaghlach de chloinn gun mhàthair ann, a choinnich rium, agus anns an d' fhuair mi mòran tlachd. Bha aon diubh ann a tha nis, tha mi an dùil, ann am flaitheanas; agus tha corr 'us aon de chàch a nochd iad a bhi fo bhuaidh an t-soisgeil.

Bha aon neach air an robh W——, mu 'n fhìu labhairt. Agus sin cha-n e a mhàin air sgàth an duine fhéin, ach mar ni a tha nochdadh cho tarbhach 's a dh' fhaodas e bhi, far an d' fhuair an trachd àite, dhol a bhruidheann ris an neach mu luach an anama. Dh' fhàg an duine ud Eirinn 'n uair bha e òg, air dha gabhail ann an Reisimeid a fhuair ordugh dhol do Rubha an Deagh Dhochais. Thachair iomadh ni ris eadar an t-àm ud agus an là 's am faca mise e. Ri linn a' chogaidh ris na Caffirich aig an Rubha, theich e, ghabh e rathad na h-ainhne air am bheil Orange mar ainm, shnàmh e i, agus ghabh e fàsghath ann an tigh tuathanaich Dhuitsich. An sin thainig a luchd-tòrachd air. Theich e ris, ach air dhoibh a leantuinn loisg e orra, agus an sin rug iad air. Thugadh binn a' bhàis a mach air, ach air sgàth 'oige chaomhnadh e, agus chuireadh e airson aireimh bhliadhnachan ann an ciomachas am measg luchd-dobhairt. Dh' fheuch e ri tàrsuinn á sud le companach, ach mharbhadh an companach, agus bha esan mar a bha.

Rug iad air W—— ach mu dheireadh, a chionn a ghlèulan bhi air dol ann feabhas, leig iad as e. O 'n àm sin a mach is tric a thionail e airgid, ach chaith e air a mhisg e. Bha e air cho bheag cùram, mar a thubhairt e rium, gu 'mbuleòr leis na 'm faigheadh e each gu marcachd mar a thogradh e air feadh fàsaichean Africa, o' n nach robh uaith ach an t-òl, agus gu' m b'

urraim e codal air an talamh, agus freumhan 'us luibhean itheadh mar a b' aill leis.

Feadh an droch là ud, chiùir e a chos. Rainig e lighich de na Caffirich, agus an àite slànachadh, is ann a dh' fhàs i na bu mhiosa, agus mu dheireadh is ann a b' eigin a toirt deth. Do nadur a leithid 'us a bh' aigese bha so 'n a dheuchainn goirt; ach a dh' fheuchainn nach dean namhasan feirge Dhé dhiubh fhéin an leòmhan a thionndadh gu bhi 'na uan, ach a mhàin an "guth caol, ciùin" air a labhairt leis an neach a s' anmhuinne a chuireas esan, lean an duine, mar a b' urraim e, air a chaith-beatha namhasach a bh' aige.

Ann an Eirinn dh' fhoghlum e bhi 'n a ghreusaich; agus b' eigin da nis a' cheaird ud a leantuinn air sgath 'arain, ged nach robh tlachd air bith aige ann roimhe. Bha e ris a' cheaird ud bliadhnachan mu' m faca mise e; ach bha e cho bochd, truagh, misgeach, gu 'n robh e gu tric faisg air a' bhàs, gun chùram air neach air bith m' a dheighinn. Gun a bhi ro throm air, thubhairt e rium ann am freagradh do 'n cheisd so, "Nis, W——, air feadh là do chuthaich uile, nach robh aon neach uair air bith—oir tha thu ag ràdh, gu 'n robh cuid caoimhneil riut,—a thubhairt focal riut mu d' anam?" "Cha robh duine," ars' esan, "cha d' aithnich mi riamh an ni a 's aithne dhomh nis." Nach 'eil so 'toirt earail do Chriosd-uidhean a bhi "ri saothair fhad 's a deirear an là an diugh ris;" "Mar a tha cothrom againn, deanamaid maith do na h-uile dhaoineibh?"

'N uair a ghairm mi an toiseach agus a dh' fhàg mi am *Fear-tathaich Miosail* aige, chunnaic mi nach bu leòr dhasan an trachd a thoirt dha, agus ùrnidh a dheanamh air a shon. A thaobh droch shealladh a bhi aige, cha leughadh e gu maith; thogadh e 'n a Phapanach, agus is e bh' ann nach robh aideachadh idir aige. Air dhomh so fhaicinn, ghabh mi uair a thim gach Sàbaid a' leughadh a' Bhiobuill dha, 'us thug mi Biobull

dù a 's an robh an litir mòr. Lean mi mar so fad bliadhna gu leth, agus an ceann sin, bha atharrachadh mòr air tighinn air. Nochd esan gu soilleir, "Mòr chumhachd caoimhnis ghraidh." Is ann le sin mar gheine a dh' fhosgail an Spiorad Naomh a chridhe. Dh' innis e dhomh, an dara uair a chaidh mise d' a thigh, agus a fhuair mi e 'n a luidhe air mhisg air an làr, 's a thubhairt mi "Is duilich leam d' fhaicinn mar so, agus is cinnteach mi gu bheil do Shlànuidhear na 's duiliche," thubhairt e ri coimhearsnach, "Oh, nach bu mhi a' bheisd a bhi ag òl mar so, agus baintighearn a' nochdadh 'leithid a thaobh rium!" Thubhairt e mar an ceudna, "Sin a' cheud uair a dh' fhairich mi cho gràineil 's a bha mi, agus a dh' fheuch mi ri mo chor a leigheas." Ach bha fhathast aige ri fhoghlum mu ghràdh foighidneach, iongantach Chrìosd, mu 'n robh e comasach air coinneachadh r' a namhad, agus buaidh a thoirt air. Bha e ro thoileach mise fhaicinn; labhair sinn r' a chèile mu fhirinn an t-soisgeil; agus o 'n bha esa ro aineolach air nithibh Dhé, am measg nithean eile labhair mise mu leabhar aithghearn nan ceist, chum bunait teagaisg fhallain a leagadh 'n a inntinn, agus a rìs togail air. An uair a chunnaic W——, 's a cheud cheist, gur e "Crìoch araidh an duine Dia a ghlòrachadh," bu shoilleir gu 'm fac' e cho fada 's a bha a chaithe-beatha-sa an aghaidh sin. An sin, an uair a dhealraich solus troimh an dorchadas, agus a thuig e gu 'n robh dòchas ann do dhuine truagh mar a bha esa, dha 'n robh na h-uile neach coma—gu 'n robh cùram aig Dia dheth, agus gràdh ann air a shon, agus gu 'n d' fhoillsich e a ghràdh le Crìosd a chur a shìreadh 's a thearnadh pheacach,—an sin rinneadh de rìreadh "creutair nuadh" dheth, agus bha "na h-uile nithe air an deanamh nuadh." Cha teid as mo chuimhne gu bràth, a' cheud uair a theagaisg mi dha ùrnuidh a dheanamh, cho caomh, ciùin, 's a dhùin e a dha shùil,

a thog e a làmhan, agus a lean e na focail a chuir mi roimhe, ag ràdh "Cha-n aithne dhomh cìod e tha mi ag ràdh, mar a tha fhios agaibh." 'S a mhaduinn air uairibh, 'n uair a rachainn 'g a choimhead, theireadh e, "An raoidhre cha do chòidil mi gu maith, ach luidh mi 'n am dhùisg a' seinn 'Halleluah.'"

Bha W—— 'n a nàdur 'n a dhuine sàmhach. Is e gnìomharan 'us cha-n e briathran a bhith eadh aige. Cha b' fhad gus am facas toraidhean an Spioraid ann, agus b' e aon dhiubh, gu 'n do leig e dheth an t-òl. Leis an òl a leigeadh dheth, agus a' beatha rianail, shàmhach 'bha e nis a' caithe-amh maille ris a' chuimhne mhuladach a bh' aige air mar a bha e, thainig atharrachadh 'n a shlàinte, agus e gu bhi anmhunn, bochd. Fa chomhar sin, thòisich e air éiridh aig cuig uairibh 's a mhaduinn, agus ghabh e mach air na crasgagaibh chum àile na maduinn fhaighinn mu 'n toisich-eadh e obair an latha. Car uine bha gleachd mòr aige, oir thigeadh seana chompanaich, air an robh e fada 'n a cheannard, agus dh' fheuchadh iad r' a tharruing leo; ach sheas e gu daingean mu dheireadh. Bha seann mhisgeir a dh' iarr fardoch air, air sgàth sean' eòlais, do 'n d' thug e fasnach oidhche no dha na trì. Ach o nach leigeadh e dheth an t-òl, b' eigin do W—— iarraidh air an tigh 'fhàgail.

Lean e nis le tlachd r' a cheaird. B' éigin chum sin gu 'm faigheadh e leathair; ach phaigh e an sgillinn mu dheireadh d' a phrìs. An ceann ochd mìosan deug, air dha eudach maith a bhi aige, fallan an inntinn 's an corp, agus le iarrtus an eaglais a fhrithealadh, tha e air fhaighinn gu rianail 'n a chaithir innte. 'Us bu duilich dha leis cho crùbach 's a bha e. Air dha tighinn do 'n eaglais, sguir mise de bhi 'dol d' a choimhead air an t-Sabaid, agus thainig esan na h-uile Deciad-ainn airson uaire, agus an sin lean sinn air a' Bhiobull a leughadh agus bruidheann a dheanamh air, maille ri *Turus an Eilthirich*. Lean mi air an

aon doigh le cuid eile, air an d' fhuair mi eòlas le bhì a' craobhsgeoileadh an *Fhìr-tathaich Mhiosail*. Goidid an deigh dhasan gabhail mar a bha sinn an dòchas ris an Tighearn, dh' aidich e gu follaiseach aig a' bhord e. An deigh dha tilleadh o thurus a thug e do 'n dùthaich, 'n uair bha mi ann an ceist mu dheighinn a chor spioradail gu h-àraidh, bu thaitneach fhaicinn o na rinn 'us na labhair e, gu 'n robh e a' faireachadh mòr fhagusgachd air Criosd, agus mòr fheum air a làthair-eachd maille ris. Am measg nithean eile, bu mhaith leis a bhì cuideachadh ann an craobhsgeoileadh aobhair an Tighearna.

Mar chomharradh air cho beag 's a b' aithne dha mu dhachaich chomh-fhurtail, thubhairt e a' cheud uair a chunnaic e 'aghaidh ann an sgàthan, ann an seòmar grinn, glan, "Mata is e so a' cheud uair a chunnaic mi m' aghaidh o cheann cheithir bliadhna deug." Mu 'n d' fhàg mise an dùthaich dh' fhuirich e cuide ruinn airson miosa, agus bu chaomb, ciuin, modhail, a ghiùlan.

Air iarrtus W— fhéin an t-àite fhàgail, leis an eagal a bh' air á tuiteam air ais, fhuair sinn àite-tàimh dha an tigh tuathanaich. An sin tha e a' fuireach fhathast cuide ri cairdibh blàtha, a tha o ghràdh do Dhia, agus o ghràdh do 'n t-seann duine fhéin, a' buntainn gu caoimhneil ris. Bha sinn duilich a' dealachadh, ach bha dòchas againn gu 'n tachradh sinn ann an glòir. Fhuair mi iomadh litir uaith o sin, agus o na cairdibh leis am bheil e a' fuireach, a toirt fianuis air an atharrachadh a thainig air bhì fìor.

Ann a litir mu dheireadh, air dha nithean caoimhneil a radh, thubhairt e maraon mu sheana chairdibh agus cairdean ùra, "Cha deachaidh na dh' fhoghlum mi as mo chuimhne. Tha mi mar a dh' fhàg sibh mi. Tha creidimh agam ann mo Dhia 'us mo Shlànuidhear."

Tha trachd mar am *Fear-tathaich Miosail* ro luachmhor ann an ùr-threabbachas mar so, far am bheil leabhraichean gann, agus gu h-àraidh leabhair mu 'n fhìor dhiadbachd. Thig i a dh' ionnsuidh an doruis ùr, gu rianail, agus cuiridh i daoine an cuimhne air "an t-seann dùthaich," cho maith ris an dùthaich neamhaidh. Is meadhon aonaidh i cuideachd, ni a tha gu tric a dh' uireasbhuidh air slugh ann an ùr-threabbachas. Dùsgaidh i suas cuimhne air iomadh ni a tha 'dol air dhi-chuimhne an sud. Faodaidh mi radh an toiseach gu 'n do phaigh mi fhéin cosguis an *Fhìr-tathaich Mhiosail* gu léir, ach mu 'n d' fhàg mi an tìr, bha iad uile toileach am paigheadh air sgàth am faighinn. Bu mhaith leam gu 'n ruigeadh am *Fear-tathaich Miosail* air ùr-threabbachais Bhreatuinn gu léir.

A leughadair! sean no òg,—saoibhir no bochd,—modhail no eile, o 'n leth mach,—faic o so na ni an Soisgeul. Faic mar is e "cumhachd Dhé e chum slàinte do gach aon neach a chreideas." (Rom. i. 16.) "Creid anns an Tighearn Iosa Criosd, agus bithidh tu air do thearnadh." (Gnìomh xvi. 31.) Agus aithnichidh tusa 'n ad fhair-eachadh, (2 Cor. xv. 17,) "ma tha duine air bith ann an Criosd gur creutair nuadh e."

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhlanan so a chraobhsgeoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREAMIACH AN T-SAMHRAIDH, 1877.

SLUICHD EU-DIONACH.

“Oir chuir mo shluagh-sa da ole an gnìomh : thréig iad mise, tobar nan uisgeachan beò : agus chladhaich iad a mach dhoibh féin sluichd, sluichd eu-dionach nach cùm uisge.” (Ier. ii. 13.)

Sluichd eu-dionach! Tha ansaoghal làn diubh; agus tha an comharraidhean ri 'm faicinn air feadh nan uile ghinealach de chloinn nan daoine. Mar a chì neach ann am Palestin làthraichean nam bailtean briste air gach làmh; mar sin chì sinn air

feadh an t-saoghail comharraidhean fhathast ann air iomadh nì ris an bheil Dia ag radh sluichd eu-dionach. Tha gach tìr làn diubh. Tha gach fine làn diubh. Far am faigh thu mac Adhaimh chì thu an sin slochd eu-dionach; seadh, mòran diubh.

Ann an Siria, agus iomadh tìr 's an airde an Ear far am bheil an t-uisge ro ghann, tha iad 'g a thionail 'n uair a thuiteas e mar iommhas, agus 'g a thasgadh mar an t-òr. 'S an t-samh-

radh tha amraichean nan ambainn tioram, tha na tobraichean gun uisge, agus cha-n 'eil uisge a' tuiteam. Tha sluichd aca airson tasgadh an uisge; cuid diubh leis an t-sluagh nìle, cuid le daoineibh air leth. Eadar Ierusalem agus Iericho chithear làthraichean nan slochd ud, air an gearradh á cloich, a bha aon uair a' tasgadh uisge do luchd-turuis 'us àiteachaidh, fad sé mìle deug de shligh thioraim, theth. Aon uair làn, nise falamb; aon uair teann, dionach, nise briste, agus gun fheum, gun mhaith 's am bith, ach 'n an samhlaidhean air dòchasaibh meallta an duine.

Tha Tobar ann de dh' uisge beò, nach truaill, agus nach traogh. Ach teichidh daoine uaithe, agus cladh-aichidh iad dhoibh féin slochd a chumas uisge eile. Tha an Tobar ud a' taomadh mach uisge aig an taobh; cluinnear 'fhuaim; tha na boinntean a' dealradh anns a' ghréin; tha an tìr tioram; tha na daoine tartmhor; gidheadh cha-n òl aon neach de 'n ullachadh saoi bhir a rinneadh. Tha na h-uile neach ag iarraidh uisge 'ullachadh dha fhéin, air chosgais 's am bith; tha na h-uile neach a' cladhachadh sluichd! Tha an obair diomhan; ach gidheadh cha sg'ithich iad. An àite 'dol do 'n tobar, toisichidh duine air slochd eile. Tha sin cuideachd gun fheum, toisichidh e air fear eile. Tha sin gun mhaith. Rìs feareile. Agus mar so tha e 'caitheamh a latha air oidhirpibh diomhan chum sluichd a chladhachadh; agus an Tobar domhainn, làn uisge a' ruith ri a thaobh.

Is e so anntoil an duine; iarrtas an duine air sonas fhaotainn ann an nì air bith ach Dia, agus Tobar a ghràidh.

Labhair Dia 'n a ghràdh ris an duine agus sheòl e dha aon Tobar an aoibhneis, — E FHEIN, an Dia Beò. “Annamsa,” tha e ag ràdh ris “tha gach nì tha o 'd anam bochd, falamb; o 'd chridhe cràiteach; annamsa, tha gach nì a chuireas teicheadh air do bhròn agus a lìonas thu le sonas; cha-n fhaigh thu mealladh annamsa; bithidh aoibhneas agad agus sìth thar eòlais. Thig, òl do làn á aon Tobar

an aoibhneis, a chumas na riarachas tart uile mhilltean a luchd-àiteachaidh na talmhainn.” Mar so a labhair Dia, ach cha tug an duine fainear. Thréig e Tobar nan uisgeachan beò, agus chladhaich e dha fhéin sluichd, sluichd eu-dionach, nach eum uisge! Bhith-eadh e sona ach *cha-n ann an Dia!* Dh' iarradh e a thart a riarachadh, ach cha-n ann le Dia! Dh' iarradh e 'anam a shàsachadh, ach cha-n ann le Dia! Neach 's am bith ach Dia! Toilinntinn 's am bith ach toilinntinn neamhaidh! Diomhansis, amaideis, faoineis, òr 'us airgiod,—nì 's am bith ach Dia!

Tha Dia gach là a' teagasg do dhaoineibh cho neotharbhach agus peacach le 'chéile, 's a tha gach trèigsinn air-san, gach diultadh air na h-uisgeachaibh neamhaidh, gach roghainn air an t-slochd talmhaidh seach an Tobar neamhaidh. Ach is diomhan e. Cha chreid an duine gu bheil aoibhneas ann an Dia, agus gur diomhanas cuid an duine. Tha e ag òl eùpan searbh gach là,—cha toil leis a sheirbh—gidheadh pillidh e d' a ionnsuidh anns an dòchas gu 'm bi na 's mìlse an ath nair. Cha ghabh e teagasg o na dh' fhairich e mar tha. Ma theid aon slochd o fheum cladhachaidh e fear eile. Ma thioraicheas aon tobar, fosglaidh e aon eile.

Cha ghabh e rabhadh ann an nithibh Dhé, cha-n eisd e ri mealladh-dòchais. Theid e air adhart air an aon sligh a roghnaich e fhéin, a mheall cho tric e, ag ràdh nach meall e ris e. Thuit lùchairt an t-sonais a thog e gu làr, ach togaidh e ris i. Tha e a' cur roimhe ged a mhealladh aon uair e nach tachair sin a ris! Gabhaidh e roimhe—a' tuiteam 's ag éiridh, le eagal us le dòchas—gus an teirig a là goirid air an talamh, agus an sin aidichidh e gur e mealladh a bh' aige: “Diomhanas nan diomhanas, is diomhanas na h-uile nithe!” Dh' fhalbh tim, agus cha-n 'eil ullachadh airson na siorruidheachd! Beag toilinntinn an so, agus gun dad idir thall gu bràth!

Tha sgeula-beatha ar daoine mòra

a' nochdadh iomadh là prìseil air a chaitheamh gun fheum; "sluichead eu-dionach," agus tobraichean gun uisge. Tha sinn a' leughadh mu phrionnsa 's an airde an ear, a dh' fhàg as a dheigh cunntas air mar dh' eirich dha. Bha e fad leth-cheud bliadhna air a chuartachadh leis an uile ghreadhnachas agus onoir, a' blasad air na h-uile toilinntinn; ach tha e ag ràdh "Rinn mi àireimh air na laithean dhe mo bheatha fhad air am b' urrainn mi radh gu 'n robh mi sona, agus cha d' fhuair mi 's an àireimh ach *ceithir deug!*" Bha duine uasal uaireigin ann an Sasunn, a chaith là fad gu soghmhòr, a' siorchladbachadh sluisich eu-dionach, a thubhairt mu dheireadh, "Chunnaic mi gnothuichean 'us toilinntinnean faoine an t-saoghail, agus tha mi ullamh dhinbh. Bhlaic mi air uile thoilinntinnean an t-saoghail, agus is aithne dhomh am faoineas, agus cha chall leam iad bli uam. Tha mi 'g am meas aig am fìor luach agus is beag e. Chi cuid an leth mach a' dealradh, agus tha iad air an dalladh leis. Chunnaic mise an leth stigh; agus an uair a smuaimcheas mi air na chunnaic mi, na chuala mi, agus na rinn mi, cha mhòr gur urrainn mi smuaineachadh gu 'n robh brìgh idir 's an amaideas; agus tha e dhomh mar na bruadairean faoine a bhitheas aig daoineibh, agus cha-n iarrainn dol troimh na nithean ceudna a rìs. Tha mi a' giùlan leis mar tha mi, a mhàin airson gur éigin domh. Tha mi 'g a ghiùlan airson gu 'm feum mi a ghiùlan, le deòin no dh' aindheoin. Cha-n 'eil uam ach an là a chur seachad mar is fhearr a 's urrainn mi, o 'n tha mi 'g a mheas 'n a namhad dhomh. *Is e mo rìon codal air a chuid tha romham de 'm thurus.*" Thainig caraid a choimhead aon de dhaoinibh mòra na rioghachd, air maoduin latha bliadhna ùir, o cheann cheud bliadhna, agus chuir e failte air mar a' s abhaist. "Mata," ars esa, "a' freagradh 'us e air a ghluasad 'n a flaireachadh, "is e mo dhòchas gu 'm bi a' bhliadhna tha so na 's sona na a' bhliadhna a dh' fhalbh, oir cha

chuimhne leam aon là sona bli agam fad na h-ùine."

Mar so chaidh daoine air aghart fad an là gun chùram, a' lionadh, nam faodadh iad, an t'-anam le diomhanais an t-saoghail agus an sin an uair a thréig an càil iad, agus a bha an t-siorruidheachd a làthair, bha iad làn uamhais. Bha mìltean de "shluichead eu-dionach" timchioll doibh, agus b' cagallach an sealladh. Rinn iad anacaitheamh air an là a thug Dia dhoibh airson maith an anama, agus bha iad gun fhios ciod a dheanadh iad, cha b' urrainn iad an là a thoirt air ais; agus cha robh romha ach an dorchadas. Cha robh fhios aca ciod a dheanadh iad. Bha bruadar am beatha mu shonas seachad. Bha tim seachad. Bha slainte an cuirp seachad. Bha iad gun chomas cuirp no inntinn troimh shean aois. Co b' urrainn an cuideachadh?

Seadh, co b' urrainn an cuideachadh? A h-Aonamhàin. An neach a chuidich an gadaiche air a' chrann, an deigh a chaitheamh-beatha aingidh. Bha esan a dhi-chuimhuich iad an làthair chum an tearnadh. Bha Tobar an uisge bheò fhathasd ann, cho làn 's a bha e riamh. Oh, nan robh fhios aca air so. Ach bhasaich iad mar a bha iad beò, le 'n aghaidh air falbh o Dhia.

Ach cha-n e iad uile. Rinn Dia tròcair air cuid diubh sin, agus mar a dhlùthaich iad air bas, dhlùthaich esan orra, agus thug e uisge beò dhoibh r' a òl. Ann an dearbh ghleann dorch a' bhàis, thug e air an uisge ruith dhoibh. Dh' òl iad le aoibhneas a tobraichibh na slàinte, agus o sin chaidh iad suas chum òl as an amhainn fhior-ghloin, soilleir mar chriostail, a' teachd a mach a rìgh-chaitheir Dhé agus an Uain.

Oir tha Tobar sin na beatha saor agus an uair mu dheireadh,—saor do 'n t-sean aois mar a tha e do 'n leanabh. "Ho, gach neach air am bheil tart, thigibhse," is e sin an teachdaireachd do leabaidh a' bhàis. Ged a tha Dia a' gearan gu 'n do thréig daoine esan, Tobar nan uisgeachan beò, gidheadh

cha-n 'eil e 'druideadh an Tobair suas. Tha i fosgailte aige gus a' chrìch. Is e "Thigibh chum nan uisgeachan" an deagh sgeul a tha e 'cur a dh' ionnsuidh chloinn nan daoine. Faodaidh na h-uile òl. Tha lan dìth am beatha aig an leanabh, an gille, an òganach, an t-seann duine. Tha an Tobar ud fhathasd 'cur a shruth a mach chum ùrachadh. Tha a h-uisgeachan làn gràidh Dhe,—làn gràis Chrìosd—làn aoibhneis neamhaidh; agus cha-n 'eil mac do Adhamh a tha ag iarraidh sonais, ach nach d' rainig air, nach faod òl gu saor agus a bhì riarichte!

Aig Baigh Phoil an Naoimh ann am Malta, air traigh na mara, tha tobar. Os cionn na tobair sin tha togail beag, boidheach, de chloich ghil, ri taobh an rathaid chum 'us gu 'n ruig na h-uile neach air. Tha sgrìobhadh air a ghearradh air 's a chainnt Laidinn mar a leanas, 'n t-seathamh Salm thar ceithir fichead:—

"Thig na cinnich uile do 'd ionnsuidh."

Os cionn Tobair na beatha faodar a ràdh, gu bheil na briathran ceudna air an sgrìobhadh. Seadh thig na cinnich uile d' a ionnsuidh. Uile mhic Adhaimh sgìth de 'n saothair gun fheum, sgìth de 'n leanmhuinn faoin air toilintinn, sgìth de na "sluicidh eu-dionach!" "Esan air am bheil tart thigeadh e."

Chum an samhladh a dheanamh iomlan dh' fhaodadh sinn beachdachadh air tobar agus togail eile, no an aon tobar agus an aon togail leis na focail "Tha e crìochnaichte" sgrìobhta air an taobh eile. Bha an Tobar air a

cladhachadh o cheann ochd ceud deug bliadhnachan, agus cha do thiormaich i fhathasd. Is i an "obair crìochnaichte" sin Tobar Dhe airson saoghail thartmhoir.

Cha-n eil mealladh-dòchais an so! Mairidh e uile. Cha-n eil mearachd ann! Tha e uile fìor. Tha gràdh saor Dhe a' sruthadh o 'n chram-ceusaidh, agus tha cuireadh aig seòghal tartmhor òl. Anns a ghràdh ud tha gach ni a lionas an t-anam agus a ni sona e. Feuchadh fear-leanmhuinn toilintinn, 'us peacaidh, 'us diomhanais, le a thart agus a sgìos, ris an uisge bheò so òl, agus cha phill e a rìs gu a "shluicidh eu-dionach."

Sibhse a dh' iarradh sonas, 'us aig nach eil fhios ciomar a ruigeas sibh air, tairgnibh dlù agus òlaibh. Sibhse a ta ri caoidh os cionn dòchasan mealta, agus aoibhneasan marbha, agus laithean truagha 's an amharc, thigibh, blaisibh agus faicibh gu bheil Dia maith. Cha mheall e sibh. Bheir e socair do 'r cinn anshocrach; ceanglaidh e suas 'ur cridhe briste; lionaidh e 'ur spiorad falamh; bheir e sòlas dhuibh 'n 'ur n-aonrachas; bheir e dhuibh sìth shiorruidh. Is e *am peacadh* an eucail mhòr agaibh. Bheir e sin air falbh. Is e *cionta* an t-uallach mòr agaibh. Togaidh e sin dhibh, agus aithnichidh sibh saorsainn a' mhaithheanais, agus milseachd gràidh saoraidh Chrìosd ar Tighearna. Oir lionaidh an lànachd aigese a' mhuinntir fhalamh,—lànachd an aoibhneis agus na slàinte; lànachd an taitneis agus na sìthe bha sibh ag iarraidh cho fad gun 'fhaighinn. "Le aoibhneas tairgneamaid uisge a tobraichibh na slàinte."

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS AN FHOGHAIR, 1877.

“CHA-N 'EIL EADAR-DHEALACHADH ANN.”

“Oir cha-n 'eil eadar-dhealachadh ann : oir pheacaich na h-uile, agus tha iad air teachd goirid air glòir Dhé.”—Rom. iii. 22, 23.

LE D. L. MOODY.

Faic taobh-duill 3.

Is e sin firinn cho cruaidh 's a th' aig an duine r' a fhoghlum. Tha sinn ullamh air smuaineachadh gu 'm bheil sinn beagan na 's fhearr na 'r coimhearsnaich, agus ma gheibh sinn iadsan beagan na 's fhearr na sinne, feuchaidh sinn ri an toirt sìos a dh' ionnsuidh an aoin suidheachaidh ruinn féin. Ma 's maith leat an duine 'aithneachadh, leugh an treas caibdeal dh' ionnsuidh nan Romanach, agus tha e air innseadh gu soilleir dhuit: “Cha-n 'eil firean ann,

“There is no Difference.”

cha-n 'eil fiù a h-aon.” “Pheacaich na h-uile agus thainig iad goirid.” *Na h-uile.* Tha cuid a dhaoine ann leis am maith sgeul am beatha bhi air a sgrìobhadh fhad 's is beò iad. Ma 's maith leibhse sgeul 'ur beatha a leughadh, gheibh sibh e 's a chaibdeal so, far am bheil e sgrìobhta mar tha.

Faodaidh neach a ràdh, “saoil mi am bheil e 'gabhail air a ràdh ‘nach 'eil eadar-dhealachadh ann.’” Their am fear nach òl boinne de 'n deoch,

August 1877.

“Nach 'eil mise na 's fhearr na 'm misgear?” Tha mise ag ràdh an so, gur fhearr bhi stuaim na misgeach; na 's fhearr a bhi onorach na mi-onorach. Is fearr do dhuine a bhi dìreach 'n a uile ghnòthuichean na bhi 'toirt a' char a daoinibh, eadhon 's a' bheatha so. Ach an uair a thig e gu bhi 'n a cheisd mu shlàinte an anama cha leòr sin uile, oir “pheacaich na h-uile, agus *thanaig iad goirid* air gloir Dhé.” Tha na h-uile duine olc a thaobh naduir; tha seann stoc Adhaimh olc; agus cha-n urrainn sinn toradh maith a thoirt uainn gus an suidhichear sinn anns an Fhionain fhior. Tha lios agamsa agus da chraoibh ubhal innte, a tha le chéile a' giùlan ubhlan searbha, gun mhaith. Am bheil eadar-dhealachadh ann domh-sa gu bheil a h-aon diubh a' giùlan cuig ceud ubhlan, agus an aon eile dhà, 'us iad uile olc? Cha-n 'eil, ach gu bheil na 's mò a thoradh air an aon chraoibh na air an aon eile. Ach tha e uile olc. Is ann mar sin a tha leis an duine. Tha aon fhear a' meas nach 'eil aige ach peacadh beag no dha—cha toir Dia aire dha sin; oir faic am fear ud eile, bhris e gach aithne de 'n deich! Ach airson sin, cha-n 'eil eadar-dhealachadh ann; tha iad le chéile ciontach; bhris iad le chéile an lagh.

Tha an lagh ag iarraidh ùmhlaichd iomlan; agus mur toir thu sin dà, tha thu cailte ri aghaidh an lagha. “*Oir cia 'b' e neach a choimhideas an lagh uile, agus a thuislicheas ann an aon aithne, tha e ciontach de 'n iomlan.*” (Seum. ii. 10.) Nan crochadh tu duine air slabhruidh anns am bitheadh deich tinne agus na 'm briseadh a h-aon diubh ciod e ged dh' fhanadh na naoi eile slàn? Tha aon tinne 'briseadh, agus tha an duine a' tuiteam sìos. Ach nach cruaidh sin ma tha naoi tinne slàn agus gun bhi briste ach a h-aon? Cha-n eadh; ma tha a h-aon briste, is ionnan e agus iad uile bhi briste; tha an duine 'tuiteam. Agus mar sin am fear a bhriseas aon aithne tha e 'briseadh an lagha gu léir. Is peacach am fianuis Dhé e. Scall ris

a' phrìosan ud le mìle prìosanach ann. Tha cuid ann air son morta, cuid air son meirle, cuid air son mi-onoir, cuid air son aoin ni, agus cuid air son ni eile. Faodaidh tìr an roinn, ach is e *ciontaich* a th' annta uile. Bhris iad uile an lagh, agus tha iad uile a' dioladh air. Mar sin tha an lagh 'toirt na h-uile duine stigh ciontach am fianuis Dhé.

Na 'n tugadh duine fios follaiseach gu 'm b' urrainn e gach ni a bha ann an cridhe dhaoine innseadh, am faigh-eadh e mòran a dh' iarradh air e? Theid sinn gu daoine a ni dealbh ar gnùis a tharruing, agus ma ni am fear-deilbh sinn ro mhaiseach, their sinn, “Tha sin gu ro maith,” mar a dh' fheuchas sinn do 'r cairdibh e. Ach bitheadh dealbh a' chridhe,—oir is e sin an duine,—air a tharruing,—agus faic co a dh' fhencas d' a chairdibh e. Cha-n iarradh tu eadhon do bhean-phosda 'fhaicinn! Ghabhadh tu fhéin eagal as. “Tha an cridhe cealgach thar na h-uile ni, agus anabarrach eucorach; cò is urrainn 'aithneachadh?” Cha-n aithne dhuinn ar cridheachan féin; cha-n fhiosrach sinn cho olc 's a tha iad. Tha cuid de nithibh searbha air an sgrìobhadh 'n am aghaidh-se, ach is aithne dhomh tuilleadh a dhroch nithean 'n am aghaidh féin na is aithne do dhuine eile. Cha-n 'eil maith air bith an seann nàdur Adhaimh. Tha cridhe againn ann an ceannairc an aghaidh Dhé, a thaobh nàdur, agus cha-n 'eil gràdh againn do Dhia mur 'eil sinn air ar breith o 'n Spiorad. Is farasd a thuig sinn carson nach toil le daoinibh an treas caibdeal so a dh' ionnsuidh nan Romanach—tha e ro laidir dhoibh. Tha e 'labhairt na fìrinn ro shoilleir. Ach dìreach a chionn 'us nach toil leinn e, is fheairrd sinn amharc air; faodaidh bhi gu 'm faigh sinn gur e bha uainn. Tha duine an siu a tha 'meas nach 'eil e cho olc 's a tha iad ag radh a tha e. Tha e cinnteach gur e a 's fhearr na a choimhearsnach 's an ath thigh. Tha esan 'dol gu riaghailteach do 'n eaglais,

agus cha-n 'eil a choimhearsnach 'dol idir ann. "Gun teagamb," ars' esa gu toilichte, "bitidh mi na 's usa mo thearnadh na esan." Ach cha ghabh e seachnadh. Thug Dia dhuinne an lagh chum ar tomhas féin leis, agus a réir na riaghailt iomlain sin, "pheacaich sinn uile, agus thainig sinn goirid," agus "cha-n 'eil eadar-dhealachadh ann."

Tha Pol a' toirt an lagha stigh chum fheuchainn do dhuine gu bheil e milte, cailte. Bha aig Dia, mar Dhia iomlan, ri lagh iomlan a thoirt seachad, cha-n ann chum daoine a thearnadh, ach an tomhas. Tha mi airson sibh so a thuigsinn gu maith, oir tha na miltean a' tuisleadh aig a phuing. Tha iad 'feuchainn ri iad fhéin a thearnadh le bhli 'coimhead an lagha, 'n uair nach do thearuinn an lagh peacach riamh. Bha daoine 'feuchainn r' a choimhead, ach cha d' rinn iad e, agus cha dean gu bráth. Foighnich o Phol carson a thugadh e. Is e so a fhreagradh: "Chum gun druideal gach uile bheul, 'us gu 'm bi an saoghal uile air a thoirt a stigh ciontach am fianuis Dhé." (Rom. iii. 19.) Anns an treas caibdeal so de na Romanaich chaidh an saoghal a chur fo dhearbhadh, agus fhuaireadh ciontach e. Thainig a' bhinn mach 'n ar n-aghaidh uile—luchd-teagaisg, luchd-dreuchd, agus buill eaglais, cho maith ris a' mhac stroigheil, agus a' mhisgear—"pheacaich iad uile agus thainig iad goirid."

Thubhairt mi ri mo theaghlach beag là, beagan roimh an teine mhòr ann an Chicago, "Tha mi 'tighinn dachaidh an diugh gu 'ur toirt leam cuairt ann an carbad." "Oh," ars' am fear a 's lugha, "bheir sibh mise a dh' fhaicinn nam mathghamhan ann an Lincoln Park?" "Bheir." Tha fhios agaibh gur maith le gillean beaga mathghambainn fhaicinn. Cha b' fhad a bha mise air falbh 'n uair a thubhairt am fear beag, "A mhàthar, bitibh 'g am dheanamh deas." "Oh," ars' ise, "is fhad mu 'n tig d' athair." "Ach bu mhaith leamsa bhli deas." Mu dheireadh bha e deas gu dol a mach,—

'eudan air a nigheadh, agus 'eudach grunn, glan. "Nis, feumaidh tu toigh a ghabhail nach salaich thu thu fhéin a ris," ars' a mhàthair. Bheireadh esan a' cheart aire air sin. Dh' fhalbh e an sin a dh' fheitheamh riumsa. Ach bha an ùine fad, agus an ceann goirid thoisich a' chluicheadh. 'N uair a rainig mise bha 'eudan làn salchair.

"Cha-n urrainn mi do thoirt leam mar sin, Uilleim," arsa mise. "Carson?" ars' esa, "thubhairt sibh gu 'n tugadh sibh leibh mi." "Ach, cha-n urrainn mi: tha thu cho salach. Cha bhithinn air m' fhaicinn le gille cho salach agam." "Carson, tha mi glan; ghlan mo mhàthair mi." "Mata, shalairich thu thu fhéin o sin." Ach thoisich e air gal, 's a ràdh ris, "Tha mi glan, ghlan mo mhàthair mi." An d' rinn mi deasboireachd ris? Cha d' rinn, ach thog mi suas e, 'us thug mi stigh e, agus dh' fheuch mi dha 'aghaidh ann an sgàthan. Cha robh focal aige r' a ràdh. Cha chreideadh e mise, ach bu' leòr aon sealladh anns a' sgàthan; chunnaic e le a shuilibh fhéin; cha d' thubhairt e ris nach robh e salach!

Nis dh' fheuch an sgàthan da gu 'n robh 'eudan salach. *Ach cha do ghabh mise an sgàthan gu a nigheadh leis; cha do ghabh.* Ach is e sin a ni na miltean. Is e an lagh an sgàthan anns am faic sinn sinn féin, chum fheuchainn cho salach, truailidh, 's a tha sinn am fianuis Dhé; ach is ann a ni iadsan *meadhon glanaidh* dhoibh fhéin dheth. Tha so 'dol air aghart o cheann sé mìle bliadhna, agus cha do ghlanadh duine fhathast leis. *Cha bhli fèoil air bith air a fheanachadh 'n a fhuainnis-san tre oibrigh an lagha.* Cha robh ann ach aon duine riamh a choimhid an lagh, 'us b' e sin Crìosd. Nan d' rinn e aon pheacadh bha 'obair uile gun bhrìgh dhuinne. Ach dh' fheuch daoine ri sud a dheanamh, 'us cha d' rinn iad e. An àite fhireantachsan, thairg iad do Dhia an cuid féin. Agus b' aithne do Dhia cho truagh 's a bha e. "Cha-n 'eil firean ann, cha-n 'eil fiù a h-aon." (Rom. iii. 10.)

Ach nach fhearr ar cionta 'aith-

neachadh, agus teicheadh do Chrìosd, na dol sìos a dh'ifrinn n' ar codal, gun fhios air gur peacaich sin.

“Mata, am bheil dòchas ann domh-sa?” tha thu ag ràdh. “Ciod e thig dhìom? Ma tha so uile fìor, tha mi caillte. Bha mi a' peacachadh riamh.” Taing do Dhia, mo chairde, is ann an so tha an Soisgeul a' tighinn a stigh. “Rinn e esan 'n a jobairt pheacaidh air ar sonne do nach b' aithne peacadh.” (2 Cor. v. 21.) “Ach lotadh e airson ar peacaidhne, bhruthadh e airson ar n-aingidheachdan; leigeadh airsan snachdachadh ar sìthe, agus le a chreuchdaibh-san shlànaicheadh sinne. Chaidh sinn uile mar choraich air seacharan; thionndaidh sinn gach aon d' a shlighe féin; agus leag an Tighearn airsan aingidheachd gach aon dinn.” (Isa. liii. 5, 6.)

Tha thu a' farraid dhìomsa, ciod e mo dhòchas; is e gu 'n do bhàsaich Crìosd airson mo pheacaidh, 'n am àite, agus air an aobhar sin is urrainn mi dol a stigh do 'n bheatha mhair-eannaich. Tha thu a' farraid de Phol ciod e bha 'n a dhòchas da. “Bhàsaich Crìosd airson ar peacaidhean a réir nan sgrìobtuir.” (1 Cor. xv. 3.) B' e so dòchas nam mairtìreach 'n am bàs. Thoir uam Crìosd a' seasamh 'n am àite, agus chaill mi mo dhòchas. Leis an lagh, as eugmhais Chrìosd, chaidh sinn a dlùth. Bhris sinn an lagh 'us cha-n 'eil aige dhuinn ach claidheamh ceartais. Eadhon ged a b' urrainn sinn a choimhead o so a mach, tha na chaidh seachad ann de pheacadh gun mhaithheadh. “As eugmhais dortadh fola cha-n 'eil maithneas peacaidh ann.” (Eabh. ix. 22.)

Cha-n 'eil tèaruinte ach an neach a fhuair fàs-gath air chùl oibre chrìoch-naichte Chrìosd. Nì esan an nì nach dean an lagh gu bràth dhuinn. Thug e ùmhlachd dha agus is leòr 'ùmhlachd dhuinne. Dh' fhuiling e a pheanas air ar son. “Neach a ghiùlain ar peacanna e féin 'n a chorp féin air a' chrann.” (1 Pead. ii. 24.)

Thug mi oidhirp air an seann, seann, sgeul 'innseadh dhuibh, gu 'm bheil daoine 'n am peacaich. Faodaidh cuid romham bhì a' meas gur dìomhain e. Is aithne do Dhia gur peacach mi, tha sin cinnteach. “Mata, a charaid, tha naigheachd agamsa dhuit.” Tha e cho farasda do Dhia do thearnadh-sa a bhris na deich aitheantan, ris an fhear nach do bhris ach a h-aon. Tha sibh le chéile marbh 's a pheacadh. Cha-n i a' cheisd cho fad 's a tha thu marbh, no cho marbh 's a tha thu. *Cha-n 'eil eadar-dhealachadh ann.* 'N uair a thachair bantrach Nain ri Crìosd, le corp a leinibh 'g a ghiùlan do 'n uaigh, leagh a chridhe; chuir e stad orra, agus thog e am marbh a bha marbh o chionn ghoirid. Agus aig uaigh Lasarus thog e an neach bha mairbh *ceithir laithean.* Bha e cho farasda dha ràdh “Lasarus, thig a mach,” ris a' ghille a thogail. Bha; cha robh eadar-dhealachadh ann. Mata, na smuainich nach urrainn Crìosd do thearnadh. Bhàsaich e airson *nan daoine aindiadhaidh.* Agus ma philleas tu ris a nis gu h-onorach, agus ma ghabhas tu ris mar do Shlànuidhear agus do Dhia, gu h-aon-fhillte, tha ughdarras 'fhocail agam gu ràdh (Eoin vi. 37) “*nach tilg e air chor 's am bith a mach thu.*”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN FHOGHAIR, 1877.

“AN NASGAIDH!”

“Bheir Dia do gach neach gu pailt, agus cha dean e maoidheamh.”—SEUM I. Ò.

Faic taobh-duill 3.

BHA mi o chionn ghoirid air mo chomharrachadh chum saothrachadh, car uine bhig, dlù do 'n mhuir an Sasunn. Bha tigh mòr air a ghabhail airson nan coinneamhan air an t-Sàbaid. Air an là chaidh mise ann, agus bha mi air mo thoirt stigh do thallamòr goireasach, fur an robh ullachadh air a dheanamh airson aoraidh fhollaisich. Thug mi giullan leam chum laoidhean a thoirt seachad, agus air dhomh esan fhàgail a mach, chaidh mi stigh a dh' fheith-

eamh ris a' choithional. B'e an uair chomharrachichte leth uair an deigh deich; agus aig deich uairean thoisich na cluig gu labhar air seirm. Dh' fhuirich mise, ach cha d' thàinig duine. Sheall cuid de na cleasaichean a stigh ann, agus cuid de na gillean-buirid, ach cha d' fhan a h-aon diubh, agus aig aon uair deug, b' éigin domh fàgail, 'us iad sud mu 'n dorus agus a' fanoid orm airson mar thachair. Bha tràigh na mara faisg air làimh; agus bha e

“For Nothing.”

September 1877

sin dubh le sluagh de gach seorsa, a' coiseachd, a' gabhail an socair, agus a' suidh ri aghaidh na gréine.

Mar a ghabh mi air m' adhart leam féin, dh' fhairich mi gliocas a' mhaighistir ann an cur nan deisciobul a mach 'nan *dithis* 'us 'nan *dithis* comhluaith. Nan robh aon charaid agam, cha bhithinn cho aonaranach; ach bha mi leam féin. Air sin thog mi suas mo chridhe ris an Tighearn, ag iarraidh gu'n oibriceadh am mealladh-dochais a fhuaire mi chum a ghloir anns an oidhirp bha mi nisgu toirt air searmonachadh mach air an tràigh.

Ann an àite far an do chlaon an cladach sìos, sheas mi le mo chulthaobh ris an fhaire, agus m' aghaidh ris an t-sluagh mhòr bha shuas os mo chionn. Leugh mi, cho labhar 's a dh' fhaodainn, an cuigeamh caibdeal deug thar dha fhichead de Isaiah, agus an sin rium mi 'rnuigh. Air m' ullachadh mar so airson labhairt mu Iosa, sheall mi timchioll, agus chunnaic mi na cendan ag éisdeachd. B'éigin domh an t-searmoin a bh' agam a chur uam, agus mi fhéin a thilgeadh air an Tighearn airson focail a bhithheadh freagarrach. Thoisich mi mar so:—

“Tha mi airson sibh a smuaineachadh air gaoith gheir o'n ear, an oidhche a' tighinn, an sneachd a' tuiteam, agus sraid bheag shalach ann an ceann shìos Lunnain. Cuiribh iad sud cuideachd, agus duine mòr làidir, ann an cota mòr garbh, le eudach-dionaidh mu 'n amhaich aig, agus e cogadh ri gaoith 'us stoirmair a shlighe. Tha an dorchadas a' tighinn gu luath, mar a tha duine le bascaid air a cheann a' tighinn timchioll air oisinn na sràide, agus tha *dithis* againn ann, aon air gach taobh. Tha esan ag éigheachd gu labhar, 'Sgadain! tri air sgillinn! Sgadain dhearga, maith 'us saor, tri air sgillinn!' Thainig e thairis, mar a ghluais e, gus an aite 's an robh mise 'n am sheasamh. An so sheas e, le toil còmhraidh bhi aig ri neach eigin, mar shaorsainn dha, 'us e 'deanamh cho beag air a cheannachd. Shaoil leis mise a bhi freagarrach 'us thainig e thugam.

“A mhaighistir (cha robh mòran de choslas ministear orm) ciod e 'ur barail air an sgadan a th' agam an so?”

“Mar a labhair e, bha trì aige 'n a laimh, agus a' chuid eile aige gu seòlta air an coimhead 's a bhascaid air a' cheann.

“Nach maith iad, saoil sibh?” 'us e 'gan tairgseadh dhomh, gu 'n cur ri mo shròin, ach cha do gabh mi ris an tairgse, 'agus nach saoil sibh gu bheil iad saor?’

“Tha mise cinnteach, ars' mise, 'gu bheil iad maith agus saor.’

“Mata, a mhaighistir, carson nach urrainn mi an reiceadh? Tha mi air coiseachd mìle gu leth air feadh na sràide truaighe so, 'g an tairgseadh, maith agus saor, agus cha cheannaich duine iad!’

“Cha-n 'eil sin 'cur iongantais 's am bith ormsa, ars' mise.

“Carson? Innsibh dhomh carson.’

“Cha-n 'eil obair aig an t-sluagh, agus tha iad a' fulang gorta: tha tighean air feadh so anns nach robh sgillinn o cheann iomadh latha, is e thubhairt mise a' freagairt.

“Mata, a mhaighistir, ars' esan, 'chaidh mi am mearachd an tràths a; bha fhios agam gu 'n robh iad bochd, ach shaoil leam gu 'n deanadh trì air an sgillinn an tarruing. Ach mur 'eil na buinn-sé aca, cha-n urrainn iad an caitheamh; agus cha-n 'eil agam ach an toirt leam, agus feuchainn ri 'n reiceadh ann an àite eile. Shaoil leamsa le 'n reiceadh saor, mar a cheannaich mi saor iad, gu 'n deanainn maith dhoibh, agus gu 'n cosnainn beagan dhomh fhéin. Ach tha mi air mo mhealladh an tràths a co dhiubh.’

“Ciod e a ghabhas tu air na th' agad?’ ars mise.

“Sheall e rium gu geur—leag e am bascaid—chunnt e an t-suim—agus dh' fharraid e le fianh gàire air a ghnùis—

“An e mo bhuannachd 'us eile tha uaithe?’

“Is e.’

“Mata, gabhaidh mi ceithir tastain, agus bithidh mi toilichte am faighinn.

“Chuir mi mo làmh 'n am phòca, thug mi an t-suim as, 'us thug mi dha e.

“‘Is e so e, a mhaighistir!’ arsa esa. ‘Gu 'n robh maith agaibh! Ciod e ni mi leo?’ mar a chuir e an t-airgiod 'n a phòca.

“‘Gabh timchioll air an oisinn tha so,’ arsa mise, ‘agus éigh an teis meadhon an rathaid, *Sgadain an nasgaidh!* agus thoir tri dhiubh do na h-nile neach, sean 'us òg, a thig 'g an iarraidh, agus am bi am bascaid falamh.’

“Air dha so a chluinntinn, sheall e ris an airgiod ris, bonn air bhonn, dl' fheuchainn an robh iad maith. Air dha fhaicinn gu 'n robh iad làn mhaith. chuir e air ais 'n a phòca iad, agus sheall e gu geur rium.

“‘Am bheil iad maith?’ arsa mise.

“‘Tha,’ arsa esa.

“‘Mata,’ arsa mise, ‘is leamsa an sgadain, agus feudaidh mi mo thoil fhéin a dheanamh leo; ach mur dean thusa mar is maith leamsa, thoir dhomh air ais mo chuid airgid.’

“‘Agus *is leibh* iad, a mhaighistir; so uainn e, ma 's e sin 'ur toil!’

“Chaidh e an sin gu meadhon na sràide, agus dl' fhalbh e ag éigheachd, ‘Sgadain an nasgaidh! deagh sgadain dhearga an nasgaidh!’

“Sheas mise aig an oisinn 'g am fholach féin, ach a toirt aire do na bha 'tachairt; agus an ceann beagan ùine ràinig e tigh far an robh bean ard, chaol, a b'aithne dhomh a' sealltuinn sios air o uinneig fhosgailte.

“‘So agaibh a bhean! dh 'éigh e, ‘Sgadain an nasgaidh! an deagh chothrom! Thigibh 'us gabhaidh iad!’

“Chrath a' bhean a ceann, mar nach robh i a' creidsinn, 'us dh'fhàg i an uinneag.

“‘An t-amadan mor!’ arsa esa; ‘ach cha bli iad uile mar sin. Sgadain an nasgaidh!’ Thainig leanabh beag d' a ionnsuidh, agus thubhairt e rithe, ‘So mo ghraidh, thoir iad so leat do'd mhàthair, agus innis dhi cho saor 's a tha iad—sgadain an nasgaidh!’ Ach ghabh an leanabh eagal as, agus theich i. Mar sin ghabh an t-iasg saor sios am measg shneachd agus eabar na

sràide, am fear-reicidh ag éigheachd, ‘Sgadain an nasgaidh!’ agus a ris, ‘Na h-amadana!’ ann an guth na 's illse.

“‘Ro mhaith!’ arsa mise, mar a ràinig e an oisinn ris.

“‘Ro mhaith!’ arsa esa, ‘ma 's e sin 'ur barail-se. An uair a thug sibh an t-airgiod dhomhsa airson sgadain nach robh uaithe, shaoil leam gu'n robh sibh a'deanamh ullamh airson tigh-chuthaich. Nis is e mo bheachd gur cuideachd fhreagarrach dhuibh na tha an so de shluagh. Ach ciod e ni mise leis an sgadain, mur 'eil feum agaibhse orra, 'us nach gabh iadsan iad?’

“‘Feuchaidh sinn ris riu, 'us theid sinn ann cuideachd, 'us éighidh sinn le chéile,’ arsa mise.

“Mach air an rathad chaidh sinn; agus dl' éigh esa aon uair eile, ‘Sgadain an nasgaidh!’

“An sinn dh' éigh mise, ‘An gabh neach air bith sgadain gu'n tì?’

“Chuala iad an guth, agus dl' aithnich iad e; agus thainig iad a mach comhlath, 'n an dithis 'us 'n an triùir, daoine, mnathan, 'us clann, a' strì airson an éisg thaitnich. Cho luath 's a b'urrainn mise an toirt as a' bhascaid, thug mi tri do gach aon, 'us ann an tiotadh bha e falamh. An uair a bha, bha an àireamh nach d' fhuair dad na 's mò na 'n àireamh a fhuair; ach bha iad ro anmoch,—cha robh tuilleadh 'sgadain an nasgaidh ann!’

“Bha bean ard an sud bha rodhiomb-ach, agus thòisich i air a ràdh le guth ard, ‘Carson nach d' fhuair mise dad? Nach 'eil mi cho maith rusan? Nach 'eil ocras afr mo chloinn-se? Carson nach d' fhuair mi cuid?’

“Mu'm b'urrainn mise focal a fhreagairt, shìn am fear-reicidh mach a ghairdean d' a h-ionnsuidh, ag ràdh, ‘Am bheil fhios agaibh, a mhaighistir, sin an dearbh bhean do 'n do thairg mise iad an toiseach, agus cha ghabhadh i iad.’

“‘Cha ghabhadh,’ arsa ise, ‘cha do chreid mi thu!’

“‘Sin thu le do mhichreidimh, chaill thu iad!’ arsa esa, ‘oidhche

mhaith dhuibh, a mhaighistir, 'us gu'n robh maith agaibh!'"

Mar a dh'innis mi an sgeul air an tràigh thionail an sluagh, agus rinn iad gàire 'n uair a chuala iad e.

B'è àm mo chothroim-se a nis e: agus thubhairt mi, "Cha-n urrainn sibh gun ghàireachdaich ris an sgeul neònach ud, a tha uile fìor. Ach am bheil sibh cinnteach nach deanadh sibhse an ni ceudna—nach bitheadh sibh cho mìchreidmheach riu? Seadh, nach faod sibh bhi iomadh fillte na 's miosa? Cha robh ann doibhse, mar thoradh an mìchreidimh, ach brù falamh beagan na 's fhaide, ach ciod e ni 'ur mìchreidimh oirbhse?—Chuir Dia—cha-n e daoine—a *theachdaireansa* d'ur n-ionnsuidh o chionn fhada, a thairgseadh maitheanas dhuibh *an nasgaidh!* sìth *an nasgaidh!* slàinte *an nasgaidh!* Chuir e a dh'ionnsuidh na tairgean, 'us na cridheachan agaibh, tairgean cho gràdhach 's a b'urraim bhi air an tabhairt le Dia féin; 'us ciamar a ghabh sibh riu? An robh sibh aig an t-saothair freagrach idir a thabhairt? Nach do phill sibh uaithe coslach ris a' mhnaoi, ann am mìchreidimh iomlan? Tha mòran ann a chuala guth a chreid iad, agus fhuair iad tiodhlacan Dhé; ach tha sibhse fhathast gun dòchas air an talamh, no dòchas air neamb, a chionn 'us nach creid sibh teachdairean Dhé, 'n uair a bheir iad tairgse dhuibh, a réir 'aithne, air na tha a dh'uireasbhuidh oirbh an tìm'sambith-bhuantachd—*an nasgaidh?*

"Gabhaidh rabhadh o'n aireamh mhòr ud de luchd-iarraidh ocrach nach d'fhuair dad. An uair a chunnaic iad an tairgse bhi fìor, agus a

bha iad deònach roinn a bhi aca, bha iad *ro anmoch!* Bha iad làn thoileach an sin còir a bhi aca, ach is ann a thainig an eòlas agus an creidimh gu'n truaighe agus an ocras a mheudachadh!

"Na bitheadh e mar so leibhse! Na bithibhse am measg an treud mhòir sin aig am bi mealladh-dòchais, a gheibhear fo éigin creidsinn, 'n uair nach dean creidimh maith sam bith dhoibh; aig an dean an eòlas, n' uair a thig e, oir thig e, an bròn siorruidh a leasachadh, a chionn 's gu' n toir e fios doibh gu' n robh an creidimh *ro anmoch*, leis an dàil a chuir iad ann!"

Mar a sheall mi air an t-sluagh, sguir an gàireachdaich, agus bha cuid diubh mar nach bitheadh iad ro shocrach 'n an intinn.

"Nach tig sibh chum Dhia trid Iosa nis?" arsa mise riu. Tha e 'feitheamh oirbh 's a' tagradh ruibh! Tha slainte choimhionta, shaor, shiorruidh; saorsa gus a cheum a 's fhaide, iomlan; maitheanas, cabhar, seòladh, agus beannachd, ann *uile an nasgaidh!*—'gun airgiod 'us gun luach.' A chàirde, chaidh iocadh air an aran, ged a chaidh a thoirt seachad saor a rìs. Mar sin dh' iocadh air an t-slàinte agaibhse, agus thàinig mise o'n bhaile mhòr gu cathachadh oirbh gabhail, 's a bhi sona, sàbhailt, gu bràth!"

Ged nach robh àite uaigneach agam gu' n toirt ann, bu mhaith bhi 'gluasad air an tràigh, a' nochdadh slighe Dhé na 's coimhionta do chuid a chaidh a dhùsgadh leis an toiseach teagaisg ud air cladach a' chuain.

An t-urr. I. C. Whitmore.

ha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN FHOGHAIR, 1877.

“CIA MAR A THA THU?”

“Pilleamaid agus faiceamaid ar braithrean . . . cia mar a tha iad.”—GNUMH. xv. 36.

A LEUGHADAIR, tha a' cheist cho gnàthaichte 's a theid a chur. Thubhairt na miltean r' a chéile an diugh, tha mi cinnteach, “Cia mar a tha thu?” Is gné labhairt mhodhail a th' ann, gun mhòr bhrìgh mar is trice. Ach gidheadh, is ceist mhòr i ann an seadh. Is e sin seadh spioradail:—“Cia mar a tha thu, a thaobh cor d' anama?” Is e sin a bha air aire Phoil an uair a thubhairt e ri Barnabas, ann an Gnuimharaibh nan

Abstol, “Pilleamaid agus faiceamaid ar braithrean, . . . cia mar a tha iad.”

Tha an là againn 'n a là de *shochair-ibh mòra spioradail*. O thoiseach an t-saoghail cha robh 'leithid a chothrom aig duine air slàinte fhaighinn d' a anam 's a th' ann nis. Tha sinn beò mar an ceudna air là 's am bheil *cunnart mòr spioradail* ann. Cha robh na h-uiread a dh' aideachadh riamh ann air an diadhachd. Mata tha feum air féin-cheasnachadh ann. A leugh-

“How do you do?”

October 1877.

adair, an uair a sheallas tu timchioll, cha ghabh thu iongantas ged a theirinn-se riut, “Ciamar a tha thu, a thaobh d’ anama?” Eisd rium, ùine bheag. Gabh foighidín, ged a theirinn cuid de nithibh searbha, cruaidhe, a réir coslais. Is e an caraíd a ’s fearr a dh’ inneas an fhirinn uile.

(1) Cuiream mar cheist ort, *am bi thu a’ smuaineachadh idir mu d’ anam?* Tha mìltean ann ’us cha leig iad a leithid de smuain stigh ’n an cridhe. O thoiseach gu deireadh na bliadhna, cha-n ’eil smuain aca ach mu ghnòthuichean an t-saoghail, mu thoilinntinn fheòlmhoir, mu ghnòthuichean na rioghachd, mu airgid, no riarachadh miann air choireigin. Cha-n ’eil smuain aca mu ’n bhàs, mu bhreitheanas ’us bith-bhuantachd, mu neamb, ifrinn, agus saoghal ri theachd. Cha chuir iad an aghaidh na diadhachd oir cha-n ’eil na h-uiread a chùram aca m’ a déighinn; ach ithidh iad ’us òlaidh iad, ’us coidlidh iad, ’us coisnidh ’us caithidh iad airgid, mar gu ’n robh an diadhachd ’n a ni gun bhrìgh. Cha-n ’eil caitheamh-beatha a ’s gòraiche ann; ach cha-n ’eil iad a’ cleachdadh bhi ’smuaineachadh air. Is e th’ ann nach smuainich iad air Dia mur cuir euslainte eagal orra, no bàs ’n an tigh, no sgiorradh air choireigin. Tha iad mar bha Gallo, gun “suim do na nithibh sin;” cha bhuin iad doibh. (Giuomh. xviii. 17.) Ma shoirbhicheas leo ’s an t-saoghal, agus ma choisneas iad saoihbreas ’us inbhe mhaith, is mòr an cliù a gheibh iad. Ach airson sin, cha bhi iad beò gu bràth. Bithidh aca ri bàsachadh, agus ri taisbeanadh am fianuis caithir-bhreitheanais Dhé; agus an sin ciod a’ chrìoch a bhitheas ann? A leughadair, an uair a tha àireamh an leithid sud cho lionmhor ’s an tìr, an iongantach ged a chuirinn-se a’ cheist ort, an ann diubh a tha thu?

(2) Cuiream mar cheist ort am bheil thu a’ cleachdadh ni air bith a dheanamh airson d’ anama? Tha mìltean ann a smuainicheas, air amaibh, mu ’n anamaibh, ach cha teid iad na ’s fhaide. An

deigh searmoin chumbachdaich,—no tiodhlacaidh,—no ri àm tinneis,—no air an t-Sàbaid,—no fo fhreasdailibh searbha,—no ’n uair a chì iad Crìosaidh mòr,—no ’n uair a gheibh iad leabhar mhaith,—smuainichidh iad an sin, agus ni iad bruidheann mu ’u diadhachd, air dòigh. Ach stadaidh iad an sin, mar gu ’m bu ledr smuaineachadh ’us bruidheann gu ’n teàrnadh. Tha iad a’ sior rùnachadh, ’s a ’cur romha, ’s ag iarraidh, ’s ag ràdh gur aithne dhoibh an ni tha ceart, agus gu ’n ruig iad air mu dheireadh; ach cha dean iad aon ni. Cha tréig iad seirbhis an t-saoghail agus a’ pheacaidh,—cha tog iad an crann-ceusaidh, agus cha lean iad Crìosd,—cha-n ’eil ùmh-lachd ’n an aideachadh. A leughadair, air là mar a th’ againne, ’n uair tha eisdeachd agus smuaineachadh gun deanamh, cho cumanta, cha-n iongantach ged a chuirinnse a’ cheist ort, “Ciamar a tha thu, a thaobh d’ anama?”

(3) Cuiream mar cheist ort, *am bheil thu a’ feuchainn ri do choquis a shàsachadh le dealbh diadhachd a mhàin?* Tha mìltean ann a tha’ deanamh long-bhriseadh air a’ charraig so. Mar a rinn na Phairisich o shean, ni iad mòran saothar mu dhiadhachd o ’n leth mach, ’n uair a tha iad aineolach air ’n a spioradalachd. Theid iad a dh’ ionnsuidh na meadbonan, agus cleachdadh iad gach dòigh aoraidh gu freagarach: frithealaidh iad gu riaghailteach air ordugh na suiper; leanaidh iad gu dlù ris an eaglais no ris an aideachadh aca féin, ’us cogaidh iad ris na daoineibh nach cord riu; ach, gidheadh cha-n ’eil àite aig an diadhachd ann an cridhe. Faodaidh duine ’s am bith fhaicinn air ball gu’ m bheil an aignidhean suidhichte air nithibh talmhaidh, agus cha-n ann air na nithibh a tha shuas. A leughadair, tha feum air tuilleadh agus frithealadh air na meadhonaibh chum ar n-anaman thoirt a dh’ ionnsuidh glòire. Aon uair eile tha mi ’cur na ceiste, “Ciamar a tha thu, a thaobh d’ anama?”

(4) Cuiream mar cheist ort, *an d’*

fhuair thu maithneas do 'd pheacaidhean? Is éigin duinn uile aideachadh gu bheil sinn ann an tomhas beag no mòr “*n ar peacaich;*” agus mar pheacaich, gu bheil sinn ciontach an làthair Dhé, agus gu bheil sinn mar sin 'cur feum air maithneas, air neo gu 'm bi sinn air ar faotainn cailte gu siorruidh air an là mhòr. A nis is e glòir soisgeil Chrìosd gu 'm bheil e ag ullachadh air ar son an dearbh mhaithneas air am bheil sinn a' cur feum, — iomlan, saor, coimhionta, siorruidh agus foirfe. Cheannaich eadh am maithneas so dhuinne le tighinn an t-Slànnidhir a stigh do 'n t-saoghal, agus le e bhi beò, bhi 'bàsachadh, 's a' bhi 'g éiridh a rìs mar ar n-Urras, agus air ar son. Cheannaich e dhuinn e le 'fhuil ro luachmhor fhéin a thoirt mar phrìs, le fulang ann ar n-àite air a chrann, agus riarachadh a thabhairt airson ar peacaidhean. Ach cha-n 'eil am maithneas so, mòr, làn, agus glòrmhor mar a tha e, 'tighinn a dh' ionnsuidh na h-uile neach mar ni cinnteach. Is ni e 'dh' fheumas na h-uile neach gabhail d' a ionnsuidh féin trid creidimh, agus a chuid fhéin a dheanamh dheth trid creidimh, airneo, d' a thaobhsa, fhuair Chrìosd bàs an diomhanas. “An ti a chreideas anns a' Mhac tha a' bheatha mhaireannach aige; agus an ti nach creid anns a' Mhac cha-n fhaic e beatha, ach tha fearg Dhé a' gabhail comhnuidh air.” (Eoin iii. 36.) Tha Iosa comasach agus deònach air tearnadh: ach is éigin do 'n pheacach tighinn a dh' ionnsuidh Iosa agus creidsinn ann. Tha na h-uile a tha 'creidsinn air am fireanachadh, agus a' faighinn maithneas air ball; ach as eugmhais creidimh cha-n 'eil maithneas ann. Agus is ann an so tha a' phuinnig, tha eagal orm, far am bheil na miltean an cunnart a bhi cailte gu siorruidh. Is urrainn iad a ràdh, is e Chrìosd an Slànuidhear, ach cha-n urrainn iad a ràdh *mo Shlànuidhear.*” Thubhairt Martin Luther, “Tha mòran air an call a chionn 's nach urrainn iad sealbh a ghabhail ann an Chrìosd doibh féin.”

A leughadair, n uair is e so cor mhòrain an diugh, cha ruig thu leas iongantais a bhi ort ged a chuirinn-se a' cheist ort, an d' fhuair thu maithneas do 'd pheacaidhean?

(5) Cuiream a' cheist ort *an d' fhuair thu aithne riann air bhi air d' iompachadh gu Dia?* Gun iompachadh cha-n 'eil tearnadh. “Mur bi sibh air 'n n-iompachadh, agus mur tig sibh gu bhi mar chlan bheag, cha teid sibh a stigh do rioghachd neimh.” — “Mur beirear duine rìs, cha-n fhaic e rioghachd Dhé.” — “Mur bi Spiorad Chrìosd aig neach, cha bhui e dha.” (Mat. xviii. 3; Eoin iii. 3; Rom. viii. 4.) Thoir an t-ainm a thogras tu air, — breith nuadh, aithbheith, athnuadhachadh, cruthachadh nuadh, beothachadh, aithreachas, — *is éigin an ni bhi ann mus tearnar sinn;* agus ma tha an ni ann bithidh *fhios* air. Is iad na comharraidhean a gheibhear air iompachadh, faireachadh air peacadh, agus fuath dha, creidimh ann an Chrìosd agus gràdh dha, tlachd ann an naomhachd agus iarraidh as a dheigh, gràdh do phobull Dhé agus dimeas air nithibh an t-saoghail — tha iad sin uile 'n an comharraidhean. Tha miltean ann aig nach 'eile aithne 's am bith air, a réir coslais: tha iad marbh, 'n an codal, no dall, agus mifhreagarrach airson rioghachd Dhé. Agus fad na h-uine so tha focail a' Bhiobuill soilleir: “Mur iompaichear sibh, cha teid sibh a stigh do rioghachd Dhé.” (Mat. xviii. 3.) A leughadair, air 'leithid so a là, tha mi 'cur na ceist' aon uair eile, a thaobh d' iompachaidh, “Ciamar a tha thu?”

(6) Cuiream mar cheist ort, *am bheil aithne 's am bith agad air naomhachd beatha?* Is cinnteach, “as eugmhais naomhachd nach fhaic duine an Tigh-earn.” (Eabh. xii. 14.) Tha e ceart cho cinnteach gur e naomhachd toradh a' chreidimh, fìor chombarradh na h-aithbheith, an t-ard fhianuis air gràs 's an anam, toradh cinnteach air beo-aonadh ri Chrìosd. Lag agus neochoimhionta 'ns mar a dh' fhaodas naomhachd nan naomh a 's airde a

bhi, is e ni fìor a th' ann, agus tha a nàdur fhéin aig cho soilleir ri solus no salann. Cha-n e aideachadh mòr a 's toiseach air: *Chithear* na 's mò na *chluinnear* dheth. Bheir fìor naomhachd air duine a dhleasdanas a dheanamh am meadhon a theaghlach, agus ri aghaidh dearbhaidhean na beatha tha lathair ni e maiseach teagasg Chrìosd. Fulaingidh e gu foighidneach cho maith 'us a ni e. Ni e duine caoimheil, caomh, neo-fhéineil, suairc, cuimhneach air càch, gràdhach, macanta, agus làn maitheanas. A leughadair, tha mi 'cur na ceist', a thaobh naomhachd, ciamar tha e le d' anam? "Ciamar a tha thu?"

(7) Cuiream a' cheist ort, *an aithne dhuit ni 's am bith mu thlachd bhi agad ann am meadhonaibh nan gràs?* Tha cuig nithean agam 's an amharc ann am bhi 'bruidheann air meadhonaibh nan gràs,—leughadh a' Bhiobuill, ùrnuidh uaigneach, aoradh follaiseach, sacramaid Snupeir an Tighearna, agus fois na Sàbaid. Fhad 's a sheasas an saoghal, bithidh cor spioradail an duine, ann an tomhas, a réir 'us mar a chleachdas e meadhonan nan gràs. A leughadair, ciamar tha e leat? Aon uair eile, tha mi 'cur na ceist', a thaobh meadhonan nan gràs, "Ciamar a tha thu?"

(8) Cuiream mar cheist ort, *am bheil thu 'toirt oidhirp air maith 's am bith a dheanamh 's an t-saoghal?* Bha ar Tighearna Iosa Chrìosd a sior "'dol mu 'n cuairt a' deanamh maithe," fhad 's a bha e air an talamh. (Gnìomh. x. 38.) Tha ginealach ann an diugh do nach aithne bhi a' coimhead ri cor an coimhearsnach, agus nach 'eil a' gabhail cùram ach dhiubh fhéin, agus an

teaghlach. Ithidh iad, agus olaidh iad, coildidh iad, éiridh iad, oibrichidh iad, agus coisnidh 'us caithidh iad airgid, o bhliadhna gu bliadhna: agus co dhiubh tha càch trugh no sona, slàn no euslan, iompaichte no neo-iompaichte, 'dol a fhlaithneas no a dh'ifrinn, cha-n 'eil cùram orra. An urrainn sobhi ceart? cha-n urrainn mi a smuaineachadh. Tha mòran r' a dheanamh air na h-uile taobh. Cha-n 'eil Crìosdaidh ann nach fhaigh ni r' a dheanamh chum maith chàich ma tha toil aige a dheanamh. Is urrainn an duine no a' bhean a 's bochda, ged nach 'eil sgillinn aca 's an t-saoghal, an comhfhulangas a nochdadh leosan a tha tiun agus fo blhòn. Anns a' chùis so, mar an ceudna, Ciamar a tha e le 'd anam? Aon uair eile tha mi 'cur na ceist, "Ciamar a tha thu?"

A leughadair, *am bheil thu 'n ad chodal agus gun smuain mu 'n diadhachd?* Oh, dùisg, agus na coidil na 's mò! Amhairc air na claghan agus na h-àitean-amhlaicidh againn. Aon an deigh a chéile tha an sluagh 'g an giùlan d' an ionnsuidh, agus luidhidh tusa an sin uaireigin. Amhaircromhad air saoghal tha gu tighinn, agus cuir do làmh air do chridhe, agus abair, ma 's urrainn thu, gu bheil thu ullamh chum bàsachadh agus coinneamh thoirt do Dhia. "Duisg, thusa tha 'n ad chodal, agus éirich o na mairbh, agus bheir Chrìosd solus dhuit!" (Eph. v. 4.) Gabh ri tairgse Chrìosd do pheacaich. Eisd ris, ag ràdh, "Thigibh do 'm ionnsuidh, sibhse uile tha ri saothair agus fo thròm uallaich, agus bheir mise fois duibh." (Mat. xi. 28.)

Rev. Canon Ryle.

Tha e air iarraidh air na càirdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhlanan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS A' GHEAMHRAIDH, 1877.

EANRUIG UIGHT.

“NACH 'eil Gliocas ag éigheachd? Nach 'eil tuigse 'cur a mach a guth? Air mullach nan àite arda, làimh ris an t-slighe, ann am meadhon nan rathad tha i 'n a seasamh. Làimh ris na geatachaidh, aig dol a stigh a' bhaile, far an tigeas a steach air na dorsaibh tha i ag eigheachd: Ribhse O fheara, tha mi ag eigheachd; agus tha mo ghuth ri cloinn nan daoine.” (Gnath. viii. 1-4.) Ann an laithibh an t-Seann Tiomnaidh bha Teachdaire

na Slàinte (Crìosd e fhéin) air a leig-eadh ris mar so, a' foillseachadh slighe na beatha do dhaoineibh anns na h-uile àite—cha-n ann 's an teampull a mhàin, no ann an cruinneachaidhean àraidh, ach cia b' e àite 's am bitheadh anaman chum éisdeachd, air sraid, no caol-sraid, no an tigh-chòmhnuidh. Agus air dhoibh bhi fo bhuaidh na h-eisempleir ud, fhuaradh teachdair-ean a' chroinn-cheusaidh riamh aig a' bhaile agus am fad as, a' searmonach-

adh mar so do dhaoinibh. Bha Eanruig Uight, mu 'm bheil sinn 'dol a dh' innsadh, làn de 'n obair so. Fad iomadh bliadhna, cha robh duine ann a b' fhearr a bha air aithneachadh air sràidibh Dhuineidin, a' tionail anaman a stigh o na h-uile cùil a 's mò bha air a dhearmad le càch.

Rugadh e ann an Duinphris, agus fhuair e, ionnsachadh an Duineidin: Bha e an toiseach airson a bhi 'n a fhearr-tagraidh lagha; agus cha-n 'eil teagamh nach fhaigheadh e àite anns na Cùirtibh-lagha, nan deachaidh e air aghart. Ach an uair a fhuair e Crìosd ghabhadh e a ràdh m' a dhéighinn, a thaobh cairdean, àite, agus cuide, "gu-n do thréig e iad uile 'us gu-n do lean e esan." Lughdaich an tlachd a bh' aig ann an cliù saoghailta, agus mu dheireadh cha robh e idir ann, agus thug e e fhéin gu h-uile do shearmonachadh an t-soisgeil, gu h-àraidh le suil ri peacaich a thoirt a dh' ionnsuidh Chrìosd. Bha 'leithid a mhiann aige air so, gu 'm bitheadh e ag radh 'n uair a chluinneadh e mu neach an so 'us neach an sud air an iompachadh trid cumhachd na firinn, "Ach is e tha nam gu h-àraidh doirteadh mòr de 'n Spiorad—*ceudan* 'us cha-n e *aon* 'us *aon*. Is urrainn Dia sin a dheanamh." Agus thug an Tighearn 'leithid a bheannachd dha 'n a sheirbhis, gu-m faodar a ràdh 'n uair a thug e leis e gu glòir, nach robh cearnaidh ann an Alba no an taobh tuath Shasuinn anns nach robh cuid a bheannaicheadh 'ainm mar an athair spioradail. Airson na h-nile ni a thréig e faodar a ràdh, "gu-n d' fhuair e a' cheud nìread." (Mat. xix. 29.)

Cha-n urrainn sin a ràdh gu 'n robh e air a thoirt a stigh e fhéin air mhodh bha air dhoigh 's am bith sònraichte. Mar dhuine tuigseach leugh e leabhraichean naomha: agus ann an leughadh, am measg chàich, leabhar le Ebeneser Erscine, air "Dearbhachd a' Chreidimh," dhùisgeadh e gu bhi 'faicinn nach robh creidimh air bith aige fhathast a b' fhliù an t-ainm. Thug so air gu-n do ramnaich e na

Sgriobtuirean, agus gu-n d' rinn e gnothuch ri Dia a thaobh a shlàinte; agus cha b' fhad gus an do threoraich an Spiorad Naomh e gu cala na sìthe, trid oibre chriochnaichte Chrìosd.

Mar sheanair anns an eaglais do 'n do bhuin e aon uair, bha e ro eudmhor mu 'n dream a bha fo a chùram, agus thoisich e air a bhi a' tionail luchd-àiteachaidh a' chuid de 'n bhaile, agus Crìosd a mholadh dhoibh. Bha liomhhor air an dùsgadh aig na coinnimhean ud. Ach beagan an deigh sin, an uair a bha bacadh air a chur air o bhi 'searmonachadh dhoibh sud, rùnaich e a bhi 'labhairt riu gun cheangail a bhi aige ri aideachadh follaiseach 's am bith. Chum so ghabh e seòmar: thainig an seòmar gu bhi 'n a h-eaglais bhig, agus o sin chruinnich coithional, a leithid 'us gu' m b' urrainn iad Eaglais Richmond Court a ghabhail, ann an coimhcheangal ris an Aonadh aig na h-Independents.

Ach b' ann a mach air an t-sràid 'us eile a 's mò a shaothraich e, fad naoi bliadhna deug. Bha pearsa ard, maiseach, aige, le gnùis fosgailte, saor, onorach: bha neul caoimhneis air a ghnàth, agus bha a ghuth làn agus làidir. Dh' fhuirich an sluagh a dh' éisdeachd ris, agus seachduin an deigh seachduin bha anaman air an dùsgadh. Cha robh beothalachd á rian 'n a dhoigh, ach eud 'us dùrachd fhior. Dh' fhoillsich e bàs Chrìosd mar dhèchas a' pheacaich, a' sealltuinn a ghnàth ri cuideachadh an Spioraid Naoimh.

Aon uair, thog J. G., duine mu mheadhon aoise, a chuala e agus air an robh eagal roimhe, air maduinn Sabaid, mìr de thrachd diadhaidh air an robh sgriobhta na focail, "*Bla mi òg, 'us a nis tha mi sean; gidheadh cha-n fhaca mi am firean air a thréigsinn, agus a shliochd ag iarraidh arain.*" Ghluais a chridhe, agus thubhairt e ris fhéin, "Tha mi 'cur romham gu-m bi mise dhiubh sud." Cha b' fhad gus an d' ràinig e an eaglais aig Mr. Uight. Bha iomadh ni ann a bhean

ris; ach an uair a dh' iarr am ministear air neach 's am bith a bha toileach bruidheann ris fuireach, thréig a mhiseachd e. Oidheche eile rúnaich e dol air aghart, agus tharruing e air ais a ris. Air an treas oidheche, thubhairt Mr. Uight nach tugadh e cuireadh eile. "Nis," ars' Ian, "Dh' fhalbh mo chothrom?" Ach chaidh e air aghart gun iarraidh, ged is minig a ghabh e seachad air an dorus, 'us ni ag ràdh ris "Na rach ann." Mu dheireadh chaidh e stigh, dh' fhosgail e a chridhe, agus bha e an nine bhig aig cosaibh Chrìosd.

Uair eile, bhruidhinn Mr. Uight ri duine nach robh airson còmhradh mu chor 'anama, ach a chuir ceisd mu 'n taghadh. Thubhairt Mr. Uight ris, "Is iad na focail air do shonsa agus air mo shonsa, *Seallaibh riumsa, agus bithibh air 'ur slànuchadh, uile iomalla na talmhainn.*" Lean am focal ri inn-tinn an duine, agus aon fheasgar aig leabaidh-bàis aon d' a chuid cloinne thainig e le 'leithid a chumbhachd, gu-n deachaidh e a labhairt ris an Tighearn air a ghlùnaibh, agus chaidh a dheanamh comasach air sealltuinn agus a bhì beò.

Is maith bha fios gu-m b' e dòigh Mhr. Uight bruidheann m' a anam ris gach neach a thachair ris. Bha cairdean ann am baile àraidh aon là a labhairt mu so, agus bha aon fhear mòr, laidir ann, aig nach robh dad air an diadhachd, a dhuin a dhorn, agus a thubhairt, nan deanadh Mr. Uight sud airsan, gu-n leagadh e air an làr e. Goirid an deigh sud bha Mr. Uight anns a' bhaile. Bha an duine a bh' ann de 'n "Temperance Society" mar a their iad riu, agus chuir iad a bhruidheann ri Mr. Uight e, ag iarraidh focail earail naithe mu' n deoch. Dh' aontaich Mr. Uight ach 'n uair a bha an duine 'falbh, thubhairt e ris, "Mo charaid, is maith *stuaim* a thaobh an deoch laidir, ach is mò *slàinte* an anama. An do ghabh *thusa* ri Chrìosd mar Shlànuidhear?" Bha leithid a chaoimhneas anns an doigh, 'us nach robh cuimhne air an leagadh.

An àite sin is ann a leagh an duine, agus bha e toileach air tuilleadh a chluinntinn. Agus is e an toradh a bh' ann gu-n do dhùsgadh an duine, agus mu dheireadh chreid e an soisgeul agus lean e mar Chrìosdaidh soilleir ré fad a latha.

Bu duine ro chiallach Mr. Uight. Air dha bhì a' meas nach ro codal fad 's a mhaduinn tarbhach, chuir e 'n a aghaidh 'n a chleachdadh fhéin, le urnuidh 'us caitheas. Sgrìobh e gu caraid, "Tha am Biobull ag ràdh, Ann am mioruin bithibh 'n 'ur leanabaibh, ach ann an tuigse bithibh 'n 'ur daoine foirfe. Bhuineadh do Chrìosduidhean bhì ciallach, glic, oir tha Dia 'g ar teagasg le bhì 'soillseachadh ar tuigse. Cha toir an diadhachd gu bràth a chiall nadurra o dhuine, agus cha dean ciall nadurra Chrìosduidh." A thaobh cuid a chuireas ùrnuidh ann an àite saothar, thubhairt e, 'N am bitheadh sinn ag itheadh a ghnàth bhàsaicheadh ar cuirp; agus mar an ceudna an t-anam, 'n am bitheadh sinn gun ni air bith ach ùrnuidh. Is maith altachadh nam ball de 'n chorp, agus is feairrde an t-anam cleachdadh ann an leughadh, sgrìobhadh, agus coimhead dhaoinè. Nì am biadh a gheibhear 's an ùrnuidh ar beathachadh an cois cleachdadh nam ball spioradail. Is e so tha 'mealladh cuid a bhitheas ag ùrnuidh. Is e aon de chuibheirtibh an diabhail a ràdh ri daoinibh, "*feitheamh air an Tighearna.*" an uair nach dean iad a thoil, a dh' easbhuidh air nach urrainn *feitheamh* a bhì ann.

Leis an tuigse ghràs-mhoir cheudna, theagaisg e do dhaoinibh *tabhairt* do aobhar Chrìosd. Chunnaic e 's an fhocal gu-n robh buileachadh air aobhar an Tighearna, aig a' bhaile agus an céin, air a mheas 'n a shochair ard, agus thubhairt e aon uair ann an coinnimh, "Cha bu mhaith leam bhì 'n am ministear aig sluagh a ghear-anadh air sud bhì air agradh dhiubh."

Bha e 'n a dhuine sona, suilbhir, sàsaichte. Sgrìobh e d' a mnaoi uair mar a leanas:—"Nach maith

shìubhlas an dà fhocal ud 's a Bhiobul cuideachd, mar dha each ann an carbad—“*mi-thaingeil, mi-naomh.*” (2 Tim. iii. 2.) Uair eile sgrìobh e, “Bha mi 'leughadh sgeul-beatha Uashington, agus dh' fhoghlum mi mòran uaith mu 'm obair 's an eaglais. Is e an ni a 's iongantaische leam 'fhoighidin, agus 'àicheadh air fhéin an coimeas ri cuid eile a bha cuide ris. An àite a bhi 'leigeadh dheth a dhreuchd ann an corruich, mar a dheanadh mòran, is ann a lean e air adhart a' deanamh mar a dh' fhaodadh e.”

Ach thréig a shlàinte e. Sa' bhliadhna 1856, chuir e mach aon mhaduinn beagan fola 'n a smugaid, agus ars' esa, “Is e am fear a dh' fhairich e a mhàin aig am bheil fios ciod e an dimhisneachadh a ni 'leithid sud air duine.” B' éigin da leigeadh dheth a bhi 'teagasg. 'S an earrach 1861 chuir iad e do na tobraichean 's a Ghearmailt. Air an 27mh là de mhios Iuin chaidh e a chodal beagan na b' fhearr no bha e, ach mu mheadhon oidhche theich a spiorad gu sàmhach.

Thug 'éisempleir misneach do mhòran, a thuilleadh air a briathraibh. Cha robh dad air a dheanamh no air a ràdh leis 'n a bhàs a bha comharraichte. Is i a bheatha a labhair: “dhasan a bhi beò b' e sin Criosd.” Mar a thubhairt Eoin Neuton, “Tha ceist na 's mà ann na, Ciamar a bhàsaich duine? is i sin, *Ciamar a bha e beò?*”

A leughadair, 'n uair a thig am bàs, faodaidh e bhi, gu-m bi coslas ort a bhi ciùin, sìothchaib, agus faodaidh na coimhearsnaich a ràdh an uair a shìubhlas tu, “Fhuair e fois.”

Ach mur d' fhuair thu an fhois o eagal cionta le tighinn a dh' ionnsuidh fola Chriosd, agus fois o 'n t-seann nàdur leis an Spiorad o 'n taobh a stigh a bhi 'toirt dhuit a bhuidh gach là, is e a dh' fheumas bhi sgrìobhta air do chlach-chuimhne “*Bu mhaith do 'n duine so nach d' rugadh riamh e.*”

Am bheil thusa beò do Dhia mar a bha Eanruig Uight? Na bi air do mhealladh. An ni a chuireas duine, is e sin a bhuaineas e. Thubhairt fear de na seann ùghdairibh “Leis an t-snàth ruigear air a cheartuil; air caitheamh-beatha duine aithnichear e 'àite am bi e mu dheireadh.” Is éigin gu-m bi duine gun aithbheireadh 'n a dhuine cailte, oir is duine mach a Criosd e; agus is i sin riaghailt na slàinte, “Gun Chriosd, gun fhlaith-eanas.” Nach amaideach a bhi a' leantuinn Shatain a dh' ifrinn, 'n uair a dh' fhaodadh daoine Criosd a leantuinn chum glòire. Nach truagh a bhi a' suidhe socrach agus ifrionn aig an dorus. Cha-n fhaighear liteadh 's an fhocal a nochdas aon ghealladh do pheacach nach toir umhlachd do ghairm an t-soisgeil.

O a leughadair! na labhair mu shìth gus an aithnich thu cumhachd fola Chriosd chum peacadh a ghlanadh as. Tha an t-sìth, ma tha i ceart 'us fìor, air a staidheachadh air maithneas, agus thig maithneas o obair Chriosd. Is ann an sin a fhuair Eanruig Uight fois, agus aoibhneas, a lion 'anam air dhoigh 'us nach b' urrainn e là a leigeadh seachad, gun oidhirp a thabhairt air daoinibh eile a thoirt gu bhi 'g am mealltuinn.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhran so a chraobhsgeoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS A' GHEAMHRAIDH, 1877.

“CIAMAR THA MI GU BHI 'CREIDSINN?”

O CHEANN bheagan ùine thuit gille òg o charbad 'us fhuair e gortachadh mòr. O an leth muigh bha e 'n a ghille modhail, foghlumte, agus bha e air an là ud a' gabhail turuis air a charbad cuide ri caraid. An uair a thachair an nì, dh' fhalbh a charaid le cabhaig mhòir a dh' iarraidh lighich. Thainig an lighich, sheall e ris an leon, agus bha e soilleir gu 'n do mheas e gu h-olc e. Thug an duine òg an aire do n' lighich, agus chuir e mar

cheist air, an robh an leon cunnartach. Is e chaidh a ràdh ris gu h-onorach gu-n robh e ro chunnartach. “An éigin domh am bàs fhaotainn?” ars' esa. “Tha eagal orm nach 'eil thu fada naithe,” ars' an lighich. Dh' fharraid e ris, “Am bi mi beò uair a thim?” Is e chaidh ràdh, “Chan 'eil fhios am bi thu beò eadhon an fhaide sin.” Thubhairt an gille bochd, “Bha fhios agam gu-m faodadh 'leithid a thachartas bhì ann; ach cha do

mheas mi riamh gu-n tachaireadh e *dhomhsa*, 'us gu-m bithinn air mo thoirt air falbh gu h-obann. Innsibh dhomh mu theàrnadh! Ciod a ni mi chum 'us gu-n tearnar mi?"

Bha caraid a làthair a dh' fhoillsich an soisgeul dha. Dh' iarr e le dùrachd gu-n innseadh iad tuilleadh dha mu Iosa Crìosd a' tearnadh pheacach. B' aithne dha gur ann troimh chreidimh ann an Iosa Crìosd bha duine air a theàrnadh, ach, le guth anmhuinn, thubhairt e "ACH CIAMAR?" Air an ath mhionaid dhùin a shùilean. BHAEMARBH.

Chaochail e leis a' cheist ud aige, "*Ciamar tha mi gu bhì 'creidsinn?*" Bhuineadh do 'n cheist ud bhì air a freagairt fad mun d' thainig trioblaid 'us bàs a rathad. Dh' iarr e gu dùrachdach mu dheireadh sliغه na slainte a thuisinn, ach cha dh' fhuirich am bàs gus an d' fhuair e freagradh. Thugadh air falbh e an uair a bha e a' strì ri greim a dheanamh air an laimh-chuideachaidh.

Tha namhas ann am bàs obann mar a bha sin. Ach am bheil am bàs a thig air duine an déigh fulang fad mìosa ceum na 's neo-namhasaiche, ma bhàsaicheas e gun a' cheist ud bhì air a freagairt? Tha na mìltean ann a thig gu bhì *'smuaineachadh* air, nach tig aon cheum na 's fhaide air aghart. Is éigin gu-n "creidiad anns an Tighearn Iosa Crìosd" chum gu-n tearnar iad. Ach *ciamar* a tha iad gu bhì 'creidsinn?

Ged a tha an duine anshocrach, cha-n 'eil na h-uiread de fhior dhùrachd ann fhathast gu-n lean e ris a' cheist gus am faigh e fuasgladh, dorcha mar a tha i dha. Tha fhios aige gu-m feum i bhì air a fuasgladh, ma s' e 's gu-n tearnar esa; ach tha Satan a' feitheamh airson 'anama 'g a chur a rìs 'n a chodal, agus tha "Imich romhad an trathsa" a' deanamh obair fhéin aon uair eile. Tha e *ag iarraidh* a fuasglaidh, ach cha-n 'eil *fhathasd*. Ach tha am bàs a' tighinn—gu h-obann—agus cha ghabh e diùltadh. Feumaidh am peacach bàsachadh. Agus tha e a' bàsachadh gun Chrìosd!

Gu mu beannaichte gu robh Dia,

gabhadh a' cheist ud, "*Ciamar* tha mi gu bhì creidsinn?" a freagradh. Do pheacaich, eadhon an cinn-fheadhna, thug Dia beatha agus neobhàsmhorachd chum soluis leis an t-soisgeul. Oh a leughadair, nach bu mhaith dhuinn uile gu-m bitheadh a' cheist so air a fuasgladh A NIS?

O chionn bheagan bhliadnachan fhuair anam fo chùram ann an Dundé a freagradh air dhoigh ro shimplidh 'us ris nach robh duil aice. A' tighinn a mach oidhche a coinnich, sheas trìur fo chrann lòchrain 's an t-sràid, a labhairt mu 'n teagasg a bh' aca. Bha aon dhiubh do 'm b' aithne Crìosd a' sparradh air càch a bhì 'gabhaill ri slàinte. "Is e Crìosd a bhì agam; tha mise le Crìosd," ars' aon neach. Ars' an neach eile, "Is e *dearbhadh* tha uam." Thubhairt a caraid, "Cha-n e *dearbhadh* 'tha uat ach *Crìosd*." "*Innis dhomh, mata*," ars' ise, "*ciamar a gheibh mi Crìosd*." Fo sholus an lòchrain ud, sheòladh i a dh' ionnsuidh nam focal, Rom. v. 6: "Oir air dhuinne bhì fhathast gu neart, ann an àm iomchuidh *bhàsaich Crìosd airson nan daoine neo-dhiadhaidh*," agus chuireadh oirre a' cheist, "C' àite am bheil na daoine neo-dhiadhaidh airson an do bhàsaich Crìosd?" "Tha a h-aon diubh làthair riut," ars' ise, fo ghluasad mòr cridhe. "Ma tha," ars' an caraid, "Dean feum dé'n Iosa so a bhàsaich air son nan daoine neo-dhiadhaidh." Ach is ann a nis a thòisich an cath. "Oh na 'n robh *faireachadh* agam air, agus gràdh 'n am chridhe, an sin b' urrainn mi creidsinn gu-n do bhàsaich Crìosd air mo shon." "Ach," ars' an neach eile, "nach 'eil an fhèrrinn ag ràdh gur ann airson nan *daoine neo-dhiadhaidh*, daoine gun mhaith idir annta." Is eadh; tha i ag ràdh sin, agus tha na focail roimhe ag ràdh, . . . "An uair a bha sinne *gun neart*." Air chor 'us nach 'eil annainn ach *aingidheachd*, gun chomas *faireachadh* cho maith ri *deanamh* gu ceart.

Bha iad gu bhì 'dealachadh, 'n uair a dh' innis an caraid mar a leanas, air

dhi fhaicinn gu-n robh an sud neach a bha ag iarraidh ninach robh an Tighearn ag iarraidh, agus a shaoil leatha gu-m bitheadh samhladh beag feumail chum obair an Spioraid fhoillseachadh:—

“Bha mi là a’ faicinn màthar a bha ag iarraidh slainte a h-anama, ach nach b’ urrainn socrachadh air focal Dhé; dh’ fheumadh i cuid a bhì aice, a dh’ fhàirich i innte féin. Thainig an gille beag aice a stigh ag iarraidh ‘mìre.’” Dh’ éirich i ‘us thug i dha mìr arain. Ach bha an gille mì-thoilichte, agus chuir e uaith e, ag ràdh nach gabhadh e e mur fhaigh-eadh e im ‘us sincair air. Thubhairt a mhàthair ris nach tugadh i sin dha an uair ud, agus mur gabhadh e an t-aran gu-m feumadh e bhì falamh. An sin dh’ fhàg i e. Ghuil an gille beag gu goirt ‘us cha gabhadh a chur ‘n a thàmh. Leig a mhàthair leis car tachdan, an sin dh’ éirich e, thog e an t-aran mar a bha e agus dh’ fhalbh e. Air dhomh sud uile fhaicinn, thubhairt mi ris a’ bhean: ‘Rinn an gille beag agad searmoin. Cha gabh thusa focal lòm Dhé, ach feumaidh faireachadh blàth bhì agad leis, agus atharrachadh cridhe bhì r’ a fhaicinn; tha thu coslach ris a’ ghille bheag ag iarraidh i me ‘us sincair.’ Thuig a’ bhean e air ball. ‘Tha mi fhaicinn, tha mi fhaicinn! sith ‘us aoibhneas ann an creidsinn, ach creidsinn an toiseach. An t-aran an toiseach, agus an t-im agus an siucair ris!’”

An uair a bha i ag innseadh so do ‘n neach a bha fo cheist, a leig a ceann air gualainn a banachoinhears-naich a’ gal gu goirt, dh’ fhàirich a banacharaidh gu-n do thog i a ceann, ‘us an sin chual’ i a guth ag ràdh, “Chi mi uile a nis e! *Is e th’ ann a bhì ‘creidsinn an deagh sgeil an toiseach:* ‘Bhàsaich Chrìosd airson nan daoine neo-dhiadhaidh.’ Is e neo-dhiadhaidh m’ ainm-se. Gabhaidh mi ris air fhocal, *gun aon nì ach e.* Bha mi coslach ris a’ ghille bheag. Is e bha uam gu-n atharraicheadh Dia a dhoigh agus gu-n tugadh e faireachadh dhomh air tús; ach is e th’ ann sith agus

aoibhneas troimh chreidsinn gu-n do bhàsaich Chrìosd airson nan daoine neo-dhiadhaidh—air *mo shonsa!* air *mo shonsa!*” Thubhairt i an sin, “Gu-n tearnadh Dia an gille beag ud, air is mòr a b’ fheairrd mise an sgeul, fhuair mi Chrìosd troimhe!” O an là ud tha i “a’ leantuinn Chrìosd cia b’ è àite an teid e.” Tha na thachair dhi a’ teagasg dhuinne gu bheil feum againn air aithneachadh *ciod e* a chreideas sinn, agus *co* anns an creid sinn, agus ann an eolas a ghabhail air sin aith-nichidh sin *ciamar* a chreideas sinn. Gheibh sibh aithne air mu ‘s eil sibh ‘toirt an aire ann am bhì fhaicinn “*Ciod*” agus “*Co*” anns an creid mi. Cluinn-eadh gach duine air thalamh, agus tuigeadh iad, gu-n d’ rinneadh Mac Siorruidh Dhe ‘n a Iobairt-reite ann an àite pheacach, agus gu-n d’ thainig e gu e fhéin fhoillseachadh ann an lùthair Dhé airson gach peacach a ghabhas ris. An neach a bheir dibh-eatha do Chrìosd ‘s an t-suidheachadh ud tha e a’ gabhail ris, agus tha an neach a ghabhas ris, “a creidsinn ‘u a ainm,” (Eoiv i. 12;) agus an neach a chreideas (cha-n e a dh’ fhaicicheas) “cha dìtear e, ach chaidh e seachad o bhàs gu beatha.” (Eoin v. 24.) Is ann mar so a th’ agaibh gu bhì creidsinn. Tha sibh a’ toirt dìth a bheatha dha mar Shlànuidhear, mar Neach a sheas ‘n ar n-àite, mar Fhear-giùlan ar peacaidh, mar Urras, dìreach ‘leithid a neach ‘s a tha ‘ur ‘n-anam ciontach ifrinn-thoilteanach ag iarraidh, ‘s is urrainn e fhaighinn an so a mhàin.

Leis a’ chridhe tha an duine ‘creidsinn. (Rom. x. 10.) Is e sin, cha-n e aonta fuar tha e ‘toirt do ‘n fhocal, ach tha anam a’ pheacaich gu léir a toirt dibheatha do ‘n deagh sgeul mu Mhac Dhé a bhàsaich agus a dh’ éirich. Tha *dibheatha bhlàth* air a toirt do ‘n deagh naigheachd a’ dean-amh soilleir ceart còmhluath gach ceist mu thimchioll “*Ciamar* a chreideas mi?”

Agus mar sin chì thu, a cho-pheac-aich, gu bheil thu aig an àm so a’ seasamh aig doras fosgailte na h-Airce

—an Airce sin Iosa Crìosd,—fosgailte do na h-uile neach, a dh' fheumadh mar b' e gu bheil i ann, bhi air a bhàthadh ann an euan na feirge; agus ma their do chridhe “Amen” ris a' chuireadh, “Thig,” tha thu air do thogail thar an starsnaich agus air do thearnadh gu siorruidh.

Tha crìoch bliadhna eile nis faisg, ach nach fhaod cuid a ràdh, mar anns an t-Salm cvi. 6, “Pheacaich sinne, rinn sinn aingidheachd, rinn sinn gu h-olc” ro fhada? “Tha nis an uair ann gu dùsgadh á codal.” Cia b' e do *chionta*, gheibhear maitheanas dha troimh Iosa Crìosd. Ach tha e cho fìor, cia b' e *cumhachd a' pheacaidh* oirbh, agus cia b' e a *nàdur*, faodar saorsa shiorruidh fhaighinn uaithe, 'n a nachdranachd agus 'n a neart, troimh Spiorad Chrìosd, a tha ag iarraidh 'ur naomhachadh, agus a ghabhas comhnuidh ann an cridhe na h-uile neach a chreideas an soisgeul.

Ag an àm so de 'n bhliadhna, tha e iomchuidh a bhi 'sparradh air daoinibh *gur e Crìosd mar chuspar ereidimh a bheir buaidh air cumhachd peacaidh*. “Co e sin a bheir buaidh air an t-saoghal, ach esan a chreideas gur e Iosa Mac Dhé?” (1 Eoin v. 5;) gu bheil Iosa comasach air tearnadh a chionn 's gur e Mac Dhe e. Is fìrinn bheannaichte e, a pheacaich, 'n uair o tha aoibhneas a' chreidimh a' ruighinn air an anam, gu bheil gràdh a' pheacaidh air a lagachadh gu h-ìongantach agus a' faotainn leòn bàis. Is e so an rathad fìor, mar aon ni, air buaidh a thoirt air gràdh na dibhe làidir. Is ann mar so a bheirear buaidh air gràdh toilintinn air bith, no cumhachd buair-

idh. Oir is e so an doigh anns am bheil an Spiorad Naomh ag oibreachadh, a' deanamh teampuill naoimh de dbroch cridhe. Smuainich air. An uair a gheibh duine aoibhneas maitheanais troimh Chrìosd, agus gràdh air a dhoirt-eadh a mach air 'anam, tha tobar an amiamn, na misge, agus gach tograidh mhi-naoimh, a t'òiseachadh air tiormachadh!

O cheann cheud bliadhna ('s a bhliadhna 1773) bha Mr. Milner, ministear ann an Siorramachd Iore a' mìneachadh na h-earrainn ann an 2 Cor. v. 20, 21: “Tha sinne a' guidheadh dhìbh, an àite Chrìosd, sibh bhi réidh ri Dia, oir rinn e esan do nach b' aithne peacadh a bhi 'n a pheacadh air ar sonne, chum gu-m bitheadh sinne air ar deanamh 'n ar fireantachd Dhé anusan.” Bha duine uasal, air an robh Uilleam Houard, an làthair, duine gun chùram, a bha beò 's a pheacadh, ach aig an robh trioblaid coguis, agus chual' e an teagasg, agus ghabh e ris. O 'n uair ud dh' atharraicheadh a thoil; cha d' fhairich e cumhachd mòr na truallidheachd; dh' fhalbh a thlachd anns an olc. O sin a mach b' urrainn e a ràdh gu-n robh gràdh Dhé 'n a chridhe, agus aoibhneas na slainte, 'n am flaitheanas cho mòr dha, 's gu-n d' thug e buaidh air na buairidhean a b' àbhaist bhi 'g a tharruing a thaobh.

Thig agus faic! Nach dearbh thusa cumhachd an t-soisgeil? Nach dean thu e a nis? Mus tig deireadh na bliadhna so? agus mus t'òisich bliadhna' eile. Am faigh thusa, 'n ad là so féin, fuasgladh do 'n cheisd mhoir, “Ciamar tha mi gu bhì 'creidsinn?”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

A' BHLIADHNA UR, 1878.

AN "AIMSIR FHADA."

Is e an Tighearn Iosa fhéin a thug dhinn na briathran so ann an cos-amhlachd a chleachd e. Tha e ag ràdh: "An deigh AIMSIR FHADA thainig Tighearn nan seirbhiseach sin, agus rinn e cunntas riu." (Mat. xxv. 19.) Tha e mar so 'bruidheann ann an aon àite air "tamull *beag*" agus ann an àite eile air "aimsir fhada." Beag, gidheadh mòr; goirid, gidheadh fada; tha an dà chuid fìor; agus is e an suidheachadh dà-fhillte

a tha so a tha 'coimhlionadh ion-lanachd cor an duine an so, ann an ullachadh airson là mòr an Tighearna. O an là 's an d' fhàg am Maighistir an talamh agus a chaidh e suas d' a Athair, gus an là 's an tig e 'n a ghlòir chum suidh air a' chaithir mhòir, am fianuis an taisbeanar uile fhineachan na talmhainn, tha an aimsir *fada* ann an seadh mar a mheasas daoine i. Ach ann an seadh eile mar a mheasas Dia i, agus ann

an coimeas ri bithbhuantachd, cha-n 'eil an ùine ach goirid.

Tha beatha an duine 'n a cheò, agus tha sin *beag*; tha a bheatha 'n a thurus, agus tha sin *fada*. Tha beatha an duine 'n a leud boise, agus tha sin *beag*; tha a bheatha a' filleadh ann iomadh latha, seachduin, miosa, 'us bliadhna; agus tha sin *fada*. Tha beatha an duine 'n a réis, agus tha sin *luath*; tha a bheatha 'n a cuairt, agus tha sin *mall*. Tha beatha an duine mar an iolair, a' deanamh cabh-aig a dh'ionnsuidh na creiche, tha i 'n a h-àm còmhnuidh mar an ceudna. Tha beatha an duine mar *spàl* an fhigheadair; bha i aon nair 'n a *mìle bliadhna*, tha i nis mu na *ceithir fichead*.

Airson cuid a dh'aobharan is goirid là, ach airson aobharan eile tha e fada. Ann an cuid a choraibh tha bliadhna goirid, ann an coraibh eile is ùine fhad' i. Tha mòran de so a réir na tha ri dheanamh 's an àn, agus tha meud na h-oibre a tha 'measg làimhe a' deanamh na h-aimsir fada no goirid ann an sealladh. Is e thubhairt duine a thuit sios, am measg bheanntaichean arda ann an sgoltadh eigh, agus a bha 'n a luidh brùite ann, "Is fhada a dh'fhairich mi emu 'n d' thainn na daoine agam air an ais le buill o 'n bhaile gu mo tharruing suas." 'Us cha robh ann ach dà nair a thim. Ach cha-n e cho fada 's a bha an ùine a dh' fhàg fada aige-san e, ach a chuid fhéin pian 'us cunnart.

Tha an eachdraidh bheag a leanas air innseadh mu Ghearmailteach bochd le baintighearn a bha 'g a choimhead. Bha lios beag aige anns an robh beagan chraobhan ubhal làn measa. Bha e 'n a chleachdadh aige gach là a bhi 'dol timchioll, a' tional nan ubhal a thuit. Choimnich a' bhaintighearn ris là 'us e mach mar sud.

"Nach 'eil thu sgith a charaid," ars' ise, "a' libhadh do dhruim cho tric?"

"Cha-n 'eil, cha-n 'eil," ars' esa, le fiamh gàire air, 'us a' tairgseadh dhith roinn de 'n mheas abuich.

"Cha-n 'eil mi sgith," ars es' a ris,

"tha mi 'feitheamb, 'feitheamb. Tha mi an dòchas gu-m bheil mi 'fàs abuich a nis, agus tuitidh mi a dh'aithghearr; agus an sin togaidh an Tighearn mi. Oh," ars' esa, a' bruidheann ris a' bhaintighearn le dùrachd, "tha sibhse òg fhathast; dìreach fo bhlàth; tionndaidhidh gu maith ri Grein na Fireantachd, chum gu-n abuich sibh gu maith."

An so bha an "aimsir fhada," de dh'fhàs, agus de dh'abachadh; cha-n e fada an aon seadh ach fada an seadh eile; fada gu leòr chum fàs; fada gu leòr chum abachadh. Is ann mu 'leithid sud "a dh'aimsir fhada" tha an Tighearn a' bruidheann ruinne, ann an cosamhlachd nan seirbhiseach.

Tha am bàrd Eadailteach, fad 'ann am prìosan dorcha ag ràdh gu muldach: "Bliadhnachan fada, bliadhnachan fada." Oir fhuair esan mar sin iad. Agus air an dòigh cheudna their sinne, "*Fad*" an latha, "*fada* na h-oidheche," agus "*fada* na bliadhna gu léir;" agus mar sin tha am focal "fada" a 'ciallachadh ni àraidh, a' filleadh ann cha-n e mhàin an ùine a tha 'dol seachad ach aireamh nan nithean a tha' tachairt 's an ùine; mar gu-n robh na dearbhaidhean a thachair a' cur ri faide na h-ùine.

Is ann ri brìgh chudthromach so nam focal, "An déigh aimsir fhada" a threòraicheadh sinn aire an leughadair. Bu mhaith gu-m fairicheadh gach neach na fiachan mòra fo 'm bheil "an aimsir fhada" a tha air a bhuileachadh air le Dia chum ullachadh airson siorruidheachd, 'g a chur.

I. *Cha toir Dia neach air bith leis gun fhios*. Tha e ro cheart 'us ro thròcaireach airson sin. Bheir e caismeachd mu 'm buail e; seadh, mìle caismeachd goirid 'us mar a dh' fhaodas ar là a bhi. Tha caismeachd 'us caismeachd gach là soilleir 'us labhar gu leòr. Cha bhi aig aon neach ri ràdh, aig la a' bhreitheanais, cha chuala mise mu 'n chunnart. Chuireadh mise am fianuis na caithreach gun fhios 'us gun chothrom ullachaidh. Cha-n 'eil lethsgheul aig

an duine a chuireas a shoitheach air creag, air airde mheadhon là, agus le a dhà shùil fosgailte chum a' chunnart fhaicinn. Aig Rudhà St. Abb, air taobh sear Albainn, is iomadh soith-each breagh a chur gaoth mhòr an ear aon uair air na creagaibh corrach, biorach, cruaidh. O chionn bheagan ùine bha tigh-sholuis air a thogail, agus bha “dùdach-ceò” air a cur suas a dheanadh aithnichte, là 'us oidhche, anns a' cheò, c'àite an robh an cunnart a bha r' a sheachnadh, 'us a ruigeadh le fhuaim fad fhichead mìle. Cha-n urrainn fear-iùile mara nis a ràdh, cha d' fhuair mi rabhadh, ma chuireas e a shoitheach a dhìth, oir 's an oidhche shoilleir tha an solus aige, agus anns a' cheò tha an dùdach-ceò aige ag ràdh le cheile “Bi air d' fhaicill?” Mar sin tha solus 'us guth o neamh a sior 'toirt rabhaidh do dhaoineibh, ag ràdh, “Ulluich chum coinneachadh ri d' Dhia.” Is lionmhor rabhaidhean latha no seachdain! rabhaidhean bliadhna is lionmhoire iad! Air rabhaidhean beatha duine cha ghabh àireamh a dheanamh! Cha bhì aig duine 's am bith ri ràdh nach d' fhuair e caismeachd, no gu-n d' fhiosraich Dia e le peanas gun fhios gu-n robh a leithid ann. Tha an “dùdach-ceò” a' seirm troimh an neul, a' deanamh fuaim mhuladaich, agus is cosmhuil e ri guth neach a' glaothaich 's an fhàsach, “Teichibh o 'n fheirg a tha ri teachd;” “Deanaibh aithreachas;” “Pillibh, pillibh; oir c'ùime a bhàsaicheadh sibh?”

II. *Tha Dia 'toirt ùine dhuinn chum tionndadh 's a bhì beò.* An uair a tha fear-teagaisg a' toirt leasan bheag do sgoileir chum ionnsachadh, agus ag ràdh ris, Bheir mi seachduin dhuit gu 'ionnsachadh, tha e 'toirt “aimsir fhada,” oir dh' fhaodadh e bhì deanta ann an uair. Mar sin an uair a tha Dia ag ràdh, “Iarraibh mi agus bithibh beò;” no “Gabh eòlas a nis air Dia, agus bi an sìth,” agus a' toirt fad ar beatha dhuinn chum so, tha e 'toirt dhuinn “aimsir fhada.” Gabhaidh sinne fois, ni sinn dàil; air chor 'us

gu bheil iomadh bliadhna 'dol seachad 'us sinn gun Dia againn. Ach cha-n atharraich an dàil againne an “aimsir fhada.” Ni sinne goirid i le 'r n-amaideas; ach bha i fad mu choinnimeh na h-oibre bha r' a dheanamh—an aon cheum a bha gu 'r toirt gu Criosd, agus gu 'r cur fo sgaile a' chroinne-ceusaidh. Bha ùine gu leòr airson sin 's a' bheatha bu ghiorra; air chor 'us nach urrainn aon neach a ràdh mu dheireadh, cha d' fhuair mise ùine chum ullachadh airson na siorruidheachd, agus rug am bàs orm mus d' fhuair mi cothrom air an Tighearn iarraidh. Is iad, “Thug mi dhì ùine chum aithreachas a ghabhail,” (Taisb. ii. 21.) briathran rabhaidh Dhé ri muinntir Thiàtira, agus tha iad a' labhairt ruinne. Is e UINE CHUM AITHREACHAS A GHABHAIL, an sgeul fhathasd; IS e DEAN AITHREACHAS AN EARAIL MHÒR; agus tha e a' leantuinn sin le “Tha mi 'toirt UINE dhuit chum aithreachas a dheanamh!”

III. *Tha an aimsir fhada so 'n a aimsir fhad-fhulangais.* “Tha an Tighearn iochdmhòr agus trocaireach.” (Seum. v. 11.) Caomhnaidh e gus a' cheum a 's fhaide; tha miann aig air a' pheacach fhaotainn; tha e a' guidheadh dheth le eud 'us dùrachd a bhì réidh ris. Giùlainidh e diùltadh, easonoir, agus brosnuchadh, fuath 'us tair, 'us fuachd,—gun fhear-diùltadh a ghràidh a ghearradh sìos, no diogh-altas a dheanamh air a naimhdibh. Cha-n 'eil e “so-bhrosnuchaidh chum feirge,” ach “fuilgidh e na h-uile nith-ean, giùlainidh e na h-uile nithean;” “gun toil aige dream 's am bith bhì cailte, ach gu-n tigeadh iad uile chum aithreachais.” (2 Iead. iii. 9.) “Measaibh gur slàinte fad-fhulangas an Tighearn;” oir is ann ri slàinte tha suil aige! Is i “C'ùime bhàsaicheadh sibh?” ceist mhòr Dhe ris a' pheacach gun chùram. Nach tug mi ùine gu leòr dhuibh chum beatha fhaotainn? Nach 'eil mi a rìreadh ann an iarraidh oirbh a bhì réidh rium?

IV. *Is e an aimsir fhada so cothrom*

an duine. Am bheil maitheanas ri 'fhaighinn? Is e so an t-àm! Am bheil a' bheatha mhaireannach ri 'fhaighinn? Is e so an t-àm! Am bheil flaitheanas ri chosnadh? Is e so an t-àm! Am bheil dol a stigh air an dorus chumhann agus coiseachd air an t-slighe ainleathan gu bhi ann? Is e so an t-àm! Am bheil an t-anam neobhàsmhor gu bhi air a theàrnadh, crùn air a chosnadh, agus rioghachd air a mealltuinn? Is e so an t-àm! Is e so do chothrom, O dhuine! Dean feum dheth mu 'n caill thu gu bràth e! Tha cunnart timchioll ort; tha ifrionn a' leagadh a linn; tha an stoirm a' tighinn; ach tha ùine ann fhathast. Tha neamh uile a' dealradh an sud, mu d' choinnimh; tha an dorus fosgailte cho farsuinn 's is urrainn gràdh Dhé a dheanamh; tha Mac Dhé a' cur impidh ort; tha na h-anglean 'g ad chuireadh a stigh; tha daoine a' guidheadh dhìot; is e so do chothrom;—an leig thu leis falbh gun fheum a dheanamh dheth? An ni cho beag neamh, 'us anam, 'us sonas siorruidh a chall? Na dean moille, O dhuine!

V. *Thig crìoch air an aimsir fhada so mu dheireadh.* Pillidh am Maighistir agus iarraidh e cunntas air a sheirbhisich. Criochnaichidh bliadhna thaitneach an Tighearna ann an là dioghaltais: agus bithidh e 'n a dhìoghaltas, oir is e dioghaltas Dhé bhithes ann.

Tha so uile 'toirt oirne bhi 'labhairt le dùrachd, air dhuinn fhios a bhi againn gu bheil an "aimsir fhada," 'dol seachad gu luath. Tha a' chrìoch 'us am Breitheamh a 'tighinn: thig an "aimsir fhada" gu bhi 'n a "thamull

beag;" falbhaidh an "tamull beag," agus tòisichidh a' bhithbhuantachd. Ulluich chum coineachadh ri 'd Dhia. O chionn ghoirid fhuaireadh ann an eaglais an Sasunn, air an robh iad a' deanamh atharrachaidh, seana chrannaig a bha fada folaichte. Bha i air a gearradh gu breagh, agus air a chuid a b' airde dhith bha so air a ghearradh 's an fhìodh: "TOG SUAS DO GHUTH MAR THROMPAID, EIGH GU H-ARD."

Tha REITE ann! Is i so ar teachd-aireachd mar a sheasas sinn fo 'n chrann-ceusaidh, agus a labhras sinn ri saoghal a tha 'bàsachadh. Tha réite ann troimh fhuil Chrìosd! Tha sìth aig an altair far an gabh Dia ris a' pheacach. Rinn Mac Dhé an obair air an bheil an réite air a staidheachadh, agus troimhe am bheil cairdeas siorruidh Dhé air a thairgseadh do cheann-fheadhna nam peacach. Is leòr am focal sin. Na cuir ris 'us na toir uaithe. Tha e ag innseadh mu Dhia "a dh' fhèireanaicheas na daoine midh-iadhaidh," agus mu'n "tabhartas-sithe" a tha 'g a dheanamh ceart gu-m fireanaichear na daoine ud. Tha e ag ràdh ris gach fear-ceannairc,—Tha an t-sìth so uile, an cairdeas, am maitheanas a' tighinn gu bhi ann an seilbh gach neach a thréigeas a shuidheachadh féin a thaobh nàduir an làthair Dhé *am fhéin*, agus a sheasas air bonn *oibre neach eile*, fulangais neach eile,—obair agus fulangas an Fhocail air a dheanamh 'n a fheòil: an neach sin ged a bha e saobhir a rinneadh bochd air ar sonne, chum agus troimh a bhochdainn-se gu-m bitheadh sinne air ar deanamh saobhir.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS NA BLIADHNA, 1878.

CIUINE AM MEADHON NA STOIRM.

ANN an earrainn de 'n tìr anns am bheil mènnean, tha baile beag anns am bheil eaglais le tùr ro mhaiseach. O cheann ùine ghoirid bha ceann siar na h-eaglais agus buu a tùir air am folach le seann tigha bha air a chleachdadh mar thigh-margaidh a' bhaile. Bha ceuman staidhir cloiche air an taobh muigh a' tìr-rachadh a dh'ionnsuidh na seòmraichean a b' airde de 'n tigh far an robh coin 'us im 'g an reiceadh, agus sraid bheag chaol a'

gabhaill seachad. Bha an staidhir aig a' mhullach air dealachadh ris a' bhalla, agus bha bearna fosgailte eadaraibh. Cha ghabhadh neach air bith an dragh air a' bhearna a lionadh, agus dh' fhàgadh mar sin e 'n a chomharadh air an ni a rinn e.

Bha fear-turuis là a' sealltuinn ris an tùr, agus a' gabhaill iongantais ris na daoineibh a thogadh tigh cho granda ri taic tùir cho maiseach 'n a dealbh. Dh' fheuch caraid a bha

'fuireach 's a' bhaile dha mar a bha an staidhir ag aomadh a mach, agus thubhairt e ris gu-n robh cuimhne aige 'n uair a thachair e; gu-n robh e air a dheanamh, ann am priobadh na sùla, le dealanach a bhuail e ri linn na stoirm a b' eagallaiche a chunnaic e riamh. Dh' aithris e an ni mar a leanas :—

Bha an naireadair a' bualadh dà nair dheug m' oidhche 'n uair a chunnaic mi a' cheud boillsgeadh dealanaich, agus thug a' cheud tairneanach air na h-uinneagan againn gu-n do chrith iad mar gu-n tuiteadh iad as an ùite. Bha sinn air chrith euideachd. Ach bha an stoirm a' fàs na 's mò, gus an d' thainig am boillsgeadh mòr a rinn am briseadh air an tùr agus air an staidhir ud. Aig an àm bha baintighearn a' fuireach 's an tigh ud thall. Bha i 'n a dilleachdan, gun phòsadh fhathasd. Bha i ro shaogh-alta, faoin; ged nach robh i a dh' easbhuidh air deagh fhoghlum 'n a h-òige. Ni mò a bha i gun bli fo bhuaidh na h-eisimpleir diadhaidh a chunnaic i, ann an ceum. Bheothaicheadh a faireachadh 'n uair a chluinneadh i o àm gu h-àm an fhùrinn a chual' i o a pàrantaibh air a teagasg 's an t-sean eaglais a bha dlù dhì. Bu leòr air amaibh amhare ris an tùr gu bhì ag ùrachadh a cuimhne air nithibh luachmhor a chuireadh 'n a h-inntinn òg, agus a coguis fhàgail mi-fhoistinneach leis an droch fheum a rinn i dhiubbh.

Air oidhche na stoirme bha i aig balla-dhannsaidh; agus bha i na b' fhaoinne 'us na bu chridheil na bha gnàthaichte. An uair a bha ise a' cur seachad na h-ùine le aighear 'us sùgradh, bha an stoirm a' toiseachadh mach; agus an uair a dh' fhalbh i bha an t-uisge a' ruith 'n a thuil sios an t-sràid. Bha i dhreach 'dol stigh air an dorus an uair a bhoillsg an dealanach m' a timchioll, agus thainig tairneanach namhasach 'n a dhéigh. Bha dealanach us tairneanach a' lean-tuinn a chéile. Bha e mar gu-m bitheadh iad a cur an cumbachd uile

an gnìomh. Bha a' bhaintighearn bhoehd a' meas gur e bh' ann mar gu-m bitheadh guth a' tighinn 'g a h-iarraidh dh'ionnsuidh "na caithreach, as an deachaidh a mach dealanaich, agus tairneanaich, agus guthanna." (Taisb. iv. 5.) "Gu cinnteach," aris' ise, "tha crìoch nan uile nithe am fagus:" (1 Pead. iv. 7:) "tha am breitheamh 'n a sheasamh aig an dorus." (Seum. v. 9.) Ciod e a ni mi? Ma tha "là mòr 'fheirge air tighinn, ciamar a dh' fheudas mi seasamh?" (Taisb. vi. 17.) Agus a nis, bha a peacaidhean uile mar gu-m bitheadh iad ag éiridh mar fhianaisean 'na h-aghaidh. A dearmad, a dàil, i bhì gun ùrnuidh cho tric, a sàbaidean air am mi-naomhachadh, a Biobul gun leughadh, a neosluim do dheadh chomhairle agus deadh eisempleir; seadh, a dearmad air an t-Slànuidhear, a cur an aghaidh air obair an Spioraid, a diùltadh air gràdh Dhé; dh' éirich iad uile suas le aon ghuth chum a dteadh. Bha a cuimhne mar gu-m bitheadh i air a beothachadh, agus thainig focail d' a h-ionnsuidh a chuir tuilleadh eagail oirre na an dealanach, ged a ghluais e a cridhe gu a ghrunnnd. Bha aon fhocal gu h-àraidh a bhean rithe gu goirt "Ma bha am focal a labhradh le ainglibh seasnach, agus gu-n d' fhuair gach uile bhriseadh agus eastimblachd diol-thuarasdal dligh-each, ciamar a théid sinne as, ma ni sinn dimeas air slainte cho mòr, a thoisich air tùs air bli air a labhairt leis an Tighearn, agus a rinneadh dearbhta dhuinne leosan a chual e?" (Eabh. ii. 2, 3.) "An neach a rinn tàir air lagh Mhaois, bhàsaich e gun tròcair, fo dhithis no triuir de fhianuisibh; cia mòr na 's mò na sin am peanas, a shaoileas sibh air am measar esan toillteanach a shaltair fo a chos-aibh Mac Dhé, agus a mheas mar ni mi-naomh fuil a' choimhcheangail leis an do naomhaicheadh e, agus a rinn tarcuis air Spiorad nan gràs? Is ni eagalach tuiteam ann an làmh-aibh an Dé bheò!" (Eabh. x. 28-31.) Ghairm i a cuid seirbhiseach tim-

chioll oirre, chum 'us gu-m bitheadh iad 'n an cuideachd dhi a lughdaichadh a h-eagal; ach dh' fhàs an dealanach agus an tairneanach na 's namhasaiche, gus an do theich i le cabhaig a dh' ionnsuidh a seòmair agus a leapa. Ach is gann a dh' fholaich i i fhéin 's an eudach, an uair a thug tairneanach mòr oirre gu-n do leum i as an leabaidh a dh' ionnsuidh an doruis. Cha robh i mionaid as an leabaidh 'n uair a bhuaill an dealanach air binnein tùir na h-eaglais, agus leag e am meall mòr cloiche sìos air mullach a tighe, os cionn a seòmair, far an do bhris e a stigh, a' tuiteam sìos air a leabaidh, agus 'g a pronnadh gu làr. Na 'n robh i ann, cha b' urrainn i tèarnadh o'n bhàs. Bha ise 's an dorus agus theàrnadh i air éigin. Chunnaic i mar a thachair, agus thill i stigh a thoirt taing do Dhia, a' tuiteam air a glùnaibh agus a' sìleadh nan deur. Gu so bha i làn eagail; bha fagusgachd na siorruidheachd, agus eagail breitheanais, 'g a lionadh le euddòchas 'us cha-n ann le aithreachas; ach an sealladh a fhuair i de thròcair 's an t-saoradh ud o bhàs, leagh e a eridhe, agus a nis, a' gal gu goirt, ghlaodh i, "A Thigh-earna, nochd dhomh ciod a ni mi, dean thròcair, agus thoir maitheanas, agus leanaidh mi thu o so a mach gu bràth."

Bha Dia a' buntuinn rithe mar a bha e ri fear-coimhid prìosain Philippi. (Gnìomh. xvi. 23-36.) Chruadaich an duine calma e fhéin an aghaidh Phoil agus Shilais, agus an t-soisgeil a theagaisg iad; agus bha e 'n a chodal, 'n uair a bha iadsan a' seim 's ag ùrnuidh 's a' phrìosan anns na dhruid e stigh iad. Ach an uair a chrathadh am prìosan leis a' chrith-thalmhainn, a thainig mar aon flireachd do 'n ùrnuidh, bha an duine làidir làn eagail, agus chuireadh e as d' a fhéin na 'm faodadh e; thug an t-eagal buaidh air. Ach b' e guth Phoil guth na thròcair, "Na dean cron 's am bith ort fhéin." Cha-n e cron a dheanamh orta tha 's an rùn, ach maith dhuit! Is e guth Iosa a bh' ann. Leagh guth na thròcair an eridhe

cloiche; agus thainig am peacach "air chrith" le "spiorad briste;" agus 'g a ioraslachadh féin gu mòr, ghlaodh e, "A mhaighistircean, ciod a 's coir dhomh a dheanamh chum 'us gu-n tèarnar mi?" Chunnaic an uair sin féin e 'n a chreidmheach ann an Crìosd, le maitheanas peacaidh agus anam ath-nuadhaichte aige. Dhùisg a' chrith-thalmhainn a choguis; ach rinn guth na thròcair, a' labhairt 'n a shaoradh iongantach o 'n bhàs, a leaghadh chum umhlachd a thoirt dhasan aig an d' rinn a fhreasdal agus a ghràs uithean cho mòr air a shon.

Coslach ri fear-coimhid a' phrìosain cha b' ann an diomhanas a ghluidh agus a gheall a' bhaintighearn, a fhuair a suilean air am fosgladh gu fhaicinn mar a rinn Crìosd riaghladh air an stoirm, agus mar a thug e maith as dhi-se. Bha an stoirm, a dhùisg an stoirm o 'n leth mach 'n a h-inntinn, air a chasgadh leis an aon ghuth a chaisg cumhachd dealanaich 'us tairneanaich air an oidhche ud. Thainig ciuine. Bhris an là. Ach an uair a nochd an là na rinn an dealanach air an tùr, agus air staidhir an tigh-mhargaidh, agus a tigh a' bhriseadh sìos, "bu chreutair nuadh i;" bha i air a "tionndadh o dhorchadas gu solus, agus o chumbachd Shàtain gu Dia; air dhi maitheanas peacaidh 'thaotainn, agus oighreachd am measg na muinntir sin a tha air an naombachadh troimh na chreidimh a th' ann an Iosa." (Gnìomh. xxvi. 18.) Cia mòr an caochladh a thachair eadar meadhon oidhche agus briseadh latha! Chaidh i seachad "o bhàs gu beatha," (1 Eoin iii. 14;) agus coslach ri fear-coimhid a' phrìosain, nochd i gu-n robh an obair fìor le bhì beò chum "maith nan uile dhaoine, agus gu h-àraidh an dream a tha de theaghlach a' chreidimh." (Gal. vi. 10.)

Tha an sgeul fìor so, air aithris gu fhasgath an t-seann tuir, làn teagaisg dhuinn uile. Tha e a' feuchainn mar a tha freasdal agus Spiorad Dhé a' co-oibreachadh chum anaman a thoirt gu Crìosd; agus mar a tha e 'tachairt gu bheil an t-anam a dh' éisdeas ri

rabhaidhean, teagasgan, agus impidh-ean a h-aoin dhiubh, a' mealtuinn grais tearnaidh an aoin eile.

Am bheil neach ann aig nach euala a choguis riamh guth an fhreasdail? Nach d' innis e riamh dhuit mu do chunnart, no le bhi ag innseadh dhuit gu bheil "an Tighearn am fagus," chum tearnadh no chum dìteadh? Nach d' thug stoirm riamh thu dlù do 'n bhàs, eadhon bàs siorruidh? Nach d' fhuling thu riamh o thrioblaid ghòirt no o eagal trioblaid? An d' thug an trioblaid ud dlù do 'n t-slochd thu? Nach d' thug nair dhòruinneach riamh uait aoibhneas do chridhe, 'g ad fhàgail truagh, agus le truaighe na 's mò romhad? Agus nach d' aithnich thu an trècair a leig leat d' fhagusgachd air leirsgrios fhaicinn, agus an sin a spion as a' chunnart thu, chum agus, air do leaghadh le trècair, gu-n abradh tu, "Pillidh mi ris an Tighearn: oir is esan a reub, agus is e a nì ar leigheas: is e a bhuaile agus ceanglaidh e suas sinn." (Hos. vi. 1.) Ma tha an Tighearn a' faicinn iomchuidh "'uamhasan a chur an ordugh romhad" is ann chum d' anmhuinneachd a nochdadh dhuit, agus 'fheuchainn gu bheil do chunnart cho mòr gur éigin dàsan, ann an trèc-air rabhadh a thoirt duit, mu 'm bàsaich thu.

Agus am bi na rabhaidhean ud uile gun fheum? Gabh ri a thairgse, gun fhios nach e an tairgse mu dheireadh a th' ann! Na bi ag ràdh nach 'eil "uamhasan aig d' anam." Mur 'eil, bha Dia gu so a' buntuinn gu ciùine riut, a' cur impidh ort le goireasaibh, sochairibh, agus trècairibh saoi-bhir?

Agus carson nach geill thu do 'n dòigh so? "An dean thu tarcuais air saoi-bhreas a mhaithéis, agus fhoighidinn, agus 'fhad-fhulangais, gun fhios bhi agad gu bheil maitheas Dhé 'g ad thrèdrachadh chum aithreachais?" (Rom. ii. 4.)

Oh a leughadair! leig le a mhaithéis do thrèdrachadh chum Chrìosd! Na fuirich gus an cuir an stoirm ann thu! Bitheadh e 'n a Shlànuidhear dhuit a nis, mu 'n tig oidheche eile! Faigheadh an ath mhaduinn ann an Chrìosd thu! An sin cha tig stoirm gu bràth a bheir uait do shìth!

"Is fhad a ghabh mi tlachd 's an olc,

Gun eagal 'us gun nàire,
Ghlac cuspar eile an sin mo bheachd
'Us thill o shlighe a' bhàis.

Chunnaic mi neach a chroch air crann,
Am fuil 's am pian ro mhòr,
A dh' amhaire orms' le stilibh fann,
'S mi dlù do chrann a' bhòin.

"Gus 'n tig an là 's am fàg mi an saoghal,
Bi'dh an sealladh ud 'n am chuimhne,
Bha cionnt' a bhàis le Chrìosd a' ghaoil,
'G a leigeadh ormsa, le binn.
Dh' fhairich 'us dh' aidich mi gu'm b' fhior,
'Us rug eudòchas orm;
Chunnaic mi mo pheacadh ris a' ghnìomh,
'G a liodairt 'us 'g a leòn.

"Mo chreach! cha b' fhiosrach mi 's an àm,
Gu-m b' olc, 'us tha e deanta:
Cha dhìol mo dheòir air gnìomh mo lamh,
Nach mortair mi air Chrìosd?
Ach sheall e rium nair eile ag ràdh,
'Maithidh mi d' uile lochd,
Air son do pheacaidh fhuair mi bàs,
Chum saoradh dhuit o 'n t-slochd.'

"Mar so 'n uair tha mo pheacadh mòr.
Ri fhaicinn ann a bhàs,
Thig maitheanas as gu 'm chumail beò,
Sin dìomhaireachd a ghràis!
Le mulad caomh, 'us aoibhneas cràidhte,
Lìonadh mo Spiorad nis, [bheatha,
Gu-n deanainns' marbhadh air leithid a
'S gu-m faighinns' beatha leis.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis an bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS MAIRT, 1878.

AOBHARAN AIRSON DEALACHADH RI PEACADH.

“Thigibh a nis, agus tagramaid ri 'chéile, deir an Tighearn: ged robh 'ur peacaidhean mar an sgarlaid, bithidh iad geal mar an sneachd: ged robh iad dearg mar choreur, bithidh iad mar olainn.”—ISAIAH i. 18.

Tha mòran ann a dh'fhanas bliadh-nachan fo fhuaim an t-soisgeil, cha-n ann gun fhaireachadh, ach gum aith-bhreith. Tha cuid diubh sin a chuireas coire an suidheachaidh air Dia. Cha-n abair iad e, ach is e sin a th' aca 'n an inntinn. Ni iad gearan nach urrainn iad ruighinn air sìth ri Dia, ged a chleachd iad gaob meadhon a bha 'n an comas, le eud agus le ùrnuidh. Theid iad a dh' éisdeachd an t-soisgeil, agus is maith leo 'éisdeachd: cha

bu mhaith leo mur faigheadh iad am ministear sòraichte aca fhéin a chluinntinn; tha tlachd aca ann, cadhòn ged a chronuicheadh e iad. oir tha spéis aca d' a dhillseachd. Ach cha dh' fhuair iad toradh 's an bith. Dh' éisd iad, ach cha-n 'eil an anam beò; ach tha iad mar a bha iad, marbh ann am peacadh 'us ann an eusontas. Cha-n e an coire-sa a th' ann, is e a their iad; agus tha fhios againn, air an aobhar sin co aige tha

a' choire. Rinn iad eadhon ùrnuidh airson slainte, ach cha d' fhuair iad i. Ciod e a 's coireach?

Tha e soilleir gu-m bheil bacadh ann. Ciod e am bacadh? Is éigin gu-n coimhlionar geallaidhean Dhé. Carson a tha an luchd-iarraidh sin 's an dorcha? Tha cuid dinnh sin leis nach maith mòran soluis fhaotainn, agus cha bhi iad toilichte 'n uair a dh' innsas mise dhoibh am fìor aobhar airson iad a bhi gun dòchas. Tha iadsan 'g a chur as leth arduachdaran-achd Dhé, no as leth an gràdh a bhi ann an ceum air a chumail air ais; cuiridh iadsan an t-aobhar sìos mar phuing-teagaisg air choireigin, agus aithrisidh iad earrainn no dha de 'n fhìrinn, gus am faicear iad bhi fallan; ach is e th' aca so,—is e coire Dhé nach 'eil iad air an teàrnadh, agus cha-n e an coire-san. Thigibh a nis agus cuireamaid so air dòigh. Tha esan ag ràdh gur ann aca-sa tha a' choire, 'us cha-n ann aige-se; agus tha e 'g an iarraidh a thagradh m' a thimchioll.

Is cinnteach gur e am fìor aobhar airson nach 'eil daoine, aig am bheil roinn de bhlàthas na diadhachd, a' ruighinn air sìth so—*gu bheil gràdh aca do 'n pheacadh*. Aon chuid tha aon pheacadh uaigneach 'g a altrum, no tha iomadh peacadh ann gun aithreachas 'us gun tréigsinn. Tha iad a' brosnachadh an Tighearn' le 'n euceartaibh, agus an sin tha dòchas aca gu-n riarraich iad e le 'n ùrnuidhibh. Air an aobhar sin is diomhain dhoibh bhi ag ùrnuidh, agus is diomhain dhoibh na meadhonan a leantuinn; oir dh' fholaich iad an ni mallaichte am meadhon a' chaimp, agus gus am bi an ni mallaichte air a sgrìos, cha ghabh Dia riu. Riu sud uile, tha focal Dhé ag ràdh, Ciod e do ghnoth-uchsa ri sìth, 'n uair tha do lochdan cho lionmhor? Fhad 's a tha thusa agus do pheacadh an sìth r' a chéile bithidh coimhstri eadar Dia agus d' anam.

1. “Thigibh a nis, agus tagramaid r' a chéile, deir an Tighearn.” Is ni reusonta gu-n tréigamaid am peacadh, 's a chend àite, *airson gur ni ni-*

reusonta a bhi 'meas gu-m faod sinn maitheanas fhaotainn fhad 's a tha sinn beò 's a pheacadh. A bhràithrean ionmhuinn, 'n an abradh Dia “Faodaidh sibh fuireach 's a pheacadh, agus bheir mise maitheanas dhuibh; faodaidh sibh leantuinn air 'ur ceannairc, ach cha dhiol mise oirbh e;” ciod e bhitheadh an sin ach 'toirt saorsainn do 'n pheacadh? Ciod e nam bitheadh e air aithris 's an rioghachd gu follaiseach, gu-m bitheadh maitheanas air a thoirt air ball do na h-uile briseadh air an lagh. Cha-n fhad gus an cuireadh sinn cùl ri 'leithid a thir. O a Dhé mhoir, rinn do ghliocas fulangas a cheangal ris a' pheacadh. Is maith gu-m bitheadh fhios againn air, ma chuireas sinn meur 's an teine; bu bheud nam bitheadh am pian air a thoirt as an losgadh, mu'n suidheadh daoine aig an teine a' call roinn 'us roinn de 'n corp, gun fhios a bhi aca air: air an dòigh ceudna tha e freagarrach gu-m bitheadh truaigh a' pheacaidh air 'fhaireachadh mar rabhadh mu'n olc a tha e 'deanamh oirrne. Tha e mireusonta, a dhuine, gu-n earbadh thusa gu-m fàgadh Dia thu gun aithreachas, agus gidheadh gu-n tugadh e dhuit pòg a' mhaitheanas ghràdhaich.

Nach 'eil e reusonta, cuideachd gu-n dealaicheadh sinn ris a' pheacadh, *airson gu bheil e cho mì-thaitneach le Dia?* Tha e cho milis leinne gu-m bitheadh gràdh aig ar cloinn duinn ri aghaidh a' ghràidh a thug sinn dhoibhsan. Ach is iomadh a theap am falt air a cheann a reubadh, 'n uair a bhuin an gille a fhuair caoimhneas mòr uait, ris gu ladurna gun urram. Agus tha againn an so an Tighearn gràs-mhor, mar Dhaibhidh o shean ag eigheach, “O Israeil, mo mbic, mo mbic.” Is ann air 'ur sonsa tha e air a chràdhadh. Tha sinne 'cràdhadh an Spioraid na h-uile h-uair a thuiteas sinn anns a' pheacadh, oir tha gràdh aige dhuinn, agus is duilich leis sinn a bhi 'deanamh ar call féin. Nis, a pheacaich, nach 'eil e reusonta ri' ràdh, ma tha sìth uait ri Dia, gu-m buin

duit an ni tha gràineil leis a thréigsinn? Ciamar dheanadh tu fhéin nam b'athair thu? Nach iarradh tu gu-n thréigeadh do leanabh an cleachdadh mallaichte a bha 'crádhadh do chridhe gach là?

Gheibhear an treas aobhar 's a chaibdeil so. Nach buineadh do 'n pheacadh bhí air a thréigsinn airson *an uile a rinn e air daoineibh mar tha?* Amhaire ort féin, a dhuine no a bhean gun ghràs, ciod e an sonas rinn d'euceartan duit? Ciod e an t-sìth thug gràdh a pheacaidh do'd spiorad? Ciod a th' agad nis? Mi-thoilichte 'us mi-shocrach, cuiridh am bàs air amaibh 'leithid a dh' eagal ort, nach maith is aithne dhuit ciamar bhitheas tu beò; thig eagal ifrinn ort, agus b' fhearr leat nach d' rugadh riamh thu. Tha fhios agad gu bheil sin fior. "Tha an ceann uile tinn agus an cridhe uile fann." Ciod e a dh' fhàg cho tinn, brònach thu? Ciod e ach d' eucoir? Nam bitheadh tu glic bheireadh tu fuath do 'n pheacadh a bhuin cho ole riut; bhitheadh fadachd ort a chur uait, mar a chrath Pol an nathair 's an teine, agus dh' éigheadh tu ri Dia, "Saor uaith mi. O Thighearna, trid Iosa Crìosd do Mhic."

Cuimhnich mar an ceudna, a charaid, *mur gabhar aithreachas de 'n pheacadh, agus mur thréigear e, cha dean aon gluinòmh leat, no cleachdadh meadhoin, no éisdeachd, no ùrnuidh, do thearnadh.* "Ob," ars' tusa, "thug mise seachd do aobhar an Tighearna, agus gidheadh cha-n 'eil sìth agam." An gabh Dia ri tiodhlac an duine 'tha beò ann am mi-onoir, no ann an uabhar, no ann an eucoir? "Oh," ars' tusa, "ach lean mise riamh meadhonan nan gràs." Seadh, ach abair gu-n teid thu o an eaglais gus an tigh-òsda, am bi d' aoradh taitneach do Dhia? Ma theid thu dhachaidh gu caitheamh-beatha mi-naomb, am bi meas aig an Tighearn ort? Ma dh' fhàgas tu cuideachd pobull Dhé, 'us gu-m bi thu cho sona measg nan aingidh: tha mi ag radh an ainm mo Dhé, Co a dh' iarr so aig 'ur laimh, gu-n gluaiseadh sibh ann an cùirtibh a thighe? Am bheil e ag

iarraidh luchd-frithealaidh 'n a thigh aig am bi faile cùiltean Bheiliaid de an eudach aca? Tha e 'n a mhasladh mòr; tha e 'n a oibheum do 'n mhòrachd neo-chrìochnach shuas; agus gidheadh cia lionnbor 's a tha iad a tha 'deanami so gu h-uaigheach. Thugadh coguisean na muinntir a tha ag eisdeachd an t-soisgeil, ach a tha aig an àm cheudna beò ann am peacadh aithnichte, fianuis air firinn mo bhriathran.

"Ach," arsa neach, "tha buaidh aig ùrnuidh." Eisd, mata, o bheil an Tighearna ciod e tha ann an ùrnuidh 'n uair a bhitheas tusa beò ann am peacadh: "An nair a shìneas sibh a mach 'ur làmhan, folaichidh mise mo shùilean uaibh; seadh, an uair a nì sibh iomadh ùrnuidh, cha-n éisd mi: tha 'ur làmhan làn fola." Ged nach urrainn mise ràdh mu 'r timchiollsa gu bheil 'ur làmhan làn fola, gidheadh ma tha iad làn de pheacadh 's am bith do 'm bheil gràdh cridhe agaibh, bithidh 'ur n-iobairt 'n a ghràineil-eachd leis an Tighearn. Atharraichibh i, agus abairibh, "A Thighearna, cuidich leinn ann an dealachadh ris a' pheacadh; A Tighearna, cuidich leinn ann am buntainn gu h-onorach ri 'r coimhearsnaich; cuidich leinn ann an gràdh a thoirt do dhaoineibh eile; agus maith ar lochd anns na chaidh seachad, air sgàth Chrìosd." Ma 's i so cainnt 'ur cridhe, tha 'ur n-Athair neamhaidh g'ur coinneachadh gu saor, agus ag ràdh, "Ged robh 'ur peacaidhean mar an sgarlaid bithidh iad geal mar an sneachd."

2. Theid mi nis na 's fhaide agus their mi *gu bheil e reusonta gu-n iarradh an duine gloinead cridhe.* Tha sibh ag iarraidh maithenanais, agus mar fhreagairt tha Dia ag ràdh ruibh, "Sguiribh de 'n ole; foghlumaibh maith a dheanamh." Nach 'eil reuson anns an aithne so? Tha sibhse ag ràdh le 'r cleachdadh, "A Thighearna, dean sìth rùinn." Tha an Tighearn ag ràdh, "Cha-n 'eil sìth ann do 'n aingidh: cha-n urrainn sìth bhì eadarainn ach 's an tomhas anns am bheil sibhse air 'ur

n-athnuadhachadh." Am faod dithis imeachd le 'chéile mur bi iad réidh? Nach fhaic sibh gur mireusonta bhi saoilinn gu-m faod sibh bhi 'n 'ur buill-teaghlach Dhé agus 'n 'ur seirbhisich aig Satan cuideachd? Ciod e theireadh an saoghal? Ma 's fear de chloinn Dhé so ciod e an gné athar a dh'fhéumas bhi aige, aig am bheil leithid a mhae!" An goirear clann Dhé de 'n mhisgear, a' bhreugair, an fhear-foirneirt, an fhear dhioghaltach, an an-iochdmhor, an t-sanntach, a mhi-onorach?

Ma gheibh duine maitheanas gheibh e athnuadhachadh cuideachd, agus geillidh e do bhi air a dhealbh a réir iomhaidh ghlórmhoir Chríod. An d' fhuair sibhse toil a bhi mar so?

3. *Ma dh' fhanas am peacach gun aithreachas, is mireusonta da bhi 'cur air Dia a choire airson e bhi gun mhaitheanas, oir tha Dia ullamh air maitheanas a thabhairt.* Is breugach iad a theireadh nach 'eil tlachd aig Dia ann am bhi 'toirt maitheanas. "Ged robh 'ur peacaidhean mar sgarlaid, bithidh iad geal mar an sneachd; ged robh iad dearg mar choreur, bithidh iad mar an oluinn." Bha an dath sgarlaid air a chur air a chlòimh mu 'n do shníomhadh e, agus tha am peacadh mar sin ann ar nàdur. Bha an nàdur peacach mu 's robh an cleachdadh mar sin: ach gabhaidh sin atharrachadh gu dath an t-sneachda. Ged bhitheadh dath dubailte, mar an corcur, air a' pheacadh is urrainn e a ghlanadh as.

4. Is i so a' phuinnig mu dheireadh: *is ni reusonta gun iarraidh Dia, leis a mhaitheanas so, àmhlachd d' a àithne.*

Agus ciod i an àithne? Is i so i, "Ma bhitheas sibh toileach agus umhal, ithidh sibh toradh maith an fhearainn, ach ma bhitheas sibh eas-umhal agus ceannairceach, ithear suas sibh leis a' chlaidheamh." A pheacach, is i so a' cheist: Am bheil thu toileach? "Toileach air ciod? Tha mi toileach air dol as o ifrinn." Ach co nach 'eil? Am bheil thu toileach bhi air do theàrnadh uait fhéin 'us o na pheacadh d' am bheil gràdh agad? Am bheil thu toileach aon pheacadh a thoirt thairis air sgàth Chríod? Tha an Tighearn 'g a agradh dhìot. Gu-m b' ann a bheireadh e dhuit e! a' toirt duit cridhe feòla. *Ma bhitheas sibh toileach, is i sin a' cheist.* Agus an sin, "Ma bhitheas sibh umhal." An uair a theàrnas Dia anam, ni e umhal e: oir cha bhi saighdearan aig Chríod nach bi umhal d' a fhocal. "Ma bhitheas sibh toileach agus umhal." Umhal co dha? Umhal do aith-eantaibh an t-soisgeil. "Deanaibh aithreachas"—bitheadh am peacadh grainel agaibh; Deanaibh aithreachas 'us bithibh air 'ur n-iompachadh"—is e sin, iarraibh nithean eile.

Gu-n cuidicheadh Dia sibh gu a ràdh, "O Thighearna. Tha nam bhi glan agus naomh; thoir neart dhomh an aghaidh buairidh, agus gu coiseachd an slighe d' àithne. Tha Dia 'gealltuinn 'ur cabhar. Air sgath Iosa gheall e maitheanas do na h-uile peacadh a chaidh seachad, agus riaghlaidh e os 'ur cionn gu caoinheil gràdhach o so a mach. *Ma bhitheas sibh toileach agus umhal.*"

REV. C. H. SPURGEON.

Tha e air iarraidh air na càirdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgeoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN EARRAICH, 1878.

PHILIP SEARCAIDH.

AN GOBHA IOMPAICHTE.

BHA Philip Searcaidh 'n a ghobha ann an Cillemharnaig. Thogadh e 'n a Phapanach, ach b' fhad o thréig e creidimh 'oige. Dh' fhàs e anacraid-mheach 'n a bheachd, agus mi-stuaim 'n a bheus. Agus a thuilleadh air sin, bha Philip 'n a dhuine, le neart buaidhean 'inntinn agus blàthas a chridhe, a bha comasach air a bhi 'n a fhear-seòlaidh air càch mu 'n cuairt air. Bha mòran aig ri ràdh mar sin am measg a luchd-eòlais. Mar a thubhairt e fhéin, "Bu

April 1878.

sheirbhiseach ìleas an diabhuil mi fad dà fhichead bliadhna 's a trì deug." Thubhairt fear d' a chompanaich le riumsa, "Eh! tha mi 'g 'ur tuigsinn, tha sibh airson mise 'iompachadh; ach feuchaibh ri Searcaidh; tha esa 'n a gbille tapaidh, cha bhi sibh guu fhreagrachd o Phil."

Fad thri bliadhna is gann gu 'm fuilingeadh e mi dhol 'g a fhaicinn. Bhitheadh e toilichte na 'm fanainn uaithe; ach dh' fhàg cridhe caoimhneil

"Philip Sharkey, the Converted Blacksmith."

Philip e gun chomas droch fhocal a ràdh rium; agus cha d' rinn e ni riamh bu mbiosa no an claidhean a chur air an doras 'n uair a chitheadh e 'tighinn mi. Is e au aon chrìoch a bh' agam a choguis a dhùsgadh na 'm faotainn, a' seòladh 'aire aig an àm cheudna a dh' ionnsuidh Iosa mar thiodhlac Dhé dha, agus 'n a thairgse nis agus 'an so dìreach mar a bha e. B' e a chrìoch-sa na nithean ud a chumail uaithe, agus an ùine a chaitheamh a labhairt air nithean gun bhrìgh; no, na 's miosa no sin, ag iarraidh mearachdan fhaighinn ann an eachdraidheachd a 'Bhiobuil. Ach ged a thug e dian oidbeirp air an fhìrinn a chur uaithe, bha i ann mar chlaidheamh an Spioraid, "geur agus cumbachdach."

"A dhuine," ars' esa là, "tha thu 'g amfhàgail truagh. Cha-n'eil thu a' labhairt ri daoibh eile mar sin, am bheil?"

Bha sùil Dhé 'g a leantuinn 'n a shlighe sheachranaich air fad, agus bha àm comharraichte a phillidh nis air teachd. *Is e an Tighearn féin a rinn e uile.* Bu thaitneach an sgeul a chluinntinn o 'bheul féin agus na deòir a sìleadh o a dha shùil; ach cha-n ionnan bhi 'g a leughadh an so gun am faireachadh, agus gun na deòir air na gruaidhean dubha. Ach feuchaidh mi r' a thoirt seachad mar a dh' fhaodas mi, 'n a dhoigh féin.

"Co bha 'labhairt riut, Philip?" thubhairt mi ris là ann a cheardaich bhig, far an d' fhuair mi e le beul fosgailte agus cridhe farsuinn a 'moladh an t-Slanuidhir.

"Cha robh neach air bith a' labhairt riumsa an tràthsa; ach innsidh mi dhuibh uile e. Air maduinn Demairt, an deigh mo bhìadh-maduinn, ghabh mi am Biobull, agus leugh mi earrainn bheag de shìoisgeul Eoin 's an treas caibdeal. Ach mar a leugh mi thainig smuain uamhasach a stigh do 'm inntinn; bha a' ghat annam mar shnathad scillein, agus thug e orm nach b' urrainn mi tuilleadh a leughadh."

"Ciod e an smuain a bh' ann, Philip?"

"Is ann a thòisich e mar so. Chunn-

aic mi gu 'm bu duine maith Nico-demus, maith thairis ormsa, ach cha b' urrainn esan 'bhi air a thearnadh gun aithbheireith; agus thubhairt mo choguis rium, 'Ciod a thig de thruaghan mar a tha thusa?' Bha fios agam gu 'n d' fheuch mi ri bhi maith; agus ged nach d' rainig mi fhathasd air, shaoil leam gu 'n ruiginn uaireigin air; ach a bhi air mo bhreith a ris, cha d' fheuch mi ri sin riamh. Cha do smuainich mi idir air, agus cha do thuing mi ciamar bha e gu bhi; agus gidheadh mar bitheadh e ann cha-n fhaodainn rìoghachd Dhè 'fhaicinn. Bha mi fo amhladh, agus cha chuimhne leam co dhiubh leig mi tuiteam do 'n leabhar no an ann a thilg mi uam e; ach dhealaich mi ris, agus chaidh mi mach dh' fheuchainn am faighinn saorsa o 'n eagal a thug e orm. Ach cha b' urrainn mi. 'Ud,' arsa mise, 'is ni faoin a th' ann.' Ach thubhairt ni 'n am chridhe, 'cha-n e, 's e an fhìrinn a th' ann.' Chaidh mi stigh do 'n cheardaich, agus dh' fheuch mi r' a chur as mo chuimhne, ach cha rachadh leam; is ann a dh' fhàs mi na 's miosa, cha robh mi riamh 'an leithid a chor roimhe. Ma fhuair neach riamh blas air ifrinn, fhuair mise e air Demairt, 'us mi 'n am sheasamh le 'm ord 'am làimh fa chomhair na h-innein an sin, agus mi 'n am fhollus mòr le uamhas. Bha ifrionn a' fosgladh a beoil dhomh, agus mise dìreach 'dol stigh ann, agus cha robh na rinn mi o chionn thrì bliadhna 'us dà fhichead ach a' carnadh peacaidh air mo cheann. 'Och,' arsa mise, 'bu mhaith mur d' rugadh riamh mi!' B' eagalach mo chor! Cha b' urrainn mi a ghiùlan; agus 's ann a chròim mi sìos air mo ghlùnaibh 's an oisinn am measg a' ghuaile, (bha greis o nach robh mi air mo ghlùnaibh roimhe,) agus dh' éigh mi airson trocair.

"Is e mo bharail cuideachd gu 'n d' fhuair mi e. An uair a bha mi a' cromadh an sud, gun fhios ciod e bha mi ag ràdh, thainig solus iongantach a stigh do 'm inntinn. Chunnaic mi nithean na 's soilleire no chunnaic mi

riamh iad. Dh' aithnich mi riamh gu 'n robh mi ole gu leòr, agus b' e mo rùn gu 'm bithinn na 's fhearr uaireigin; agus ge 'd nach d' rainig mi fhathas air, fhuair mi coire dhomh féin airson nach robh mi dùrachdach gu leòr, agus shaoil leam an ath nair a dh' fheuchainn ris gu 'n d' thugainn oidheip a dheanadh an gnothuch. Ach cha-n fhaca mi gu 's an robh mi air mo ghlùnaibh, gu 'n robh e seachad air sud mar tha; seadh, ged a b' urrainn mi mi fhéin a dheanamh na 's fhearr nach bithinn ceum na 's fhaisge air an nì, oir bha mi *cailte a cheana*, agus cha b' urrainn mo stri nìle gu léir atharrachadh a dheanamh air sud. Ach le so chunnaic mi nì eile; gu 'n robh slàinte air a cosnadh le Iosa Crìosd; gu 'n do ghabh esa am peacadh agus gu 'n d' fhuiling e air a shon; agus nach d' fhàgadh nì dhomhsa r' a dheanamh, ach a ghabhail dìreach mar a thairgeadh e. Oh, a dhuine, mar a rinn mo chridhe greim air! agus dh' éirich mi làn iongantais gu 'n gabhadh an Tighearn Iosa gnothuch ri mo leithidse; b' e an t-iongantas e; ach is e fuil Chrìosd a ghlanas o *na h-uile* peacadh. Ma bha mi ann an ifrinn roimhe, bha mi ann am fàitheanas riamh a sud. Cha robh mi sona riamh gu so, agus cha do sguir mi a dh' oidhche no a là a dh' ùrnuidh. Bha mi ag ùrnuidh fad na h-oidhebe an raoire 'n am bhruadairibh."

Bha gluasad mòr air Philip 'n uair a dh' innis e sud, agus mòr iongantas ris a ghràs a lùbadh sìos gu amharc air. "Ach," ars' esa, "cha-n innis sibh so do neach 's am bith."

"Cìod e so! Philip, am bheil naire ort as an Tighearn Iosa?"

Bhuin sud gu maith goirt ris, agus thubhairt e, "Cha-n 'eil. Cha robh naire orm á Satan an uair a bha mi 'n a sheirbhis gu mo dhochann féin; agus, saoil sibh, am bith naire orm á Crìosd? Cha bhì, cha bhì; ach a dh' innseadh na firinn, cha-n 'eil mi cinnteach gu 'n seas na th' agam. Fanaibh beagan gu 's am faic sinn. Is minic a dh' fheuch mi ri bhì maith, agus dl' fhalbh e uam 'an là no dhà! agus cìod e,

na 'm falbhadh so nam cuideachd! Ach tha dòchas na 's fhearr agam, oir cha d' fhairich mi riamh 'leithid so; ach gidheadh is creutair diblidh, lag, mi, agus mur urrainn mi maith a dheanamh do 'n aobhar, cha bu mhaith leam a chall a dheanamh." Dh' iarr mi air Philip a choinhead earbsadh ris an Tighearn, agus, an deigh ùrnuidh a dheanamh cuideachd, dhealaich sinn.

Ach cha b' urrainn e fhéin a chleith. Dhealraich coinneal Dhé triomh an t-soitheach bhearnach leis an do smuainich e a folach. Bha e air an là sin féin aig a choinnimh ùrnuidh; agus an uair a chaidh a sheana chompanaich 'g a amharc fhuair iad e 'n a dhuine nuadh ann an iuntinn agus ann am focal. Bha focal Dhé 'n a chridhe mar theine loisgeach 'n a chnàmhan, 'us loisg e a rathad mach as, a dh' aindheoin air, agus cosbuil ris an fhàidh cha b' urrainn e fantuinn. (Jer. xx. 9.) Bha e gach là aig a' choinnimh. Thubhairt e an là, "Cìamar tha e 'tachairt nach ionnan ùrnuidhean dhaoiné 'us mar a b' àbhaist doibh bhì? B' àbhaist doibh bhì 'n an sgìos do neach."

"Och, Philip," arsa mise, "'s ann ort fhéin 'thainig an t-atharrachadh, 'us cha-n ann air na h-ùrnuidhean."

Bu dhùrachdach a' sireadh nan Sgrìobtuir e. B' iad an dà aobhar bròin aige gu 'n do chaith e a là 's a' pheacadh, agus nach fhac e gu sud gloire focail Dhé. M' a chaitheamh-beatha roimhe sud theireadh e, "Is ann bha mise fad mo là mar dhuine 'cur a chota dheth gu dearbadan-dé a ghlacadh."

Beagan laithean an deigh an atharrachaidh dh' innis e dhomh mu cheid a thainig dlù d' a choguis. Thachair gu 'n robh doigh air beagan tastanan a chosnadh ann an rathad bha gnàth-aihte anns a' cheaird, ach nach robh a réir focail Dhé. Gidheadh dh' fhairich e comhstri beag aige, gu h-àraidh a chionn 's gu 'n robh am buaireadar ag iarraidh a choguis a ribeadh le reusanachadh feallsa. Ach ann am freagradh do dh' ùrnuidh, fhuair e seòladh cìod a dheanadh e, agus neart gu a dheanamh. "Ach," ars' esa, "'n am b' ann ceithir-

là deug roimhe a bhitheadh e, cha chuir-eadh e ceisd orm; ach a nis is e mo ghnòthuch seirbhìs a dheanamh do 'n Tighearn Iosa."

Sé seachduinean an deigh 'iompachaidh ghlac trioblaid e agus an ceann cheithir mìosan thainig a' chrìoch. Fad na h-ùine bha a thlachd ann am focal Dhé. Bha toil mhòr aige do na sailm. Bha Soisgeul Lùcais ro bhlasd' aige mar an ceudna, agus cha b' urrainn e an Litir dh' ionnsuidh nan Romanach a chur uaithe.

"Am bheil thu troimh na Romanaich fhathasd?" thubhairt mi ris là, an deigh dhomh 'fhàgail aig an 12^m caibdeil an là roimhe.

"Cha-n 'eil," ars' esa, "tha eagal orm nach fhaigh mi troimhe an so; thòisich mi ris air."

B' e 'fhocal mòr, "Glanaidh fuil Iosa Crìosd a Mhic sinn o gach uile pheacadh." Beagan mu 'n do chaochail e thubhairt a bhean ris, "Ach, Philip, nach 'eil eagal a bhàis ort? Is uamhas leamsa smuaineachadh air."

Thubhairt e, "Cha-n 'eil, a Pheigidh, ciod e an t-eagal bhitheadh orm a duine a bhàsaich air mo shon?"

"Ach, Philip," arsa mise, "nach 'eil do pheacadh a' cur uamhais ort?"

"Cha-n eil," ars' esa; "tha fuil Chrìosd a' glanadh o gach uile pheacadh. Tha mise 'g a fhaicinn mar so: tha Dia 'g a ràdh, 'us tha mise 'g a chreidsinn. Tha cuid a dhaoine cho cinnteach, 'us gu 'n earbainn m' anam riu. Cha-n e nach fhaodadh iadsan 'bhi air am mealladh; ach dh' earbainn e ri 'm firinn. Cha mhealladh iad creutair bochd le 'm fios chum a sgrios sìorruidh. Agus am bheil an Tighearn Iosa air

dheireadh orrasan? Is e sud a' charraig air an do thog Peadar—*Fuil Chrìosd, agus focal Dhé.*

Mheudaich a thrioblaid, ach cha do lughdaich a dhòchas. Shocraicheadh e air gràs saor, saobhir, trid fola phriseil Chrìosd. Thubhairt coimhearsnach a bha gu tinn ris, aon oidheche, 'us e fo chùram mar an ceudna mu 'anam, "Seadh, Philip, tha mi 'creidsinn gu bheil Dia toilichte maitheanas a thoirt domh; ach, faic, is éigin gu 'm fuiling mi mòran, oir is mòr an peacadh mi."

Thubhairt Philip, "Cha dean sin an gnòthuch, a dhuine, cha-n fhaod fear agaibh bruidheann mu pheacadh agus mu smachdachadh mar a bhùineas dhomhsa. Ach is e mo shòlas gu 'n tug an Tighearn Iosa mo pheacadh air falbh, agus gu 'n do ghiùlan e an smachdachadh air a shon air a chrann-ceusaidh. Agus a thaobh mo thinn-eis, is e th' ann Dia a' buntainn gu caoimheil rium airson mo mhaith."

An uair mu dheireadh a chunnaic mise e bha e 'am mòr amhgar cuirp, ach làn sìth 'n a inntinn. Le mòr spairn thubhairt e, "Cho luath—'sa theid— an anail mu dheireadh asam an so— tuitidh ni air ball—ann an gairdeanaibh Chrìosd."

A leughadair gun chùram! Cha robh an duine ud *na bu mhiosa* na thusa, agus ma chuir a pheacaidhean 'leithid a chùram air, ciamar nach 'eil do chuidse 'g a chur ortsa?

A leughadair fo chùram anama! Cha b' fhearr an duine ud no thusa. Eisd ri briathraibh gràs-mhor an Fhìr-shaoraidh ud: "An neach a thig do 'm ionnsuidh-se cha tilg mi air chor 's am bith a mach e." (Eoin vi. 37.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi 'cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

AN CEITEAN 1878.

SE CEISTEAN.

(O "RABHADH" ALLEINE, 1666.)

Is e thubhairt Romanach urramach, an uair bha e le cabhaig a' toirt sil a dh' ionnsuidh a' bhaile, air muir, ri linn gorta, agus a bha na seòladairean leisg air seòladh ri droch aimsir, "Is éigin duinn seòladh, cha-n éigin duinn bhì beò." A leughadair! ciod e a tha thu a' meas 'n a éigin? An éigin duit aran a bhì agad? An éigin duit an anail a bhì annad? Ma 's eadh, is ro éigin duit bhì air d' aithbhreith. Tha do shlàinte an crochadh air.

May 1878.

Cuimhnich gur do-dheanta dhuit dol do fhlaithneas gun aithbhreith.

An urrainn neach ach Criosd do thearnadh? Agus tha e ag ràdh nach tearuinn e thu gun aithbhreith. (Mat. xviii. 3; Eoin iii. 3.) Nach 'eil iuchraichean néimh aige? Agus an teid thusa stigh gun a chead? Is éigin duit sin ma thig thu ann an staid naduir. "Mar is beò mise, deir an Tighearn Dia cha-n 'eil tlachd agam ann am bàs an aingidh, ach

"Six Questions.—(From Alleine's 'Alarm,' 1666.)"

gu-m pilleadh e o a shlighe 's gu-m maireadh e beò. Pillibh, pillibh o 'ur droch shlighe; oir e' uime bhàsaicheadh sibh." (Esec. xxxiii. 11.) O, na briathran leaghaidh, druidhteach! Cha-n e so slighe dhaoine, an rìgh a fhuair oibhenn a bhì 'tagradh ris an neach a thug an t-oibhenn, am fear-brathaidh ceannairceach! Oh gu-n eisdeadh sibh r' a ghuth "an diugh!"

Seallaibh sé ceisdean. A leughad-air! An cuir thu riut fhéin iad?

1. *Cìod e an staid 's an d' thainig m' anam a dh' ionnsaidh an t-saoghail?* Nach ann an staid a' bhàis? (Eph. ii. 1)—staid feirge? (earr. 3.) A dhaoine, dùisgibh! agus smuainichibh e' àite am bheil sibh a' dol. An uair a tha sibhse ann an staid naduir, gun aithbheith, gun chreidimh, tha 'ur peacaidhean gun mbaithheanas fhaighinn, agus tha fearg Dhé os 'ur cionn. (Gnìomh. iii. 17; Eoin iii. 36.) Nam faiceadh tu creutair bochd an crochadh os cionn àmhuinn theinntich gun ni aige ach snathainn chaola 'n a ghreim, nach bitheadh do chridhe goirt? Is ann mar sin a tha sibhse: tha sibh an crochadh os cionn a' bhàis shiorruidh, gun ni 'n 'ur greim ach snathainn chaol na beatha tha làthair, 'n uair nach 'eil fhios agaibh cho luath 's a bhriseas i, agus an sin e' àiteam bi sibh? Am bheil coir agaibh air a bhì riarichte le sin?

2. *Cìod e an staid 's am bheil m' anam a nis?* An d' fhuair mi atharrachadh nan gràs, no nach d' fhuair? Labhair, a choguis; an d' fhuair an duine, no a' bhean, no an leanabh ud atharrachadh fallain, sàbhalaidd, an eridhe 's an caitheamh-beatha? C' àite am bheil 'fhianuis? An urrainn thu combharraidhean Iosa Crìosd a nochdadh air d' anam? Freagradh do choguis. C' àite, no cò am meadbon, no cò an uair, 's an d' thainig an t-atharrachadh air d' anam? No mur urrainn thu sin inseadh, am bheil fianuis agad air an nì? An urrainn thu a ràdh leis an neach a rugadh dall "air aon ni tha fios agam, gu bheil mi nis a' faicinn." A dhaoine, na meallar sibh; tha mi ag radh ribh, cia b' e na ni sibh, nach

tearuinn ni air bith sibh, mur bi sibh 'n 'ur crentairean nuadha. (Gal. vi. 15.)

3. *Cìod e nan cailtinn m' anam? Nach bochd an obair bhìtheadh ann an sin?* Faodaidh a bhì. (Mat. xvi. 26.) Seadh, tha e fìor mar is trice. A dhaoine, seachnaibh 'ur cunnart, agus bitheadh eagal oirbh, air do ghealladh bhì agaibh air dol a stigh do shuaimhneas, gu 'n tigeadh aon air bith agaibh an deigh-làimh air. (Eabh. iv. 1.) Abraibh gu 'n robh duine a' coiseachd troimh choille no fhàsach chunnartach, gun aige ach aon neamhnad, far an robh a chuid uile, agus gu-n cluinneadh e fear an so 'us fear an sud a' glaothaich 'us iad an greim aig mearlaich gun iochd,—Oh! cìod e an t-eagal mòr bhìtheadh air an duine, gu-n tugadh na mearlaich a neamhnad uaithe! Ach, is tusa an duine; is tusa an coisiche; is e an neamhnad d' anam; is e am fàsach no a' choille an saoghal; tha meall de pheacaidhean, miltean de dheamhnan, agus làn saoghail de bhùairidhean ann—is iad sin na mearlaich a tha ag iarraidh an anama; agus ma 's urrainn iad sin do chumail á flaitheanas, cha teid thu stigh ann gu bràth. Oh! cìod e ma brathas d' uabhar, no do shaoghaltachd, do dhàil agus do dhiomhanas 's an diadhachd, do làmhan nam mearlach thu! Gabhaidh iomadh call eile a leigheas; ach ma chaillear d' anam cailidh tu Dia, cailidh tu Crìosd, cailidh tu flaitheanas—cailidh tu na h-uile nì, gu siorruidh!

4. *Cìod e tha nì 'deanamh air son m' anam?* Cìod e so! Am bheil anam neobhàsmhor agam, agus nach gabh mi na 's mò a chùram as, no nach bi tuilleadh a mheas agam air? An uair a chunnaic Augustus an t-ard-cheannard, na boirionnaich o chéin a' giùlan apachan, agus crentairean iongantach eile 'n an gairdeanaibh, thubhairt e, "Cìod e so! Nach 'eil clann aig na boirionnaich 's na tìribh ud?" Faodar a ràdh mar sin mu 'r timchioll-ne, a tha 'g ar sàruachadh féin leis an t-saoghal, ach aig nach 'eil spéis do 'n anam, "Cìod e so! Nach 'eil anaman aig na daoibh sin?"

Am bheil anam agad, a dhuine, 'n uair a tha thu 'deanamh cho beag air a shon 's an t-seòmair uaigneach, no 's an teaghlach o là gu là? Ciod e a 's ciall duit, fhir a' chodail? Eirich, gairm air do Dhia, chum nach bàsaich thu. (Ion. i. 6.) Ciod e thig de d' anam, ma ni thu a dhearmad mar sud?

5. *Ciod e, nan iarradh Dia m' anam an nochd? C' àit an tugadh am bàs mi?* (Luc. xii. 19, 20.) Bha neach ann a gheall d' a fhéin iomadh la sona, mar a dh' fhaodus tusa bhí 'deanamh, ach air an oidheche sin dh' iarr Dia' anam air. A dhaoine, am bheil sibh ullamh? Am bheil sibh ullamh airson a' bhàis? Oh, na bithibh beò mar sin, no ann an cùrsa gu-m b' eagal duibh am bàs 'ur faigh-inn ann!

6. *Nach bithinnse sona nam faighinn m' anam air a thearnadh?* Oh, nam bitheadh sin agad, ciod e cho sona 's a bhitheadh do bheatha! Dh' fhaodadh tu itheadh 'us òl le cridhe suilbhir, 'n uair bhitheadh fhios agad gu-n do ghabh Dia riut fhéin us ri d' obair (Eccl. ix. 7.) Dh' fhaodadh sith bhí agad a ghnàth. Dh' fhaodadh tu aghaidh thoirt do 'n bhàs agus do 'n chunnart gun eagal 's am bith bhí ort. Imich, ma ta, gu Crìosd, iarr maithneas do pheacaidh troimh a bhàs. Earb d' anam ris, creid ann, agus bithidh an sonas so agad; ach imich ann a nis, gun dàil.

Agus a nis, leigibh ris dhomh 'ur n-inntinn. Ciod a tha sibh gu dheanamh? An lean sibh roimhibh agus am bàsaich sibh, no an cuir sibh atharrachadh roimhibh gu luath, agus an dean sibh greim air a' bheatha mhaireannaich? "Cia fad 's a bhitheas sibh 's an ioma-chomhairle eadar dha bharrail?" (1 Rìgh xviii. 21.) Nach do chodhùin sibh fhathast co dhiubh is e Crìosd no Barabbas, sonas no dòruinn, 'n saoghal diombain so flaitheanas a 's fearr? Co dhiubh is e cùpan a' pheacaidh a' s fearr no uisge na beatha, soilleir mar christail, a 'teachd a mach o rìgh-chaitir Dhé agus an Uain? An urrainn an saoghal de rìeadh sin a dheanamh dhuibhise a' s urrainn Crìosd. An seas e leibh chum na siorruidh-

eachd? An teid toiluntinn, fearann, ard-ainmean, agus ionmhais stigh leibh? (Salm xlix. 17; 1 Tes. vi. 7.) Mur teid, nach fearr dhuibh ambare airson ni a theid? Ciod e so? Am bheil roimhibh a bhí thuige 's a uaithe a ghnàth? Am fàg mi sibh cosmhuil ri Agrippa gun ni ach gu bheil sibh ach beag air 'ur n-aomadh gu bhí 'n 'ur Crìosduidhean? Ma dh' fhanas sibh an sin tha sibh cailte! Is ceart cho maith gun a bhí ann idir, no bhí ach beag 'n 'ur Crìosduidhean. Cia fad 's a dh' fhanas sibh le iartusan diomhain, agus rùintean faoin agaibh? C' uine a rùnaicheas sibh gu firinneach? Nach léir dhuibh mar a tha Satan 'g 'ur mealladh le 'ur tàlaidh gu bhí ri dàil? Cia fad 's a threòraich e sibh air slighe na leirsgrìos! Cia fad o bha rùn pillidh oirbh! Ciod e nan gearradh Dia sios sibh 's a staid ud!

Na cuiribh so uaithe, a chairdean, le bhí ag iarraidh dàil. Na labhraibh mu mhaireach. Mur 'eil an rùn nis agaibh 'n uair tha Dia 'labhairt ruibh, cha-n 'eil e coltach gu-m bi e agaibh an deigh so, 'n uair e theid sud seachad, agus a tha sibh air 'ur cruadhachadh troimh mhealltaireachd peacaidh. Am fosgail sibh an dorus nis do Chrìosd? Ciod e tha sibh ag ràdh? Thigibh, togaibh 'ur còir. Deanaibh roghainn. "Is e so an t-àm taitneach; feuch, nis là na slàinte." "An diugh ma dh' éisdeas sibh r' a' ghuth." Carson nach toiseachadh do shonas an diugh? Carson a chuireadh tu dàil aon là 's an atharrachadh mhòr a thu uait? *Ciod e nan agradh Dia d' anam dhiot air an oidheche so?* Oh, gu-m b' aithne dhuit air bheag 's am bith ann ad là so féin, na nithe a bhùineas do 'd shìth mu-m folaichear o 'd shuilibh iad! (Luc. xix. 42.) Is e so do là ach cha-n 'eil ann ach là. (Eoin ix. 14.) Bha an là fhéin aig muinntir eile, agus fhuair iad an tuarasdal; agus a nis tha *thusa* 's an t-saoghal chum do chuid fhéin a dheanamh airson siorruidheachd! Faic, cia b' i e do roghainn nis, is ann a réir sin bhitheas do chor gu siorruidh. (Luc. x. 42, xvi. 26; Gnàth. i. 24-29.)

Agus am bheil sin fìor? Am bheil beatha 'us bàs 'n ad roghainn? Carson ma ta nach bitheadh tu sona? Cha-n 'eil ni a chumas sonas uait ach do dhearmad agus do dhiùltadh féin. Is e thubhairt an cailleanach ri Philip, "Feuch, uisge; ciod a tha 'bacadh mise bhi air mo bhaisteadh?" Mar sin faodaidh mise 'radh ruitse, "Feuch, Criosd, tràcair, maitheanas, beatha; ciod e tha 'bacadh thusa bhi a' faotainn maitheanas, tearnaidh?" Mar a bha fear de na mairtich ag ùrnuidh ri aghaidh teine an losgaidh, chuir iad tairgse de mhaitheanas roimbe ann am boesa, ach dhiùlt e e le tàire o 'u bha easonoir ann; ach cha-n 'eil easonoir ceangailte ri maitheanas an t-soisgeil ach onoir mhòr. O, a pheacaich, an loisg thu, agus do mhaitheanas ri d' thaobh? Oh, aontaich le Criosd, do pheacadh a thréigsinn, tu fhéiu àicheamh, a' chuing 's an crann-ceusaidh a thogail, agus coisinnidh tu an là; is leat Criosd,—maitheanas, sìth, beatha, sonas, is leat iad uile.

Tha an Spiorad Naomh nis a' stri ribh: cha dean e sin a ghnàth. Nach d' fhairich thu am focal 'cur blàthas 'n ad chridhe, agus thu ach beag air d' aomadh gu bhi 'na 'd Chrìosduidh? Nach d' fhairich thu gluasadan maithe 'n ad intinn a bha 'toirt fhios duit air do chunnart, agus ag innseadh dhuit a' chrioch gus an tigeadh tu? Faodaidh bhi gu bheil thu cosmhuil ri Samuel òg, nach d' aithnich guth an Tighearna an uair a ghairm e air, uair 'us uair, (1 Sam. iii. 6, 7;) ach is iad sud brosnachaidbean agus tograidhean a tha 'tighinn o thairgseachan, gluasadan, gairmean,—o stri an

Spioraid. O, gabh comhairle agus gabh aithne air là d' fhiosrachaidh!

Tha an Tighearn Iosa nis a' sineadh mach a dha ghairdean chum gabhail riut; tha e a' guidheadh ort leinne. O, na tha de bheothalachd, de leaghadh, de thruas, de thròcair 'n a ghairm! Oh! an e chuas bhodhar a gheibh e uait? Cha-n e guth nam mallachd 'us nan uamhas a th' ann, ach guth nam beannachd, agus deagh naigheachd. Cha-n e guth na trompaid, no guth a' chogaidh a th' ann, ach teachdaireachd na sìthe o Rìgh 'na sìthe. (Eph. vi. 15; 2 Cor. v. 18–20.) Faodaidh mise ràdh riut, a pheacaich, mar a thubhairt Marta r' a piuthair, "Thainig an Maighistir, agus tha e 'g ad ghairm." (Eoin xi. 28.) Agus a nis, le Muire, eirich gu luath, agus thig d' a ionnsuidh. Tha e 'labhairt gu follaiseach, "Ma tha tart air neach 's am bith, thigeadh e do 'm ionnsuidh-se agus oladh e." (Gnàth. i. 21; Eoin xvii. 3.) "An neach leis an àill gabhadh e uisge na beatha gu saor." (Taisb. xxii. 17.) "Cia b' e neach tha baoghalta thigeadh e stigh an so. (Gnàth. ix. 4, 6.) "Thigibh do m' ionnsuidh-se—'us gheibh sibh fois." (Mat. xi. 28, 29.)

Oh, mar a chaoineas e am fear-diùltaidh! "O Ierusalem, Ierusalem, cia ming a b' aill leam do chlann a chruinneachadh mar a thionnaileas cearc a h-eoin fo a sgiathaibh, agus cha b' àill leibh!" (Mat. xxiii. 37.) Feuch mi, feuch mi! Shin mi mach mo làmh fad an latha si slugh ceannairceach. (Isa. lxxv. 1, 2.) Oh, géillibh a nis agus tilgibh sibh fein ann an gairdeanaibh a ghràidh!

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhlanan so a chraobhsгаoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 5 SOUTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MÌOSAIL.

DARA MÌOS AN T-SAMHRAIDH, 1878.

RITSEARD SEISIL.

O CHEANN cheud bliadhna 'us corr, bha aineolas mòr air fìrinn an t-soisgeil ri 'fhaighinn gu coitcheinn air feadh na tìre so gu léir. Mu chrìoch nan ceud bliadhna a dh' fhalbh, dh' éirich daoine suas air an do chuir Dia mòr onòir mar mheadhonan ath-bheothachaidh air an aobhar aige, chum sàbhaladh anaman. Mu chuid diubh sin cha-n 'eil iomradh a nis ach trid cuimhne a bhì air cuid de na nithean brioghmhoir a thubhairt, no na nithean

mòra a rinn iad. Am measg nan solusan mor' ud bha Deorsa Whitefield, na Uesleidhich, Rouland Hill, Raibeart agus Seumas Haldane, agus Eoin Neuton o Olneidh. Ach, 'n am measg, ged nach 'eil na h-uiread a dh' iomradh air, bha an duine air am bheil sinne gu beagan a ràdh nis.

Rugadh an t-urramach RITSEARD SEISIL, mac dathadair do Chuideachd Iunsean na h-Airde an Ear, am an Lunnun, 's a' Gheamhradh 1748. 'N

uair bha e 'n a leanabh, 'us e a' cluicheadh aig ionad-oibre 'athar, thuit e troimh an eigh ann an lochan. Fhuair iad e troimh chleòca sgarlaid a bh' air bhi air fhaicinn le fear de na daoineibh, a tharruing a mach e ann an riochd mairbh. Uair eile chaidh a chòta an sàs ann an rotha muilinn, agus shàbh-aladh e le a chos a thogail ri aghaidh an eich a bha 'g a thionndadh. Ach mar a thubhairt e fhéin tric le bròn, cha d' rinn na trócairean comharaichte bha an sud ean a thionndadh ceum o a ghòruich.

Mar a dh' fhàs e suas gu inbhe gille, nochd e gu luath inntinn laidir a bhi aige. Bha e calma, seasmhach, do-cheannsachaidh, 'n a cheannard am measg a chompanach, agus rinn e soilleir e, nam bitheadh saoghal aige, gu-m bitheadh e cumhachdach aon chuid airson uile no airson maithe. Cha b' aithne dha an t-eagal; agus ma chuir daoine 'n a aghaidh gu h-àraidh le guin, no gu micheart, chuir e 'n an aghaidh-se gu dian. Ach bha nithean sònraichte eile aige. Cha robh suim aige do ni bha tàireil, cealgach, meallta; agus air dha fhéin bhi fearail, gràdhach, bha meas mòr aige air na buaidhean sin ann an càch. Bha e treibhdhireach, ceart, 's na h-uile gnothuch. 'N uair a bha e 'n a leanabh, chaidh 'athair là gu Tigh nan Inns-eann, a' toirt Ritseard leis, agus ag iarraidh air fuireach ris aig an dorus. Dh' chuimhnich 'athair gu-n robh e ann, agus dh' fhàg e an tigh air dorus eile. Dh' ionndrain a mhàthair Ritseard m' oidheche. Chuimhnich 'athair a nis, agus thubhairt e "Bheir mi mo ghealladh gu-n d' fhuirich e far an do chuir mi e." A' tilleadh a dh' ionnsuidh an àite, fhuair e Ritseard a' fuireach gu foighidneach mar a chaidh 'iarraidh air! Is ann mar sin bha an giullan laidir, ach gràdhach, a bha fhathasd gu bhi 'n a dhuine mòr.

An uair nach robh e ach sé bliadhna dh' aois, agus comas lenghaidh aige, thug a mhàthair dhiadhaidh dha *Comharradh airson cloinne*, leabhar le Ianuaidh. "Bha mi air mo ghluasad

gu mòr" thubhairt e an deigh sud "le leabhar Ianuaidh; agus is cuimhne leam gu-n do ghuil mi, agus chaidh mi gu cùil, far an d' rinn mi ùrnuidh gu-m faighinn còir ann an Criosd, mar a fhuair neach de 'n chloinn air an robh iomradh 's an leabhar ud, ged nach robh fios agam ciod e bu blùigh dha." Mar so bha Spiorad an Tighearna à labhairt gu moch r' a anam, ged a bha e fìor fhathasd fad iomadh bliadhna, "nach b' aill" le Ritseard Seisil.

B' e rùn 'athar marsanta a dheanamh dheth, ach cha robh toil aige dha. Is ann bha toil aige do dhealbhan agus do leabhraichean. Bhitheadh e far am bitheadh dealbhan 'g an reiceadh, agus bhitheadh e 'g an tarruing aig an tigh. Ach a nis air dha fàs suas, thug se e fhéin do dhroch caitheamh-beatha. Cha-n fhada gus an do dh' aidich e bhi 'n a anacreidmbeach. Gidheadh bha buaidh aig teagasg 'òige, agus focal Dhé 'n a chuimhne, air. Mar a sgrìobh e an deigh sud, "Far nach ceansaich teagasg pharantan, bacadh e: tha e 'cur campar air an olc. Bha a' mhàthair dhiadhaidh agamsa a' leigeadh sìos nithean air an t-slighe; cha b' urrainn mi an cur uam. Dh' aidich mi 'bhi 'n am anacreidmheach; ach b' fhearr leam bhi mar sin ann an cuideachd, na 'n uair bhithinn leam fhéin. Tharruing mi feadhain de 'm chompanaich a dh' ionnsuidh mo bheachd, agus b' éigin bli seasmhach 'n am fianuis. Chaidh mi le fear dhiubh a dh' ionnsuidh an tigh-chluicidh a dh' fhaicinn cluiche air an robh 'The Minor.' B' urrainn esan g'àireachdaich ris a' chluich; cha b' urrainn mise. Chunnaic esan anns an t-seana bhoirionnach, air an robh iomradh innte, samhladh air a' mhuintir dhiadhaidh uile; b' aithne dhomhsa a' chaochladh. Bu mhaith leis an tàire a rinneadh air an aithbheith; ach cha b' eadh leamsa. B' aithne dhomhsa gu-n robh a leithid ann, agus cha b' urrainn mi tàire a dheanamh air. Leanaidh teagasg a pharantan mar so ri duine." B' aithne dha gu-n robh e ch, ach cha philleadh

e. Dh' iarr e fois ann am bhì 'leugh-adh tuilleadh leabhraichean an aghaidh a' chreidimh, ged a chunnaic e na 's soilleire gach là cho faoin 's a tha iad. Mar so bha a' chaora bhochd, chaillte, "a' siubhal air seacharan o bheinn gu enoc."

Bha' uair a phillidh an fagus. Air a ghràineachadh leis an t-saoghal, luidh e oidhche air a leabaidh 'smuain-eachadh air a mhàthair, a bha euslan. "Chi mi dà ni gu soilleir" ar's esan. 'S a' cheud àite, tha mo mhàthair a' fulang mòran ann an cranachur, ann an corp, agus ann an inntinn, gidheadh tha i air a cumail suas leis an neart a gheibh i o 'n Bhiobull, agus o 'rnuidh uaignidhich. 'S an dara àite, tha tobair sòlais folaichte aice nach aithne dhomh-sa idir, 'n uair a tha mise ach beag gun toilintinn idir, ged nach 'eil mi ag iarraidh ach e. Ma tha ni folaichte 's am bith 's an diadhachd, carson nach faighinnse eòlas air, cho maith ri mo mhàthair? Iarraidh mi e nis o Dhia." Dh' éirich e o 'leabaidh, agus chaidh e a dh' 'rnuidh. An sin b' éigin da foghlum nach robh dhasan ach mar a bha d' a mhàthair "mar shlighe, agus firinn, agus beatha," Criosd, Criosd a mhain. Rinn a' mhathair aoibhneas, air do uair fhada dheurach de chur sil a bhì aice, ann am bhì 'faicinn an ath-arrachaidh mhoir, 'n uair a chaidh e d' a seomar a labhairt rithe nu chor 'anam. A 'fàgail na seana chompan-aich, ghabh e nis gu h-aoibhneach, mar pheacach bochd, làn aithreachais, ri Criosd mar 'Fhear-saoraidh, agus lean e gu dhiollach air na meadhon-aibh a chleachdadh, uaignidheach 'us follaiseach.

B' e nis togradh a bheatha an creid-imh a gheur-lean e uaireigin a shear-monachadh do chàch. An déigh trì bliadhna a' faotainn foghlum, chaidh e stigh mar mhinistear do 'n Eaglais Shasunnaich, 's a bhliadhna 1777. Bha a cheud sgìreachd ann an Sierr-amachd Leicester, far an do bheannaicheadh a shaothair gu mòr, agus far an d' iompaicheadh, am measg chàich, mac a' mhinistear a bha roimh 's an àite.

Bha an ath sgìreachd aige ann an Sussex aig Lewes. Bha a phàigheadh beag, agus bha a thigh cho truagh gu-n d' fhuiling a shlàinte. Ach b' e a mhiann cha-n e buannachd, ach anaman a chosnadh do Chrìosd." Bha e uair a' tilleadh dhathigh air muin eich o Lunnun, agus thug meairlich ionnsuidh air ann an àite sònraichte. Thubhairt an ceannard ris, "Co thu!" 'us dh' innis e dha. An uair a chual 'e, fhreagair an duine, "Is aithne dhomh sibhse, oir chuala mi sibh a' teagasg aig Lewes," agus a' tionndadh ri càch, thubhairt e, "Leigibh as each an duine nasail so, feasgair maith leibh."

Thug an siataig 'n a cheann, a shàraich e aig Lewes, air a dhòl á sin do Lunnun. Ann an sin shearmon-aich e mar a dh' fhaodadh e, le mor bhuaidh, aig Lothbury, Eaglais Chrìosd, Spitalfields, Long Acre, agus àitibh eile. 'S a bhliadhna 1780, thainig e gu bhì 'n a mhinistear ann an Seapail Eoin ann am Bedford Row, an seapail bu mhò an Lunnun de 'n Eaglais Shasunnaich. 'S a bhliadhna 1781 phòs e neach de 'n choithionail aige an Lewes. 'S an eaglais ud bu mhòr a shaothair, 'a teagasg air amaibh ceithir uairean 's an là. Bha eridhe an t-sluaigh aige, agus bha tlachd mòr aige 'n a shaothair. "Faodaidh mi ràdh" ar's esan ri neach àraidh là, "gu-n deachaidh mo thogail am measg dheòir o laithibh m' òige, oir fhuair mi fuachd 'us mi-chaoimheas ann an tomhas 's na h-uile àite, ach ann an Seapail Eoin."

Mar fhear-teagaisg bha comas mòr aige air aire na h-inntinn a ghlacadh. Le bhì 'deanamh a theagasg freagarrach do shuidheachadh a luchd-éis-deachd, cha do sgithich e riamh iad. Ach b' e "Criosd agus esan air a cheusadh" an ni mòr aige. "Is e Criosd" ar's esan "ordugh mòr Dhe. Cha deanar ni a 's fù gu bràth le meadhon air bith eile ach Criosd air a chur an ceill gu soilleire." Dh' iarr e a ghnàth treòrachadh an Spioraid, ach cha d' rinn sin a shaothair-ulluch-

aidh na 's lugha. “Dh' fhoghlum mi” ars' esan “gun sùil bhi agam ri cuideachadh an Spioraid mar saothraichinn ann am bhì 'deanamh ullachaidh airson mo theagasg, le bhì 'faicinn mar a dh' éirich do dhaoineibh a thog a' mhearachd ud. Chuala mi iad a' labhairt nithean anns nach robh brìgh 's ann bith, fad uair a thim.”

Bha mòran buaidh le a “theagasg 's an tigh” airson an robh gibhte chombarraichte aige. Is ann aig na h-amaibh sin a labhair e nithe sònraichte a tha air an aithris 's an leabhar tha 'g an iomradh. Seallaidh a h-aon diubh: “Thoir àite do 'n h-uile gné eòlais; ach cò an t-eòlas a tha r' a choimeas ri eòlas Chrìosd air a cheusadh.

Caoimhneil, gràdhach b' aithne dha “aoibhneas a dheanamh maille riusan a tha ri aoibhneas, agus bròn maille riusan a tha ri bròn. Dh' fhoghlum a sin 'n a thrioblaid-teaghlaich féin. Aon uair 'us a bhean ro euslan, is e thubhairt e, “Cha-n urrainn mi ach a dhol o earrainn gu earrainn mar a theid an t-eun o ghéig gu géig.

Ghràdhaich e a' chlan, agus ghràdh-aich iad e. Bha e cho caomh, beò, modhail. Mhìnich e creidimh d' a nighinn òig mar so. Bha i a' cluicheadh le griogagan là. “Tha griogagan breagha agad an sin,” ars' esa. “Tha,” ars' ise! “Agus tha thu toilichte leo.” “Tha,” ars' ise. “Mata, tilg 's an teine iad.” Lion a sùilean le deòir. “Dean thusa mar is maith leat” ars' esan, “ach tha fhios agad nach d' iarr mise ort riamh nì a dheanamh ach le sùil ri do mhaith.” A' sealltuinn suas r' a h-athair thilg i 's an teine iad. “Cluinnidh tu mu 'n timchioll fhathast,

ach coma leat an tràth-sa iad. Beagan laithean an deigh sud, thug a h-athair leis bocsa làn griogagan na 's mò, agus nithean bòidheach eile. Ghuil i le aoibhneas 'n uair a chunnaic i iad. “Is leat iad sin, a leinibh” ars' esan, “a chionn 'us gu-n do chreid thu mise, 'n uair a thubhairt mi gu-m b' fhearr dluit an fheadhan a bh' agad a thilgeadh 's an teine. A nis, a ghaoil, cuimhnic fhad 's is beò thu ciod e sin AN CREIDIMH. Cuir an dòchas ceudna á Dia. Creid gach nì a their e 'n a fhocal. Co dhiubh a thuigeas tu e no nach tuig, creid gur e do mhaith tha a ghnàth uaithe.”

'S a bhliadhna 1798 thainig euslainte throm air Mr. Seisil. Chualas e ag ràdh “Ma theid mi am feabhas, searmonaichidh mi na 's fhearr na rinn mi, is e sin bithidh mi na 's iriosail.” Thainig feabhas air, ach bha e cho lag gu-m b' éigin da Lunnun fhàgail airson coimhthional beag air an dùth-aich, aig Chobhan. An so cuideachd lean beannachd mhòr a shaothair. Ach dh' fhàs an anmhuinneachd. 'S a bhliadhna 1807 bhuaill pairilis e, agus an dara uair bliadhna an déigh sin, a dh' fhàg gun chomas idir e. Cheannaich cairdean tigh dha aig Hampstead far an deachaidh e 's a bhliadhna 1810. Cha b' fhad a chaomhnadh e 'n a chor iosal. Air an 10^{mh} là a dh' August, chaidh e stigh d'a fhois.

A leughadair! Smuainich air a' cheist so:—“*Ma tha nì folaichte 's ann bith 's an diadhachd, carson nach faigh-innse eòlas air cho maith rì mo mhàthair? Iarraidh mi e nis o Dhia.*” Dh' iarr—'us fhuair. Carsen nach deanadh tusa mar an ceudna?

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhran so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN T-SAMHRAIDH, 1878.

PEACAIDHEAN UAIGNEACH.

Tha féin-fhìreantachd ag éiridh ann an ceum o uabhar, ach gu h-àraidh o aineolas air lagh Dhé. Is ann a chionn nach aithne do dhaoibh ni air bith, no ro bheag mu lagh Dhé, a tha iad a' meas gu h-amaideach gu bheil iad fireanta. Nam b' aithne dhoibh spioradalachd mhòr, agus ard-cheartas an lagha, blùtheadh beachdan eile aca. Bitheadh aithne aca aon nair air cho gear 's a bhuineas an lagh ri 'n smuaintibh, cia mar a ghabhas e

gnothuch ri gach gluasad inntinn a th'aig an duine, agus cha-n 'eil creutair ann an cruitheachd Dhé a ghabhadh air a mheas gu bheil e féin fireanta an lorg cho naomh 's a tha a dheanadais agus a smuaintean.

Ach tha mi a nis 'dol a chomharrachadh daoine aig a bheil peacaidhean air am bheil iad féin fiosrach, ged nach aithne do dhaoibh eile iad. Is tric a thiomdaidh sinn clach ann an eaglais aideachail Dhé, agus is gorm, ùr, a bha

samhladh na diadhachd, mar am fear, a fias timchioll oirre, ach b' namhas leinn, an uair a chunnaic sinn nach robh fodha ach gach gné bheathaichean snaigeach, a bha 'n an gràin leinn, agus leis an fhuath a bh' againn do 'n cheilg a bh' ann, 's ann a ghlaodh sinn, "Is breugach gach duine air bith; cha-n 'eil ann 's an urrainn sinn earbsa air bith a chur." Cha-n 'eil so fìor mu na h-uile neach; ach is leòr na tha sinn a' faicinn de mhìdhilseachd ar comh-chreutairean gu bhì 'g ar toirt gu dìneas a bhì againn air daoineibh, a chionn gur urrainn iad na h-nìread a ghabhail orra, agus iad a bhì gun treibhdhìreas ann a dheanamh. Ribhse a 's urrainn peacadh a dheanamh gu h-uaigneach agus aìdeachadh a dheanamh cuideachd; ribhse, dhaoine, a dhùineas na dorsan agus a ghniomhaicheas peacadh ann an uaigneas; ribhse labraidh mì.

I. 'S a cheud àite, AMAIDEAS peacaidhean uaigneach.

A chealgair, is maiseach thu ri amlàrc ort; do ghiùlan o 'n leth mach dìreach, gràdhach, falaidh, caoimheil, agus mar a bhuineadh do Chrìosduidh; ach tha peacadh agad nach fhaca sùil duine fhathasd. Theagamh gur e misge uaigneach. Càinidh tu am misgear, 'n uair a chì thu e gun chomas nan cos air an t-sràid; ach is urrainn tu fhéin an nì ceudna a bhì agad gu h-naigheach. Faodaidh e bhì gur e miann, no peacadh eile a th' ann; cha-n 'eil ormsa 'bhì 'g a iomradh an so. Ach, a chealgair, tha sinn ag ràdh riut, is amadan thu, 'n uair a bheir thu àite do pheacadh uaigneach, agus is amadan thu a thaobh so, nach 'eil e 'n a pheacadh uaigneach; *tha e aithnichte* agus foillsichear aon là e; theagamh, 'an ùine aithghearr. Cha-n 'eil do pheacadh uaigneach; chunnaic sùil Dhé e; pheacaich thu 'n a fhianuis; dhùin thu an doras, tharruing thu sgàile air an t-solus, dhruid thu sùil na gréine a mach, ach tha sùil Dhé faighinn slighe troimh dhorchadas. Cha-n fhaodar nì a cheiltinn air Dia. Tha an saoghal mar a tha an sgeap

gloine 's am faicear seilleanan corr uaire; chì sinn gach earrainn de 'n obair aca. Is ann mar sin a dh' amhairceas Dia sios, agus a chì e na h-uile nì. Fhìr-mionnan! Cha mhòr neach as an do ghabh thu sgàth a chuala do mhionnan; ach chuala Dia e. Oh! thusa tha 'caitheamh beatha neoghloine, agus gidheadh 'tha 'n ad mharsanta ainmeil aig an t-saoghal, air dheadh chliù aig daoineibh, tha d' euceartan nìle aithnichte, sgrìobhta ann an leabhar Dhé. Tha leabhar-cuimhne aige do 'd pheacaidhean uile; agus cìod i a' bharail 'bhitheas agad 's an là ud, 'n uair a leughas Dia aìsde eachdraidh do chleachdaimh uaignich, agus a chluinneas daoine agus ainglean e?

II. TRUAIGH nam peacaidhean uaigneach.

De na h-uile peacach, is e am fear a 's truaighe am fear a nì aìdeachadh air an diadhachd, agus gidheadh a tha 'caitheamh a bheatha 's a' pheacadh. An duine a tha follaiseach 'n a ucoir, a ghabhas a ghloine 'n a laimh agus a their "Tha mise 'n am mhisgear, agus cha-n 'eil nàire orm as," bithidh e truagh thar innseadh 's an t-siorruidheachd, ach tha beagan toilintinn feolmhoir aige an so. An duine a mhalluicheas agus a mhionnaicheas, agus a their "Is e so mo chleachdadh, is fear anacaint mi," agus a dh' aidicheas e, tha aige co dhiubh gnè thlachd air chor-eigin; ach an duine a choisicheas le seirbhiseach Dhé, a tha ann an dàimh ri eaglais Dhé, a tha 'glnasad am fianuis pobuill Dhé, agus ann an comunn riu, 's a tha rìs beò 's a' pheacadh, cia eò truagh 's a tha a chor! Là de na th' ann, tha fìor nàdur an duine air a dheanamh follaiseach; tha e an sin gu seòlta air a chur gu sud fhòlach a rìs; ach an ath là tha rud eile a' briseadh a mach, agus tha e mar sin fo eagal an còmhnuidh a cur breige ri bréig, chum coslas na fìrinn a chur air a' bhreig mu dheireadh a rium e, 'us a' cur mealladh ri mealladh chum e fhéin a dhìon. Is urrainn mì giùlan leis an duine a tha follaiseach 's an

eucoir a th' aig, agus nach 'eil ag aideachadh a' chaochlaidh, ach am fear a dh' aideachas, 's a bhruidhneas, 's a ghabhas air gu mòr, 's a ni ùrnuidh, agus gidheadh a tha beò 's a pheacadh cha-n 'eil giùlan agam leis. Bi air do chaithris roimh an aideachaidh a tha mar chéire nach giùlan teas na gréine; bi air do chaithris an aghaidh caitheamb-beatha a dh' iarras da aghaidh a bhí air mu 's urrainn da tighinn tromhe; an rud a bhitheas tu, bi ann. Ma 's e do rùn seirbhis a dheanamh do Shatan na gabh ort bhí 'n ad sheirbhiseach aig Dia; agus mu 's maith leat seirbhis a dheanamh do Dhia, dean le 'd uile chridhe e.

Is cruaidh an ni do 'n duine beatha na ceilge, oir 's e th' ann aon neach a' mealladh agus mòran 'g a fheitheamh; agus gun teagamh is ceaird through i, a bheir leatha mu dheireadh, 'n uair a ruigeas i airde, briseadh ro mhaslach.

III. Ach a nis, a ris, CIONTA, CIONTA mòr a pheacaidh uaignich.

Nis, Eoin, cha-n 'eil thu a' meas gu bheil peacadh air bith ann an ni mar fhaicear le daoinibh e, am bheil? Is mòr am peacadh leat rud a ghoid o do mhaighistir ma 's e 'us gum faighear aithne air—ach mur fhaighear—cha-n 'eil cron idir ann. Agus, thusa, a dhuine-uasail, tha thu a' meas gur peacadh mòr duine a mhealladh ann an gnothuch marsantachd, ma gheibhear a mach e—ach mur fhaighear—cha-n eucoir a th' ann; “na abair focal mu dheighinn, is e gnothuch ceannachd a bh' ann; cha-n fhaodar buntuinn ri 'leithid sin; cuir nach fhaighear a mach, carson a gheibhteadh coire dhoibh?” Tha am peacadh aig mòran dìreach a réir 'us mar gheibh càch aithne air.

Nis, is e mo bhairise gur e am peacadh uaigneach am peacadh a 's miosa uile, a chionn gu bheil e a' nochdadh gu bheil àicheadh air bith Dhé ann an cridhe an duine a chuireas 'an gnìomh e. Their thu, cìamar. Tha a thaobh ged dh' fhaodas e aideachadh a bhí aige, tha mise ag ràdh gu bheil e e 'n a fhear-àicheadh air bith Dhé 'n a chleachdadh, ma tha e 'deanamh

aideachaidh bhreagha 'am fianuis dhaoine, agus a ris a' peacadhadh ann an uaigneach. Bu mhaith leam na 'm b' urrainn mi toirt air na h-uile duine amharc air fhéin, agus a pheacadh uaigneach fhiosrachadh. So, fhir-leughaidh, ciod e? Thoir chum an t-soluis e, theagamh gu-m bàsaich e an sin. Innis do 'd choguis ciod e. Amhaire air, aidich e am fianuis Dhé. Ach gabh aithne air so—gur cionta do chionta co dhiubh gheibhear a mach e no nach fhaigh, agus ma tha eadar-dhealachadh ann gur e am peacadh uaigneach a 's miosa.

IV. Faic ris CUNNART a' pheacaidh uaignich. Is e an cunnart a th' ann nach urrainn duine peacadh beag a dheanamh ann an uaigneach gun e bhí 'briseadh a mach ann am peacadh follaiseach 'an uine ghoirid. Cha-n urrainn thu crìoch chur roimh 'u pheacadh, ged a shaoileas tu gur urrainn. Cho ciunteach 's a chuireas tu aon chlach air an dùn an diugh, cuiridh tu te eile ann am maireach, gus an tig an dùn beag le cuid 'us cuid gu bhí 'n a charn mòr. Cha chuirear srian 's a pheacadh chum a chasgadh. Their thu, “Gabhaidh mi beagan dibhe air uairibh, cha ghabh mi a' mhisge ach ainnig. Cha-n fhaic neach air bith mi; theid mi a chodal air ball.” Is ann bhitheas a' mhisg ort air na sràidibh a dh' aithghearr. Their thu, “Cha-n 'eil mi 'dol a leughadh ach aon leabhar faoin; folaichidh mi e ma thig neach air bith stigh.” Bithidh e follaiseach agad fhathasd. Their thu, “Cha teid mi 'measg na cuideachd ud ach corr uaire.” Theid thu fhathasd ann na h-uile là, 'us gheibh i leithid a bhuaidh ort, nach urrainn thu fuireach as. Rìs, feuchaidh tu ri do thogradh uaigneach fhòlach, ach cha-n urrainn thu; brisidh e mach ort. An duine a tha 'g a thoirt fhein gu h-uaigneach do 'n pheacadh, thig a bhathais le cuid 'us cuid gu bhí 'n a umha. A cheud uair a pheacaich e, sheas am follus air a ghruaidh r' a chuimhneachadh air; an ath uair, cha robh am follus ann, ach crith beag; an

treas nair, bhà sealladh an fhein-dhùitidh air, ach gun chrith 's am bith; an ath nair, bhà am peacadh n' a bu mhò, agus le cuid 'us cuid thàinig e gu bhì dòn an aghaidh Dhé. Theid daoine na 's doimhne 'us na 's doimhne 's an encoir.

Ach tha àireamh de fhìor Chrìosd-nidhibh a tha 'cur peacaidh uaignich 'an guiomh. Their iad gur e peacadh beag a th' ann, agus caomhnaidh iad e. Bitheamaid air ur faicill an aghaidh peacaidhean beaga. Bheir peacadh beag, mar chlach bheag anns a bhroig, air fear-turuis gun coisich e gle mhall do fhlaithneas. Leigidh peacaidhean beaga, mar mhearlaich beaga, peacaidhean mòra stigh air an dorus. Cha-n fhaod sinn àite a thoirt do luchd-brathaidh; is e th' ann ceannaire an aghaidh Rìgh nèimh.

V. Agus a nis, tha mi 'dol a thagradh gu dìchiollach ri cuid agaibh, a chaidh a bhioradh le Dia ann 'ur coguisibh. Thàinig mi gu guidheadh oirbh, ma dh' fhaodas e bhì, eadhon le deuraibh, gun leig sibh 'ur peacaidhean uaigneach chibh. Tha aon neach agam an so airson am bheil mi a' moladh Dhé; ged nach aithne dhomh an duine, tha gradh agam dha. Cha mhòr nach 'eil e air éigneachadh chum bhì'n a Chrìosdnidh; tha e eadar da bhàrail; is e a rùn seirbhis a dheanamh do Dhia, tha e a' strì am peacadh a leigeadh dheth, ach tha e 'g a fhaotainn cruaidh, agus cha n 'eil fhios aig fhathasd ciod e 'ni e. Tha mi a' labhairt ris le gràdh mòr; a charaid, an lean thu ris a pheacadh agus thu 'dol a dh' ifrinn leis, no an tréig thu e, chum thu 'dhol do fhlaith-canas? Is i so a' cheisd. "Ma 's e Dia a 's Dia ann dean seirbhis da, ach

ma 's e Baal dean seirbhis dhasan." Ach a nis, roghnaich dhuit fhéin gu cùramach, agus gun tugadh Dia cabhar dhuit chum a dheanamh! Na abair gun dean thu e gun an cosgus a chunntadh; cuimhnich gu bheil do mhiann r' a chur uait, do thoilinntinn r' a chlaoidheadh! An urrainn thu a dheanamh air sgàth Chrìosd? A pheacaich, cha chaidh thu gu bràth an roghainn ud, ma ni Dia thu comasach air a dheanamh.

Oh! 'n nair a thig am peacach an làthair Dhé mu dheireadh, an labhair e mar a ni e nis? Ni Dia follaiseach a pheacadh uaigneach; cha-n abair am peacach an sin, "A Thighearna, dh' fhairich mi mo pheacadh uaigneach cho milis, nach b' urrainn mi a thréigsinn." Bithidh atharrachadh ann an sin, a réir mo bheachd sa.

A pheacaich uaignich, ciod e thig dhìot an sin? Rach á so le aghaidh gun fholach, ceasnaich thu féin, lùb do ghlùn, guil, dean ùrnuidh. Gun tugadh Dia gràs dhuit chum ereidsinn! A braithe, mu 's sguir mi, their mi na focail do 'n d' fhuair euid coire—is e th' ann nis, *pilleadh* no *milleadh*. Gu dùrachdach, an lathair Dhé tha mi 'g a ràdh, mur e firinn Dhé e feumaidh mise freagairt air a shon aig an là mhòr. Oh, gum beanadh Dia ri 'r cridhe, agus gun tugadh e d' a iomsuidh féin sibh! Oir is mòr an ni am bàs, is uamhasach an ni dìteadh, is eagalach an ni bhì mach á Crìosd, is ro oillteil an ni bhì marbh 's a pheacadh. Gun tugadh Dia sibh gu na nithean sin fhaicinn mar a tha iad, agus gun tearnadh e sibh air sgàth a thròcair?

Rev. C. H. Spurgeon.

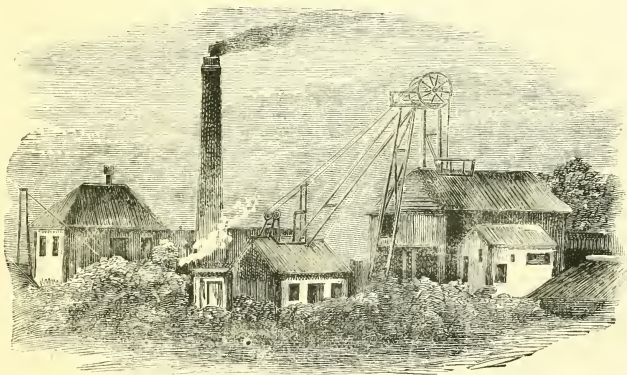
Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITORY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS AN FHOGHAIR, 1878.

AN SGIORRADH AIG MEIN-GHUAIL "HAYDOCK."

"O a thalamh, a thalamh, a thalamh !
éisd ri focal an Tighearna." (Ier.
xxii. 29.) Cia gràdhach 'us cia fada
's a tha Dia a' guidheadh dhiinne bhi
réidh ris, le tagradh foighidneach
'fhocail, agus le rabhaidhean uamhas-
ach a fhreasdail! Tha na rabhaidhean
ud ro lionmhor o chionn ghoirid. Le
call na luinge Eurydice, call na luinge-
chogaidh Gearmailtich, an losgadh
aig Blantyre, agus o chionn beagan
sheachduinean, an sgiorradh uamhas-

ach aig Haydock, bha na cendan ann
am priobadh na sùla air an cur gu bàs.
Am bi na rabhaidhean ud gun toradh?

Beagan an deigh aon uair deug air
Dehaoine, an 7^{mh} là de Iuin, bha losgadh
cagallach ann am mèin aig Haydock,
mu sheachd mìle o Wigan ann an
Lancashire. Is e b' ainm air a' mhèin-
ghuail na "Wood Pits" air do dhà
mhèin a bhi ann fo ainmean Ravenshead
agus Florida. Tha am "Florida" mu
700 troidh a dhoimhne, agus tha slighe

air a cladhachadh eadar i agus a' mhèin eile. Fhuair eadh air an là ud 251 dhaoine agus ghillean anns a' mhèin. Began an deigh aon uair deug thainig Mr. Eoin Turton, a bha 'n a fhear-riaghlaidh air a mhèin, suas air dha suil a thoirt air an obair. Bha e 'coiseachd air falbh asdar beag o bheul na mèine, 'n uair a "chrith an talamb fad mìle mu 'n cuairt, mar gu-m' bitheadh crith-thalmhainn ann." Dh' innis an duslach 'us an cò a dh' éirich o bheul na mèine ciod a thachair. Chuir Mr. Turton air ball daoine a dh' iarraidh cabhair, agus an ceann chùig mionaidean, aig cumart a bheatha, bha e ris sios anns a' mhèin.

A' gabhail air adhart mar a dh' fhaodadh e a dheanamh air feadh na h-oibre, fhuair e cuid de na daoineibh leth-thachda 'n an luidhe air an aghaidbean. Thionndaidh e iad sin air an druim airson anail fhaighim, agus chuidich e feadhain eile a dh' ionnsuidh na h-àilidh. Shaor e iomadh beatha mar sud. Thainig daoine eile nis 'g a chuideachadh agus shir iad air an adhart. Bu duilich agus bu mbuladach an obair. Bha mullach na mèine air tuiteam an iomadh àite, a tachdadh na slighe agus, bha eiosaichean each, agus soithichean mòra 'n an clàran 'n an luidhe timchioll. Nis rainig iad dùn de na marbh. Bha aon chorp air a dheanamh 'n a mhìrean, bha cuid diubh gun cheann, agus àireamh mhòr air an lotadh 'us air an reubadh gu goirt. Bha a' mhòr chuid aca 'n am meall gun dealbh. Bha a h-aon diubh lom-nòchd air do 'endach bhì air a losgadh dbeth. Bha cuid eile dhiubh air an losgadh 'us air am fàgail dubh leis an lasairh. Chuireadh na cuirp le ticead orra air aon taobh an rathaid mar a fhuair eadh iad. O sin thugadh iad gu "sùil na mèine," agus o sin gu nachdar na talmhainn. Là an déigh latha, lean iad air na cuirp 'iarraidh agus bu bhrònach an obair i. Gus an àm so fhuair eadh mu chend diubh agus tha daoine a' meas gu bheil mu cheud eile 's a mhèin. Is e th' ann am

mòran de na cuirp a fhuair eadh, cuirp dhaoine òga 'n an lùn neart. B' e aon dhiubh Tearlach Mac Glinne gille mu shé bliadhna deug a dh' aois. Cha b' urrainn 'athair a bha fada dall aithneachadh, ach air bròg a bh' air agus mire leathrach an crochadh rithe a chuir an seann duine oirre beagan ùine roimhe sud. Ann an aon teaghlach bha an duine, dithis mhae, da chliamhuinn, agus brathar athar air am marbh-adh, agus tha trì de na cuirp nach d' fhuair eadh fhathast.

Dhiubhsan a theàrnadh beò, ach a bha ann an cumart bàis leis a cheò-mùchaidh, bha cuid air an saoradh le Mr. Turton. Tha neach dhiubh ag ràdh, an déigh an losgaidh gu-n robh esan a' smògran fad leth-naire agus gu-n d' rainig e air beul na mèine an uair a thuit e sios air an làr. Dà mhionaid eile agus bu duine marbh e a réir a bheachd fhéin. Tha gualad-air eile ann a shaoradh, air am bheil Edward Edwards, ag ràdh an uair a loisg a mhèin gu-n robh esan mar bu ghnàth leis ag iarraidh beannachd air a bhiadh. Thubhairt e rìusan a bha dlù dha, "A ghillean, is e th' ann an so losgadh!" Thug iad an sin uile oidheirp air a' bheul a ruighim troimh n' cheò-mùchaidh. Air an rathad fhuair iad duine 'n a luidhe, a tharruing iad leò, agus theàrnadh beò e. A faotainn air adhart mar so, eadar dòchas 'us eudochas, tha an duine so ag innseadh gu-n robh iad ag ùrnuidh fad na slighe airson cabhar o Dhia. "Cha chuala mi riamh," ars' esan, "a leithid a dh' atbeuingean."

Bha aon neach ann a theàruinn gu h-iongantach. Dh' aithnich Mrs. Redford àraidh corp marbh gille bha an sin mar chorp a mic, Eoin Redford. Bha a fear 'us a mac 'bu shine anns a' mhèin aig àm an losgaidh, ach fhuair eadh a mach beò iad. Chaidh fear eile de na mic 's a' chliabh air a' mhàduinn sin gu dol sios, 'n uair a chuimhnich e gu-n d' fhàg e a shoitheach tì as a dhéigh, agus thil e 'g a iarraidh. Air dha pilltim, cha do leigeadh leis dol sios, agus thearuinn e.

Bha an ceò-guail 'n a aobhar mar a b' àbhaist air an sgiorradh goirt so, ach a thaobh mar a bheothaicheadh e cha-n 'eil fios cinnteach. Tha fear de na daoine a mhair beò ag ràdh nach robh fudar air a chleachdadh 's a mhèin far an do loisg an ceò, agus nach fhaic esan ciannar a b' urrainn a h-aon de na "lochranaihbh-sàbhailt" a bhì fosgailte. Is e a bharrail uime sin gur ann troimh sgoltadh beag ann an comhdach aon de na lochranaihbh a rainig teine air a cheò.

Annas a' "sgrios obann" so tha daoine a' meas gu-n robh dà cheud dhaoine air am milleadh de 'n robh 93 'n an daoine pòsda. Tha combhulangas mòr le bantraichean agus cloinn nan daoine ud, agus tha airgid 'g a thionn dhoibh. Tha aon chridhe 's an rioghachd a tha a ghnàth an combhulangas ri 'n leithid. Is e sin cridhe na Banrigh gràdhachichte againn. O chionn àireimh bhliadhnaichan chuir i fios mar so, aig a leithid a dh' àm, "Gu-n robh combhulangas mòr aice le bantraichean agus mathraichean bochda, agus gu-n d' fhoghlum i o na dh' fhuiling i fhéin an tuilleadh truais 'bhi aice rìusan," a' tairgseadh cuideachaidh dhoibh aig an àm cheudna. An uair a chuala i mu Haydock, chuir i fios air an doigh cheudna. Is maith a dh' fhaodadh an caoimheas ud àite blàth a thoirt dith ann an cridheachan a pobuill, cha-n ann a mhair mar Bhanrigh ach mar bhean agus bhantrach, a dh' fhoghlum am meadhon a bròin féin, "a bhì 'deanamh bròin maille rìusan a tha ri bròin."

Dhiubhsan a mharbhadh bha mòran a bhàsaich aig àm an losgaidh. Ach bha mòran mar an ceudna a dh' fhan beò tacan truagh gus an do mhilleadh iad leis a "cheò-muchaidh" uamhasach, a bha fhios aca a bheireadh leis am bàs. Ach cha robh an sin ach bàs a' chuirp, a tha 'feitheamh air an uile bheò. Nach gabh sinne beachd air slochd na 's eagallaiche—an slochd mu 'n d' thubhairt an Salmadair, "Na druicheadh an slochd a bheul orm," (Salm lxi. 15;) agus mu 'n do sheinn

e, "Agus thug e nìos á slochd uamhainn mi." (Salm xl. 2.)

Is e sin slochd a' pheacaidh. Is e an staid anns am bheil sinn air ar breith, agus anns an teid sinn na 's doimhne o là gu là, ma tha sinn mach á Criosd.

Tha sinn fada sìos ann an *cionta*.—Tha sinn "a thaobh naduir 'n ar clann feirge eadhon mar chàch." (Eph. ii. 3.) "Oir a mbeud 's a tha de oibrìbh an lagha, tha iad fo mhallachadh: oir tha e sgrìobhta, Is malluichte gach neach nach buanaich anns na h-uile nìthibh a tha sgrìobhta ann an leabhar an lagha chum an deanamh." (Gal. iii. 10.) "An ti nach 'eil a' creidsinn anns a' Mhac, cha-n fhaic e beatha; ach tha fearg Dhé a' gabhail còmhnuidh air." An lorg peacaidh, tha "fearg Dhé 'tighinn air clann na h-easumhlachd." (Col. iii. 6.) "Is e tuarasdal a' pheacaidh am bàs," (Rom. vi. 23.)—cha-n e mhàin bàs a' chuirp ach bàs an anama: peanas "le léirsgrios sìorruidh o làthaireachd an Tighearna, agus o ghòir a chumhachd." (2 Tes. i. 9.)

Agus tha sinn fad sìos an *truaillich-eachd*.—"Tha an inntinn fheòlmhor 'n a naimhdeas an aghaidh Dhé." (Rom. viii. 7.) Tha ar cridheachan "lànshuidhichte air ole a dheanamh." (Eccl. viii. 11.) "An ni sin a tha air a bhreith o 'n fheoil, is feoil e." (Eoin iii. 6.) Tha e cho nadurrach do dhùine gun ghràs peacachd 's a tha e do 'n ehlach tuiteam sìos. Tha freumh an uile uile 'n a' ebridhe. Tha Dia ag innseadh dhuinn gu bheil e "do-leigheas." (Jer. xvii. 9.) Agus gleidhidh na freumhan sin neart, gus am bhì cleachdadh a' *pheacaidh*, agus gu h-àraidh peacadh a bhì beò gun Dia 's an t-saoghal, air tighinn gu leithid a chumhachd a bhì aige air, nach 'eil na 's mò a chomas aige air e fhéin thoirt as na bh' aig na daoimibh anns a' mhèin air iad fhéin a theàrnadh o'n bhàs. O'n doimhne so de thruaillicheachd is éigin gu-n saorar an duine ma tha e gu bhì air a theàrnadh. "Mur beirear duine rìs, cha-n fhaod e rioghachd Dhé fhaicinn." (Eoin iii. 3.)

As an t-slochd so is urrainn Crìosd, agus Crìosd a mhàin ar teàrnadh. Saoraidh esan o chionta. Choimhliòn e an lagh airson a' pheacaich agus ghiùlain e a' mhallachd a chum sìos e mar phrìosanach a réir lagha. “Rinneadh e 'n a pheacadh air ar sonne do nach b' aithne peacadh, chum 'us gu-m bitheadh sinne 'n ar fireantachd Dhé annsan.” (2 Cor. v. 21.) Saoraidh e o thruaillidheachd. Troimh-san thig an Spiorad Naomb a nuas, ag atharrachadh a' chridhe, agus ag athnuadhachadh an duine gu h-ìomlan a réir ionmhaidh Dhé; air achd agus, “ma tha duine air bith an Crìosd gur crentair nuadh e.”

A cho-pheacaich! Tha Iosa cha-n e mhàin comasach ach a' feitheamh ri do theàrnadh. Tha e ag ràdh “Seall riumsa.” Tha e a' sìneadh mach a làimh; tha e a' leigeadh sìos a chorda gràidh chum gu-n dean thusa greim orra, agus gu-m bi thusa air do thog-aìl suas; is e sin a gheallaidhean mìlis, 'leithid 'us “Glanaidh fuil Iosa Crìosd o na h-uile peacadh;” “Thigibh do' m ionnsuidh agus bheir mise suaimhneas dhuibh.”

A leughadair, am bheil thu fhathast ann ad pheacaidhean? Am bheil thu 's an t-slochd mu 'n do labhair sinn? Ma tha na nithean sin fìor, agus ma leanas tu mar a tha thu cìomar théid thu as? Faodaidh tu aideachadh follaiseach a bhi agad; faodaidh tu cinneachadh 's a bhi fo mheas 's an t-saoghal; faodaidh tu bhi onorach, dìchiollach, frinn-each, agus stuaim agus caoimhneil. Cìod e sin, ma tha thu fhathast 's an t-slochd? O a bhràthar, a phìuthair, smuainich ort fhéin! Is truagh a bhi

's an t-slochd, ach is e a 's truaighe bhi 'n ad chodal 's an t-slochd,—gun smnain, gun chùram mu thruaighe no cunnart.

A leughadair, thoir au aire do na their sinn a nis. Cha d' iarr na daoine bochda bha 's a' mhèin aon oidheirp chum bàsachadh. Theagamh gu-n robh iad ag obair; no a' codal; no gu-n robh iad mear; faodaidh bhi doilich. Cha tug iad oidheirp; *dìreach mar a bha iad, thàinig an lasair loisgeach, agus mhilleadh iad.* Is ann mar sin tha e leatsa. Ma tha thu ann an slochd a' pheacaidh cha ruig thu leas spairn a dheanamh chum dol a dhìth. Feumaidh tu bhi air d' atharrachadh chum bhi air do theàrnadh. ACH CHA-N IARR THU ATHARRACHADH CHUM DOL A DHITH. Cha-n 'eil uait ach leant-ninn air adhart le 'd dhiomhanas, do chodal, do bhruadaran, gus an tig am Bàs, mar a dh' fhaodas e uair 's am bith; agus an sin, *dìreach mar a tha thu*, druididh an slochd, mu-n d' fhuair thu aon rabhadh caoimhneil eile, stigh 'n a chum thu gu bràth. Oh, gu-n robh sibh glie,—gu-n tuigeadh sibh so.

A leughadair, a shaoradh as an t-slochd, smuainich orrasan a tha ion-mhuinn leat a tha ann fhathast. Cìod e a shaoileadh daoine de mhnathan agus cloinn nam meinearan bochd 'ud, 'n an robh iad mear agus neochùram-ach, 'n uair a bha iad fhathast gun fhios co dhiubh bha an cairdean beò no marbh? Agus an urrainn thusa, a Chrìosduidh, a bhi gun smuain no cùram, ma tha athair, no màthair, no fear-pòsda, no bean, no mac, no nighean, no caraid ionmhuinn, fhathast domhainn sìos ann an slochd a' pheacaidh?

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhnan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN FHOGHAIR, 1878.

CIOD E RIS?

“An éigin domh dealachadh rin sin uile?”

Faic taobh-duill. 3.

O CHEANN iomadh bliadhna, chuir duine òg comhairle ri seana Chrìosduidh a thaobh mar a chaitheadh e a là. “Tha mi ’cur romham,” ars’ an t-òganach, “a bhi ’n am fhear-lagha, agus mi féin ullachadh le ruighinn air làn fhoghlum ’s an lagh.” “Agus ciod e ris?” ars’ an caraid. “Tha mi ’cur romham éiridh àrd anns a’ ghairm, agus tighinn gu bhi a’meil innte, ma ’s urrainn mi.” “Agus ciod e ris?” ars’ a charaid fhathast. “Tha

mi ’cur romham pòsadh, agus mo là a chaitheadh ann am meadhon mo theaghlach gu sona.” “Agus ciod e ris?” ars’ a charaid. “Tha mi ’cur romham àite maith fhaighinn an coimheangal ris an lagh a phraigheas mi airson mo shaothar, agus cliù a chosnadh a theid sios a dh’ ionnsuidh nan ginealach a tha gu tighinn.” “Agus ciod e ris?” ars’ a charaid aon uair eile. “Tha mi ’cur romham an uair a thig an aois mo shaothair

a leigeadh dhìom, agus sìth agus suaimhneas a mhealltuinn ann an deireadh mo latha.” “Agus cìod e ris?” ars’ a charaid fhathast. “Gun teagamh is éigin domb bàsachadh mu dheireadh.” “Agus cìod e ris?” ars’ a charaid.

Stad e, a’ meadhrachadh ’n uair a chual’ e a’ cheist. Thug e freagradh dhì roimhe gun agadh no moille. A nis cha robh e cho furasda freagradh ’thoirt di. Dh’ éirich a’ chrìoch mhòr air taobh thall na h-uaigne air nach do smuainich e riamh, le ’uile chudthrom, am fianuis iuntinn an duine oige—là mòr a’ bhreitheanais—flaith-eanas sìorruidh,—frionn shìorruidh—na fireana a’ sìor ’dol na ’s beannaichte gach là, agus na h-aingidh ’dol na ’s truaighe. Chunnaic e an ni nach fhac e riamh roimhe, gu bheil “Cìod e ris?” ann, a tha ’dol thar na h-uile ni aim-sireil ann an cudthrom, agus nach fhaod a bhì air a dhearmad air sgàth nithe faicsinneach, falamb, a dh’ fhaodas aire an amadain thruaighe a ghlacadh. Chunnaic e gu-n robh e ’cur roimhe beatha through a chaitheamh, eadhon ged a ruigeadh e air sin uile a bha e a’ miannachadh, oir tha robh ni aig ’s an amharc air am faodadh anam neobhàsmhor beachdachadh le tlachd—beatha do ’m bu chrìoch bàs sìorruidh; agus rùnaich e air an uair a bheatha a chaitheamh air dhoigh eile, agus crìoch na ’s airde a chur roimhe—a bhì beò airson Dhia agus ghloire—firinn Dhé a ghabhail, agus soisgeul Chrìosd a chreidsinn—a bhì ’n a Chrìosduidh, cha-n ann an ainm a mhàin, ach ann am firinn. Bha an “Cìod e ris?” a chathaicheadh air le ’leithid a dhùrachd le a charaid dìleas, air a dheanamh ’n a mbeadhon air a tharruing a dh’ ionnsuidh Chrìosd, agus a dheanamh comasach air dealachadh ri toilintinn agus truailidh-eachd an t-saoghail trid eòlas air an Tighearn’ Iosa.

Nach ’eil mòran ann, gu h-àraidh am measg na h-òige, a tha a’ rùnachadh dhoibh féin, mar a riun an duine òg so, gu-m bì iad sona o so a nach?—ach

’s an t-saoghal a mhàin; nach smuainich gur i a’ chrìoch an uaigne; nach smuainich air a’ bhròn an taobh thall de ’n uaigne gus an treòraich e, agus air an do labhradh a thaobh an duine shaoibhir anns a’ chosamhlachd a chleachd Chrìosd, gu-n do “thog e suas a shùilean, air dha bhì ann am piant-aibh?” Tha iad a’ cur romha féin am beatha a chaitheamh gun sùil a thoirt air an crìch dheireannaich, aig nach ’eil spéis do chor an anama neobhàsmhoir, nach aidich Dia, ’us nach iarr a thoileachadh.

Tha agad an so duine òg làn de bhruadaraibh na h-òige, a’ sealltuim airson onoir agus cliù, socair agus sonais. Is iomadh sealladh aoibhinn a th’ aige. Is e an saoghal a mhàin a chuibhrionn. Is coma leis na h-uile ni ach e. Chum ruighinn air, reicidh e ’anam. A dhuine oige, “Cìod e ris?”

Tha agad an so boirionnach òg, ’n a cuspar gràidh an tigh a h-athar, a ’dol nis am measg an t-saoghail agus a toiseachadh air buaidh an t-saoghail air a cridhe gun eòlas a thuigsinn. Faodaidh cridhe blàth bhì aice, ged a tha i cutrom, dìomhan. Ach tha gràdh aice do fhasan agus do thoilintinn an t-saoghail, agus cha-n ’eil uaithe ach an sonas truagh a bheir e seachad. Mu shaoghal eile cha-n aithne dhì. A nighean oige, “Cìod e ris?”

Tha agad an so duine a’ toiseachadh air gnothuichibh na beatha tha làthair, agus, mar a tha, làn de ’n cùram. A bhì fo mheas ’s an t-saoghal; a bhì sauibhir; e fhéin a shuidheachadh ’s an t-saoghal air dhoigh agus gu-m bì socair aig an deigh so, is e sin a tha uaithe, agus is ann air a thòir a tha e, gun mheas air ni na ’s airde agus na ’s mò. A dhuine ri reic ’us ceannach, “Cìod e ris?”

Tha agad an so duine nach ’eil a’ togradh nithe mòra, ach is e an saoghal a mhàin tha uaithe. Cha-n ’eil ni uaithe ach gu-m faigheadh e na dh’ fhoghnadh do ’uireasbhuidh agus uireasbhuidh a theaghlach, de chuid an t-saoghail. Cha-n ’eil e ag

iarraidh ni na 's mò, agus cha-n 'eil a mhiann ag éiridh na 's airde, na gu-m faigheadh e biadh 'us eudach, agus nithe eile na beatha so. A dhuine shocraich an t-saoghail, "Ciod e ris?"

Tha agad an so spiocair a' gràdhachadh a chuid òir, s a' deanamh iodhoil d'heith. Tha e 'g a charnadh suas; cuiridh e mach e; is e a mhiann a chur am meud. Tha 'iuntinn làn de dh' aon ni, a bhi 'cruinneachadh oir 'us airgid, gun chuimhne air gu bheil saobhbreas an t-saoghail neo-chinnteach, agus gun sgriosar e fadheoidh. Fhir an airgid, "Ciod e ris?"

Tha agad an so duine ag iarraidh toilintinn an t-saoghail, a' leantuinn cleachdaidhean 'us cluiche gun mhaith. Ni e gàire ris na h-uile ni cudthromach, agus caithidh e a là 'n a dhuine faoin. Is e is aon chrioch dha a bhi faotainn air a shon fhéin na h-uile toilintinn, cia b' e cho aingidh, salach, truailidh 's a tha iad, a 's urrainn am peacadh a thoirt da. Fhir-iarraidh thoilintinne feòlmhora, "Ciod e ris?"

Tha agad an so foghlumaiche eudmhor, ag iarraidh le dùrachd solus d' a iuntinn. Is mòr a shaothair chum eòlas fhaighinn, ach is e eòlas air nithibh an t-saoghail a mhàin tha uaithe. Cha-n 'eil meas aige air eòlas spioradail. Fhoghlumaiche, "Ciod e ris?"

Tha agad an so fear le dealbh na diadhachd, a' giùlan coslais o' n leth mach, agus a' deanamh aideachadh fùghail na 's leòr air Crìosd. Fhad 's a tha ainm aige a bhi beò tha e marbh de rìreadh, gun aithne aige air beatha agus cumhachd na diadhachd 'n a chridhe, a' tarruing a chridhe gu Dia, agus e gun iarraidh aige air aithne bhi aige air. Fhir-aideachaidh mhodhail, "Ciod e ris?"

Tha agad an so duine gun chùram, a' leantuinn a shlighe aindiadhaidh. Cha-n 'eil e 'coimhead Sàbaid; cha teid e stigh air dorus eaglais; cha-n fhuilig e smuain mu 'anam. Is i a bharrail gu-n dean e an gnothuch gun Chrìosd idir, agus cha-n 'eil e ag iar-

aidh eòlas air. A dhuine gun chùram, "Ciod e ris?"

Dhoibhsan uile, cia b' e iad, a tha 'dearmad crìche mòire am bith, agus a' diochuimhneachadh am maith shiorruidh, agus a' teicheadh le neochùram o Shlanuidhear mòr an t-Soisgeil, faodaidh sinn a ràdh, "Ciod e ris?"

Nan ruigeadh tu air sin uile a tha air d' aire, saoil thu am bitheadh tu *sona*? Nam bitheadh tu tre mhealladh araidh air do thoirt gu bhi 'meas gu bheil thu *sona*, am bitheadh tu *sabhailt*? 'An uair a thig tinneas agus bàs, ciamar a bhitheadh tu? Ciamar a b' urrainn thu, gun dòchas, gun Slanuidhear, freagradh air do shon féin aig caithir a bhreitheanas?

Ciod an t-namhunn a thainig air iomadh duine neochùramach, a thainig mu dheireadh gu bhi 'faicinn gu-n robh e air bruaich na doruinn siorruidh, agus nach robh rathad ann chum dol as! Is minig bha an fhéin-dhiteadh aca sud air a measgadh leis an amhghar a 's goirt, agus leis an eudòchas a 's mò. An uair a thugadh air falbh o Chardinal Uolseidh, caraid Rìgh Earraic an ochedamh, a dhreuchdan ard' uile, agus a bha e air a thilgeadh sìos o 'n airde mhòr gus an do streap e suas, thubhairt e mar a thug an rìgh 'fhabhar uaithe, "Nan robh mi cho dileas do 'm Dhia 's a bha mi do 'm rìgh, cha thréigeadh e mar so mi 'n am shean aois." An uair a dh' innsadh do' n Chardinal Masarin nach robh ach beagan seachd-uinean roimhe air an talamh, ghlaodh e, mar a dh' amhaire e air na dealbhan breagha a bha timchioll air, "An éigin domh dealachadh rin so uile? Oh! is éigin domh dealachadh riu uile." Agus an uair a thainig am bàs dlù, dh' eigh e gu goirt, "Oh m' anam blochd, ciod e a thig dhiot? C' àite an teid thu?"

Cia cho truagh 's a tha e daoine an t-saoghail 'fhaicinn, 's na h-ionadaibh a 's airde air an talamh, air an glacadh gu h-obann, air an t-slighe, agus air an gairm air ball o onoir agus urram an so chum sgrios iomlan ann an

ifrinn! agus cia truagh 's a tha e 'leithid a dhaoine fhaicinn an deigh dhoibh an là a chaitheamh am measg saothar moir, a' call an comais troimh shean aois, agus an sin a' bàsachadh. "Ged a ni peacach ole ceud nair, agus gu-n sìnear a laithean, gidheadh tha fios cinnteach agam gu-n éirich gu maith dhoibhsan air am bi eagal Dhé, air am bi eagal 'n a làthair. Ach cha-n éirich gu maith do 'n aingidh, cha mhò a shineas e a laithean: mar sgàile bithidh esan air nach 'eil eagal an làthair Dhé." (Ecl. viii. 12, 13.) Faodaidh na "daoine an t-saoghail" ud aig am bheil "an cuibhrionn anns a' bheatha so," agus an aon chuibhrionn, 'dol á so mar a chaidh an seann duine faoin 'n nair a dh' innseadh dha le caraid 'us e ri uchd bàis, gu-m bitheadh 'anam air agradh dheth, a thubhairt, le fiamh gàire, gu-n robh e 'toirt oidhirp dhiomhain air a bhi 'toirt airsan sud a chreidsinn; no mar an seann duine eile a fhuair e féin a' bàsachadh, agus a chaidh a sheòladh a dh' ionnsuidh an Fhir-shaoraidh a bha comasach agus deònach gabhail ris mar pheacach, a ghlaodh mar a chunnaic e meud agus luach na siornidheachd a' briseadh a stigh air, "Tha e ro fhadalach a nis." Bha a' chrioch namhasach aig an dithis. "Cuirear lèchran nan aingidh as." "Fnaidhear an t-aingidh 'n a aingidheachd."

A leughadair! am bheil thu 'cur uait na h-uile smuain mu d' anam gus an tuit thu sìos dh' ionnsuidh truaigh bhithbhuanin? "Eirich, gairm air do Dhia." Tha 'chluas a ghnàth fosgailte. Tha slighe na tròcair a

dh' fhosgail e réidh. Tha buaidh fhathast air fuil Iosa Crìosd a Mhic. Dean cabhaig a dh' ionnsuidh Chrìosd. *Cha-n 'eil e ro fhadalach fhathast* chum a bhi 'gabhail aithreachais agus a' creidsinn an t-soisgeil, agus dol a steach air slighe na beatha. Ach faodaidh e bhi mar sin an ùine ghoirid. Ma ni thu dàil na 's fhaide, ma ni thu anacaitheamh air ùine, ma ni thu, air sgàth ni no neach air bith, dearmad air slainte d' anama, thoir an aire nach bi e air a ràdh le frinn mu do dhéighinn, "A chionn gu-n do ghairm mi agus gu-n do dhiult sibhse, gu-n do shìn mi mach mo lamb, agus nach d' thug duine 's am bith an aire; ach gu-n do chuir sibh an neo-bhrìgh m' nìle chomhairle, agus nach b' àill leibh a bheag de 'm achmhasan; ni mise, mar an ceudna gàire ri 'r sgrios-sa: ni mi fanoid an uair a thig 'ur n-eagal; an uair a thig 'ur n-eagal mar fhàsachadh, agus a thig 'ur leir-sgrios oirbh mar ioma-ghaoith; 'n uair a thig teinn agus cràdh cridhe oirbh. An sin gairmidh iad ormsa, ach cha freagair mi; iarraidh iad mi gu moch, ach cha-n fhaigh iad mi." (Gnàth. i. 24-29.)

A leughadair, "C' uime a bhàsaich-cadh tu?" Am bheil do choguis a' combarrachadh aon idir diubhsan air an do labhair mi, ag ràdh gu bheil thusa de' n àireamh? CìOD E RIS? Ma tha do thuigse air a cosnadh, agus do choguis fo dhearbhadh, cìod e tha thu a 'cur romhad a dheanamh? Feneh Uan Dhé. "An diugh ma dh' éisdeas sibh r' a ghuth, na cruadh-aichibh 'ur cridhe." Agus is e a ghuth ribh, "THIGIBH DO 'M IONNSUIDH."

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o am gu am.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN FHOIGHAIR, 1878.

COMHARRAIDHEAN AN SPIORAID.

A LEUGHADAIR,—Cha teid duine air bith do neamh an uair a bhàsaicheas e, mar bi an Spiorad Naomh aige 'n a chridhe fhad 's a tha e beò. Chum bhi 'n a Chrìosduidh is éigin do dhuine bhi air a bhreith o 'n Spiorad, agus an Spiorad a bhi aige.

Ach ciamar a bhitheas fhios aig duine gu bheil an Spiorad Naomh a' chòmhnuidh 'n a chridhe? Ciod iad ra comharraidhean air an aithnichear a làthaireachd? Is i so a' phuingg a

tha ri chnuasachadh. Gheibhear na comharraidhean ud o 'n Bhiobull. A leughadair, amhaire orra gu gear.

1. Iadsan uile aig am bheil an Spiorad, *tha iad air am beothachadh leis, agus tha iad air an deanamh beò gu spioradail.* Tha e air ainmeachadh 's a' Sgrìobtnir mar "Spiorad na beatha." (Rom. viii. 3.) "Is e an Spiorad," arsa Crìosd "a bheothaicheas." (Eoin vi. 63.) Tha sinn uile a thaobh nàduir marbh ann am peacaidhibh 'us ann an

enceartaibh. Cha-n 'eil spéis againn do 'n diadhachd. Cha-n 'eil creidimh, no dòchas, no eagal, no gràdh againn. Tha ar cridheachan gun fhaireachadh air bith. Tha an Sgriobtuir 'g an coimeas ri cloich. Tha atharrachadh air so nile an uair a thig a Spiorad a dh' ionnsuidh a' chridhe. Tha e 'g ar saoradh o staid bàis agus 'g ar deanamh 'n ar creutairibh nuadh. Tha e 'toirt duinn cridhe nuadh. Bheir e oirnn an seann duine a chur dhinn, agus an duine nuadh a chur umainn. Bu neo-choslach nighean Iairuis 'n a luidhe fuar air a leabaidh am measg chàirdean brònach, agus nighean Iairuis air éiridh agus i a' labhairt r' a màthair mar a b' àbhaist! Is neo-choslach, mar an ceudna, an duine anns am bheil an Spiorad a chòmhnuidh ris an duine sin mu 'n d' thainig an Spiorad air.

A leughadair, an urrainn esan aig am bheil a chridhe làn de 'n uile ni ach Dia,—cruaidh, fuar, gun fhaireachadh,—a bhi 'n a dhuine aig am bheil an Spiorad? Thoir breth air do shon fhéin.

2. Tha iadsan aig am bheil an Spiorad *air an teagasg leis*. Tha “Spiorad a' ghliocais agus an fhoill-seachaidh” 'n a ainm air anns an Sgriobtuir. (Eph. i. 17.) B 'e gealladh an Tighearn' Iosa, “Teagaisgidh e dhuibh na h-uile ni. Treòraichidh e sibh a dh' ionnsuidh gach uile fhìrinn.” (Eoin xiv. 26, xvi. 13.) Tha sinn uile a thaobh nàduir aineolach air fìrinn spioradail. “Cha ghabh an duine nadurra ri nithibh Spioraid Dhé. Tha iad 'n an amaideas leis.” (1 Cor. ii. 14.) Tha ar sùilean air an dalladh. Cha-n aithne dhuinn Dia no Crìosd, no sinn féin, no an saoghal, no am peacadh, no neamh, no ifrionn, mar bu chòir. Chi sinn na h-uile ni fo dlireach a mheallas.—Tha an Spiorad ag atharrachadh sud uile. Tha e a' fosgladh sùilean ar tuigse. Tha e 'g ar gairm á dorchadas a dh' ionnsuidh a sholuis iongantaich féin. Cha-n iongantach ged a bhitheadh na fìor Chrìosduidhean uile de 'n aon bheachd mu nithibh mòr' na diadhachd. Is e is aobhar dha so gu-n d' fhoghlum

iad uile anns an aon sgoil—sgoil an Spioraid Naomh.

A leughadair, an urrainn esan a tha aineolach air fìrinnibh mòr' an t-soisgeil, agus dall a thaobh a chor fhéin,—an urrainn esan an Spiorad a bhi aige? Thoir breth air do shon fhéin.

3. Tha iadsan aig am bheil an Spiorad *air an treòrachadh leis na Sgriobtuiribh*. Is e so an inneal leis am bheil e gu sònraichte ag oibreachadh air an anam. Is e am Focal, “claidheamh an Spioraid.” Tha an Sgriobtuir uile air a sgrìobhadh fo a dheachdadh. Cha-n 'eil e' teagasg aon ni nach 'eil air a sgrìobhadh an sin. Bheir e air an duine anns an gabh e còmhnuidh gu-n dean e aobhneas ann an lagh an Tighearna. Direach mar a dh' iarras an naoidhean am bainne a dh' ullaich freasdal air a shon, agus a dhiùltas e gach biadh èile, is ann mar sin a tha an t-anam aig am bheil an Spiorad ag iarraidh bainne fhìor-ghloin an Fhocail.

A leughadair, an urrainn esan nach leugh am Bìobull idir no a tha 'g a leughadh a mhàin mar chleachdadh o 'n leth muigh,—an urrainn esan an Spiorad a bhi aige? Thoir breth air do shon fhéin.

4. Iadsan uile aig am bheil an Spiorad, *tha e a' dearbhadh peacaidh orra*. “An uair a thig esan, bheir e dearbh-shoillearachd do 'n t-saoghal mu pheacadh.” (Eoin xvi. 8.) Is esan a mhàin a 's urrainn sùilean dhuine fhosgladh gu bhi 'faicinn fìor mhead a chionta agus a thruaillidheachd, am fianuis Dhé. Ni e so a ghnàth an uair a thig e stigh do 'n anam. Tha e a' leagadh sìos na beachdan ardanach, féin-fhìreanta, féin-fhìreanachaidh, a rugadh leinn, agus a' toirt oirne a bhi 'faireachadh mar bu choir dhuinn,—“Is droch dhuine mi, is e mo chòir bhi ann an ifrionn.” Faodaidh ministearan eagalaich chur oirnn carùine. Faodaidh trìoblaid leaghadh a thoirt oirne. Ach cruaidh-ichidh an cridhe a ris, mur deachaidh a leughadh le anail an Spioraid.

A leughadair, an urrainn an duine nach d' fhairich riamb cudthrom a pheacaidhean, agus do nach aithne

ioraslachadh air an son,—an urrainn e an Spiorad a bhì aige? Thoir breth air do shon fhéin.

5. Tha iadsan uile aig am bheil an Spiorad air an *treòrachadh gu Crìosd airson slàinte*. Is e cuibhrionn d' a dhreuchd, “fianuis a thoirt mu Chrìosd,” a bhì “gabhaill de nithibh Chrìosd, agus 'g am foillseachadh dhuinn.” (Eoin xv. 26, xvi. 15.) A thaobh nàdur tha sinn a' meas gu-n oibrich sinn a mach slàinte dhuinn féin. Tha sinn a' saoilinn, troimh as doille, gu-m faod sinn ar sìth a dheanamh ri Dia.—O an doille through ud tha an Spiorad 'g ar saoradh. Tha e a' nochdadh dhuinn gu bheil sinn ann-ainn féin cailte agus gun dòchas, agus gur e Crìosd ann t-aon doras air an urrainn sinn dol a steach do neamh. Tha e a' foillseachadh dhuinn cho freagarrach 's a tha slàinte an t-soisgeil do chor ar n-anaman. Tha e 'foillseachadh dhuinn maise glòrmhor na fìrinn ud gu bheil duine air fhìreanachadh a mhàin trid creidimh. Direach mar a dh' itealaicheas an columan a dh' ionnsuidh sgoltadh na creige air am bheil e eòlach, teichidh anam an neach aig am bheil an Spiorad gu Crìosd, agus socraichidh e air.

A leughadair, an urrainn esan do nach aithe ni air bith mu chreidimh ann an Crìosd bhì 'n a dhuine aig am bheil an Spiorad Naomh? Thoir breth air do shon féin.

6. Iadsan uile aig am bheil an Spiorad, *tha iad air an deanamh naomh leis*. Is e “Spiorad na naomhachd.” (Rom. i. 4.) An uair a ghabhas e còmhuidh ann an daoineibh, bheir e orra gu n lean iad gràdh, aoibhneas, sìth, fad-fhulangas, caomhalachd, mac-antas, creidimh, foighidìn, stuaim. Cha-n 'eil tlachd aca 's a pheacadh na 's mò. Is e am bròn an uair a bhuairear iad gu a dheanamh. Is e an naire 'n uair a ni iad e. Is e an iarrtus bhì air an saoradh naith. Is e an uair a 's sona a tha iad, an uair a 's fhaisge a tha iad air Dia 'n an gluasad. Is e an uair a 's brònaich a tha iad an uair a 's fhaide as a tha iad uaithe.

A leughadair, an urrainn an dream nach 'eil uiread 's a' gabhail orra bhì 'coiseachd a réir toil Dhé, bhì 'n am muinntir aig am bheil an Spiorad? Thoir breth air do shon fhéin.

7. Iadsan uile aig am bheil an Spiorad, *gheibh* iad cath annta fhéiu eadar an seann nàdur agus an nàdur nuadh. Tha focail Phoil fìor, ann an ceum, mu uile phobull Dhé, gu bheil “an fheoil a' miannachadh an aghaidh an Spioraid, agus an Spiorad an aghaidh na feola, air ach agus nach urrainn iad na nithean bu mhian leo a dheanamh.” (Gal. v. 17.) Tha bith naomh aca 'n am broilleach, a bheir orra tlachd a ghabhail ann an lagh Dhé. Ach tha bith eile 'n an taobh a stigh, ag iarraidh uachdranachd, agus a' stri ri iadsan a thoirt sìos agus a thoirt air ais. Tha cuid anns am bheil an cath so na 's cruaidhe na cuid eile. Ach tha e anns na h-uile neach aig am bheil an Spiorad. Agus is combarradh air mhaith e. Tha cogadh cho maith ri sìth 's an anam 'n a combarradh air làthaireachd an Spioraid. An neach a dh' fhoghuim earbs' agus a dhòchas a chur an Crìosd, bithidh e 'n a dhuine a chogas a ghnàth an aghaidh peacaidh.

A leughadair, an urrainn an neach tha aineolach air cogadh 's an leth a stigh, agus a tha 'n a sheirbhiseach do 'n pheacadh, do 'n t-saoghal, agus d' a thoil fhéin—an urrainn e bhì 'n a neach aig am bheil an Spiorad? Thoir breth air do shon fhéin.

8. Iadsan uile aig am bheil an Spiorad, *tha gràdh aca dhoibhsan aig am bheil e*. Tha Eoin ag ràdh mu 'n déighinn, “Tha fios againn gu-n deochaidh sinn seachad o bhàs gu beatha o 'n tha gràdh againn do na bràithribh.” (1 Eoin iii. 14.) Mar is mò a chì iad de 'n Spiorad Naomh ann an neach, is ann a 's ionmhuinn a tha e aca. Is e glòir an Spioraid a bhì 'toirt air ais cuibhrionn de 'n ghràdh bhraithaireil, a ruaig am peacadh as an t-saoghal. Tha e 'toirt air daoineibh gràdh a thoirt d' a chéile,—air sgàth Slànuidhir ris na ghabh iad le chéile.

creidimh a th' aca, seirbhis a ni iad, agus dòchas a th' aca le chéile as an aon ionad-comhnuidh shiorruidh. Tha e ag aonadh dhaoine le bhí 'g an aonadh nìle ris an aon Chrìosd.

A leughadair, an urrainn esan aig nach éil tlachd ann an comunn dhaoine diadhaidh, no a ni tàire orra mar naoinh—an urrainn e bhí 'n a dhuine aig am bheil an Spiorad? Thoir breth air do shon fhéin.

9. Iadsan uile aig am bheil an Spiorad, *theagaisg e iad a bhí ag ùrnuidh*. Tha e 'n a ainm air anns an Sgrìobtuir, "Spiorad nan gràs agus nan atcheuinge." (Sech. xii. 10.) Tha e air a ràdh gu-n éigh na daoine taghta ris oidhche 'us là. (Luc. xviii. 7.) Cha-n urrainn iad a leasachadh. Direach mar a ghlaodhas an naoidhean an uair a dh' fhairicheas e pian, no ocras, a chionn 'us gur e sin a nàdur, mar sin bheil an nàdur nuadh, air a ghintinn leis an Spiorad Naomh, air an duine a bhí ag ùrnuidh. Tha Spiorad na h-uchdmhacachd aige agus is éigin da glaothaich, "Abba, Athair." (Gal. iv. 6.)

A leughadair, an urrainn an duine nach dean ùrnuidh idir, no a tha toilichte le beagan fhocal gun bhrìgh, gun chumhachd,—an urrainn e an Spiorad a bhí aige? Tha mi ag ràdh, an uair mu dheireadh, thoir breth air do shon fhéin.

Is iad sin roinn de chomharraidhean an Spioraid, a réir mo bheachd-sa. Chuir mi sios iad mar a gheibh mi anns an Sgrìobtuir iad. Thug mi oidhirp air an cur sios gun mheudachadh, agus gun ni air bith a chumail air ais.

Feuch dhomhsa duine air am bheil na comharraidhean ud, agus aidichidh mise e mar leanabh Dhé. Faodaidh e bhí bochd 's an t-saoghal. Faodaidh e bhí truaillich 'n a shùilbh féin, agus an amharus m' a shlàinte. Ach tha sin aige ann a tha 'tighinn o shuas a mhàin, agus nach millear a chaidh, eadhon obair an Spioraid Naoinh.

Feuch dhomhsa duine anns nach 'eil na comharraidhean ud, agus cha-n urrainn mi 'aideachadh mar fhìor Chrìosduidh. Faodaidh e aideachadh mòr a dheanamh. Faodaidh e bhí foghlumta, àrd ann an inbhe, agus beusach 'n a chaitheamb-beatha. Cha-n 'eil luach ann an sin uile mar bi an Spiorad Naomh aige. Tha e gun Dia, gun Chrìosd, gun dòchas daingean, agus mur atharraich e, bithidh e gun ghloir.

Mur 'eil an Spiorad agad, bu chòir dhuit dol air ball gu Chrìosd ann an ùrnuidh, agus iarraidh air an Spiorad chur do d' ionnsuidh ann an tròcair. Cha-n fhaic mi ùghdarras airson a bhí 'teagasg do dhaoineibh an Spiorad iarraidh 's a cheud àite chum an toirt gu Chrìosd 's an dara àite. Cha-n fhaic mi barranta 's an Sgrìobtuir airson sin. Cha-n fhaic mi ach ma tha daoine feumnach, cailte mar pheacaich gu-m bu choir dhoibh dol air ball, 's a cheud tarraing, a dh' ionnsuidh Chrìosd féin 's an t-soisgeul. Tha mi a' creidsinn gur e Chrìosd an t-àite-coinnimh eadar Dia 'us an t-anam, agus is i mo cheud eomhairle dhoibh-san a tha ag iarraidh an Spioraid Naoinh, "*Ruch gu Iosa, agus innis dhasan d' uireas-bhuidh.*"

Rev. J. C. RYLE.

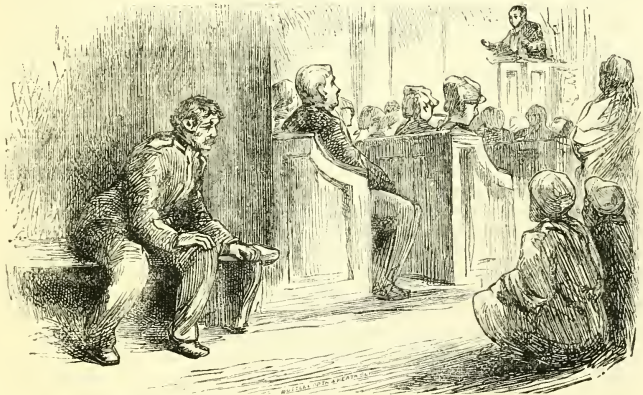
Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhí 'cabar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhí, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àn gu àn.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS A' GHEAMHRAIDH 1878.

AN CEUD CHEUM GUS AN LAIMH DHEIS.

“B’ mhaith leam gu-m bithinn coslach riutsa, a charaid; tha d’ inntinn gu socrach a ghnàth. Gabhaidh tu ris na thig ort gun bhruaidlean, agus tha do ghnùis cho aoibhinn ri aon aghaidh a thachras ort. Cha b’ àbhaist duit bhì mar sin o shean, mu ’n do ghabh thu ’s an arm. Rinn an t-saighdear-achd duine eile dhìot.”

“Cha d’ rinn, Uilleim; ma chi thu atharrachadh ormsa, cha-n i an t-saighdearachd a rinn e.”

November 1878.

“Cìod eile, ma ta?”

B’ e so toiseach conaltraidh eadar dithis sheana chairdean, a choinnich ri ’chéile an deigh do àireamh bhliadh-nachan dhol seachad; air dha fear dhiubh thighinn dhachaidh as an arm, an deigh bhì fada an dùthchaibh chéin.

“Is e an ni a rinn atharrachadh ormsa, Uilleim, ni a tha cho saor dhuitse ’s a bha e dhomhsa,—an ni a leighiseas na h-uile droch nàdur, agus a dheanadh do dhleasdanas ’n a thoil-

“The First Step to the Right.”

inntinn, agus a dh' fhàgadh do ghnàis aobhinn le bhì 'cur aobhneas 'n ad chridhe."

"Innis tuilleadh dhomh m'ad thimchioll fhéin, a charaid. B' àbhaid domh bhì 'meas o shean gur tu bu mbiosa na mi fhéin. Bha mise dona gu leòr, ach b' àbhaist domh a ràdh riutsa, tha cuimhne agad, gu-n robh thusa ro dhona; agus a nis an uair a sheallas mi rint, bithidh mi ag ràdh riam fhéin, "Ciod e nach tugainn na'm bithinn cho maith ri Mac—?"

"Coma leat mo mhaitheas, Uilleim. Ach innsidh mi dhuit mu mo thimchioll féin. Bha mi, uair de na bh' ann, ro dhona, mar a thubhairt thu; agus an uair a dh' fhàg mi an tigh mar shaighdear bha mi ro dhona, agus bhithinn mar sin agus na 's mìosa an diugh; oir tha fhios agad, an duine a tha air slighe an uile no a' mhaith, gu-n teid e na 's fhaide air adhart innte gach là. Bha mise 'coiseachd gu luath air an t-slighe a dh' ifrinn. Ach cha robh ceannard-airm riamh aig an robh guth coslach ri a ghuthsan a labhair riumsa là le focal a chaidh troimh m'anam. 'Stad!' ars' esan agus stad mi; oir chunnaic mi ifrionn mar gu-m bithinn air a bruaich. Ach thug an Ti a thubhairt 'Stad!' am focal ud eile, 'Mu 'n cuairt gu do làimh dheis!' agus thionndaidh mi air ball. B' e 'Coisich gu luath!' an ath fhocal, agus thug na h-nìle ceum a ghabh mi o sin na 's fhaisce mi air an tìr mhaith, Canaan na foise agus na sìthe."

"Cha-n 'eil mi a' tuigsinn so. Tha fhios agam gu bheil mi air an rathad ehlì; ach a dhòl ceart, is i sin a' cheist. Cha-n 'eil maith ann am bhì ag iarraidh a mhàin; agus cha-n 'eil ni a' tighinn thugamsa, mar a thainig e thugadsa."

"Chaidh do thogail ann an eòlas air Leabhar aithghearr nan Ceist, Uilleim?"

"Chaidh, ach ciod e ni sin dhomh?"

"Nach b' e aon cheist, ma 's cuimhne leat, 'Ciod e Aithreachas eum beatha?' agus is e am freagradh a dh' ionnsuich sinne, gur e gràs

slainteil a th' ann air' oibreachadh ann an cridhe peacaich le Spiorad agus focal Dhé, (2 Tim. ii. 25; Gniomh. xi. 18,) leis am bheil sinne, le sealladh agus faireachadh, cha-n ann a mhàin air cumart ach air truaillidheachd agus gràineileachd a' pheacaidh, agus le breithneachadh air tròcair Dhé ann an Criosd, a' càoidh agus a' fuathachadh peacaidh air leithid a dhoigh 'us gu bheil sinn a' pilltinn uaith gu Dia, (Esec. xviii. 28, 30, 32; Luc. xv. 17, 18; Esec. xxxvi. 31; 2 Cor. vii. 11; Gniomh. xxvi. 18,) le làn rùn agus oidhirp air a bhì 'coiseachd ann an slighe na h-ùmhlaichd nuaidh. (Salm cxix. 6, 59, 128.) Nis is e so a thainig mo chridhe gu 'aithneachadh, Uilleim; b' e so mo dhòl 'mu 'n cuairt gus an làimh dheis,' a' cheud tionndaidh a rinn mi 'n am là. Dh' fhairich mi ciod e bha 's an aithreachas tha so; agus ma 's aill leatsa bhì 'n ad 'dhuine eile,' feumaidh an t-atharrachadh toiseachadh an so."

"Nis, sin an ni nach 'eil mise a' tuigsinn, a charaid. Tha iad ag ràdh gur éigin do so uile bhì ann mu 'n tig maitheanas; is e sin, mar a tha mise a' togail, gur e mo dhleasdanas aithreachas a dheanamh, agus mur dean mi mo dhleasdanas gu 'n tig peanas orm. Ach ma 's e an t-aithreachas an ni a tha thusa ag ràdh, an sealladh agus am faireachadh ud air peacadh, agus air cunnart, agus air tròcair Dhé, an doilghios agus fnath peacaidh a tha an sud, agus na rùintean maith ud uile; ma 's e so uile mo dhleasdanas, agus mo dhleasdanas a nis, tha agamsa r' a ràdh, nach 'eil na smuaintean, agus na faireachaidhean, agus na rùintean ud agam, agus cha-n urrainn mi an toirt thugam. Ciod e an cor 's am bheil mi!"

"Stad ort, Uilleim, cha-n 'eil thu gu bhì am barail gu-m faod na h-uile ni a dh' iarradh tu 'bhì agad air ball, no gu-m faod thu bhì ceart comhlath air d' ullachadh airson beatha nuaidh mar a mhiannaicheadh tu; ach is e tha nait gu-n cleachd thu an gràs a fhuair thu. a' toirt ùmhlaichd do impidhean an Spioraid, agus gu-n gabh thu an

ceud cheum, chum agus gu-n gabh thu an sin ceum agus ceum eile. Cha-n fhaod sinn gearan nach 'eil sinn a' ruighinn àite mur cleachd sin a' cosan chum coiseachd. 'Chnuasaich mi mo shlighean,' ars' an Salmadair, 'agus phill mi mo chosan ri do theisteachaibh.' Ciamar a bhitheas faireachadh againn air an fhìrinn d' ar taobh féin, no a bhitheas beo-thogradh againn an déigh Dhé, mur smuainich sinn?"

"Ach smuainich mi, a charaid, 'us tha smuaintean agam, agus is i mo bharail, gu bheil mi dh; agus gidheadh tha mi cruaidh, agus gu-n chomas air tighinn ceum na 's fhaisge air na tha nam; seadh, tha mi 'g am fhaotainn féin na 's fhaide uath."

"Ach an d' rinn thu urnuidh?"

"Urnuidh! Ciod e ni sin dhomh? Tha mi gun chomas urnuidh agam."

"Iarr comas, ma ta. Ma tha thu fìrinneach ag iarraidh bhì'n ad Chrìosd-uidh, bithidh Dia air iarraidh leat. 'Iarr agus bheirear dhuit,'—na faireachaidhean, an dùrachd, uile thoraidhean an fhìor aithreachais; 'oir gach uile neach a dh' iarras, glacaidh e; agus cia b' e a shireas, gheibh e: agus do 'n ti a bhuaileas an doras, fosgail-ea.' (Mat. vii. 8.)

"Ach leig dhomh mo sgeul innseadh dhuit. Aon fheasgair an uair a bha mi, mar a thubhairt mi, air mo thurus a dh' ionnsuidh a bhàis, dh' eirich conspoid eadar mi 'us cuid de 'm dhroch companaich, agus thug mi masladh orm fhéin. Air mo chomhdachadh 'us air mo lionadh le nàire, dh' fhàg mi an t-àite mallaichte, agus chaidh mi stigh do dh' eaglais; luidh mi ann an oisinn, agus dh' éisd mi. Bha ministear ag urnuidh, agus, 'Oh!' arsa mise rium féin, 'na 'm b' aithne dhomhsa bhì ag urnuidh!' Ach bha mo chridhe cruaidh, agus bha mi ro uaibhreach gu mo ghluinean a lùbadh. Mu dheireadh thuit mi sìos, ged a bha mo chridhe fhathast cruaidh, ach mar a thubhairt thu fhéin, ciod e am maith bh' ann, cha robh comas agam. Thubhairt mi mu dheireadh, 'A Thighearna, cuidich leam! A Thighearna, teag-

aisg dhomh urnuidh a dheanamh!' agus an sin thaisicheadh mo chridhe air ball. Cha b' urrainn nise ach bhì 's a ghal.

"Dh' fhàg mi an eaglais le rùintean ùra 'n am chridhe. Bha mi fad an là fo bhròn, ach bha dòchas agam cuid-eachd gu-n gabhadh Dia rium. Is iomadh oidheche an uair a bha mo chompanaich 'n an codal mu 'm thimchioll, a fhliuch mi mo leabaidh chruaidh le deòir; bha gné aoibhneis n' am bhròn. Ach le sin uile cha bu leir dhomh ciamar a bhitheadh mo bhròn air a thionndadh gu aoibhneas maireannach. Thainig seann seòladair orm là, agus thairg esan trachd dhomh. Ghabh mi i, agus smuainich mi gu-n faodadh e an t-slighe gu sòlas a nochdadh dhomh. Dh' innis mi dha mar a bha mi; agus rinn e gàire le aoibhneas an uair a labhair mise mu 'm bhròn. 'Agus,' ars' esa, 'tha Crìosd 'feitheamh air do thearnadh; agus cha-n 'eil e ag iarraidh ach gu-n cuir thu do dhòchas annsan airson slàinte.'

"Cha b' urrainn mi tuigsinn mu chreidimh ann an Crìosd. 'Is cruaidh leamsa, ged a tha thusa 'g a mheas soerach, bhì 'creidsinn ann an Crìosd.' 'Faic,' ars' esa, 'an so, tha thu coslach ri caiptean soithich bhige 's an robh mise uair agus sinn a seòladh suas air 'The Bristol Channel.' Bha sinn faisge air Great Orme's Head mu choinninn amhainn Chonbhaigh agus thug an caiptean a ghloinne dhomh agus thubhairt e, "Their iad gur e bha 's an t-ur ud a chithear romhainn tigh-soluis Romanach. Cha mhòr a tha an làthair dheth, agus is iad sin na tuill anns a bhalla 's am bheil iad ag ràdh a bha cinn a' chlàir air an do chrochadh sé lochrain chum soluis. Bha iad air an crochadh air 'leithid a dhòigh agus an uair a bha soitheach ag iarraidh stigh do bheil na h-aimhne chum Conbhaigh a ruighinn, gu-n robh i 'feitheamh gus am bitheadh àireamh nan solus le cuid 'us cuid 'fàs na 's lugha, agus an uair nach bitheadh r' a fhaicinn ach aon solus an àite trì, bha an soitheach air an t-slighe cheart;

agus cho fad 's a bha na sé lochraim air an aon sreath 'us iad mar gu-m bitheadh iad 'n an aon, agus an fhaide sin a mlàin, bha i a' seòladh gu sàbhailt a dh' ionnsuidh a h-acarsaid. Bha aig am fear-stiùiridh ri sùil gheur a bhì aige, agus làmh dhaingean, airco bhithheadh e ann an eunnart." "Mata," arsa mise, "tha leasan aig an seann tigh-soluis airson an dithis againne, tha mi a' meas. Tha peacach fo bhuaidh aithreachais ag iarraidh stigh gu cala na sìthe. 'Ciamar a ruigeas mi air?' ars' esa. Ciamar? Faic an solus a tha 'n sud. Dean stiùireadh d' a ionnsuidh gus nach faic thu ach aon lochran. Is e sin Crìosd. Seall ris mar d' aon Thighearn, d' aon iobairt airson peacaidh, d' aon Slànuidhear foghainteach agus toileach, do Shlànuidhear féin. Seall ris-san a mlàin. Cum do sùil air, 'us gluais d' a ionnsuidh. Amhaire gu samhach. Amhaire gun ghluasad. Na bi a' sealltuinn mu 'n cuairt. Na bi a' sealltuinn riut fhéin. Is cinnteach gu bheil thu 's an t-slighe cheart 'n uair a sheallas tu ris-san mar d' aon Slànuidhear. Na smuainich air ni ach air Iosa, agus coslach ri anamaibh na muinntir a 'dh' amhaire ris agus a shoillsicheadh,' bheir solus 'fhabhair do d' anam earbsach bhì 'g a fhaicinn 'us 'g a fhaireachadh fhéin 's an acarsaid cheart, sàbhailt ann an cala na sìthe." An ni a thubhairt mi ris a' chaitean tha mi 'g a ràdh riutsa, a charaid: tha an t-slighe soilleir; is e Iosa do Shlànuidhear a nis.' Bu leòr dhomhsa teagasg an t-seann seòladair. Dh' amhaire mi ri Iosa, dh' earb mi as, agus fhuair mi sìth.

"A nis, Uilleim, sin agad sgeul m' atharrachaidh 'o d'borchadas gu solus;' is ann mar sin a thainig mise gu bhì 'n am dhuine eile seach mar a bha mi naireigin, mar a thubhairt thu fhéin. Agus faodaidh tusa an ni a fhuair mise fhaighinn, ma gheilleas tu do 'n Spiorad bheannaichte a tha a nis ag oibreachadh annad, agus 'g ad sheòladh a dh' ionnsuidh an Ti a tha ag ràdh ri 'd chridhe 'Thig do 'm ionnsuidhse, agus bheir mise suaimhneas dhuit.' (Mat. xi. 28.) Nach tig thu, Uilleim?"

"Thig mi, leagh mo chruas fo do sgeul. Tha an Spiorad mar gu-m bitheadh e 'g am theagasg ann an urnuidh a dheanamh, agus iarraidh mi gus am faigh mi. Bithidh do cheannardsa 'n a cheannard agamsa; agus theid mi leis gu tìr a' gheallaidh."

Rinn Uilleam mar sin. Bha e 'n a "dheagh-shaighdear Iosa Crìosd," (2 Tim. ii. 3;) agus bha an dithis fad 'n an companaich air slighe na beatha.

Tha an t-slighe cheudna fosgailte dhuinne. Is i an t-slighe, "aithreachas a thaobh Dhé, agus creidimh a thaobh an Tighearn' Iosa Crìosd." (Gnìomh. xx. 21.) Am bheil thu air an t-slighe ud? Na bi ag ràdh nach urrainn thu pilltinn. Mur 'eil thu air an t-slighe is e a' s coireach "nach tig thu" a dh' ionnsuidh Chrìosd. Gus an tig, tha thu ch' 's na h-uile ceum, agus a' dol na 's fhaide o 'n mhaith agus na 's dlùithe air leir-sgrios. Stad agus enusaich. Iarr cabhar o Dhia. Bi seasmhach; agus le làn rùn solus an Spioraid Naomh a leantuinn, agus **A BHI 'GABHAIL A' CHEUD CHEUM GUS AN LAIMH DHEIS.**

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhran so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n muinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS NA BLIADHNA, 1879.

SIUBHLAIDH AN SAOGHAL SEACHAD!

“Gu deimhin tha gach duine a’ siubhal ann an samhladh diomhan.”—Salm xxxix. 6. “Theid sgiamh an t-saoghail so seachad.”—1 Cor. vii. 31; 1 Eoin ii. 17.

See page 2.

THA na nithean a chithear AIMSIREIL! Tha an saoghal againn a’ bàsachadh, agus cha-n’eil baile a mhaireas againn. Ach ann am beagan ùine, theid na h-uile ni am mugh. Ann am beagan ùine thig an Tighearn, agus theid an trompaid dheireannach a sheirm, agus a’ bhinn mhòr a thoirt a mach air cloinn nan daoine.

Tha saoghal ann nach siubhail seachad. Tha e maiseach, glòrmhor. Is e is ainm dha, “an oighreachd ’s an

t-solus.” Tha e soilleir le gràdh Dhé agus aoibhneas nèimh. “Is e an t-Uan a tha ’n a sholus da.” Tha a gheata ’n an neamhnuidean; tha iad a ghnàth fosgailte! Agus mar a dh’innseas sinn do dhaoibh mu ’n bhaile ghòrmhor so, tha sinn ag iarraidh orra dol a stigh!

Tha an ni a th’air aithris ann an leabhar an Taisbeanaidh ag innseadh mu dhiomhanas an t-saoghail: “Agus thog aingeal treun clach mar chloich

mhùilinn mhòir, agus thilg e 's an fhairge i, ag radh, Is ann mar so le neart a thilgear sios am baile mòr sin Babilon, agus CHA-N FHAIGHEAR E NA 'S MO. Agus CHA CHLUINNEAR ANNAD NA 'S MO fuaim chlàrsairean agus luchd-ciùil, agus phiobairean, agus thrompadairean. Agus CHA-N FHAIGHEAR ANNAD NA 'S MO fearceirde, de ghnè ceirde 's am bith."

Is e sin an là a tha 'tighinn air an t-saoghal, agus is e sin a' bhinn a tha 'fheicteamh air,—binn air am bheil na nithean goirt a thachair am measg mharsantan na tìre o cheann ghoirid 'n a shamhladh, leis a' bhròn agus an trioblaid a thug iad air teaghlachean.

Bha seann mhinistear—o cheann da chend bliadhna—air leabaidh a bhàis. Bha e mu cheithir fichead bliadhna dh'aois. Is iomadh tonn a shiubhail e eadar America 'us Sasunn, agus air ais a ris. Luidh e aig Boston làn creidimh agus gràidh. Am feasgar roimh a bhàs, mar a luidh e ach beag gun chainnt, dh'fhoignich a nighean dheth ciamar a bha e leis. Thog e a dhà làmh agus cha d' thubhairt e, 'us làmh a bhàis air, ach "Nithean faileasach, nithean faileasach?"

"Tha an saoghal a 'siubhal seachad!" Is e sin ar teachdaireachd.

(1.) *Mar aisling na h-oidhche.* Luidhidh sinn sios; coidlidh sinn; dùisgidh sinn; agus na nithean taitneach a bha 's a' bhruadar cha-n 'eil iad ann! Is ann mar sin a shiubhlas an saoghal. O a leinibh bhàsmhoir, nach 'eil saoghal na 's fhearr agad?

(2.) *Mar chèd na maidne.* Bheir an oidhche an ceò a nuas air na beannaibh,—lionaidh e na glinn; éiridh a' ghrian agus siùbhlaidh e—tha a' bheinn agus an gleann gun chèd. Is ann mar sin a shiubhlas an saoghal seachad, agus cha-n fhaicear tuilleadh e. O a dhuine, an gabh thu ri saoghal mar sin? An luidh thu sios air ceò, agus an abair thu, Is e so mo dhathigh?

(3.) *Mar fhaileas.* Cha-n 'eil ni ann a 's lugha brìgh na faileas. Cha-n 'eil brìgh no bith aige. Tha e dorcha, tha dealbh air, 'us gluaisidh e, is e

sin uile! Is e sin an saoghal. O a dhuine, an lean thu faileas? Ciod e ni faileas dhuit?

(4.) *Mar thonn na fairege.* Eiridh e, tuitidh e, 'us cha-n fhaicear ris e. Is ann mar sin tha an tonn. Is ann mar sin tha sgeul an t-saoghail. O a dhuine, an dean thu cuibhrionn de thonn? Nach 'eil cluasag na 's fhearr agad air an leag thu do cheann sgith? Saoghal bochd mar chuspar gràidh do 'n chridhe, chum anam neobhàsmhor a lionadh!

(5.) *Mar bhogha-braoine.* Tha a' ghrian a' cur dath air neul, agus car mionaid is sgiambach e. Ach tha an neul ag atharrachadh, agus tha an sgeimh a' siubhal seachad. Is ann mar sin tha an saoghal. Le 'uile sgeimh 'us ghrinneis; le 'uile urrainn 'us thoilintinn; le 'uile shaoibhreis 'us mhòralachd; le 'uile aidhir 'us shugraidh; le 'uile mhorchuis 'us shogha; le 'uile ruidhtearachd 'us anabarra; le 'uile dhochais 'us mhiodail; le 'uile ghràidh 'us ghairdeachais; le 'uile sheinn 'us ghreadhnachais; le 'uile neamhnuidean 'us òir, teichidh e air falbh. Agus cha-n aithnich an neul am bogha-braoine tuilleadh. O a dhuine, an e saoghal diomain mar sin d' oighreachd?

(6.) *Mar blàth.* Maiseach, ro mhaiseach; cùbhraidh, ro cùbhraidh, tha blàth an t-samhraidh. Ach siùbhlaidh e seachad. Is ann mar sin a theicheas an saoghal o shealladh ar sula. An uair a tha sinn ag amharc air, feuch, dh'fhalbh e! Cha-n 'eil ann dhe 'uile mhaise ach beagan duslaich! O a dhuine, am beathaichear thu le blàth nan luibh? An urrainn thu bhì air do shàsnachadh le ni nach mair ach uair? Rinneadh thusa airson na bitbhuan-tachd; agus cha dean sàsachadh no suainhneas dhuit ach an ni a mhaireas gu bràth. Cha-n 'eil na nithean a tha 'dol a dhìth ann an cleachdadh, ach a 'fanoid air do mhiann. Cha-n urrainn iad do lionadh; agus ged a lionadh, cha-n fhan iad. Tha bàsmhorachd sgrìobhta air na h-uile ni

tha so; buinidh neobhàsmhorachd do 'n t-saoghal a tha ri thighinn—an neamh nuadh agus an talamh nuadh far an gabh fireantachd comhnuidh.

(7.) *Mar long air cuan.* Leis na siùil uile suas, agus gaath sgairteil a' séideadh, thig an long am fradharc, siùbhlas i seachad, agus theid i á sealladh. Is ann mar sin thig, agus theid, agus theicheas an saoghal tha an làthair, leis na th' ann. Beagan uairean a thim 's an t-sealladh agus an sin air falbh! Tha an cuan mòr air an do sheòl i cho ciuin no cho stoirmeil 's a bha e roimhe; gun ni de 'n bheatha, no de 'n ghluasad, no de 'n mhaise a bh' ann ri fhaicinn idir! O a dhuine, an e an saoghal diomain so d' aon àite-comhnuidh? Am bheil do shaoibhreas, do dhòchas d' aoibhneas uile air an tasgadh suas an sud? C' àite am bi iad n' uair a theid thusa sìos do 'n uaigh? No, c' àite am bi thusa 'n uair a threigeas na nithean sin thu, agus a bhitheas an oighreachd uile a bh' agad airson na siorruidheachd air a spionadh uait. Is bochd an oighreachd e aig a chuid a 's fearr, agus tha a neo-mhaireannachd 'g a fhàgail na 's bochda. O, dean roghainn de 'n chuid mhaith nach toirear uait!

(8.) *Mar bhùth anns an fhàsach.* Is aithne do an dream a shiubhail gainmheach fàsaichean Arabia ciod e a 's ciall do so. M' fheasgair chithear ball beag geal mar gu-m bitheadh e ag éiridh as a' ghainmhich. Is e bùth fir-thurus a th' ann. N' uair a dh' éireas a' ghrian siùbhlaidh e. Teichidh e fhéin 's a luchd-còmhnuidh. Tha am fàsach cho aonaranach 's a bha e roimhe. Is ann mar sin tha an saoghal. An diugh chithear e, am màireach cha-n fhaic. O a dhuine, air do bhreith o mhnaoi, an e sin do dhòchas 'us do dhathigh? Nach 'eil "baile a mhaireas" agad, 'n uair a leagar do bhùth bochd? Am bheil an tigh-cainbe gu bhi agad mar do chuid? An abair thu m' a thimehioll, "Is e so mo shuaimhneas," an uair a dh' inneas sinn dhuit gu bheil suaimh-

neas ann, snaimhneas siorruidh, a' feitheamh air pobull Dhe?

THA AN SAOGHAL A' SIUBHAL SEACHAD! Is i so teachdaireachd o Dhia. Tha na h-nìle fheoil 'n a fheur, agus a sgeimh uile mar bhlàth na macharach.

THA AN SAOGHAL A' SIUBHAL SEACHAD! Ach tha Dia bèò. Tha e o shiorruidheachd gu siorruidheachd; an Rìgh siorruidh agus neobhàsmhor.

THA AN SAOGHAL A' SIUBHAL SEACHAD! Ach tha an duine neobhàsmhor. Tha a' bhithbhuantachd roimh uile chlann Adhaimh mar chrìoch am beatha. Anns an t-solus no anns an dorchadas gu bràth! Ann an aoibhneas no ann am bròn gu bràth!

THA AN SAOGHAL A' SIUBHAL SEACHAD! Ciod e rìs? Is i so a' cheist mhòr. Ma tha an saoghal gu siubhal seachad, agus an duine gu bhi bèò gu bràth nach mòr an ni ri 'aithneachadh e' àite agus ciod a bhitheas sinn gu bràth. Bha lighich ainmeil ann a thubhairt chum neach a bha gu tinn a mhisneachadh, "Buin ris a' bheatha a tha làthair mar ni suarach." Bu bhochd a' chomhairle i. Oir cha-n e ni suarach a th' ann ar beatha. Is e beatha an so toiseach na beatha air nach tig crìoch; agus is e tim starsnaich na siorruidheachd.

Ciod e rìs? Is éigin duit, O a dhuine, dathigh a bhi agad dhuit féin 's an t-saoghal gus am bheil thu 'dol. Cha-n fhaod thu dol as a' phàilliu gun àite bhi agad 'sa bhaile ud aig am bheil bunaitean. An uair a thach-airas sin faodaidh tu luidh sìos gu suaimhneach air leabaidh do bhàis. Gus am bi sin agad cha-n urrainn thu dol troimh beatha no troimh bhàs le sìth. Bha duine ro shaogh-alta aon uair ri uchd bàis; agus an uair a bha a' chrìoch dlù thubhairt e na focal uamhasach so, "Tha mi 'bàsachadh, agus cha-n 'eil fhios agam e' àite am bheil mi a' dol." Thubhairt fear eile 's an t-suidheachadh cheudna, "Tha mi mu ruith uair a thim do 'n bhithbhuantachd, agus tha na h-uile

ni dorch." O a dhuine an t-saoghail, is mithich dhuit a bhi 'dusgadh!

"Ciamar a bhitheas mi cinnteach?" is e their thu. Is fhad o fhreagair Dia a' cheist ud, agus tha am freagradh air a chur sìos, "Creid anns an Tighearn Iosa Criosd, agus bithidh tu air do theàrnadh."

"Creid anns an Tighearn Iosa Criosd! Rinn mise sin riamh!" their thu. Ma tha sin fìor, is duine teàruinte thu! Ach am bheil e fìor? An e caitheamh-beatha duine a theàrnadh a th' agad? Cha-n e idir. Ach caitheamh-beatha an diomhanais. Ma 's e, mar is beò Tighearn Dia Israeil, agus mar is beò d' anam, cha do chreid thu, 'us cha-n 'eil thu teàruinte!

"Nach 'eil ma ta obair agam r' a dheanamh airson maitheanais do 'm pheacadh?" Cha-n 'eil. Ciod e an obair a ni thu? Ciod e an obair leatsa a cheannaicheas maitheanas, chum do dheanamh freagarrach airson fàbhar Dhé? Cha dean obair 's am bith. Ciod e an obair a dh' àithne Dia dhuit chum slàinte a chosnadh? Cha d' àithne obair 's am bith.

Cha-n 'eil ann ach aon obair leis an teàrnar duine. 'Us cha-n e sin d' obair-sa ach obair Mhic Dhé. Tha an obair sin crìochnaichte—cha toirear naithe 'us cha chuirear rithe—coimhionta gu bràth—agus air a cur romhad leis féin chum gu-n gabh thu rithe 'us gu-n bi thu air do theàrnadh.

"Agnus am bheil an obair sin 'n a h-obair a dh' fhaodas bhi air a meas air mo shonsa mar a tha mi?" Tha. Tha sinn 'cur onoir air an Athair 'n uair a tha sinn toileach bhi air ar teàrnadh a mhàin le obair chrìoch-

naichte a' Mhic; agus tha sinn 'cur onoir air a' Mhac 'n uair a tha sinn toileach gabhail r' a aon obair-sa ann an àite ar n-oibre uile; agus tha sinu 'cur onoir air an Spiorad Naomh, aig an e a dhreuchd bhi a' glorachadh Chrìosd, an nair a chluinn-eas sinn na tha e ag ràdh ruinn nu 'n obair a chrìochnaicheadh "aon uair" air a' chrann-ceusaidh.

Maitheanas troimh an duine Iosa Criosd, neach a 's e Mac Dhé agus Mac an duine! Is i so ar teachdair-eachd. Maitheanas troimh an aon obair a riun e a' giùlan peacaidh airson pheacach air an talamh! Maitheanas do na peacaich a 's duibhe 's a 's fhaide as o Dhia, a tha air an talamh. Am maitheanas a 's mò. a 's làna, a 's coimhionta; gun doichioll, gun lethbhreth, agus nach toirear air ais! Maitheanas saor, 'us gun toilteanas, —cho saor ri gràdh Dhé, cho saor ri tiodhlac a Mhic!

Am b' urrainn slàinte bhi na 's saoire? Am b' urrainn slàinte thighinn na 's faisge?

Anns a' chrann-ceusaidh tha slàinte —ach an sin a mhàin. Cha-n urrainn neoil dhubha an t-saoghail a ghlòir 'fholach. Is ann 's an droch là a 's soilleire a chithear e. Ann an là an eagail roimh na tha 'tighinn, la na trioblaid, agus a' mhòr churaim,—'n uair a thréigeas cairdean sinn, a theicheas aoibhneas uainn, a thig cuslainte, agus a bhuaileas an éigin aig an doras,—is ann an sin a dhealraicheas an crann-ceusaidh, agus a dh' innseas e mu sholus an taobh thall do dhorchadas an t-saoghail, Solus an Tì ghlòrmhoir sin a 's e solus an t-saoghail.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis an bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

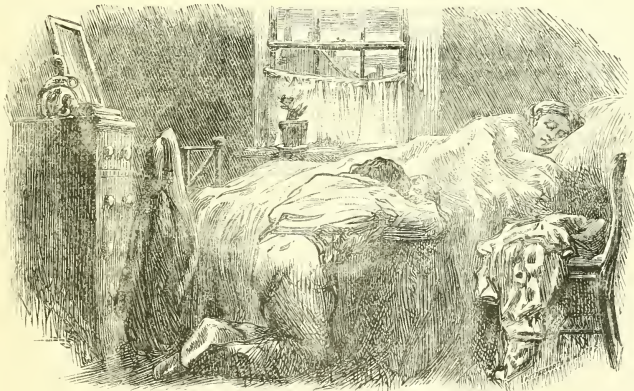
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS NA BLIADHNA, 1879.

AN T-AMADAN.

“AISLING NA H-OIDHICHE.”

See page 4.

BHA obair aoin de thighean-chleasaichean Lunnuin aig a làn àirde mu' n Nollaig. Bha a' chluiche ris an abrar "Pantomime" air chois: 'us bha na h-amadanan-àbhachd agus an companaich ann am beo-chleachdadh. Bha mu thri mìle pearsa, sean 'us òg, bochd 'us beartach, cruinn 's an tigh. 'N am measg uile—'us iad uile neo-bhàsmhor—cha robh a réir coslais, aon smuain mu Dhia, mu Chrìosd, no mu shiorruidheachd; cha robh aca ach

dìomhanas. Ma thig Crìosd gu luath, am faigh e aon idir d' a chuid féin ann an leithid a dh' àite?

Oidhcheachan 'us mu dheireadh mìosan bha a' chluiche 'dol air adhart. Ach mar a chaidh an geamhradh seachad chaidh a' chluiche ud seachad cuide ris, agus bha aig an luchd-chluichidh, ri 'n arau a chosnadh mar a dh' fhaodadh iad rathad eile.

Cha robh tuilleadh cosnadh ann an sud do 'n amadan; ach bha rathad

eile aige air a bhi bèd. Bha e 'n a chleachdadh aige bhi air cheann coinnimhean-ciùil, agus a bhi 'seinn an sin fo chaochladh ainme, a' seinn 's a' labhairt, uair mu seach, ni a tha ro thaitneach leis a' mhuintir bhochd agus aindiadhaidh, an ceann shìos Lunnain, agus an iomadh àite a bharrachd air. Ach thug e an aire nach robh e fo uiread de mheas 's a bha e uaireigin, cha robh daoine cho càirdeach ris, cha robh a sheinn cho taitneach, agus cha robh e 'faighinn a thuarasdal le na h-uiread a thoil—'us mu 'n d' fhalbh e do 'n "Phantomime;" agus cha robh fhios aige an gabhadh iad stigh a ris e do 'n àite 's an robh e roimhe. Chuir e roimhe an sin gu 'm b' éigin ni eile a bhi aige a bheireadh taitneas do 'n t-sluagh, agus a dheanadh e cho mòr aca 's a bha e riamh, co dhiubh. Cha b' urrainn e ùrnuidh dheanamh mu 'n ghnothuch, chum seòladh 'us neart fhaotainn o 'Athair air neamh—is ann nach do smuainich e idir air, us cha robh creidimh aig an Dia no Crìosd: bha e toileach saothrachadh—'n a dhòigh through fhéin — airson an arain a theid am mugha; ach cha robh aithne aig air an aran shiorruidh, bheò, no spéis dha. (Eoin vi. 33.)

Bha an dùsgadh mòr, spioradail, a thoisich an ceann shìos Lunnain aig an àm ud 'n a làn neart; bha an soisgeul glan air a shearmonachadh do 'n bhochd, 'us do 'n aineolach, le cumbachd, dilseachd, agus éifeachd mòr. Bha na h-àitean-aoraidh fosgailte na h-uile feasgair 's an t-seachduin, agus bha mòran theachdairean cumbachdach air am faighinn toileach air Crìosd a thogail suas le eud agus dùrachd mar an aon fhasgath do 'n pheacach cailte. Bha àireamh mhòr air an toirt o dhorchadas gu solus iongantach, agus bha mòran labhairt 's a' choinnhearsnachd mu na coinnimhean. Thug so gu inntinn an amadain-àbhachd an ni bha uaithe; rachadh esan do na coinnimhean, agus dheanadh e spòrsa dhiubh do 'n t-sluagh 's an tigh-chleasaichean. Cha robh smuain aige

mu 'n pheacadh mòr a bha 'n a amharc, no mar a dh' fhaodadh e calla dheanamh do anamaibh neo-bhàsmhor dhaoine, a bhithheadh air an cruadhachadh an aghaidh na firinn, agus an aghaidh oibre an Spioraid aig an àm. Bha e air a "mhothachadh a chall," "marbh ann an euceartaibh 'us ann am peacaibh."

Bha an t-àite 's na rùnaich e dol a dh' éisdeachd 'n a thalla mòr, air ullachadh mar thigh-coinnimh do dhaoineibh bochda. Bha cruinneachadh mòr ann, agus sheas e ann gun neach ann a bha eòlach air. Thoisich an t-aoradh le seinn, a shaoil leis a fhreagradha ghnothuch, agus a sgrìobh e sìos. Thainig an sin leughadh a' Bhiobuill, a bha e a' meas b' fhearr dha fhàgail, ann an ceum o amharus bhi air an giùlaineadh daoine leis, agus ann an ceum a chionn gu-n robh roinn a spéis aige do "leabhar a mhàthar" ris nach b' urrainn e dealachadh. Thainig an sin an ùrnuidh 'us cha d' fhuair e dad an sin. Bha tuilleadh aige o 'n dara laoidh: agus an sin thainig a' cheud teagasg.

Bha am fear-labhairt 'n a dhuine beag, dorch, goirid 's an t-sealladh, le beagan stadaich 'n a chainnt, 'us e mall 'n a bhruidheann, an dearbh ni a fhreagradh am fear-fochaid. Ach mar a lean an teagasg dh' fhàs am fear-labhairt blàth; hon an fhìrinn 'inntinn, dh' fhàs a bheachd 's a ghuth soilleir, agus bha cumbachd mòr aige thar an t-sluagh. Agus cha robh an t-amadan-cluiche gun fhaireachadh. B' e an stéidh-theagaisg "Ullaich thu fhéin gu codhail a chumail ri do Dhia!" (Amos iv. 12,) agus is ann air an ullachadh bha feumail mu choinnimeh na codhail mòire ud ri Dia, a labhradh leis an teachdair. Chrìochnaich e an teagasg le bruidheann dhuirgiteach ri cridheachaibh agus ri coguisibh dhaoine mu 'n cor féin agus mu 'n ullachadh airson taisbeanadh gu h-obann am fianuis Dhé.

Bha am fear-éisdeachd air a ghluasad, air achd agus nach do thionail e dad o 'n dà laoidh eile a chaidh sheinn, oir b' éigin da falbh chum an anshocair a

dh' fhairich e a bhàthadh ann an deoch laidir. Ach thill e a dh' éisdeachd ris an ath theagasg, agus fhairich e gu-n robh e mar a bha na chaidh roimhe. Is e bha aig an fhear-labhairt teagasg air ceartas sìorruidh Dhé ann a nìle bhuntuinn ri peacaich o 'n cheann-teagaisg "Cia b' e ni a shìol-chuireas duine, an ni ceudna buainidh e." (Gal. vi. 7.) Fhad 's a mhair an teagasg, dh' fhairich an t-amadan bochd, ma bha sud uile fìor, gu-m b' eagalach an cor 's an robh esan mar pheacach. Bha coinneamh air ainmeachadh an deigh na coinnimh eile airson comhair-leachaidh agus ùrnuidh; ach dh' fhalbh an toil a bh' aig gu aobhar sporsa fhaighinn ann, agus dh' fhàg e an t-àite fo thrioblaid mhòir anama. Dh' fhairich e nach b' urrainn e pilltinn a dh' ionnsuidh na droch àitean-tathaich a bh' aige, agus air an aobhar sin thill e dhathigh, a' cur iongantais air a bhean 's a chloinn. Ghabh e a choir de 'n bhiadh-fheasgair aca, a cheud uair airson iomadh bliadhna, agus an sin chaidh e a chodal gun aon fhocal buidheachais no athchuinge, agus an uine ghoirid bha codal neoshocrach, 'us brудар aige.

Thoisich "aisling na h-oidheche" aige le sealladh air gach ni a thachair gach oidheche 'n a chleachdadh a bhi measgta an ceann a chèile, ag atharrachadh, ach le cuid 'us cuid a' tighinn gu bhi air an cur roimhe gu rianail, ordail, agus mar sin a' fàgail an lorg domhainn 'n a chuimhne. Chunnaic e tighean, tighean-chleasaichean, agus tighean-ciùil, stigh 'us a mach, aig an aon àm. Ach cha robh àite 's a' bhrudair aig a' bhunait ghnàthaichte; an àite sin is ann bha am bunait a' seasamh air cuan de dh' fhion—soilleir, dealrach; agus mar a sheall e le iongantais air a' bhunait ùr ud, chunnaic e gur e bha 's an fhion dhearg ud teine làidir a bha soilleir thar comas innsidh, air an robh na h-uile tigh-chleasaichean 'us tigh-ciùil a chunnaic e riamh 'n a sheasamh. A thuilleadh air sin chunnaic e aghaidhean a chuid companach a bha marbh o cheann iomadh bliadhna,

dìreach mar a bha iad an nair a bha iad beò; agus mar a sheas iad a 'seinn 's a' cleasachd mar o shean, bha iad mar gu-n rachadh iad sìos, le cuid 'us cuid, anns an fhion theinnteach a bha fodha. Mar a chaidh iad sìos, chunnaic e na h-aghaidhean aca ag atharrachadh o neul fhochaid 'us tàire, agus a' taisbeanadh broin 'us mulaid, 'us fulangais uamhasaich.

Lean an aisling air adhart; agus chunnaic e e fhéin air a chois, agus chual 'e an gàire labhar a bheireadh an sluagh 'n nair a thigeadh e an toiseach romha; ach, b' aithne dha, mar an ceudna, eadhon an nair a bha e 'dol troimh a chuid fhéin de 'n chleasachd, mu 'n fhion dhearg air an robh e 'n a sheasamh, agus an nair a bha e mar dhuine air am bitheadh an eutlach, a' deanamh sporsa do 'n t-sluagh a bha timchioll air, bha a chridhe làn uamhais roimh 'n t-slochd theinnteach gun ghrund a bha fo a chosaibh. Chunnaic e e fhéin a' dol sìos ann, agus gaireachdaich nan daoine fhathast a' seinn 'n a chluas-aibh. Mar a chaidh e sìos, dh' fheuch e fhathast ris a' chluiche a chumail air adhart, ged a bha a theangaidh ach beag a leantuinn r' a ghial, agus gach ball deth air chrith. An sin thainig uamhunn mhòr air; thionndaidh an t-òran foichaid aige gu sgreadh an amhghair mhòir; fhuair e a' cheud bhlas air teas an teine. Dh' fhairich e nis mar gu-m bitheadh e air a threigsinn gu h-iomlan, gun dòchas idir aige; agus mar a chaidh e sìos na 's doimhne 's an losgadh bithbhuan, dh' aithnich e gu-n robh e caillte gu sìorruidh—anam 'us corp;—gu-m b' e am fion teinnteach 's an robh e 'dol sìos, "copan fraoich feirge Dhé!"

Dhuisg an uamhunn mhòr a thug "aisling" air o a chodal e, agus luidh e air chrith air 'leithid a dhoigh 'us gu-n do chrith an leabaidh foidhe. Bha briseadh an latha r' a fhaicinn troimh an uinneig; agus dh' éirich e chum tuiteam air a dhà ghlùn ri oir na leapa—thar na h-uile ni taingèil nach robh e fhathast air a thilgeadh

anns an fhion theinnteach, gun chomas tighinn gu bràth as. Bha sealladh air a mhnaoi agus a chloinn a' codal dlù dha 'n a shòlas mòr dha, ag innseadh dha gu-n robh e fhathast sàbhailt, agus gu-n robh àite aithreachais agus tearnaidh aige. Chunnaic e cho lionmhor 'us cho mòr 's a bha a pheacaidhean; agus nam bitheadheair a thilgeadh anns an fhion loisgeach, nach robh dìon no leithsgeul aige, agus nach b'urrainn e coire fhaighinn do 'n bhinn a bhiththeadh ann, bha fhios aige gu-n robh e ciontach, agus lùb e a dha ghlùn mar neach fo fhéin-dhiteadh ann am fianuis an Dé Mhòir.

Chaidh e air ais agus air adhart fad an là, truagh thar comas innsidh, ach gun fhios air thalamh aige e' àite am faigheadh e saorsainn. Ach 'n uair thainig am feasgar, bha e rìs 's an tigh-choinnimh, far an cuala e teagasg an deidh seinn 'us ùrnuidh— agus cha b' ann chum fala-dhà, no atharrais air a dh' éisd e nis—air an fhocal luachmhor, “Tha am fear so a' gabhail pheacach d' a ionnsuidh.” (Luc. xv. 2.) Thoisich am fear-labhairt le bhi 'toirt cunntas mu na gné dhaoine tha ann ar là-ne a tha coltach ruisan ris an do ghabh ar Tighearn 'n a là-sa, agus an sin thoisich e air a bhi 'nochdadh ciamar le naomhachd iomlan a bheatha air thalamh, agus le bhi 'fulang amhghar airson dhaoine gun toillteanas, ged nach robh mi-thoillteanas 's am bith aig fhéin, choisinn Criosd còir air a bhi 'saoradh agus “a 'tearnadh, eadhon gu h-iomlan, na h-nìle a thig chum Dhé tridsan,” (Eabh. vii. 25); agus gu-n do chleachd e a chòir

a choisinn e mar so, fad ceudan 'us miltean de bhliadhnanachan; nach robh a ghairdean air fàs goirid air achd 'us nach urrainn e tearnadh, no a chluas tròm air achd 'us nach urrainn e cluinntinn. Ma bha na daoine bha làthair ullamh chum aithreachas a dheanamh, agus creidsinn annsan, cha ruigeadh am peacaidhean a leas na 's fhaide an dealachadh o Dhia, no a ghnàis aluinn a philleadh uatha.

Chunnaic an cleasaiche an nì uile, oir dh' fhosgail an Tighearn sùilean an duine o 'n leth-stigh. Chunnaic e gu-n robh an t-iomradh a thugadh seachad, dìreach ag innseadh a chliù fhéin o thoiseach; agus mar a lean am fear-labhairt, chunnaic e mar an ceudna, le aoibhneas ro mhòr, “gu-n do bhàsaich Criosd airson *nan daoine midhiadhaidh*,” (Rom. v. 6,) agus gu robh esan, air an aobhar sin, am measg na muinntir a thainig an Slànuidhear glòrmhor a thearnadh. An uair a dh' fheadraich am fear-labhairt, co 'n am measg a bha toileach gabhail ri maith-eanas agus sìth air an tairgseadh gu saor, dh' fhairich e gu-n robh esan toileach—*air a dheanamh toileach* ann an là a chumhachd; agus ruith na deòir sìos gu luath air a ghruidhean, mar a chrom e sìos air a ghlùnaibh ann an aithreachas gun cheilg agus le ùrnuidh dhùrachdaich, chreidmhidh, airson trocair.

Agus mar sin, fhuair e sìth ann am bhi 'creidsinn; agus o a bhilibh féin chuala mi sgeul air e bhi air a thogail suas “o mheasg nam marbh” le “aisling” namhasach “na h-oidheche” a chunnaic e.

Rev. C. J. WHITMORE, London.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgeaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o am gu am.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS MAIRT, 1879.

“C’ AITE AM BHEIL THU?”

EARAIL LE D. L. MOODY.

WILLIAMS & SON, LONDON.

CHADH sé mìle bliadhna seachad o labhair Dia na briathran ud ri Adhamh ann an gàradh Eden, an deigh dha tuiteam,—C’ AITE AM BHEIL THU? (Gen. iii. 9.) Thàinig na focail a nuas thugainne troimh na ginealaich, agus is barail leamsa gur gann iad de shliochd Adhaimh nach cuala iad uaireigin, theagamh mu mheadhon oidheche a’ tighinn orra—“C’ àite am bheil mi? Cò mi? C’ àite am bheil mi ’dol? agus ciod

e a’ s’ crìoch do so?” Is gliocas do dhuine tàmh agus a’ cheisd ud a chur air fhéin. Bu mbaith dhuitse a foighneachd, a ghille bhig; agus dhuitse, a nighean oige; agus dhuitse, a shean duine le do chlabhan liath, agus do shuilean a’ fàs mall. Cha-n’eil mi a’ foighneachd, e’ àite am bheil thu a réir barail do choimhearsnach; no a réir barail do chairdean; no a réir barail do luchd-còlais air fad. Is beag an ni cìod i barail dhaoine mu ’r

timchioll; ach is mòr an ni ciamar a tha *Dia* 'g ar faicinn; is cudthromach do dhaoineibh aithneachadh e' àite am bheil iad ann an sealladh Dhé; agus is i sin a' cheisd nis. Cuiribh mata a' cheisd ribh féin. Na bithibh a' meas gu bheil mise a' searmonachadh do 'ur coimhearsnaich, ach cuimhnicibh gu bheil mi a' labhairt *ribhse*—do gach neach agaibh, air leth.

“C' AITE AM BHEIL THU?”—Bu mhaith leam focal a ràdh ri trì seorsa dhaoine—Criosdaidhean aideachail, luchd-eùilsleamhachaidh, agus na h-aindiadhaich.

An toiseach, bu mhaith leam a' cheisd so a chur air a' *Chriosdaidh aideachail*, no cuireadh *Dia* air i—C' àite am bheil thu? Ciod e m' àite 's an eaglais, agus am measg mo luchd-eòlais? An aithne do mo chairdibh gur leis an Tighearn mi? Dh' fhaodadh tu 'bhi ag aideachadh o cheann fhichead bliadhna, no da fhichead. Ach, c' àite am bheil thu an nochd? Am bheil thu air an t-slighe do nèamh? Agus an urrainn thu aobhar an dòchais agad a thoirt seachad? Nan iarrainnse air na fìor Chriosdaidhean ann a so éiridh 'n an seasamh, am bitheadh nàire ort éiridh? Nan cuirinnse mar cheisd air na h-uile Chriosdaidh aideachail a tha an so, “Nam bitheadh tu air do ghearradh sìos le làimh a' bhàis, am bheil aobhar math agad air a bhi 'meas gu 'm bitheadh tu air do thearnadh?” Am bitheadh tusa toileach air seasamh suas am fianuis Dhia 'us dhaoine, agus a ràdh gu bheil deagh aobhar agad air a bhi 'meas gu 'n deachaidh thu seachad o bhàs gu beatha? No am bitheadh nàire ort? Amhaire air nis air na bliadhnaibh a dh' fhalbh: am b' urrainn thu a ràdh le fìrinn, “Tha mise 'n am Chriosdaidh;” agus am bitheadh do chaitheamh-beatha a réir sin? Cha-n e na their sinn a dh' fhoghnas, ach an caitheamh-beatha a th' againn. Is fearr gnìomh no focal. An aithne do 'd chomh-sheirbhìsich gur Chriosdaidh thu? An aithne do 'd theaghlach? An aithne dhoibh

gu bheil thu air taobh an Tighearna? Fojghnicheadh na h-uile fear-aidich, C' àite am bheil mi, an sealladh Dhé? Am bheil mi 'n am fhianuis airson Chrìosd anns an t-saoghal dhorch so? Ma tha duine air taobh Dhé, bitheadh e follaiseach ann; agus ma tha e air taobh an t-saoghail, bitheadh e soilleir ann. Is e an oidhirp a th' aig cuid air a bhi 'deanamh seirbhìs do Dhia agus do 'n t-saoghal comhluath—a bhi air an dà thaobh aig an aon àm—am bacadh mòr air fàs na fìor dhiadhachd. “Ma 's aill le neach a bith teachd a 'm dheigh-sa, àicheadh se e féin, agus togadh e a chraun-ceusaidh gach là, agus leanadh e mise.” (Luc. ix. 23.)

Nis, 's an dara àite, labhairm beagan rìusan a chaidh air ais do 'n t-saoghal—luchd a' chùilsleamhachaidh. Thàinig thu, theagamh, 'n ad Chriosdaidh aideachail o cheann ùine gu baile mòr. Bha thu roimhe 'n ad bhall eaglais, agus a' teagasg 's an sgoil-shàbaid; ach 'n uair a thàinig thu am measg choigreach, shaoil leat gu 'n fanadh tu tacan—gu-n tòisich-eadh tu a ris a dh' aithghearr. Mar sin leig thu dhìot 'bhi gnìomhach airson Chrìosd. Agus anns an eaglais agus an d' thàinig thu cha robh iad cho blàth riut 's a dh' earb thu, agus dh' fhuirich thu air falbh. Chaidh thu cho fad nis 'us gu bheil thu 'dol do thigh nan cleasaichean, us 'n ad chompanach aig luchd-toibheim 'us aig misgearan. Faodaidh mi bhi 'labhairt a nis, ri neach bha fad air falbh o thigh 'athar. Thig, mata, thusa a chùilsleamhach, agus innis dhomh, am bheil thu sona? An robh aon uair a shonas agad o thréig thu Chrìosd? An leòr leat an saoghal agus na plaosgan a dh' ith thu 's an dùthaich fad as? O, fhir a chùilsleamhach, thig dhachaidh an nochd! Tha teachdaireachd gaol agam dhuit o 'd Athair. Is coma leam cho fad 's a dh' fhalbh thu; gabhaidh am Buach-aill mòr air ais thu do 'n chrò an nochd. An euala tu riamh nu neach a chùilsleamhach ris nach do ghabh Dia, 'n

uair a phill e dhachaidh? Chuala mi mu aithrichean agus màthraichean 's an t-saoghal nach robh toileach gabhail ri 'n cuid mac; ach an urrainn thu innseadh mu aon fhear-cùilsleamhnachaidh riamh a phill le firinn dhachaidh, a fhuair diùltadh o Dhia? Bha Sàtan ag innseadh bhreug dhuit mu Dhia; tha thu a' meas nach gabh e riut air ais. Gabhaidh e riut *air an uair* ma thig thu. Abair, "Eiridh mi agus theid mi a dh' ionnsuidh m' Athar." Gu-n tugadh Dia dhuit so a dhean-amh gun dàil!

Labhairm a nis ris an treas seorsa. "Ma 's ann air éigin a thearnar am firean, c' àite an faisbein an duine midhiadhaidh agus am peacach e fhéin?" A pheacaich, ciamar a dh' éireas dhuitse? Ciamar a theid thu as? *C' àite am bheil thu?*" Am bheil e fìor gu bheil thu beò gun Dia 'us gun dòchas 's an t-saoghal? An do smuainich thu riamh ciod e a dh' éireadh do 'd anam 'n an tugadh eucail cuirp air falbh gu h-obann thu—c' àite am bitheadh tu 's an t-siorruidheachd? Tha mi a' leughadh gu bheil am peacach gun Dia, gun dòchas, 'us gun leithsgeul. Mur bi thu air do theàrnadh, ciod e an leithsgeul a bhithas agad? Cha-n urrainn thu a ràdh gur e Dia a 's coireach. Tha esan toileach do theàrnadh. Tha uamsa innseadh dhuit gu-m faod thu bhì air do theàrnadh, ma 's aill leat. Ma tha uait dol seachad o bhàs gu beatha, ma tha uait bhì 'n ad oighre air a' bheatha shiorruidh, ma tha uait bhì 'n ad leanabh Dhé, cuir romhad an nochd gu 'n iarr thu rioghachd Dhé. Tha mi ag ràdh ribh, air bhonn ughdarr-ais focail Dhé, nach d' iarr duine Crìosd riamh le 'chridhe nach d' fhuair e. Cha-n fhac mi duine riamh bha iarrtuinneach air ni a réiteachadh, nach d' fhuair a réiteachadh gu luath. Air a bhliadhna so a dh' fhalbh thàinig cudthrom air an inntinn agam. Tha mi, mar a their iad, ann an làn neart mo latha. Duine a tha aig an aois agamsa, tha e air a' mhullach a ruigh-

inn, agus tha e a' toiseachadh air dol sìos air an taobh eile. Tha mi a' labhairt ri mòran a tha air a' mhullach a nis, agus tha mi ag ràdh riu, mar 'eil sibh 'n 'ur Crìosdaidhean, stadaibh agus faicibh c' àite am bheil sibh. Amharcamaid air ais air an t-sliabh a bha sinn a' dìreadh. Ciod e a chì sibh? Sud agaibh a' chreadhail. Cha-n 'eil i fad as. Nach goirid ar là! Is ann mar gu-m b' ann an dé a thoisich e. Seallaibh air adhart ris an t-sliabh agus sud agaibh an uaigh; is ann an sud tha duslach màthar ionmhuinn 'n a luidhe. An uair a fhuair a mhàthair ud bàs, nach do gheall thu do Dhia gu-n deanadh tu seirbhis da? Agus nach do ghlac thu a làn aig uair a bàis, agus nach d' thubhairt thu, "Coinnichidh mi sibh, a mhàthair, ann an nèamh!" Agus an do choimhid thu do ghealladh? Am bheil thu a' feuchainn r' a choimhead. Dh' fhalbh deich bliadhna o sud: cùig deug, theagamh—ach am bheil thusa na 's fhaisge air Dia? Cha-n 'eil, is ann a cruadhachadh a tha thu; tha an oidhe na 's duirche; a dh' aithghearr thig am bàs ort. A charaid, c' àite am bheil thu? Seall ris. Faic uaigh eile beagan air adhart o sud. Is e leanabh beag a th' ann. Faodaidh bhì nigheanag laghach—air an robh mar ainm Màiridh; no faodaidh bhì giullan—Tearlach; agus an uair a thugadh an leanabh ud uait nach do gheall thu do Dhia 'us do 'n leanabh gu-n coinnicheadh tu e am flaitheanas? An do choimhid thu an gealladh? Smuainich! Am bheil thu fhathasd a' cogadh an aghaidh Dhé? Na searmoinean a bheanadh riut o cheann chùig bliadhna,—an bean iad riut a nis?

Aon uair eile, seall sìos o 'n t-sliabh. Sud uaigh agad; cò leis i? Is e d' uaigh fhéin a th' ann. Cha-n 'eil fhios agad cia mend là no bliadhna a tha i as uait. Tha thu ri cabhaig d' a ionnsuidh. Eadhon ged bhithheadh sibh beò cho fad ri cuid eile, tha mòran agaibh a fàs sean, 'us 'ur falt a' fàs

liath. Faodaidh bhi gu bheil do chiste-luidhe ullamh. A charaid, nach eutlach a bhi 'dearmad slainte an anama cho fada? Air an ath sheachduin, bheir am bàs cuideigin leis, faodaidh bhi mise, no faodaidh bhi thusa. Carson a dheanadh sinn dàil latha? Carson a theireadh sinn ri Crìosd an nochd, "Imich romhad an tràth so, an uair a bhitheas uine agam, cuiridh mi fios ort?" Carson nach tigeadh e a nis? Nach do gheall thu o cheann iomadh bliadhna gu-n deanadh tu seirbhis do Dhia?

Tha trì ceuman a dh' ionnsuidh an t-saoghail chaillte. Bheir mi dhuibh an ainmean. Is e a' cheud cheum *dearmad*. Cha-n 'eil aig duine ach slainte 'anama a dhearmad, agus bheir sin a dh' ifrinn e. Their cuid a dhaoine, "Ciod e a rinn mi?" Ma dhearmaid thu slainte tha thu caillte. Tha mi air amhainn mhòir ann am bàta beag. Tha eas mòr ann gun a bhi fad as. Caillear neach 's am bith théid thairis air. Cha ruig mi leas am bàta iomairt; cha-n 'eil agam ach na raimh a tharruing a stigh, mo dha ghairdean fhilleadh 's a chéile, agus *dearmad a dheanamh*. Agus ann an sruth na beatha cha-n 'eil aig duine ach a bhi 'n a thàmh, agus siubhlaidh e gu luath chum sgrios.

Is e an ath cheum *dùltadh*. Nam bithinnse air tachairt riut aig an doras agus a' cheist so a chathachadh ort, theireadh tu "Leigibh leam an nochd Mhr. Moody;" agus nan abrainnse a ris, "Tha mi ag iarraidh gu dùrachdach gu-n rachadh tu stigh do rioghachd Dhé," theagamh gu-n

dùltadh tu gu modhail: "Cha bhi mise 'n am Chrìosduidh an nochd, gu-n robh maith agaibhse; tha fhios agam gu-m bu choir dhomh, ach cha bhi mi ann."

Is e an treas ceum *tàire*. Tha cuid agaibh air ceum àrd an fhàraidh. Tha sibh a' deanamh tàire air Crìosd. Tha fnath agaibh do Chrìosd 'us d' a 'aobhar; tha fnath agaibh do na daoimibh a' s fearr tha 's an t-saoghal, agus do na cairdibh a s' fearr a th' agaibh féin; agus nan robh mise air a' Bhiobull a thairgseadh dhuibh, reubadh sibh e, agus shaltradh sibh sios e. Oh, a luchd-tàire! cha-n fhad gus am bi sibh ann an saoghal eile. Deanaibh cabhaig, 'us deanaibh aithreachas, 'us pillibh ri Dia. Nis, cò an ceum air am bheil thusa a charaid, ri *dearmad*, no ri *dùltadh*, no ri *tàire*? Cuimhnich gu bheil mòran air an toirt air falbh o 'n cheud cheum. Tha iad a' bàsachadh ann an dearmad. Agus tha mòran air an toirt air falbh a' dùltadh, agus tha mòran air a cheum nu dheireadh, a' deanamh tàire air an t-slainte. Oh, sibhse a luchd-tàire, tha mi a cur roimhibh beatha agus bàs; cò dhiubh a roghnaicheas sibh? An uair a bha Crìosd aig Pilat 'n a làmhan, thubhairt e, "Ciod e a ni mi ris?" agus ghlaodh an sluagh a mach, "Beir uainn, beir uainn, ceus e!" A dhaoine òga, an e sin a' chainnt agaibhse an nochd? Am bheil sibh ag ràdh, "Beir uainn an soisgeul!" No am bi sibh glic, agus an abair sibh, "A Thighearn! Iosa, tha mi 'g ad iarraidh, tha feum agam ort, bithidh tu agam?" Oh gu-n tugadh Dia sibh gus a' chodhùnadh ud!

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhran so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN EARRAICH, 1879.

BAILE PHARIS, AGUS SAOTHAIR MHR. M'ALLA.

THA Mr. M'Alla, a bha roimne 'n a mhinistear de na h-Independents ann an Sasunn, an deigh a bhi sé bliadhna 'saothrachadh 's an t-soisgeul ann am Paris, baile mòr na Frainge. Is e duine làn creidimh agus ùrnuidh a th' ann; maille ri eud, stuaim, agus féin-àicheamh,—dìreach an duine airson na h-oibre.

Air dha bhi ann am Paris, goirid an deigh a' chogaidh 's a' bhliadhna 1870, chaidh e stigh do *café*, tigh

ùrachaidh, mu 'n d' fhàg e. Bha e 'toirt seachad trachdan aig an dorus, 'n uair a bha Mrs. M'Alla a stigh. Thainig fear-oibre 'us rug e air laimh air, agus thubhairt e, "Nach tig sibh a dh' innseadh dhuinn mu 'n fhìor chreidimh?" Bu leòr na focail ud. Lean iad ri Mr. M'Alla air a thurus dhachaidh; agus dh' amhaire e orra mar theachdaireachd o Dhia e thigh-inn nall a chuideachadh dhaoine bochda Pharis. Dh' fhàg e a dhachaidh, agus

April 1879.

"Paris and the M'All Mission."

le a mhnaoi eudmhor, ghràdhaich, chaidh e a dh' fhuireach aig Belleville ann aon meadhon nan Communach, daoine as an robh na h-uile neach a' gabhail eagail. Fhuair e rabhadh 'n an aghaidh mar dhaoinibh fiadhaich; thubhairt iad ris nach robh a bheatha sàbhailt. Ach chuir e roimhe ann an neart an Tighearna gu 'n tugadh e aghaidh do 'n obair mhòir, agus chunnt e an cosgus. Mar sin chaidh e a dh' fhuireach 's a chearnaidh bhochd ud de 'n bhaile, am measg dhaoine 'us mhnathan aig an robh an làmhan dearg le fuil, agus le fàileadh a' phetroleum dhiubh, leis na chuir iad teine ris an luchairt rioghail. Ghabh e seòmar mar thalla, chuir e mach cuiridhean, agus thionail e, an ùine bhig, àireamh de na daoinibh bochd ud, 'us iad iarrtuinneach air èisdeachd r' a bhriathraibh, agus ris na laoidhean a bha e 'seinn.

Ach fhuair e dorsan eile fosgailte ann am Paris. Bha gairm 'us gairm ann a thainig gu soilleir o Dhia, do 'n d' thug e freagradh deas o bhliadhna gu bliadhna, agus tha nis da àite thar fhichead aige, air feadh a bhaile, anns am bheil an solus a' dealradh am measg dhorchadais. Gabhaidh cuid de na seòmraichean da cheud a luchd-èisdeachd, cuid eile ceithir cheud, agus a h-aon diubh chig cend; agus tuilleadh le dòmhlachadh. Tha àite suidhe ann do 4652. Tha mu ochd mìle dhaoine 'us mhnathan, agus trì mìle de shluagh òg a' frithealadh gach seachdain. Tha cuid de na coinnimhean 'g an coimhead da uair 's an t-seachdain, cuid eile na 's trice; a h-aon aig Rìbholi na h-uile h-oidheche. Tha an luchd-èisdeachd de 'n t-sluagh bhochd mar is trice, ach tha cuid de mhuintir chothromaich 'n am measg an còmhnuidh.

Tha aon de na coinnimhean a 's mò ann am Boulevard Ornano. Dh' inns-cadh do Mhr. M'Alla gu 'n robh na h-uile ole 's a chearnaidh ud. Ach mar bu mhò a bha de Sbatan ann, bu mhò 'fheum air an t-soisgeul. Ghabh e seòmar agus thoisich e. Bha mòran

sluaigh ann air a' cheud oidheche, a thainig le rùn magaidh 'us cur 'n a aghaidh. Ach air an ath oidheche thug e leis Theodore Monod diadhaidh. Thoisich deasboireachd, chuir-eachd 'n an tosd an luchd-aicheaimh air Dia, agus o 'n uair sin bha coinnimh Ornano mòr, agus taitneach thar càch. Cumaidh an talla 600, agus mar a 's trice tha e làn.

Tha an obair a' cinneachadh. Ciod e a tha 'tarruing dhaoine ann o là gu là, luchd-oibre Pharis 'n am mìtibh, a b' àbhaist bhì air am meas gun suim do ni air bith, ach do ghòraich 'us do fhala-dhà. Is e tha 'g an toirt ann,

An seann, seann sgeul

Mu Iosa 'us a ghràdh.

B' àbhaist doibh a bhì 'meas nach robh spéis aig daoinibh 's am bith doibh, mur b' ann gu coire fhaighinn doibh, no an ear a thoirt asda. Bu ni ùr doibh a chluinntinn, 'n uair bha am Biobull agus an coguisean féin 'g an dteadh, "An so gu-n robh gràdh, cha-n e gu-n do ghràdhaich sinne Dia, ach gu-n do ghràdhaich esan sinne, agus gu-n do chuir e a Mhac féin gu bhì 'n a iobairt-rèite airson ar peacaidhean." (1 Eoin iv. 10.) Agus bu ni ùr doibh a chluinntinn gu-n robh an gràdh so do Dhia, air dha àite fhaighinn anns a' chridhe, trid creidimh, comasach air gràdh a' pheacaidh a chlaoidh, agus an dean-amb 'n an "crentairean nuadha." Faodaidh am beagan eachdraidh a leanas innseadh, am measg nithean eile, gu bheil soisgeul Chrìosd, eadhon ann am Paris dorch, misfhoistinneach, fhathast "n a chumbachd Dhé chum slàinte dhoibhsan a chreideas."

Tha aon de 'n luchd-saothrachaidh a' sgrìobhadh, "Chuir seana bhean agus a mac mòr aoibhneas orm. Tha iad a' taghull nan coinnimhean o cheam bliadhna gu leth, agus tha iad a' toirt fianuis air a' bheannachd a fhuair iad ann an Crìosd. Tha am mac ag ràdh: 'Faic na rinn e air mo shon. Tha Slanuidhear iomlan agam! Cha chuir ni air bith eagal orm, oir coimhidh Dia mi. Tha fios agam

gu bheil gràdh aige dhomh,—is leas sin dhomhsa. B' fhad bha uam aithne a bhi agam air an fhìrinn, fhuair mi nis e. Cha-n 'eil comas labhairt agam; nam bitheadh, dh' innisinn do dhaoibh eile an sonas a fhuair mi!”

“X uair a bha neach de 'n luchd-saothrachaidh là a' seasamh aig àite-reic leabhraichean air a *Quai*, bhean neach r' a ghualainn. Thubhairt duine òg nach d' aithnich e, ‘Am bheil an leabhar so mu *J'haidheadarachd* fiùdhail?’ ‘Cha-n 'eil fhios agam,’ ars' esan. ‘Ach is aithne dhomhsa sibhse, agus tha mi 'n 'ur coman airson na chuala mi uaith aig na coimhinnean.’ ‘Cò na coimhinnean?’ ‘Aig Belleville’ (miltean air falbh). Dh' innis e an sin gu-n deachaidh aon oidhche cuireadh do 'n choimhinnean aig Rue de Belleville a chur ann an laimh 'athar. Leugh e na bha sgrìobhta, agus fhuair e, ‘Tha cairdean Sasunnach agus Frangach ag iarraidh bruidhinn ribh mu ghràdh Iosa Crìosd.’ ‘Gràdh Iosa Crìosd!’ ars' esan r' a mhnaoi. ‘Feumaidh sinn dol a chluinntinn ciod e a th' ann.’ ‘Nis, ars' an duine òg, ‘tha m' athair agus mo mhàthair agus an teaghlach uile 'dol ann, cho tric 's a 's urrainn iad; agus na 's mò na sin, tha sinn air dùineadh stigh ri Crìosd mar ar Slànuidhear.’”

Thug duine bochd an aire do cho sona 's a bha euid de na coimhear-snaich aideachail aige, agus dh' fhoighnich e ciod e rinn cho sona iad, eadhon am measg trioblaid. Thubhairt iad gur e aithne air maitheanas peacaidh a bhi aca, agus gur ann 's a choimhinnean a fhuair iad sìth. Thòisich an duine e fhéin air dol do 'n choimhinnean, agus dhùisg a choguis air, oir bha e beò 's a' pheacadh. Air an rathad dhachaidh, thubhairt e tric ri — “Is duine cailte mi; cha-n 'eil maitheanas ann dhomh; cha-n 'eil, cha-n 'eil.” Dh' fhuirich e aon oidhche le — agus an robh meadhon-oidhche ann, a' glaochaich “Tha mi cailte!” Thubhairt — ris, “Nan creideadh tu gu-n do bhàsaich Crìosd chum do pheacaidhean a ghlanadh air falbh,

le th' adh tu air do theàrnadh. Gabh ti maitheanas o Dhia, agus tréig do pheacadh, agus bitheadh tu sona.” “Ach cha b' urrainn mise mo pheacadh a thréigsinn,” ars' an duine bochd. “Dean ùrnuidh ri Dia agus bheir e neart dhuit chum a dheanamb,” ars' —, ag iarraidh a' earrainnean a leughadh far am bheil Dia ag ràdh, an neach a chreideas, ann an Crìosd gu-n tearnar e. Beagan an deigh sin ghabh e ris an fhìrinn. Dhealaibh e ris a pheacadh mar a chuibhrìonn, agus bha e sona, mar dhuine de 'n do thuit eallach mòr.

“Tha Madame — 'n a seana bhean bhochd, a bha fad a' frithealadh na coimhinnean 'us a mac leatha. Bha a h-inntinn fada dorch, agus fhuair a' bhean chòir, a bha 'dol timchioll leis a Bhiobull 'g a leughadh, e 'n a ni do-dheanta a smuaintean a thogail os cionn cùraman agus trioblaidean an t-saoghail, air an robh i a ghnàth a' gearan. Ach aon là thug i leatha leabhar beag le earrainnean de 'n fhìrinn air an cur sìos ann, ro shimplidh, le litrichean mòra, ag iarraidh oirre fheuchainn r' a leughadh i fhéin. An ath uair a ràinig i, an àite nan seann ghearan, is ann a fhuair i an seana bhoirionnach gu suilbhir, agus cha robh focal aice ach mu 'n leabhar bhacg. An uair a chual' i gu-m faodadh i a chumail, phòg i e le gairdeachas, ag ràdh, ‘Is e so Leabhar nan leabhar. Cha chreid mi gu bheil aon eile eòlach ris. Is e Dia féin a tha 'labhairt o thoiseach gu a chrich.’ Là eile thubhairt i, ‘Theagamh gu-m bi sibh 'n 'ur meadhon air mise thoirt do fhlaithheanas, o 'n is ann uaithe a fhuair mi an leabhar beag a tha 'g am sheòladh air an t-slighe.’ An uair a dh' fhoighnicheadh dhi an robh i cinnteach gu-n rachadh i do fhlaithheanas, thubhairt i ‘Cha-n 'eil fhios agam; tha eagal orm gu-m faod mi bhi 'g am mhealladh féin, tha mi ro pheacach!’ Tha an leabhar beag nis cho caithe 'us cho dubh, nach mòr gu-n gabh e a leughadh ach tha i nis cho eòlach air na focail, air a cuimhne, nach ruig i leas am faicinn.”

Bha neach eile a fhritheil a' choinn-
imh Ornano, agus a thainig gu eòlas
na firinn o cheann ghoirid ag ràdh,
"Cha tugainn mo chreidinn ann an
Iosa airson saobhbheis an t-saoghail.
Tha mi bochd, ach tha mi a' meas
nam bithinn air m' fhàgail gun aon
ni agam ach am Biobull—agus mo
ghloineachan—bhithinn fhathast ro
shona. Is e m' aon eagal a nis gu-n
tuit mi anns a' pheacadh, *eadhon ann
an smuain.*"

"Thréig Mme. —, bean bhochd
a dh' fhairich, mar a thachair do 'n
duine air an robh iomradh, mòr amh-
ghar an deigh dhith an soisgeul a
chluinntinn, am peacadh, agus ghabh
i ri maithneas, an deigh dhith bhi
a' stri fad dhà no cùig mìosan deug
an aghaidh an nàmhaid nach dealaich
ris a' chreich ma 's urrainn e. Is
obair iongantach a h-iompachadh.
Mu 'n d' thainig i a dh' ionnsuidh nan
coinnimhean, cha robh uiread 'us fios
aice gu-n robh anam neobhàsmhor
aice, no gu-n robh Dia ann a bheir-
eadh aire dhith. Dh' òl i stigh aing-
idheachd mar nisge; ach is leanabh
a nis i air a deanamh réidh ri a
h-Athair neamhaidh. Thubhairt i
riumsa o cheann ghoirid, 'O Madame,
tha mi cho truagh 'n uair a thig am
buaireadh: agus 'n nair a tha mi fad
as o Dhia, is mòr mo bhròn! Agus
cia mòr m' aoibhneas 'n uair a gheibh
mi ris e! Oh, bu mhaith leam gu-m
bitheadh na h-uile neach cho sona
riumsa!'"

Tha e air innseadh mu cheann-
cinnidh de na h-Innseanaich dearga
a bh' ann uaireigin, gu-n d' thainig
soisgeulaiche air thurus d' a ionn-

suidh 'us e air leabaidh a' bhàis.
Fhuair e gu-n robh an duine 'n a
Chrisduidh. Air dha bhi air fhoigh-
neachd dheth cia fad an ùine o chreid
e ann an Crìosd, is e thubhairt an
t-Innseanach "*Riamh o chuala mi m' a
dhéighinn an toiseach.*" Is ann ri so a
bha creidinn na muinntir iompaichte
ann am Paris cosmbuil, air an d' rainig
an soisgeul mar ni nach cual' iad
riamh roimhe. Ach nach 'eil aobhar
eagail ann gu bheil miltean a leughas
an trachd so, agus a chuala *mu thim-
chioll* na slainte fad am beatha, a tha
gus an uair so cho *falamh de Chrisd*
'us ged nach d' thainig e riamh a
dh' ionnsuidh an t-saoghail?

Is e soisgeul Chrisd *an solus*.
Dhoirt e mach a sholus air Paris:
agus tha an solus ceudna aige airson
pheacach 's na h-uile àite.

Is e soisgeul Chrisd *saorsainn*.
Tha e a' briseadh slabhraidh an nìle
a cheangal clann nan daoine. "Bith-
idh eòlas agaibh air an fhìrinn, agus
ni an fhìrinn saor sibh."

Is e an soisgeul *sìth*. Is e deagh
naigheachd na sìthe, a thugadh stigh
air Calbhari o cheann 1800 bhliadh-
nachan, airson pheacach. Rinneadh
i leis an fhuil a dhoirteadh an sin;
fuil an neach air an do leigeadh
smachdachadh ar sìthe.

Thug an soisgeul so leis sìth do
iomadh anam truagh ann am Paris,
agus tha an ni ceudna aige do gach
neach a leughas na briathran so. Le
sìth thig naomhachd agus fireantachd.
Oir atharraichidh an t-sìth a lionas
an t-anam an duine gu léir, a' deanamh
na h-uile ni nuadh.

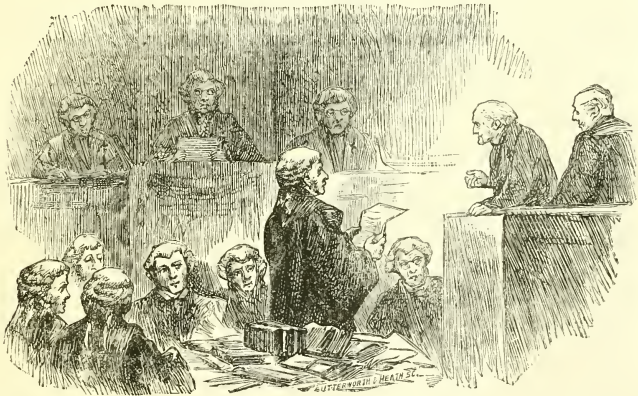
Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhlanan
so a chraobhsгаoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's
a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh
o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

AN CEITEAN, 1879.

AN RANNSACHADH AGUS AM BREITH-EANAS.

Thoisich rannsachadh ro chudthrom-ach, air cùise dhaoine àraidh, ann an Duinéidin, air an fhlicheadamh là de cheud mhios na bliadhna. Bha seachnar dhaoine am fianuis na cùirt. Thainig Banc Baile Ghlasgo air an robh iad 'n an luchd-riaghlaidh, gu stad-pàighidh, agus bha mìltean air an toirt gu bochdnuinn.

Bha mìltean cho mòr an crochadh ri sud, bha na daoine cho measail roimhe, agus bha an call a rinn iad

cho comharraichte, 'us gu-n robh na h-uile suil air na prìosanaich, agus na h-uile teangaidh a' bruidheann mu 'n déighinn, fad an da là dheug a bha an rannsachadh a 'dol air adhart.

A leughadair, dh' fheadadh tusa 'bhi ag amharc air na bha 'dol air adhart anns a' chùirt ud, le 'd inntinn, ged nach fhac thu le 'd shuil e. An seall thu leamsa car ùine ghoirid ri rannsachadh eile anns am bi *thusa*

am fianuis na cùirt? Eisd ri cuid de bhriathraibh Dhé mu,

I. AN RANNSACHADH.—Tha e *cinn-teach*. “Tha e air orduchadh do dhaoineibh bàs fhaotainn aon uair ach ’n a dheigh’ so breitheanas.” (Eabh. ix. 27.) Tha an uair air a chombarrachadh, “Shuidhich e là anns an toir e breth air an t-saoghal.” (Gnìomh. xvii. 31.) Cia cho farasda ’s a tha e dhuinn ni a tha gu tachairt a ghabhail a stigh, ’n uair tha an là air a shon air a shuidheachadh! Mata, tha an là air a shuidheachadh ’s an seas sinne an làthair Dhé chum breitheanais. Tha gach la ùr ’g a thoirt na ’s fhaisge oirnn: tha na h-uile tràth bìdh tha sinn ag itheadh ’g a thoirt na ’s fhaisge oirnn. Cha ghabh e seachnadh. *Tha an là suidhichte.*

II. AM BREITHEAMH.—Is namhasach an ni lagh dhaoine an uair a tha breitheamh ’g a charamh ri cùisean. Tha am breitheamh a’ suidhe gu stolda air a’ chaithir. Cha sin e gairdean a mach. Gidheadh thig na prìosanaich roimhe; fanaidh iad an sin nair an deigh naire, là an deigh latha, gus an toir na fianusean am fianuis seachad, gus an toirear a’ bhreth air an cionta, agus an toirear a mach a’ bhinn. Cha mhaith leo bhì ann,—bu docha leo teicheadh,—ach tha iad ann. Carson? Rinn an lagh greim teann orra; agus tha e ’g an toirt am fianuis a’ bhreitheamh agus ’g an cumail an sin. Aig a bhreitheanas gus am bheil sinn a’ dol le cabhaig is e Iosa Crìosd am Breitheamh; agus tha e an sin le uile neart lagh Dhé aig mar armachd. Chitheadh Crìosd mar am Breitheamh ann an glòir a chumhachd—ann an glòir ’Athar. “Agus snidhidh e air caithir a ghlòire.” “Bheir e breth air an t-saoghal leis an Duine sin a chombarraich e;”—Duine, an Dia-Duine, is e am Breitheamh;—agus “chìnaidh-uile suile.” (Taisb. i. 7.)

III. AN DREAM A THEID FHEUCHAINN.—Is e na daoine bha roimh na chùirt a thug air mòran bhì air an togail leis an rannsachadh a bh’ ann o cheann ghoirid. Dh’ iarr

na h-uile neach am faicinn. An do smuainich na daoine a bha ag amharc air na prìosanaich ud, gu ’n robh *iad fhéin* ’tarruing dlù do bhreitheanas? Beagan roimh sud theireadh an seachdnar ud gu-n robh e ’n a “Ni do-dheanta!” nan abradh neach air bith gu-m bitheadh iad roimh na chùirt mar phrìosanaich air an là ud; ach bha e fìor. Mar sin is éigin duinn *uile* taisbeanadh aig caithir a’ bhreitheanais. “Cruinnichear ’n a làthair-san na h-uile chinnich,” (Mat. xxv. 32;) “Seasaidh sinn gu léir am fianuis caithir-breitheanais Chrìosd,” (Rom. xiv. 10;) “Chunnaic mi na mairbh, beag agus mòr, ’n an seasamh am fianuis Dhé.” (Tais. xx. 12.) “Air an aobhar sin bheir gach aon againn cunntas uime féin do Dhia,” (Rom. xiv. 12;) “Chum gu-m faigh gach neach na nithean a rinn e ’s a’ choluinn.” (2 Cor. v. 10.) Cò iad a theid fheuchainn an sud? Theid na h-uile ginealach, fine, agus dath. Ach gach aon leis fhéin. Theid ar rannsachadh cha-n ann mar theaghlach-ean, air chor us gu-n sàbhalar a’ chlann le maitheas am pàrantan; no mar chinneach; no mar eaglaisean; ach *gach neach leis fhéin*. Is ann a tha e, gu-m fairich gach neach ’s a’ chuideachd mhòir ud, gu bheil gnothuch aige air leth ris a’ Bhreitheamh.

IV. NA LEABHRAICHEAN.—Ag an rannsachadh a bh’ ann o chionn ghoirid, bha e air a radh, “gu-n robh uallach eich de leabhraichean agus phaipeiran air bord na cùirt air son fianuis a thabhairt.” Bithidh sgrìobhaidhean aig a’ bhreitheanas mhòr. Taisb. xx. 12: “Dh’ fhosgladh na leabhraichean; agus dh’ fhosgladh leabhar eile eadhon Leabhar na Beatha: agus thugadh breth air na mairbh as na nithibh sin a bha sgrìobhta ’s na leabhraichibh.” Cò na leabhraichean a dh’ fhosglar?

1. *Leabhar Eòlais agus Cuimhne Dhé*.—“Bha leabhar-cuimhne air a sgrìobhadh ’n a làthair.” (Mal. iii. 16.) Cia beag ’s a smuainicheas sinne gu bheil na gnìomharan againn air an

sgriobhadh ann an leabhar, na h-uile là 'us uair, agus nach teid aon ni air diochuimhne. Cha dhubhar focal a mach, cha bli focal air a chur sios air aon mhodh agus focal air mhodh eile; agus gheibhear na h-uile gnìomh ann leis a' chrìoch a bha aig neach ann a dheanamh, agus an toradh a lean e,—na h-uile gnìomh air a chothromachadh 'us air a thomhas, le solus, agus sochairean, agus dearbhaidhean an neach a rinn e.

2. *Leabhar Cuimhne agus Coguis an Anama.*—"Bheir Dia gach obair chum breitheanais, maille ris gach ni *diomhair*." Is iongantach an leabhar ar cuimhne! Tha e air a sgrìobhadh gu mion, agus leughar iomadh duilleig ann gu furasda leinn, agus tha iad air an leughadh; ach tha iomadh beairn ann,—duilleagan agus mòran dhuilleagan, far am bheil an sgrìobhadh air dubhadh as. Mar a bheir solus no teas am fradharc nithean a bha air an sgrìobhadh le dubha neo-fhaicsinneach, mar sin bheir là a' bhreitheanais nithean foluichte gu solus—lionar na h-uile bearn.

3. *Leabhar na Beatha.*—"Dh' fhosgladh leabhar eile"—àireamh a dh' ainmean dhaoine. "Ainmean!" their thu. "Cha mhòr brìgh tha an sin! Seallamaid air adhart." Ach farraid de 'n mhnaoi oig tha an sin: bha an duine aice 's a' chath, agus a nis tha i 'sealltuinn air ainmibh nam marbh agus nan leonta. Innis dhi nach eil brìgh 's na h-ainmibh, ma leigeas do chridhe leat. Nach d' rinn sinn uile, o cheann bheagan ùine, amharc le cùram agus le h-eagal, air sreath brònach de dh' ainmibh—ainmean a dh' innis mu fhulangas agus mu chall—call iomlan faodaidh bhi? Agus nach do leagh ar cridhe 'n uair a chunnaic sinn ainmean luchd-eòlais, 'us luchd-gràidh,—no faodaidh bhi na h-ainmean againn féin an sin? Ach ciod e tha an sin nìle an coimeas ris na h-ainmean sgrìobhta *aig Dia*?

Air an aon laimh, tha e air innseadh dhuinn gu-n teid "an dream a tha sgrìobhta ann an leabhar-beatha an

Uain" "a stigh troimh na geataibh do 'n bhaile," (Taisb. xxi. 27;) agus air an laimh eile cia b' e air bith nach d' fhuaradh sgrìobhta ann an leabhar na beatha, thilgeadh e 's an loch theine. Am faod e bhi gu bheil thu iarrtuinn-each air d' ainm a chumail á àireamh nan leonta, nan reubta, nan creachta, nam marbhta 's an t-saoghal, agus gu bheil thu gun chùram mu cò dhiubh a tha d' ainm sgrìobhta air neamh no nach 'eil?

V. NA FIANUISEAN.—Cò iad sin? Faic iad a' feitheamh! Àireamh mhòr. Na h-uile h-aon a dh' aom thu riamh chum uile,—anaman a chuir thu o chùram le d' fhochaid. Bithidh Satan 'n a fhianuis. Bithidh Crìosd fhéin 'n a fhianuis. Their e ris na h-uile h-anam gun tearuadh "*Cha b' aithne dhomh riamh thu.*" A leughadair! An abair e sin RIUTSA?

An uair a bha luchd-riaghlaidh Banca Ghlasgo 'g am feuchainn, bha fianuisean ann a thubhairt, "B' aithne dhomh e, bha meas agam air, bha mi tric 'n a chuideachd." Ciamar a tha e eadar sibhse 'us Crìosd, a nis? An aithne dha sibh mar a chuid féin? An robh gnothuch dlù agaibh ris, a' gabhail uaithe 'us a' toirt da? Am bheil sibh cho tric 'n a chuideachd nach urrainn e ràdh ribh, 'us nach abair e ribh, "*Cha b' aithne dhomh riamh sibh?*" Ma tha is cinnteach gur aithne dha sibh. Ach, air an laimh eile, ma tha 'ur cridhe a' tionndaidh uaithe gu h-uaigneach,—ma tha e suarach agaibh,—ma 's maith leibh e bhi as 'ur sealladh,—ma leanas sibh mar sin, nach cinnteach gu-n abair e ribh, "*Cha b' aithne dhomh riamh sibh?*"

Bithidh fianuisean air an taobh eile. Tha sinn a' leughadh "gu-n dealraich iadsan a tha glic mar shoilleireachd nan speur," (Dan. xii. 3;) gu-n "dealraich na fireana mar a' ghrian," (Mat. xiii. 43;) gu-m bi an "corp diblidh" so air a dheanamh "comb-chosmhuil ri a chorp glormhor féin," (Phil. iii. 21;) gu-m "bi sinn cosmhuil ris." (1 Eoin iii. 2.) Nach bi e furasda an sin deal-

achadh a chur eadar na fireana agus na h-aingidh? Nach bi sgarachadh ann gus an laimh dheis 'us chli le uamhas, nàire, eagal, caoidh air an aon laimh; leis a' "chorp ghlorubhor." an aoibhneas, coslas Iosa, an "dealradh mar a' ghrian," air an laimh eile?

VI. A' BUNN.—"Thigibh, sibhse tha beannaichte le m' Athair." "Imichibh uam, a shluaigh mhalloichte, a dh' ionnsuidh teine shiorruidh." Smaoinichibh air na focail ud, "Thigibh," "Imichibh," agus air na tha air fhilleadh anuta. Am bheil an dà bhinn ud neo-fhreagarrach do chor nan daoine ud air leth? "TIGIBH" ars' Iosa. Agus nach 'eil am focal "Thigibh" o 'n chaithir-breitheanais, n' a thoradh air an tighinn a bh' ann roimhe—crioch chomharraichte beatha dhaoine a fhuair eadh a reir cainnt Pheadair "A teachd d' a ionnsuidhsan?" (1 Pead. ii. 4.) Agus an "Imichibh uam" uamhasach, ciod e a th' ann ach seula Dhé ri 'ur roghainn féin, 'ur n-imeachd lathail, mhionaideil, bhidheanta uaithe? Gheibh gach neach a reir a roghainn, ach gur ni eile e nis, agus *cha-n' eil leigheas air.*

Eisdibh ris an fhocal, "Thigibh," tha e uamhasach 'n a aoibhneas dolabhairt, dhoibhsan a chluinneas e. Ach is e an seann fhocal cumanta. Anns an fhìrinn tha Iosa a' sior ràdh, "Thigibh." Ann 'ur eridheachaibh chuala sibh e ag ràdh, "Thigibh." Theagamh gur ann 'n uair bha sibh 'n 'ur leanabailh, theagamh gur ann ri linn bròin. An d' thug sibh umhlachd dha? An "d' éirich sibh, agus an deachaidh sibh ann?" Am bheil sibh a' tighinn a nis gach là gu Crìosd?

"Imichibh uam, sibhse a tha mall-*aichte.*"—Carson a tha Iosa ag ràdh, "Imichibh uam?" Airson an uair a thubhairt e rìusan "Thigibh," gu-n do theich iad. Am bheil droch eridhe a' mhichreidimh annaibh a 'dol air seacharan o 'n Dia bheò? (Eabh. iii. 12;) thugaibh an aire mu 's abair e "*Imichibh uam.*" Am bheil sibh a' tionndadh 'ur culthaoibh ri Dia, agus cha-n e 'ur n-aghaidh? (Ier. xxxii. 33;) ma tha, gu cinnteach is e their e ribh "air an là sin," "Imichibh uam!"

"Agus *imichidh iadsan.*"—Seallaibh a ris air an rannsachadh an Duinéidin. Tha breth air a thoirt. Tha an oidheche fhàd, mhifhoistinneach, seachad. Tha a' bhinn air a toirt a mach. Tha an dorus air fhosgladh 's an urlar, agus *tha iad 'dol á sealladh.* Tha na daoine sin ris an robh an slugh a' sealltuim agus air an robh iad a' bruidheann cho fad ag imeachd air falbh, sios an staidhir, gu eideadh a' phrìosain, càramh a' phrìosain, companas a' phrìosain, aonarachd a' phrìosain, gu tilleadh. Tha iad ag imeachd—*á sealladh, ach beò—á sealladh, ach le 'n cuimhne aca; dealradh na h-aimsir a dh' fhalbh a' deanamb dorchadas na h-aimsir a tha làthair na 's duibhe.* Nach 'eil e a' labhairt ruinne mu 'n chuideachd ud air an laimh chli, "*Imichidh iadsan!*" Cia mòr an sonas o 'n imich iad! Cia mòr an dorchadas truaigh, bròin, 'us léirsgrìos? Cha tigeadh iad chum Iosa airson beatha—agus *imichidh iad uaithe.*

A leughadair, an urrainn e bhì gu-n imich TUSA uaithe? Nar leigeadh Dia!

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o am gu am.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN T-SAMHRAIDH, 1879.

TEACHDAIRE BEAG NA SITHE.

See page 2.

ANN an aon de dh' iomallaibh mu thuath Lunnain, o chionn beagan bhliadhnachan, bha seapal beag, a thogadh chum feum na muinntir a bha fad as o sheann eaglaisibh a' bhaile. Bha e 'n a àite taitneach. Bha na daoine leis am bu mhaith bhi dlù do na h-achaidhean glasa, agus duilleagan nan lios, fada gu leòr air falbh o na sràidibh tioram, agus bha na dh' fhoghnadh de cheannaichean beaga timchioll, chum

ullachadh mu choinnimh an uireas-bhuidhean laitheil.

Bha an coimhthional a fhritheall air an t-Sàbaid 's an t-seapal, 'n an sluagh a bha cuid diubh beò gu goir-easach air na chaomhain iad, agus cuid eile a' gleidheadh nam bùthan beaga a bha ri 'm faicinn an sud 'us an so, am measg nan tighean eile. Bha a' chuid de 'n choimhthional a bha air an aideachadh mar bhnill eaglais a' cleachdadh a bhi 'cruinn-

eachadh chum cochomunn spioradail. Aig na coinnimhean sin dh' iarr am ministear air daoineibh a bhì 'labhairt, aig an robh focal earail no misnich do 'n co-chreutair.

Air aon fheasgair Sàbaid sheas duine mòr, maiseach, ann an deagh uidheam, suas. Air a dhara laimh sheas a bhean, agus air an laimh eile a leanabh, leanabh suilbhir, taitneach, 'us bha e le a laimh air gualainn an leinibh. Dh' èisd an sluagh le aire ris na thubhairt e, 'us bha e mar so.—

“Is aithne dhuibh uile mise, tha mi am beachd. Is aithne dhuibh na bha mi o chionn ghoidid—'n am cheannaich an so a bha 'eumail a bhùth fosgailt air an t-Sàbaid. B' àbhaist domh dhòl a mach air maduinn na Sàbaid le mo chairt, agus bha aig mo mhnaoi ri fuireach aig an tigh, agus an aire thoirt air a' bhùth. Theireadh daoine rium gu 'm b' olc e—gu 'm bu mhòr ann peacadh bhì 'briseadh na Sàbaid mar sud; ach b' àbhaisd domhsa a ràdh riu, 'Cha d' orduicheadh an t-Sàbaid, ach airson an Iudhaich, agus cha-n Iudhach mise.' An sin dh' in-seadh iad dhomh mu 'n t-Slànuidhear—mar a thubhairt e 'Rinneadh an t-Sàbaid airson *an duine*,' (Marc. ii. 27.)—cha-n ann a mhàin airson an Iudhaich, ach airson an duine, airson maith an duine, chum 'us gu-m bitheadh e maith, agus gu-n cleachdadh e an là chum aoradh Chrìosd, neach is e 'Tighearn na Sàbaid.' (Marc. ii. 28.) An sin dheanainn gàire, oir bha mo chridhe cruaidh, agus theirinn 'Ma ta, a thaobh aoraidh, is éigin domh sin 'fhagail agaihse o 'n is maith leibh e; ach air mo shonsa, is éigin domh obair a dheanamh, is éigin an obair a chuimhneachadh, Sàbaid ann no as. Agus theirinn, bu mhaith leamsa thuigsinn, 'cia mar a bhitheadh sibhse guu am bathar agamsa aig 'ur dìinneir air an t-Sàbaid? Cha-n 'eil ceisd oirbh mu ciamar a thig e, ma gheibh sibh 'ur e na h-nìle maduinn Sàbaid, an uair tha sibh féin aig an aoradh. Fàgaidh sibh an t-searbhanta gu a

thoirt a stigh, agus cha mhòr buannachd bhitheas 's an aoradh, 'n uair a tha sibh 'cur an neo-shuim peacaidhean dhaoine eile, no a' caitheamh air an t-Sàbaid toradh saothar dhaoine eile.'

“Ach, an uair a bhithinnse mar so, le magadh, a' freagradh aon neach, theireadh neach eile rium gu-n deachaidh an Slànuidhear beannaichte, an deigh dha obair na saorsa a chriochnachadh, 'stigh d' a shuaimhneas, amhuil mar a rinn Dia,' (Eabh. iv. 10;) agus gu-n d' thainig là 'aiseiridh o na mairbh, 'n uair a choimhlionadh 'obair, gu bhì 'n a là naomh aig na deisciobluibh; agus dh' innis iad mar a choimhid iad 'ceud là na seachdain' mar Sàbaid, no mar an seachdamh là, 'Là an Tighearnar,' agus mar a tha 'Sàbaid ann do phobull Dhé,' (Eabh. iv. 9,) gus an crìochnaichear obair na beatha so, agus an toisich Sàbaid air nach tig crìoch.

“Ach cha robh buaidh air na thubhairt iad; bha e mar chèd dhomhsa,—a' falbh gun lorg 'fhagail. 'Ro mhaith, theirinn, dhuibhse a tha 'meas gur sibh pobull Dhé. Faodaidh sibhse fois a ghabhail, fhad 's is fiosrach mise; ach tha an obair agamsa cho maith ris an fhois agaihse, agus oibrichidh mi.' Oh, cruas mo chridhe!

“Air uairibh, bhitheadh coimhearsnach ro throm orm le, 'Cuimhnich là na Sàbaid a choimhead naomh,' (Ecs. xx. 8–11,) agus dh' fhoighicheadh iad dhìom ciamar a b' urrainn mi a diocchuimneachadh mar aithne mu 'n d' thubhairt Chrìosd gu-n d' thainig e 'chum a choimhlionadh 'us cha-n ann chum a briseadh.' (Matt. v. 17.) 'Nach 'eil fhios agad,' theireadh iad, 'gu bheil ùghdarras aig na deich aitheantaibh air na Cinnich cho maith ris na h-Iudhaich,—nach 'eil na 's mò a chòir againn an t-Sàbaid a bhriseadh no bhì ag iodhol-aoradh, no ainm Dhé a thoirt an diomhanas, no easùmh-lachd a thoirt do phàrantaibh, no mort, no adhaltranas a dheanamh, no goid, no fianuis bhréige, no na bhùineas do 'r coimhearsnach a shauntachadh?'

“‘Seadh, ’seadh, is aithne dhomh,’ is e thubhairt mi. ‘Ach carson a bhith-eadh sibh a bruidheann rium-sa mu aon àithne, agus sibh a’ diochuimhneachadh àithne eile? Nach ’eil dia agaibh ach a h-aon, sibhse a tha fad shé laithean na seachduin gun ní ’n ’ur eridhe ach buannachd ’us toilinn-tinn an t-saoghail? Am bheil sibh cinnteach nach ’eil an doigh a th’ agaibh am ’ur gnothuch aimsireil a dheanamh, na ’s coslaiche ri goid na ri onoir? No nach ’eil sibh tuilleadh ’us saor ann an cleachdadh air ainm an Tighearna? No nach d’ thug sibh sùil shanntach riamh air cuid ’ur coimhearsnaich? Tha mise am beachd nach ’eil sibh cho suaimhneach ann ’ur smuaintibh air an t-Sàbaid, no cho saor o chùram an t-saoghail ann ’ur eridhe ’s a tha sibh a’ gabhail oirbha bhi.’

“Mar sin dh’ fheuch mi ris gach neach a gheibheadh coire do ’m pheacadh a chumail dhìom. Cha leiginn leo beantuinn rium. Bha mi coma. Bha mo choguis a’ cruadhachadh. Is urrainn mi a thuigsinn a nis mar a b’ àbhaisd da bhi ’n a thrioblaid do ’m mhnaoi. Bha gràdh agam do ’m nighinn bhig, ach cha-n fhac mi an call a dheanadh mo dhroch eisempleir dhi. Chunnaic mo bhean e agus rinn i na dh’ fhaodadh i chum a tearnadh le bhi ’g a cur do ’n sgoil-shàbaid. Bheanadh ri mo chridhe mu dheireadh agus innsidh mi dhuibh ciamar.

“An uair a dhùineadh am bùth air feasgair na Sàbaid, bu mhaith leam mo nighean bheag a thogail air mo ghlùn. Bha mi aon fheasgair a cluicheadh le a folt ’n uair a sheall i rium le gnuis aingil oirre, agus thubhairt i,—

“‘Athar, cha-n ’eil gràdh aig Dia dhuibhse, am bheil?’

“‘Carson nach bitheadh, a ghràidh?’

“‘Airson gu bheil am bùth agaibh fogsailte air an là aige; nach ’eil sibh a’ gabhail foise sibh féin, no toirt foise do ’m mhàthair.’

“Chaidh na focail mar chlaidheamh troimh mo chridhe. Cha chuala mi argumaid riamh cosmhuil ri sud; thug

na briathran mo neart uile uam. Bha iad mar gu-m bitheadh iad ’n an meadhon air m’ anam uile fhosgladh ’n a fhianuis féin. Nach bu mhí am peacach gun fhois! Oh, na briathran ud o ’m leanabh—‘Nach ’eil a’ gabhail foise sibh féin, no ’toirt foise do ’m mhàthair’—bhui iad rium gu goirt! —bha iad mar gu-m bitheadh iad ag ràdh, ‘Tha thu a’ goid uait fhéin do chomhfhurtachd le bhi ’briseadh àithne Dhé; ach carson a ghoideadh tu o fheadhain aig am bheil gràdh dhuit coir agus sochair na Sàbaid?’ Chunnaic mi an sin mar a tha fear-brisidh na Sàbaid a’ meudachadh truaighe, le bhi ’milleadh na Sàbaid aig na h-uile neach tha timchioll air, agus mar sin ’tighinn eadar a choimhearsnaich agus a chòir, le bhi ’saltradh air lagh Dhé; cha-n ann a mhàin ag iarraidh bhi saor o sheirbhis Dhé e fhéin, ach gu mi-cheart a’ cumail dhaoine eile o seirbhis a dheanamh do Dhia ann an sìth. Leòn briathran an leinibh mi, ach leagh iad mo chridhe. Dh’ fhairich mi na deòir a tighinn, ’us thubhairt mi, mar a phòg mi an leanabh, ‘Bithidh am bùth air a dhùineadh air an ath Shàbaid, a ghràidh.’

“Thàinig an t-Sàbaid. Cha d’ fhosgladh am bùth; ni mò dh’ fhosgladh e air Sàbaid o siu gu so. An uair a thàinig an dara Sàbaid, cha robh fhios agam ciod e a dheanainn. Bha mi truagh. Chaidh mi nach do na h-achaidean, agus ghabh mi ceum timchioll, gun suaimhneas agam. M’ fheasgair thog mi mo leanabh ris air mo ghlùn, agus an ceann beagan ùine sheall i rium agus thubhairt i,

“‘Athar, cha-n ’eil gràdh aig Dia dhuibh, am bheil?’

“‘Carson nach bitheadh, a ghràidh?’

“‘O nach ’eil sibh ’dol a dh’ ionnsuidh a thigh.’

“Is e bha an so buille an deigh buille. Mar a b’ urrainn mi, thubhairt mi,

“‘Theid mi ann air an ath Shàbaid, a ghràidh. An teid thusa leam?’

“‘Theid, theid, is mi bhitheas toilichte! Agus theid mo mhàthair ann euideachd.’

“Thainig an là. Bha sinn 's an t-seapal bheag so; agus mar a dh'èisd mi, choimhliadh an obair a thòisich an leanabh troimh bheannachadh Dhé. Bha mo chridhe air a bhriseadh, agus chuir e suas a cheud ùrnuidh, ‘Dhia dean tròcair ormsa a tha 'n am pheacach.’ (Luc. xviii. 13.) Chuir mi comhairle ris a' mhinistear an deigh na searmoin; agus, oh, an t-Sàbaid shona! Thainig mi dhachaidh le m' anam làn sìthe 'us gràidh dhasan a choimhliadh a ghealladh annamsa, ‘Thigibh do 'm ionnsuidh, sibhse uile a tha ri saothair agus fo throm uallach, agus gheibh sibh fois do 'r n-anamaibh.’ (Matt. xi. 28, 29.) Thainig briathran Crìosd stigh air m' inntinn 'n nair a shuidhe mi aig mo dhachaidh, làn aoibhneis, 'cumail mo leanabh ri mo chridhe, agus mo bhean a' deanamh gairdeachais os mo chionn. ‘Mur ionpaichear sibh, agus mur bi sibh mar leanabanaibh, nach teid sibh a steach do rìoghachd nèimh.’ (Matt. xviii. 3.) Nis bha mi anns an rìoghachd maille ri m' aon bheag ionmhuinn; agus bha e mar gu-m bitheadh Crìosd ag ràdh, ‘Air an aobhar sin cia b' e dh' islicheas e féin mar an leanabh so, 's e sin féin a 's mò ann an rìoghachd nèimh.’ ‘A Thighearna,’ thubhairt mise, ‘sheòl mo leanabh mi do d' ionnsuidh-se, agus thugadh mise gu gabhail riut; agus a nis, is tu Tighearna mo Shàbaid,—mo shìth, m' fhois, faitheanas mo dhachaidh.’

“Mar sin dh' fhoghlum mi na t-Sàbaid a choimhead. Agus troimh mo nighinn bhig luachmhoir, tha aithne agam air cìod e a 's ciall do bhi ‘dol a stigh do a shuaimhneas.’

Oh cìod e an ‘t-Sàbaid bheannaichte’ thug e stigh do 'm chridhe! Cia luachmhor an là naomh so dhomhsa! Seadh! labhair e an fhìrinn ann an Is. lviii. 13, 14. Tha mo Shàbaid ann sona o 'n is esan mo thlachd. Agus ann am toirt thairis mo smuaintean féin, mo thoilinntinnean, mo bhriathran, agus mo shlighean, gheibh mi a smuaintean-sa, a bhriathran, agus a shlighean, 'g am dheanamh foistinneach. Agus tha e 'toirt domh bhi beò ann an ‘aitibh arda’ cuideachd,—os cionn mo sheann eagalan agus chùraman. Tha obair nan se là a' cinneachadh agam mar nach d' rinn e riamh; agus tha mi fhéin 'us mo theaghlach a' sealbhachadh ‘gealladh na beatha tha làthair, agus chum teachd.’ (1 Tim. iv. 8.)”

B' e sin sgeul an duine, mar a sheas e le a laimh gu cairdeach air a leagadh air “an leanabh bheag” a bha 'n a teachdaire sìthe dha.

A leughadair, an d' ionnsuich thusa, mar a rinn esan, naomhachd na Sàbaid, le Spiorad na sìthe fhaotainn 'n ad chridhe? An d' aithnich thu aoibhneas na muinntir a choimhideas “Là an Tighearna” le bhi 'tighinn a dh' ionnsuidh “Tighearna na Sàbaid” airson suaimhneis? Am bheil obair nan sé laithean agad air tighinn gu bhi fallain agus millis o 'n ghràs tha thu 'faighinn ann an coimhcheangail ri “coimhead na Sàbaid?” Mur 'eil, c' àite am bheil thu ag iarraidh suaimhneis? Cha-n 'eil e ann duit, gus am faigh thu maitheanas agus suaimhneas ann an Iosa Crìosd, agus gus an aithnich thu cìod e sin bhi “'s an Spiorad air Là an Tighearna.”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi ' cabhar anns na leabhlanan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN T-SAMHRAIDH, 1879.

CEISTEAN DHE.

CEISTEAN DHE.—Ciod iad? Theagamh gu-m bi fuaim uam focal searbh aig cuid. Cha toil leo bhi air an ceasnachadh, gu h-àraidh ma tha fhios aca gu-m feum iad freagairt. Tha fhios aca gu bheil nithean fada sìos 'n an cridhe mu nach maith leo ceist a chur orra. Tha iadsan a smuaineachadh mu chuir lagha, agus mu 'n bhreitheamh ag éisdeachd, 'n uair le cuid 'us cuid a thig an fhùrinn o na fianuisean. Tha iad anshocrach an

uair a smuainicheas iad cia cruaidh 's a tha e bhi a seachnadh an fhùrinn innseadh, agus a bhi gun ni ach an fhùrinn a ràdh. Agus ma 's cruaidh e le breitheamh aimsireil, tha fhios gu-m bu diomhain eadhon fheuchainn ris le Breitheamh na talmhainn uile.

Ach gun teagamh tha cuid eile ann a chuireas ceistean oirn e as nach ruig duine 's am bith leas a bhi gabhail eagail. An uair a tha sinn gu tinn, agus a chuirear airson an lighich, cia

cho caomhneil 's a bhitheas e a' foighneachd mar a tha sinn 'g ar faighinn féin, ciod e tha uainn 'us ciod e a 's urrainn esan a dheanamh! Agus freagraidh sinn gu suilbhir—seadh, innsidh sinn dha nithean nach d' fharraid e, an dòchas gu-n euidich iad e ann ar leigheas. Mar sin tnuigear gur e an Ceistear 'us cha-n e na ceistean a tha 'cur eagail oirrn. Ma 's aithne dhuinn Dia mar Shlanuidhear 'us mar Fhear-saoraidh, is maith leinn a ghuth a chluinntinn; ach ma tha sinn gun Dia 'us gun dòchas anns an t-saoghal, is maith a dh' fhaodas sinn teicheadh roimh 'fhocal mar roimh chladheamb.

Ach cuiridh Dia a cheistean oirrn co dhiubh is maith leinn iad no nach eadh. Nach 'eil iad sgrìobhta ann a leabhar? Agus nach cluinn ar cluasan agus ar coguisean luath no mall iad. Faodaidh sinn ar cluasan a dhruideadh agus ar coguisean a mhùchadh ach chum sinn a mach iad. Bha duine ann naireigin a runaich nach éisdeadh e ris na bh' aig Dia ri radh ris. Ach bha dà ni ann do 'n robh toil aige—ceòl agus clann bheaga. Agus chaidh e aon oidhche a dh' éisdeachd ris a chloinn a' seinn aig seirbhis a bh' ann doibh. A' cur roimh nach éisdeadh e ri ni eile chuir e meur anns gach cluais. Ach cha d' iarr Dia cabhar o dhaoine ann am bli 'fosgladh nan cluasan bodhar ud. Thainig cuileag timchioll air ceann an t-seann duine ud; chrath e na ciabhagan liath ach cha do charaich meur. Mu dheireadh, luidhe a' chuileag air a ghruaidh: togar a làmh gu a sguabadh dhith. Mar a bha e 'g a dheanamh chual a chluas na focail "An neach aig am bheil cluasan éisdeadh e." Is ann airson sin fhuair e cluasan! Mu 'n d' fhàg e an seòmar an oidhche sin, fhuair am focal dol a stigh air na cluasan fosgailte a dh' ionnsuidh a' chridhe.

Ach cha-n e mhàin gur éigin ceistean Dhé a chluinntinn, ach is éigin am freagradh mar an ceudna. Tha daoine a' meas nach ruig iad a leas; no, co dhiubh, gu-m faod iad dàil a dhean-

amh, agus le dàil gu-m faigh iad an ni a sheachnadh mu dheireadh. Mar sin gabhaidh duine a leithsgeul mar Adhamh, (Gen. iii. 9-12;) no feuchaidh e ri teicheadh o làthaireachd Dhé mar Chain, (Gen. iv. 10-16;) no cruaidh-ichidh e a chridhe mar Pharaoh, (Ecs. x. 3, ix. 35;) no bheir e dùbhlán do Dhia is d' a chumhachd mar Gholiath, (1 Sam. xvii. 26.) Fhuair a' cheud cheist a chuir Dia air an duine, "C' àite am bheil thu?" (Gen. iii. 9) e 'g a fholach féin: gheibh a cheist mu dheireadh, "Oir thainig là mòr fheirge-san, agus co dh' fhaodas seasamh?" e a' feuchainn ri e fhéin 'fholach fhathast. Is eagallach an smuain so do 'n pheacach nach d' fhuair maith-eanas—*nach 'eil teicheadh ann o Dhia!*

I. *Na ceistean a chuireas Dia air a' pheacach.*--Dh' ainmicheadh dhà dhiubh sin mar tha, ceud cheist agus ceist dheireannach a' Bhiobuill—"C' àite am bheil thu?" (Gen. iii. 9;) agus "Tha là mòr fheirge-san air tighinn; agus co a dh' fhaodas seasamh?" (Tais. vi. 17.) Nis tha an da cheist a tha sin searbh leis a' pheacach,—'us eagal air romha; tha iad le chéile ag innseadh mu pheacadh, mu chiorta, agus mu bhreitheanas. Ach ambaire air maithreas Dhé. (Rom. ii. 3-5.) Tha na ceistean sin mu breitheanas air an cur ri linn là nan gràs. Is e an neach a tha 'g an cur an neach a ghuil os cionn Ierusalem. Tha iad ag iarraidh air a' pheacach teicheadh o 'n fheirg tha chum teachd, 'g a sheòladh a dh' ionnsuidh an Ti a tha maraon ceart e fhéin, agus 'n a "Neach a dh' fhirinnicheas an ti a chreideas ann an Iosa." (Rom. iii. 26.) Cha bu luaithe a thuit Adhamh 'us Eubha na thainig Dia am fagus. Cha d' iarr iad e; thainig esan 'g an iarraidh-san. Cha b' urrainn iad bhì an dòchas gu-n deanadh e e. Bha na focail "Gu cinnteach bàsaichidh tu" a' seirm 'n an cluasaibh fhathast. Dh' fholaidh iad iad féin o Dhia air chul nam preas. Ach tha focal Dhé beò agus cumhachdach; fhuair e mach iad. "C' àite am bheil thu?" thug sud gu 'n ciall

cheart iad. Tha ceist Dhé 'g an toirt gu iad fhéin fhaicinn. Cha-n urrainn iad ach an fhírinn iunseadh; tha iad ag aideachadh an cionta. Is e so an ní a dh' fheumas ceist Dhé, "C' àite am bheil thu?" a leantuinn a ghnàth ams a' pheacach a theid a dhùsgadh. Tha i 'g a fhaighinn, faodaidh bhí, morchuiseach agus cinneachdail ann an didean breige air choireigin. Ach ciod e mu na h-oidcheachan gun chodail, no 'cur an gníomh peacaidh uaighnich? Ciod e mu na droch níthean a nithear 's an dorchadas? Luath no mall tha, "C' àite am bheil thu?" a 'seirm 'n a chluasaibh. Ach dlù as a dheigh tha aon eile de cheistibh Dhé, "C' uime a bhásaicheadh tu?" (Esec. xxxiii. 11;) agus fhathast ceist eile, "C'íod an tairbhe a th' ann do dhúine ged a chosnadh e an saoghal uile, agus 'anam féin a chall? No ciod i a' mhalairt a bheir dúine airson 'anama?" (Mat. xvi. 26.) Oh ma ruigeas a leithid a ghuth oirbhse, tionndaidhibh, tha sinn a guidheadh dhíbh, eadhon ged a bhítheadh ar n-aghaidh agaibh ri chur air Dia, agus air coguis a' dítheadh. Tilgibh sibh fhéin aig cosaibh Iosa, agus éighibh, "A' Thighearna, saor mí no básaicidh mí." Ach faodaidh sibh bhí fo eagal roimh thuarasdal a' pheacaidh, agus sgíth dhe chudhtrom, gun a bhí ullamh chum a thréigsinn. Cha chuir sinn orra sin ach aon cheist mhór 's an dealachadh, "Ciamar a theid sinn as, ma ní sinn dimeas air slainte cho mór?" (Eabh. ii. 3.)

II. Ach a nis, seallamaid air ceistibh Dhé ri daoineibh tinn agus amhgharach, bochda agus uireasbhuidleach. Is aithne do 'n mhór chuid againn laithean dorcha, agus gruamach; agus ciamar aig 'leithid a dh' nair a rinn focal ann an deagh àm ar eridhe fhuasgladh, agus sotas a leigeadh a stigh air mu dheireadh. Ní sealladh síla, no lámh a beantuinn ruinn air uairibh e. Oir tha an cumhachd ann an gràdh a' chridhe a tha air an cúlthaobh. Is cuimhne leim nighean òg bhí 'dol troimh tigh chutkaich. Thugadh i gu seòmar far

nach robh ach aon neach a mhain,—nighean òg coslach rithe fhéin. Bha i 'n a seasamh ann an oisinn an t-seòmair, le a h-aghaidh faisg air a bhalla. Bha i nìar chloich le eudòchas. Cha d' anhaire i 'us cha do labhair i. Dh' fhaodadh i bhí marbh, ach gu-n do sheas i. Bu mhuladach an sealladh i. "An labhair thu rithe?" ars' an lighich. "Cha-n urrainn sinne dad a dheanamh dhìth. Tha i mar so o cheann laith-ean. Ach dh' fhaodadh i éisdeachd ri neach cosmhuil rithe fhéin." Bha an nighean òg, uasal, air a gluasad agus le focal athchuinge chaidh i agus chuir i a lámh air an neach bhrònach bha roimhe, agus le deoir 'n a sùilibh, labhair i focal caoimhneil, tlàth. Thionndaidh an nighean bhochd rithe, sheall i, agus ghuil i. Thubhairt an lighich, "Buidheachas do Dhia, faodas i tighinn tromhe!" Cha robh cuimhne aig an nighinn uasail ciod e na focail a labhair i. Ach rinn iad an gnothuch. Dh' fhairich a' chaileag bhochd, shàraichte, a bha 'meas gu-n robh na h-uile neach coma dhìth, blàthas a' chridhe aig an robh truas rithe, agus an lámh a shìneadh a mach chum a cabhar. Ach nach fhaod sinne a bhí mar sin d' a chéile. Is e an t-iongantas nach 'eil pian 's a chorp, goirteas 's an anam, no deuchainn 's a' chrannchur, ris nach 'eil cofhulangas aig an Tighearna, agus ullachadh aige m' a choinnimh. Amhaircidh e air an fheadhain bhronaich, a tha deas air a ràdh gu-n do thréigeadh iad, agus their e "An diochuimhnic m'athair a leanabh-ciche, gun iochd a dheanamh air mac a cuim? Faodaidh eadhon iadsan diochuimhneachadh, ach cha diochuimhnic mise thusa." (Isa. xlix. 15.) "O Israeil, sgrios thu thu fhéin, ach annamsa tha do chabhair." (Hos. xi. 8, xiii. 9.)

An robh gràdh riamh ann cosmhuil ri so? An urrainn ar nàdur no ar n-uireasbhuidh tuilleadh iarraidh? Agus gidheadh tha tuilleadh 's an tigh-thasgaidh! Smuainich air beatha Chrìosdair an talamh. Cuimhnic air a pheacach

a thugadh gu Iosa leosan aig an robh làn fhios air a caitheamb-beatha, agus cuimhnich ceist an dòchais a chuir e oirre, “An do dhùt duine air bith thu? Cha mhò tha mise ’g ad dhiteadh: imich romhad agus na peacaich na ’s mò.” (Eoin viii. 10, 11.) Thubhairt Crìosd ri Marta ’n nair a luidhe corp a bràthar Lasarus ceithir laithean ’s an uaigh, “Is mise an aiseirigh agus a’ bheatha: an tí a chreideas annamsa, *ged a gheibheadh e bàs*, bithidh e beò: agus cia b’ e neach a tha beò, agus a’ creidsinn annamsa, cha-n fhaigh e bàs ann feasd. Am bheil thu a’ creidsinn so?” (Eoin xi. 25, 26.) Tha e ’eur an aona cheist *ortsa* agus a ’toirt an aon mhìsneach *dhuit*—“*Am bheil thu a creidsinn so?*” Gu-m b’ ann a fhreagradh tu, “A Thighearna, tha mi ’creidsinn, cuidich le mo mhìchreidimh!”

III. *Ceistean Dhé air a phobull.* Tha mòran aige ri ràdh rìusan nach tuig daoine eile. Cuimhnich air beatha Chrìosd air an talamh; ’aonar-anachd agus e leis fhéin cha-n ann a mhaoin mar Eadar-mheadhonair ach mar Dhuine a’ Bhròin; mar a dh’ iarr e creidimh, tuigse, agus cofhulangas. “Am bheil sibh a nis a’ creidsinn?” ars’ esa eadhon aig a chrìoch. (Eoin xvi. 31.) Cìod e nach innseadh e dhoibh na ’m b’ urrainn iad éisdeachd! Cìod e nach tugadh e dhoibh na ’n gabhadh iad uaithe! Agus nach ann mar sin a tha e nis? Tha sinn a’ deanamh ar n-anaman bochda leis na tha sinn a’ seachnadh, cho maith ri leis na tha sinn a’ call. Oh, an doimhne a tha ann ceistean Chrìosd ri a chloim! Cìod e an sealladh a tha iad a ’toirt air a chridhe a stigh!

Cìod e an solus tha iad a’ cur air do chridhe agus mo chridhe! Tha sinn cho aineolach air gu bheil aige ri fharraid, “Am bheil mise ùine cho fada maille ribh, ’us nach aithne dhuibh mi fathast?” Ach tha ceistean na ’s brònaiche ann fhathast. Nach robh ùine riamh ann ’n uair a bha e ag ràdh, “An àill leibhse falbh cuideachd?” (Eoin vi. 67.) Nach ’eil aman ann ’s am bheil feum aige oirnn agus ’s an amhaire e ruinn— agus sin gu ar faicinn a’ failneachadh, agus a ’toirt air a cheist a chur, “Nach b’ urrainn sibh faire a dheanamh aon uair maille rium?” (Mat. xxvi. 40.) Nach aithne do aon againne tuiteam mar a rinn Peadar? Agus mar Pheadar ar eridhe a bhi fo mhulad, agus gidheadh an Tighearn ’g ar togail suas le bhi ag ràdh, “Am bheil gràdh agad dhomhsa?” (Eoin xxi. 15.)

Tha uile cheistean Dhé sonraichte agus geur. Gu-m b’ ann a fhreagradh sinne uile, “A Thighearna, am mise e?” Agus aunta sin a bhùineas duinne gheibh sinn a ghuth ag ràdh, “Is tusa an duine.”

Gu h-àraidh faodaidh sinn uile smuaineachadh air ceist agus na their sinn rithe. Is ceist i do ’n pheacach, do luchd-trìoblaid, agus do na naoimh maraon; ceist air am bheil na h-uile ni a ’s cudthromaich an crochadh, am beatha no ’m bàs: “*Cìod e ’ur barailse mu Chrìosd?*” (Mat. xxii. 42.) Is E tha ’g ’ur ceasnachadh; is E bheir breth oirbh. *Cìod e tuilleadh a th’ ann dhuibhse?* An urrainn sibh freagradh ag ràdh, “Is e Crìosd na h-uile agus anns na h-uile?” “Iosa Crìosd, an tí ceudna, an dé, an diugh, agus gu bràth.”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhartha a bhi’ cabhar anns na leabhraan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b’ air bith cho beag ’s a dh’ fhaodas e a bhi, do ’n mhuintir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o ùm gu ùm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS AN FHOGHAIR, 1879.

BROWNLOW NORTH.

RUGADH Brownlow North ann an Lunnun air an 6^{mh} là de Ianuaraidh 1810. Bha e de theaghlach mòr. 'N a mhac brathar athar do Mhorfhear Guildford, aig nach robh mac idir, bha e air a mheas aig a bhreith mar oighre air an ainm. Ach mhealladh an dòchas ud, oir thàinig mac le bràthair bu shine 'athar, a rugadh as a dhéigh, stigh roimhe. Bha 'athair 'n a mhinistear Sasunnach an Alverstoke; bha a mhàthair 'n a bean

dhiadhaidh 'us thug i oidhirp air a thogail ann an cagal an Tighearna. Ach bha e gorach, gun umhail. Bha na sé bliadhna a chuir e seachad aig sgoile Etoin, far an d' fhuair e mar ainm "Gentleman Jack," air an cur seachad an diomhanas, agus faladhà.

Aig aois chùig bliadhna deug chaidh e le Morfhear Guildford, aig an robh inbhe ard anns na "h-Ionian Islands," gu Corfu, far an do chuir am Morfhear suas Oilthigh Soisgeul-

August 1879.

"Brownlow North."

ach. Bha daoine an dòchas gu-m faigheadh an duine òg maith o 'n teagasg agus an deagh iompaidh. Ach cha d' fhuair. Mu dheireadh air do 'n Mhorfhear 'fhaighinn 'toirt a nuas uinneig an t-seòmair-teagaisg, agus a' leum thairis air le càch airson geall, chuir e air ball dhathigh e, mar neach airnachrobh buaidh air bith aige.

Dh' fhalbh e, le fear-teagaisg euide ris, gu rioghachdan na h-Eorpa a shiubhal. A cheud oidheche bha e ann am Paris fhuair e am fear-teagaisg aige ann an tigh-chluiche chairtean. Thug e air, fo eagal innsidh air, gu-n do gheall e nach bitheadh focal tuilleadh mu fhoghlum no leabhraichean aca. Air an t-slighe gus an Ròimh choisinn e o 'n fhear-theagaisg na h-uile sgillinn a fhuair e mu choinnimh costuis an turuis. Bha e nis aig a làn shaorsainn gu "inleachdan a dhroch eridhe fhéin" a leantuinn, mar a theireadh e tric.

Bha e, aig aois naoi bliadhna deug, posda, gu dad aige ri dheanamh. Cha robh aige ach £300 's a bhliadhna, a thàinig a stigh o dhreuchd Eaglais gus an do chomharraicheadh e le a sheanair, Easbuig Uinchester. Thoisich e ri cluiche chairtean airson airgid. Chaidh e am fiachan agus theich e do 'n Fhraing. A sin ghabh e ann an armailt Phortugal. An ceann beagan mhìosan thill e dhathigh.

Fad cheithir bliadhna an deigh so ghabh e tàmh an Taobh tuath Alba a' sealg fad an latha, agus 'dol 's a gheamhradh gu Abaireadhain. Air aon gheamhradh an Abaireadhain dhannsa e dà oidheche an deigh chéile gu maduinn, agus air an dà latha mhareunich e gach là ceithir fichead mìle gu Hunduinn agus air ais, ann an ochd uairean a thim, airson geall leth-cheud puand Sasunnach.

Mu 'n uair ud, cha robh sith aige 'n a choguis, agus bha an Spiorad a' strà ris. Is ann mu 1839 bu ghéire bha an strì. Dh' innis Ban-diuc Gordoin mar so:—"Air dha bli 'suidhe làimh rium là aig an dinear, thubhairt e le mulad, 'A Bhan-diuc,

ciod e a ni duine a rinn ùrnuidh tric ri Dia, 'us nach d' fhuair freagradh?' Ghuidhe mi le mo chridhe ri Dia airson na theirinn. Sheall mi ris agus thubhairt mi air dhoigh 'us nach cluinneadh càch, 'Tha sibh ag iarraidh, 'us cha-n 'eil sibh a' faotainn, do bhrìgh gu bheil sibh ag iarraidh gu h-olc, chum gu-n caith sibh e air 'ur n-anamiannaibh.' (Seum. iv. 3.) Dh' atharraich a ghnùis, thàinig gluasad mòr inntinn air, bha e fad an fheasgair samhach, agus thug e taing dhomh 'n uair a dh' fhalbh e."

Beagan an déigh sud thàinig e gu bhi 'faicinn amaideis a shlighe cho soilleir, 'us gu-n do rùnaich e atharrachadh gu h-ìomlan. Chuir e roimhe dol do Oilthigh Oxford, agus a bhi 'n a mhinistear ann an Eaglais Shasuinn. Ghabh e an onoir ris an abrar "degree" 's a' bhliadhna 1842.

Aig Oxford fhuair e mòr eòlas, ach theich a chuid dearbhaidhean spioradail, agus thòisich e air a sheann caitheamh-beatha mi-mhodhail. Sgrìobh e gu caraid "Chum bàs an fhìrean a bhàsachadh is eigin duinn beatha an fhìrean a chaitheamh, a bhan-charaid dhìleis, agus cha-n 'eil mise ullamh chum sin fhathast." Aig an àm so chuir e an soisgeul uaithe buileach, agus bha e mar gu-n d' thubhairt e ri Dia, "Is éigin domhsa mo pheacaidhean bhì agam. Is aithne dhomh an tuarasdal, ach gabhaidh mi e; gabhaidh mi sgrìos sìornidh mar mo chuid." "Mar so a' caitheamh a là am measg na h-uile truailidheachd, là 'us oidheche gun sguir, lean e air adhart gus a' bhliadhna 1854, 'n uair a bha e 45 bliadhna dh' aois."

Ach a nis, "Tha cuid mhòr de 'n oidheche air dol seachad, tha an là am fagus." Dh' innis e mu 'n atharrachadh a thàinig air do fhoghlumaich Oilthigh Dhùineidin mar a leanas, 's a' bhliadhna 1862:—

"Thoilich e Dia," ars' esan, "'s a' gheamhradh 1854, 'n uair a bha mi 'n am shuidhe a' cluiche chairtean, eùram a dhùsgadh annam mu m' anam. Is e am meadhon a chleachd

e mi bhí 'g am fhaireachadh féin gu tinn, agus mi bhí fo eagal gur e am bás a bh' ann. Thubhairt mi ri mo mhac, 'Is duine marbh mi, thoir suas an staidhir mi.' An uair a rinn iad so, thíl mi mi fhéin air an leabaidh. Is e a' cheud smuain a tháinig thugam, Nis, ciod e ni mo dhá fhichead bliadhna 's a ceithir a' leantuinn innleachd mo chridhe fhéin, air mo shon? An ceann beagan mhionaidean bithidh mi ann an ifrinn, agus ciod a ni iad sin uile air mo shon, air son an do reic mi m' anam? An sin b' éigin domh dol a dh' úrnuidh, ach cha robh ann ach úrnuidh an eagail—ag iarraidh trócair. Cha robh aithreachas orm air son na rinn mi, ach bha eagal breitheanais orm. Agus gidheadh bha ni agam a bha 'g am bhacadh o bhí 'tuiteam síos air mo ghlúnaibh a dh' iarraidh trócair, agus is e sin gu-n robh an t-searbhanta 's an t-seòmar, a' beothachadh teine dhomh. Tríd gráis Dhé chaidh mi air mo ghluinean am fianuis na caileig ud, agus is e mo bhairil gur ann an sin a tháinig an t-atharrachadh. Tha mi 'creidsinn na 'n d' fhuair mi an uair ud cur an aghaidh an Spioraid Naomh—cha-n e gur urrainn mi ràdh le cinneas, oir cò a chuireas crìoch roimh na Spiorad Naomh?—ach is e mo chreidimh gu-m b' e an uair mu dheireadh 's am bitheadh an cothrom agam. Ach le gràs Dhé cha d' rinn mi e. Thuit mi síos a dh' úrnuidh; agus ged nach 'eil mi an diugh mar bu chòir dhomh a bhí, tha mi mar a tha mi, agus cha-n e sin mar a bha mi, aig a cheum a 's lugha."

Air an ath' là, dh' innis e do na cairdean a bha 'fuireach 's an tigh le focal beoil, agus do chuid eile le litrichean, gu-m bu duine eile e. Ach ged bha e o an uair sin a mach 'n a chreutair nuadh o an leth muigh, cha robh "an lot air a leigheas gu faoin." Bha uair ghoirt aige fo fhaireachadh air olc a' pheacaidh, a' leithid 'us gu-n saoiladh cuid gu-n robh e 'fulang fo eucail throm cuirp. Dh' iarr e sìth ann an úrnuidh, agus ann an rannachadh a' Bhiobuill. Bha e miosan

mun d' fhuair e i. Tha e ag ràdh gu-n robh e aon oidhche gun chodail idir, agus gu-n d' éirich e 'us gu-n do leugh e an treas caibdeil de 'n litir dh' ionnsuidh nan Romanach, agus gu-n d' tháinig solus úr stigh le boillsgeadh air 'inntinn. "Ach a nis tha fireantachd Dhé air a foillseachadh as eughmhais an lagha, a' faotainn fianuis o 'n lagha 'us o na fàidhibh; eadhon fireantachd Dhé tre chreidimh Iosa Crìosd, do na h-uile agus air na h-uile a chreideas; *oir cha-n 'eil eadar-dhealuchadh ann.*" (Rom. iii. 21, 22.) Leis an earrainn ud tháinig solus a stigh air m' inntinn. 'A bualadh an leabhair le mo làimh agus a' leum o mo chaitheir, dh' éigh mi, 'Ma tha an sgrìobtuir ud fìor, is duine tearuinte mi! Is e sin a tha uam; is e sin tha Dia 'tairgseadh dhomh; is e sin bhitheas agam.' Le cabhar Dhé is e sin a ghabh mi—**FIREANTACHD DHE AS EUGMHAIS AN LAGHA.** Is e m' aon dòchas."

Rinn an t-atharrachadh a tháinig air bruidheann mhòr am measg a sheana chompanach. Thubhairt cuid gu-n deachaidh e as a bheachd; cuid eile gur e bh' ann ni gun bhonn, 'us nach fhad a mhaireadh e. Thubhairt cuid de na paipeirean-naigheachd, eadhon an deigh dha toiseachadh air teagasg, gur e bh' ann mealladh, 'us gu-n robh geall mòr aige mu na mìltean a thigeadh 'g a éisdeachd. Bha eadhon pobull an Tighearna do 'm b' aithne a chaitheamh-beatha roimhe, fad an teagamh as, mar a bha na deisciobuil á Pol. (Gnìo. ix. 26.)

Ach a nis, air a thoirt a dh' ionnsuidh "saorsa ghlòrmhor" pobull Dhé, cha robh amharus ann. Ann an coimhead nan tinn 'us nam bochd, agus le coinnimhean bheag mu 'n àite aige fhéin, thoisich e air a' chreidimh a shearmonachadh, a bha e aon uair a' claidh. Ghabh e ris a' bheannachd a bha air 'obair, agus ris na cuiridhean a fhuair e as gach àite mar chomharraidhean air nach robh e gun ùghdarras. "Cha-n 'eil mise 'n am mhinistear orduichte," ars' esan, "ach innsidh mise dhuibh cò mi, --is duine

mise a bha air bruaich slochd na leir-grios, agus a dh' amhairc stigh, agus mar a chi mi mòran agaibh a' dol sìos ann, tha mi an so gu 'ur n-éigheachd air ais, agus 'ur cunnart innseadh dhuibh. Tha mi an so mar an ceudna, mar cheann-fheadhna nam peacach, air mo thearnadh le gràs, chum innseadh dhuibh gu bheil an gràs a theàruinn mise comasach air sibhse thearnadh mar an ceudna." Le Ard-Sheanadh Eaglais Saoire na h-Alba air an 27^m là de mhios a' Mhaigh 1859, bha e le aon ghuth "air aideachadh mar shoi-sgeulaiche."

Cha-n 'eil e comasach dhuinn innseadh mu 'n obair mhòr a rinn e, fad fhichead bliadhna an déigh so. Chaidh e air feadh na tìre "a' searmonachadh an fhocail." Tha cuimhne aig mòran le tlachd air na turusan ud, mar mheadhonan beatha do dhaoibh—ann an Lunnun, agus am bailtean mòra eile an Sasunn—agus ann an Eirinn. Fhuair e am méasg a phaipeirean an déigh a bhàis, litrichean o mhorfhearaidh agus o bhan-mhorfhearaidh, o righribh Inseanach agus o bhan-phrionnsaibh Gearmailteach, o lighichean 'us luchd-lagha, o cheannaichean gnìomhach, o shlaighdeiribh us o sheol-adairibh, agus tuathanaich chaorach an Australia; o nigheanaibh uasal òga, o dhaoibh òga, o luchd-teagaisg 'us luchd-foghlum, o sheirbhisich de gach seorsa mach 'us a stigh, 'us iomadh eile, 'us iad uile a' sgrìobhadh air an aon phuinnig. Air dha bhi "foghlumte ann an uile ghliocas nan Eiphiteach" o 'fhaireachadh goirt féin, b' aithne dha na b' urrainn Satan, agus an saoghal, agus a' fheoil a dhean-

amb airson duine, agus an ni nach b' urrainn. O so thàinig a chumhachd mòr, trid beannachadh Dhé air a' pheacach a ghluasad.

Chaochail Mr. North aig Caisteal Thulaich Eoghain an Siorramachd Dhuinbhreatuinn air an 9^m là de mhios Nobhember, 's a bhliadhna 1875. Thubhairt e ri neach a sheas làimh ris, "Tha thusa òg, slàn, agus le dòchas éiridh gu àrd-inbhe 's an arm. Tha mise 'dol an coinnibh a' bhàis; ach ma tha am Biobull fìor, agus *tha fhios agam gu bheil*, cha dheanainn malairt suidheachaidh riut airson an t-saoghail uile." B' iad briathran deireannach a chreidimh 'us a dhochais "*Sith iomlan*."

A leughadair! Ciod e tha a' bheatha ud—am bàs ud—ag ràdh ruinn uile? Freagradh e fhéin a' cheist, le focail geura a bheoil, nach cuala cuid dhinn theagamh aige.

"*Thig an dearbh àm 'n uair a bhùthas tu cùig mìonaidean 's a' bhì-bhuantachd.*"

"*Cha-n urrainn thu seirbhis a dheanamh do Dhia 'us do Mhammon. Cha-n e nach 'dean thu e,' ach 'nach urrainn thu a dheanamh.*"

"*Is buannachd mhòr an diadhachd maille ri inn-tinn thoilichte: ach an inn-tinn thoilichte a dl' easbhuidh air an diadhachd is e a' mhallachd a' s mo i.*"

"*Cha bhac duine air bith thu o bhì air do thearnadh ach thu fhéin. Mac gheibh thu an dara bàs, bithidh do làmh 'n ad bheatha féin. Their Dia riut aig a' bhreitheanas, 'Sgrìos thu thu féin.*"

"*Mar an ath ni do bhì call d' anam thoir an aire nach caill thu do dhearbhaidhean.*"

A leughadair! Ciod e tha thu ag ràdh?

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

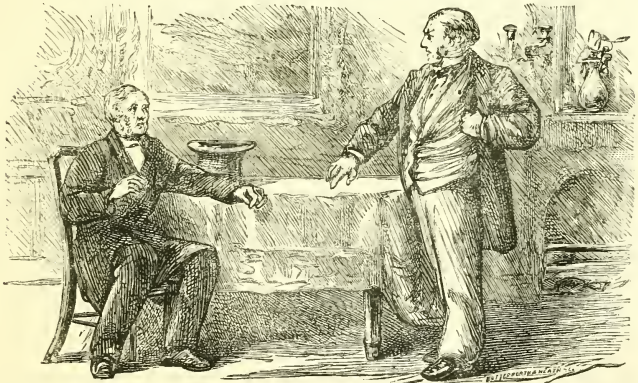
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS MEADHONACH AN FHOGHAIR, 1879.

AN RADH FIOR.

“Is fìor an ràdh so, agus is airidh e air gach aon chor air gabhail ris, gu-n d' thainig Iosa Crìosd do 'n t-saoghal a theàrnadh pheacach: d' am mise an ceud-fhear.”

ANN a uile sgrìobhaidhean tha Pol a' nochdadh beò-fhaireachadh air ole peacaidh. Tha na h-uile aideachadh, ach teàrnadh troimh ghràs saor, a' lughdachadh air dhoigh na doigh a chionta. Ma dh' fheuchas iad ris an da thaobh a thoirt leo, agus slàinte a dheanamh 'n a thoradh ann an ceum air obair no toillteanas an duine, agus ann an ceum air saor-ghràs Dhé, tha iad ciunteach ole mòr a pheacaidh a cheiltinn. Tha an duine air a dheanamh

'n a chreutair bochd, amhunn, a tha 'fulang o lagh a tha ro theann dha. Tha e air a ràdh gu bheil còir aige air trècair, agus tha gearan mòr air ma dh' àicheadhas sinn a chòir.

Ach bha an t-Abstol Pol 'toirt cunntas air a pheacadh fhéin: dh' aidich e gu-n robh e roimh sin 'n a fhear-toibheim, agus 'n a fhear-geur-leamhuinn, “ach,” ars' esan, “fhuair mi trècair.” Bu pheacach air a theàrnadh esan, agus tha e nis ag

ràdh gu-n robh esan 'n a shamhladh air càch, oir thainig Iosa Crìosd do 'n t-saoghal a theàrnadh pheacach. Tha daoine ag amharc air an abstol mar gu-m bu Chrìosdaidh leis fhéin e, ach tha esan ag ràdh nach b' e, agus a' teagasg na frinn moire, gu-n robh gnothuch an t-Slanuidhir rìusan a tha ciontach agus gun toilteanas, am measg an robh e 'g a mheas fhéin mar cheann-fheadhna.

I. Is e a' cheud ni 'tha sinn ag ràdh o so, GU BHEIL PEACAICH ANN AN COR UAMHASACH. Tha duine a tha 'cur feum air teàrnadh gun ambarus ann an cor nambasach. Nis tha feum aig na h-uile duine 'us bean agaibhse nach deachaidh a theàrnadh troimh Iosa Crìosd air teàrnadh fhaighinn. Choimhid sibh an lagh o 'r n-dìge, tha sibh ag ràdh agus cìod e tuilleadh tha uainn? Is e mo fhreagrachd-sa gu-m bheil feum agaibh air teàrnadh a dh' aindheoin 'ur beachdan solasach umuibh féin. Ach bha sibh diadhaidh cuideachd o 'r ceud chuimhne, agus cha-n fiosrach sibh gu-n d' rinn sibh olc 's am bith. A charaid ionmhuinn, a dh' aindheoin do bheus agus do dhiadhachd o 'n leth muigh is éigin duinn inmseadh dhuit gu-m bheil feum agad air teàrnadh cho maith ris an aindiadhach a 's mò a th' ann. A dh' aindheoin na their thu air do shon fhéin, bhris thu lagh Dhé, agus is peacach thu, agus mar pheacach tha thu ann an cor truagh, as nach urrainn ni do theàrnadh ach làmh Dhé.

Oir, an toiscach, is camart a bhì 'n ad pheacach. Bhris thu aithne do Chrùithfhir: nach olc sin? Dhearmaid thu a thoil, a tha naomh, ceart, agus maith: nach mòr an t-olc sin? Nach mìlteach cridhe bhì agad nach roghnaich a' cheart, ach a leanas ris an olc. Nach eucail mòr anama iuntinn bhì ann nach gràdhaich Dia, agus a ghabhas tuilleadh cùraim as fhéin na ú gloir a Chrùithfhir 'us a Thighearna? Cha-n aithne dhuitse ach is aithne do chreutairibh naomh' e. Is e cumhachd truailidh a' pheacaidh air an anam an t-olc a 's nambasach uile, am millcadh

a 's mò,—is e am bàs spioradail e. Tha feum aig na h-uile duine air a bhì air a theàrnadh o chumhachd truailidh a' pheacaidh.

A thuilleadh air sin, *tha fuath aig an Dia 'tha trì uairean naomh do 'n pheacadh*, fuath nach urrainn sinn a thuigsinn o 'n chaill sinn 'ur breith-neachadh mar chreutairean naomha. O a pheacaich, cìod e an cor 's am bheil thu a chionn gu-m bheil annad agus ort am peacadh nach urrainn Dia 'fhulang. Cìod e do shuidheachadh agus gu bheil e air a sgrìobhadh mu 'n Tighearna, “Tha fuath agad do uile luchd-deanamh na h-eucorach!” agus is e sin thusa. An urrainn thu an smuain a ghiùlan?

A thuilleadh air so, *tha thu fo dlàiteadh*, agus cha-n fhad gus am bi so soilleir do 'n h-uile crentair reusonta. Cha-n urrainn e bhì nach bhì, oir feumaidh buain thigbinn an lorg a chuir. Feumaidh smuaintean, briathran, agus gnìomharan aingidh an toradh a ghiùlan, agus mar sin tha na h-uile peacach an cunnart teine ifrinn. Cho cinnteach 's a theid na fireana trid Chrìosd a stigh do shonas sìorruidh, theid na h-aingidh sìos do pheanas bithbhuan far am bith gul 'us caoidh, agus giosgan fhiaical. Agus faodaidh so tachairt do pheacach 's am bith gun ghràs mus cluinn e an ath fhocal a tha agamsa ri ràdh; faodaidh e e fhéin fhaighinn air a dhruideadh a mach o dhòchas gu h-ionlan, air a dhruideadh a mach gu bràth o Dhia, mus buail an t-uaircadair a tha an sud. Is cunnartach an suidheachadh so do anam neobhàs-mhor. Ach is e so suidheachadh na h-uile anam nach do theàrnadh troimh Chrìosd!

Faodar a chur ri so *gu bheil am peacach gun chomas air bith e fhéin air dol as*, aon chuid o 'n pheacadh, no o 'n fheirg a dhuisc e, no o 'n pheanas a chomharraicheadh d' a euceartan. Cìod e a ni thu, Etiopian-aich, chum do bbian atharrachadh? O 'leopaird, ciamar a ghlanas tu dhìot na buill? Agus nam b' urrainn thusa 'tha olc foghlum maith a dheanamh,

ciamar a chuireadh tu nait peacadh na h-aimsir a dh' fhalbh? Nach 'eil peacaidhean d' oige 'n ad chnàmhan gus a là an diugh. Agus is éigin doibh bhí an sin gu bràth, mur toir lámh láidir Chríod air falbh iad. O a dhuine gun mhaitheanas, ciod e do bharail dhe so? O, a pheacaich, tha thu cailte gu h-uamhasach, tha thu cailte gu neo-chriochnach, a chionn 'us gun iarr e Slanuidhear neo-chriochnach chum do theàrnadh le e fhéin iobradh. Is e so a' cheud fhírinn a tha air a gabhail a stigh 's an ràdh fìor so: Gun sgrìobhadh an Spìrad Naomh dhuinn air ar eridheachan iad!

II. THAINIG IOSA CRÍOD CHUM DAOINE A THEARNADH MAR PHEACACH. Is ann airson pheacach tha a shlàinte, 'us cha-n ann airson dhaoine eile. Is ainmìg a ruigeas daoine air so a bhreitheachadh: faodaidh sinn a ràdh nach tuigear e gus am foillsich Dia an Spìrad Naomh e. Tha mòran a' meas gu-n d' thainig Iosa Críod do 'n t-saoghal a theàrnadh sluaigh bhensaich, muinntir a ghabh aithreachas de dh' olc 's am bith a rinn iad ma rinn iad idir e, agus mar sin a chuir cùisean ceart,—muinntir a tha 'deanamh na 's urrainn iad, le frithcaladh air meadhonan, agus gabhail na sàcramaid, agus toirt do na bochdaibh, agus pàigheadh am fiachan, agus ùrnuidh. Tha iad sin a' deanamh an dìchill gu cùisean a chur ceart, agus a chumail ceart, agus cha-n fhaod a bhì nach tèarnar iad! Is e sin tha daoine ag ràdh. Tha am beachd-san air slàinte an t-soisgeil ro mheasgta, agus is e so a shuim, gu bheil an soisgeul airson sluaigh mhaith. Cha-n e nach 'eil feum aca air Iosa Críod idir,—tha aite air choireigin aca dha; ach tha an creidimh 'n a sheorsa de rùdh-ràdh. Ann an ceum saoraidh iad iad fhéin, agus ann an ceum saoraidh Críod iad, agus eadar na dhà cha-n 'eil iad air an teàrnadh idir. Is e am beachd faoin nach urrainn iad uile na tha feumail a dheanamh chum an teàrnadh, agus an sin gu-n tig Iosa stigh chum

an corr a dheanamh, agus an gnothuch a thoirt gu bhì cothromach do 'n taobh. Nis is i an fhírinn neo-mhearachdach a tha sinn a' cur an ceill nach d' thainig Críod do 'n t-saoghal a theàrnadh neach air bith ach peacaich, ach dh' amhaire e air na peacaich sin mar pheacaich, 'us cha-n ann mar ni eile. Cha-n 'eil na briathraan againn ag ràdh na 's mò no na 's lugha na so, "Gu-n d' thainig Iosa Críod do 'n t-saoghal a theàrnadh *peacach*." Cha-n 'eil focal ann a bheir a bhrìgh á sin.

Tha e soilleir gu bheil peacaich a mhàin 'n an cuspairean slàinte, oir cha-n 'eil ann ach iad aig am bheil feum air slàinte; agus mur bitheadh peacaich ann cha bhiteadh *slàinte* no *Slanuidhear* ann. Co a dh' iarras teàrnadh ach duine cailte?

Air a phuing tha so is éigin bhì ro shoilleir. Is éigin gu-n cumar a ghnàth roimh inn-tinn an duine gu-n d' thainig Iosa Críod do 'n t-saoghal a theàrnadh pheacach mar *peacach*; a chionn agus nach toigh leis an duine a' phuing, agus ma chuireas tu gu daingean roimhe e gheibh e coire. Cluinn e a' sauas ris fhéin mu theagasg mibhensach agus a chuidicheas peacadh. Cluinn e agus gabh iongantas ris an dānadas a bheireadh air fear-ceannaire ciontach breith a thoirt air naomhachd Dhé. Tha aireamh de dhaoineibh eucorach air an coimhead ann am prìosain mu choinnimeh uair an crochaidh, agus tha teachdaireachd a' tighinn gu-n d' thug an rìgh maitheanas dhoibh gu saor, agus tha iad ag ràdh nach gabh iad ri trècair o 'n dh' fhaodadh sin misneachd a thoirt do 'n pheacadh. Deadh-bhens! Ciod e an gnothuch-sa ris, a chleachd rianh droch-bheus? Tha iad beò 's a pheacadh, agus gidheadh chuireadh iad dìon ma 's fìor mu 'n cheartas 's a chruitheachd! Na cealgairean! Am faigh duine fo dhiteadh coire do thrècair shaoir? Air do ghluanaibh, a dhuine, agus aidich d' eucoir am fianuis an 'Ti a 's airde, oir is ann mar sin a mhàin a ruigeas tu air trècair. Fhuair thu maitheanas air neo tha thu

air do “dhìteadh a cheana;” agus mur tearuinn Iosa Crìosd thu, fanaidh tu fo dhìteadh gu bràth. A pheacaich, cha-n urrainn dòchas bhì agad gu bràth ach anns an neach ud a bhàsaich air a chrann. Air do shon fhéin, bhì cinnteach gu bheil thu cho peacach 's is urrainn a bhì. Leig dhìot na h-uile dòchas á do dheanadas féin, á do rùitibh, d' fhaireachaidhean, 'us eile, agus na seall airson sòlas o do nàdur féin na 's mò na dh' iarradh tu teine ann an carraig eigh. Amhairc air falbh nait fhéin gu Crìosd, agus Crìosd a mhàin, oir is i so slighe na slàinte.

Bhì air d' fhaicill an aghaidh a' chreidimh shleamhuinn gu-n do bhàsaich Crìosd air do shon fhad 's a tha thu iorasal, no fhad 's a tha thu mar so no mar sud; oir ma labhras tu mar sin, an àite a bhì ag earbsadh á Crìosd, is ann tha thu ag earbsadh á d' ioraslachd féin, d' fhaireachadh féin, agus cha-n 'eil fallanachd 'n ad chreidimh.

Cha-n 'eil nì cosmhuil ri saor ghràs chum cridhe an duine 'atharrachadh. Faodaidh tu innseadh do 'n duine na tha e, agus na bhuineadh dha a bhì, agus fanaidh e gun ghluasad; ach imis da gu bheil Dia a' coinneachadh ris mar pheacach cailte, ciontach, agus fo dhìteadh, agus a mhàin a chionn gu-n dean e tròcair orrasan air an dean e tròcair, gu bheil e a' dubhadh as 'enceartan uile agus a pheacaidhean, agus a' gabhail ris trid Iosa Crìosd, agus bheir thu air cridhe an duine sin gu-n leum e le h-aobhneas 'n a thaobh a steach.

III. Crìochnaichidh mi le ràdh, Bith-eadh sinne, a chairdean ionmhuinn, a' faireachadh, GU 'M BI E GLIC DHUINN

A BHI 'GABHAIL RI TEAGASG AN STEIDH-THEAGAISG AGAINN. Aidichibh gur peacaich sibh. Am bheil sin 'cur dragh oirbh? Nach 'eil e soilleir dhuibh? Agus na aidichibh le 'r beoil a mhàin ach le 'ur cridhe.

A pheacaich bhochda, cia b' e thu, is nì simplidh so, nach eadh? ach na cuir uait e airson sin. Is e do bheatha e. Gheibh thu do bheatha ann air an uair, ma chuireas tu do dhòchas as an Tighearna. Am bheil thu 'cur an teagamh gur peacach thu? Ma tha, gabh do chead de dhòchas, oir cha d' thainig Crìosd chum do thearnadh; ach ma 's aithne dhuit gur peacach thu, tilg thu féin air Iosa a nis, dìreach mar a tha thu.

“Thug sibh air falbh uainne na h-uile dòchas a bha riamb againn, agus cha-n 'eil sibh a' deanamh dhinn ach peacaich.” Thug, is e sin tha uam. Is maith leam na h-uile nì tha fodhaibh a chrathadh gus am fairich sibh nach 'eil àite ann do bhonn 'ur coise ach tuiteam roimh' 'n chrann-ceusaidh. Tuitidh an seann tigh so agaibhse, a leasaich sibh cho tric, mus teid mòran ùine seachad. Sgnabaibh air falbh an t-ìomlan. Cha-n 'eil ann ach Iosa! Cha-n 'eil ann ach Iosa! Cha-n fhaod sail, no cloch, no dealg, no tarrung a bhì ann de 'r cuid féin. Cìod e tha thu ag ràdh, a chomh-pheacaich? Am bhì Crìosd agad fhéin 'us agam fhéin? Bithidh e agamsa cia b' e air bith nì thusa. Thig air adhart. Na pill air ais. Gabh na tha Dia 'toirt dhuit gu saor, agus o 'n là so carb a Crìosd mar d' fhear-saoraidh agus coinnichidh sinn ann an glòir. Amen.

C. Spurgeon.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhraan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITORY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

TREAS MIOS AN FHOGBAIR, 1879.

AM FOGHAR SEACHAD.

See page 2

BHA mi air mo ghairm le cabhaig, gu duine tinn a coimhead, le dian-iartus a mhàthar. Bha e mu shé bliadhna thar fhichead a dh' aois, 'n a dhuine posda, le aon leanabh beag aige. Cha do bhruidhinn mi riamh ris. An uair a bhithinn a' coimhead an teaghlach, bhithheadh e o 'n tigh, no sheachnadh e mi. Bha e dichiollach, cinneachdail, agus mar dhuine an t-shaoghail, bha e fo chliù maith.

Bha 'athair 'n a fhear-aicheaimh air

an fhèrinn, agus lean a mhac e. Dh' iarr a mhàthair namsa gu-m bruidhinninn ris an t-seann duine, a fear-posda, cuideachd; ach gabh e a leithsgeul ag ràdh nach robh tinn aige. Bha e uair 'us uair 's an d' fhàg e an tigh, agus 's an do theich e do 'n achadh, an uair a chunnaic e mise 'tighinn. Rinn a mhac, a bha nis tinn, mar an ceudna, a réir mo bharail, gu mo sheachnadh. Bha e 'fuireach 's an tigh le a phàrantaibh, aig an robh

October 1879.

"The Harvest Past"

aon mhac eile, gille mu dha bhliadhna dheug a dh' aois.

Choinnich a' mhàthair mi, le a h-inntinn stolda, ach i ann am mòr thrioblaid. An uair chaidh mi stigh do 'n t-seòmar thionndaidh e 'aghaidh uam mar gu-n robh mi 'n am chulaidh-namhais dha. Thairg mi mo làmh dha, 'us e leisg air a gabhail. Dh' fhoighnich mi dheth mu a chor, ag radh gu-n robh mi an dòchas gu-m bitheadh e 'n a b' fhearr a dh' aithghearr. Le guth geur 'us neul an amhghair ghoirt air a ghnùis, thubhairt e, "*Oh, gheibh mi bàs! Gheibh mi bàs!*" "Tha mi an dòchas nach fhaigh," ars' mise, "leis an trioblaid so. Ni an lighich maith dhuit." "Rinn an lighich na 's urrainn e mar tha," ars' esan. "Thainig m' uair! Cha-n urrainn mi bhì beò! Oh, gheibh mi bàs!" 'G a thogail fhéin suas, thilg e e fhéin air ais air an leabaidh, agus tharruing e an t-eudach suas air 'aghaidh.

Dh' fheuch mi ris ri comhfhurtachd a thoirt da. Chuir mi ceist 'us ceist air. Cha do fhreagair e mi, ach a' sineadh a dha làmh suas, thog e e fhéin air an leabaidh, agus dh' éigh e le guth làn amhghair ghoirt "*Oh!*" a fuireach fad air an fhocal. "An d' thainig do phian air ais?" ars' mise. Gun ambarc idir orm dh' eithe le guth eagallach "*Oh! oh! oh!*" Ghuil a bhean gu goirt, agus dh' fhàg i an seòmar. Thubhairt mi an sin ris, "Tha Dia trocaireach. Is e fear-éisdeachd na h-ùrnuigh; agus ma tha thusa"—

"*Oh!*" ars' esan, a' cur stad orm gu h-uamhasach. Rinn gach neach 's an tigh cabaigh stigh do 'n t-seòmar. An measg chàich bha a bhràthair beag, an t-aon neach air an d' thug e feart.

"An dean mi ùrnuidh maille riut?" ars' mise.

Thionndaidh e aghaidh uam ris a' bhalla, agus a rìs thog e an t-eudach suas air a cheann. Lùb sinn ar glùn laimh ri a leabaidh, agus thug mise oidhirp air ùrnuidh a dheanamh air dhoigh 'us gu-m faodadh e fhaicinn, agus comhfhurtachd fhaighinn o bhì

'creidsinn, gu bheil tròcair aig Dia do pheacaich troimh Iosa Crìosd ar Tigh-earn. An uair a dh' éirich sinn o 'r glùnaibh, ghlaodh e mar a sheall e rium gu geur, "Cha-n 'eil maith 's am bith ann am bhì ag ùrnuidh *air mo shonsa.*" Dh' fhuirich mi dh' fheuchainn an abradh e tuilleadh, ach cha d' thubhairt, agus fhreagair mise, "Is e Dia fear-éisdeachd na h-ùrnuidh. Tha e ag iarraidh oirnn ùrnuidh a dheanamh ris. Cha d' thubhairt *esan* nach 'eil maith ann am bhì ag ùrnuidh." "Dh' fhalbh *mo là-sa!*" ars' esa. "Tha e ro anmoch dhomhsa! Tha e ro anmoch!" "Cha-n 'eil," ars' mise, "cha-n 'eil. Ma tha thu ag iarraidh tròcair Dhé, faodaidh tu 'fhaighinn. Tha Dia fhéin ag ràdh: 'An neach *leis an aill* gabhadh e uisge na beatha gu saor.' Bu chòir dhuitse smuaineachadh air bàs Chrìosd airson pheacach—air tròcair Dhé."

"*Tròcair!—tròcair!*"—ghlaodh e; "is e sin tha 'deanamh mo chor cho uamhasach! Rinn mi fanoid air Dia! Na 'm bitheadh Dia a mhàin *ceart*, ghiulainn e. Ach a nis an smuain gu bheil e tròcaireach, ni air an d' rinn mi tàire, is e a 's miosa uile! *Cha-n 'eil tròcair ann* tuilleadh air mo shonsa! Fad iomadh bliadhna dhiult mi Crìosd! Chaidh mo là seachad! Tha mi cailte! Tha mi cailte!" "Is mearachdach do bheachd," arsa mise. "Cha do chuir Dia crìoch roimh a chuiridhean. Tha Crìosd ag ràdh, 'Thigibh do 'm ionnsuidhse, sibhse *uile* a tha ri saothair agus fo throm uallaich.'" "Tha mo là-sa air dol seachad," ars' esan. "Cha-n 'eil," arsa mise le guth cho treun ris fhéin. "Tha an Tighearn ag ràdh, 'Feuch a nis an t-àm taitneach—*a nis* la na slàinte."

"Cha-n 'eil sin *air mo shonsa,*" ars' esan. "Bha mo chothrom agam agus chaill mi e! Chaith mi mo là an diomhanas! Bha mi 'n am amadan fad mo latha, agus a nis tha mi a' bàsachadh! Cha d' iarr mi ach an saoghal! Dhiult mi éisdeachd ri Dia, agus a nis rinn e greim orm agus cha-n 'eil dol as agam!" Theich an teagh-

lach 'us iad air an gluasad gu mòr, as an t-seòmar.

“Tha tim agad fhathast gu 'iarraidh—gu aithreachas a dheanamh, agus gu teicheadh chum Chrìosd.” “Is e sin a' bharrail agaibhse,” ars' esan, “ach is ann agamsa *is fear tha fios!*” “Ghabh Crìosd ris a' ghaduich aig uair a bhàis,” arsa mise. “Tha Dia cho saoi-bhir ann an gràs 'us gu-n gabh e ris a' pheacach aig an aon uair deug.” “Tha an aon uair deug seachad!” ars' esan. “Is i so an *dà uair dheug!* Tha uair dioghaltas Dhé air tighinn! Bha m' uair agamsa agus chaill mi i! Tha i uile air dol seachad! Ghràdh-aich mi an saoghal a mhàin agus a nis is éigin domh fhàgail!” Mar a bha mi a toirt oidhirp air a dhearbhadh air gu bheil Dia tròcaireach, agus a' toirt leam an Sgrìobtuir chum sin, cha robh cudthrom iteig anns na thubhairt mi ris.

Chuala a bhean 's a mhathair air comhradh, agus thainig iad air ais; agus dìreach mar a bha e ag ràdh nithean ro shearbh mu 'n gbràdh a bh' aige do 'n t-saoghal, agus a ghòraich mhòr, thainig 'athair a stigh ag ràdh—“Carson a bhithheadh tu mar sin, agus nach d' rinn thu ole riamh air neach 's am bith?”

“Na bithibh a' bruidheann riumsa, 'athar,” ars' esan, gu geur, mar gu-n robh fuath no fearg ann. Is sibh an namhad a 's mò a bh' agam! Rinn sibh mo mhilleadh! Thug sibh orm easumhlachd a thoirt do Dhia, agus dearmad a dheanamh air a' Bhiobull! Thug sibh leibh mi air an t-Sàbaid a dh' iasgachd, no a shealg, no a shiubhal feadh nan achaidhean, an uair bha mo mhàthair ag iarraidh orm dol do 'n eaglais. Thubhairt sibh rium nach robh ifrionn ann—gu-m bitheadh na h-nìle air an tearradh. *Agus na bithibh' feuchainn ri mo mhealladh na 's fhaide!* Rinn sibh an obair agaibh! Oh, na 'n d' éisd mise ri 'm mhàthair 'us cha-n ann *ribhse*, cha bhithinn mar a tha mi! “Na guilibh, a mhàthar bhochda, na guilibh,” oir chual' e i a' gal. “Oh, bheirinn mìle

saoghal na 'n robh an diadhachd agaibhse agamsa—no eadhon roinn dhìth—no nì coltach rithe! Ach tha mi cailte! Tha mi cailte! Dh' innis sibhse dhomh, 'athar, nach robh ifrionn ann agus dh' fheuch mi r' a chreidsinn. Chaidh mi cuide sibh ann an aingidh-cachd, an aghaidh mo sholuis. Rinn mi gàire ri ifrionn agus tha ifrionn a' deanamh gàire riumsa an diugh. *Nì Dia dioghaltas air peacaich!*” Thug 'athair oidhirp air bruidheann ris, “*Sguiribh, 'athair! Na bruidhinn riumsa!* Cha mbeall na breugan agaibh mise na 's fhaide! Mhill sibh m' anam! C' àite am bheil mo bhràthair?” Fhreagair a bhean, “Tha e mach anns an lios, tha mi an dùil. An toir mi stigh e?” “Bheir, thoir an éigh air. Tha e òg. Tha mi airson innseadh dha gu-n a bhi 'creidsinn an ni a their 'athair ris. Bheir e a dh' ifrionn e.”

Thubhairt 'athair, a' coimhead riumsa, “Bha 'leithid a dh' fhiabhras air o cheann ùine nis, agus 'leithid a phian 's nach 'eil 'inntinn uile rianail.” “'Athair, *cha-n 'eil dad 'tighinn ri 'n inntinn na 's mò na ris an inntinn agaibh féin.* Na meallaibh sibh féin. Ach *cha-n 'eil* sibh air 'ur mealladh. Is aithne dhuibh a' chaochladh.”

Aig an dearbh àm thainig a bhràthair beag, mu dha bhliadhna dheug a dh' aois, stigh do 'n t-seòmair. Ghairm e air 'ainm e, agus sheall e gu caoimh-neil ris, ag ràdh, “Thig an so, a bhràthair. Bha mise 'n am dhuine eucorach. Na dean thusa mar a rinn mi. Leugh am Biobull. Na dean mionnan, 'us na toir ainm do Dhé an diomhanas. Lean air a bhi 'dol do 'n eaglais air an t-Sàbaid. Bi umhal do 'd mhàthair an còmhnuidh. Thug m' athair mise chum leir-sgrìos. Na 'n do lean mise comhairle mo mhàthar, dh' fhaotainn bàsachadh ann an sìth.” Ghuil am bràthair òg gu goirt agus ruith e mach as an t-seòmair.

An uair a bha e 'bruidheann mar sud ri a bhràthair òg, dh' éisd 'athair car uine, a rèir coslais gun fhaireachadh 's am bith, agus an sin chaidh e

mach gu sàmhach. Thubhairt mise an sin gu-n deanainn ùrnuidh ghoirid laimh ris mus fhàgainn an tigh. “Cha dean an so!” ars’ esan, gu daingean. “Ma ’s maith leibh ùrnuidh bhì agaibh, a mhàthair, bitheadh i agaibh ’s an t-seòmar eile. Na deanaihb an so i. Cha-n urrainn mise ùrnuidh a dheanamh. Dh’ fhalbh mo là! **THA AM FOGHAR SEACHAD.**”

Dh’ fhàg sinn an tigh. Ach mu ’n deachaidh mi mach phill mi gu seòmar an duine thinn. Bha e sàraichte, mì-fhoistinneach a réir coslais. Thainig an lighich a stigh, chuir e ceist no dha, agus dh’ fhalbh e ag ràdh “gu-m bitheadh e na ’s fhearr màireach.” “Bithidh mi *marbh* màireach!” ars’ esan gu suidhichte.

Moch air an ath mhaduinn, mar a chaidh mi stigh do ’n t-seòmar dh’ aithnich mi atharrachadh mòr air. Bha a gbuth iosal, tachda, bha ’anail goirid, tròm, a choslas mar neach le ’inntinn troimh chéile. Thairg mi ùrnuidh a dheanamh, agus fhreagair e, “Tha ùrnuidh ro anmoch—**THA AM FOGHAR SEACHAD!**” Thionndaidh e air a thaobh eile le sgal, agus luidh e le aghaidh ris a bhalla; agus ann am beagan ùine bha breislich air. Bha smuaintean goirt aige mu ’athair gu h-àraidh. Cha robh e idir air son ’fhaicinn. Bha ni eile aige a thaobh a mhàthar. Bha e caoimhneil r’ a mhuaoi us r’ a bhrathair beag. Dhearcadh e orra le tlachd, ach an uair a shealladh e r’ a athair bha e mar gu-m b’ e droch spiorad a bhithheadh ann. Chuir iad a dh’ iarraidh an lighich. An uair a thainig e, bha e marbh!

A leughadair, cia cunnartach ’s a

tha e a bhì ’dearmad na slàinte mòire a tha Dia a’ tairgseadh troimh Iosa Criosd! Mar a ’s fhaide a ni sinn e, is ann is namhasaiche bhithreas a’ bhuaidh a gheibh namhad mòr ar n-anaman oirnn. Ma ni sinn dìmeas air guth coguis, agus air ùghdarras firinu Dhé, tha Dia ag ràdh, “Is e tuarasdal a’ pheacaidh am bàs,” breitheanas, sgrios siorruidh; ach tha an diabhl ag ràdh, “Na creid e. Lean do dhoigh fhéin. Coma leat aithne naomh Dhé fhathast. Tha ùine gu leòr agad gu smuaineachadh mu ’n bhàs. Gabh do làn de thoilinntinn. Tha Dia tròcaireach.” Oh, a dhuine oige, leigidh Dia leat car ùine do shlighe fhéin a ghabhail. Tha e saor dhuit comhairle do dhroch cridhe a leantuinn agus a mhiann a shàsachadh; “ach bitheadh fhios agad airson na nithean sin uile, gu-n toir Dia thu chum breitheanas.” (Eccl. xi. 9.)

Ach ma tha fuath aig Dia do ’n pheacadh, tha gràdh aige do ’n pheacach. Chuir Dia a Mhac do ’n t-saoghal a thearnadh pheacach, agus tha Iosa Criosd ’g an tearnadh le a bhàs ’n an àite. A chionn ’us gu-n do thoill iadsan am bàs, dh’ fhuiling esan e air an son. Ghabh e mallachd a’ pheacaidh air fhéin, agus bhàsaich e fo ’n mhallachd, (Gal. iii. 13;) air achd agus gu-m faod Dia a nis, ann an gràdh agus ann am fireantachd, maitheanas saor a thoirt do ’n pheacach a ’s mò.

A leughadair, am bheil thu a creidsinn so? An dean thu dearmad mata air slàinte mhòir a tha a nis, eadhon A NIS, mar a tha thu a leughadh nam briathar so, air a chathachadh ann an gràdh ort?

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì’ cabhar anns na leabhnanan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b’ air bith cho beag ’s a dh’ fhaodas e a bhì, do ’n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

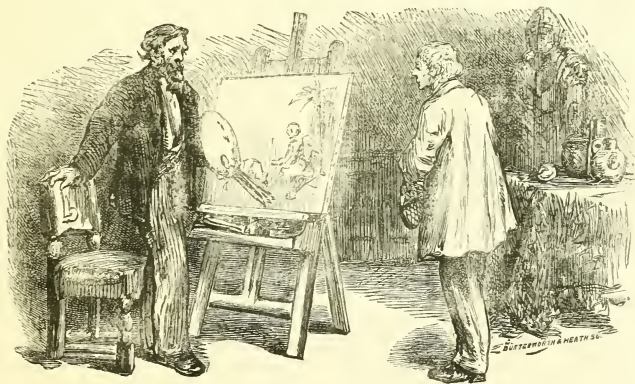
FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS A' GHEAMHRAIDH, 1879.

LEITHSGEULAN.

LE D. L. MOODY.

"Agus thoisich iad uile a dh' aon ghuth air an leithsgeul a ghabhail." (Luc. xiv. 18.)

See page 3.

CHA luaithe thòisicheas neach air an t-soisgeul a shearmonachadh, na thòisichidh daoine 'us mnathan air "an leithsgeul a ghabhail." Is e an seann sgeul e. Cha-n 'eil neach gun tearnadh ann nach 'eil a leithsgeul aige. Nan ruigeadh sinne gach aon diubh agus nam foighnicheadh sinn dhiubh, carson nach gabh iad ri cuireadh Dhé chum cuirm an t-soisgeil, bhitheadh an leithsgeul aca; agus mur bitheadh, chuidicheadh Satan leo ann am bhi

'g a dhealbh. Tha an soisgeul air a chur romhainn anns an fhirinn mar chuir. Air feasgair an fhoillseachaidh a th' againn tha suipeir-bainnse Mic Dhé gu bhi ann. Is beannaichte an neach a bhitheas aig suipeir-bainnse an Uain!

Cha-n e mhàin gu-m b' e cuirm so, ach *cuirm rioghail*. Nan iarradh a' Bhan-rìgh sibh gu cuirm shoghmhoir air a deasachadh chum onoir d' a mac, cha-n 'eil duine no bean nach rachadh

ann. Ach tha ni an so a 's mò na sin. Agus tha fios air so, an uair a ghairmeas duine feadhain gu cuirm, is e *na cairdean* a bheir e leis—an dream aig am bheil gràdh dha; ach tha Dia a' gairm a *naimhdean a 's mò*—an dream a rinn ceannaire 'n a aghaidh. Agus gidheadh gabhaidh daoine an leithsgeul.

A nis *bi onorach le Dia* an diugh. Tha Dia frinneach; tha na their e seasmach. Is e gairm onorach tha so. Mur e do rùn bhi aig an t-suipeir, carson nach abair thu sin? Carson a ghabhas tu do leithsgeul? Cha-n 'eil ann ach breug. Am bheil a h-aon agaibh a 's urrainn leithsgeul *reusonta* a ghabhail? Ma tha, innis dhuinn e—carson nach gabh thu ris an t-slàinte.

Togamaid cuis an triùr dhaoine sin, “a thoisich a dh' aon ghuth air an leithsgeul a ghabhail.”

Ciod e thubhairt an ceud fhear? “Cheannaich mi fearann, agus is éigin domh dol a mach agus 'fhaicinn.” Thubhairt neach àraidh, “Carson nach deachaidh e mach 'g a fhaicinn mun do cheannaich e e? Agus a nis gu bheil e aige, nach fhaod e dhol g' a fhaicinn là 's am bith; cha b' urrainn do 'n talamh tàrsuinn as.” 'S e breug a bh' ann 's an aghaidh. Cha robh e *airson dol* a dh' ionnsuidh na cuirme, agus dhealbh e an leithsgeul ud chum sith d' a choguis.

Ciod e thubhairt an dara fear? “Cheannaich mi cuig cuing dhamb, agus tha mi 'dol g' an dearbhadh; tha mi a' gnidhe ort, gabh mo leithsgeul.” Carson nach do dhearbhb e iad mun do cheannaich e iad? Agus a nis dh' fhaodadh e an dearbhadh là 's am bith. Is e breug eile a bh' ann.

B' e leithsgeul an treas fir an leithsgeul a b' amaidiche uile. “Phòs mi bean, agus air an aobhar sin cha-n 'eil e an comas domh teachd.” Carson nach tugadh e a bhean leis? Is e bh'ann *nach robh e toileach a dhol idir*.

Mo chairde, am bheil leithsgeul agaibhse a sheasas ri aghaidh solus na bithbhuantachd? Am bheil cadhonn leithsgeul agad a tha taitneach leat

féin. Dealbhaidh daoine na h-uile gné leithsgeil, ach cha-n urrainn duine beò leithsgeul maith a dhealbh. Bith-eadh duine air a ghlacadh le trioblaid ghoirt, thigeadh am bàs dlù dha, agus cha-n fhad a dh' fhanas na leithsgeulan.

Bu mhaith leam cuid de na leithsgeulan a tha cumanta an diugh a thoirt leam. Tha a h-aon diubh ro chumanta: “Cha toil leam am minis-tear no an searmonaiche.” Ach ciod e an gnothuch th' aig sin ris? Ciod e do ghnòthuch ris *an teachdair?* Abraibh gu bheil giullan 'tighinn thugamsa le teachdaireachd mhaith—naigheachd mhaith o 'n mhnaoi agam. Cha-n 'eil mi 'sealltainn ri cò thug leis i. Faodaidh e bhi dubh no geal, cha bhui sin domhsa. Is e *an teachdaireachd* mo ghnòthuch. Nach 'eil e fìor gu bheil Dia 'g ad ghairm gu cuirm? Carson a shealladh tu ris an teachdair? Is i a' cheist, Am bheil thu toilichte *an teachdaireachd* a ghabhail o Dhia?

Tha seòrsa eile ann, a tha ag ràdh, “Ma ta, is ro mhaith leamsa an saoghal; agus ma leanas mi an diadhachd, bithidh agam ris na h-uile toillintinn a thoirt thairis, agus a dhol troimh an t-saoghal le aghaidh ghruamaich, gun ghàire a dheanamh gu bràth. Bithidh m' aoibhneas uile nam.” Is e tha mise airson a ràdh an so nach robh breug bu mhò riamh ann na sin. Cha chuir e gruaim air duine bhi 'n a leanabh do Dhia. Is e bhi *gun Chrìosd* a dh' fhàgas daoine gruamach.

Leithsgeul eile: “Mata bu mhaith leam bhi 'n am Chrìosduidh, *ach is ni ro chruaidh e*. Dh' fheuch mi gu tric ris.” Innsidh mise dhuit ciod e bha thu a' deanamh; bha thu 'feuchainn ri seirbhis a dheanamh do Dhia leis an t-seann intinn fheòlmhoir. Is ni do-dheanta sin; ach leis a' chridhe nuadh bheir Dia dhuit cumhachd, agus cha bhi thu a' bruidheann an sin air e bhi cho ro chruaidh seirbhis a dheanamh dha. Is e breug eile a th' ann. Am bheil thu 'dol a ràdh gu bheil Dia 'n a mhaighistir cruaidh? Ma tha mise 'lenghadh mo Bhiobuill gu ceart is e *slighe luchd-eusaontais* tha

cruaidh. (Gnàth. xiii. 15.) Is e an diabhul tha 'n a mhaighistir cruaidh. Is e. "Tha slighe luchd-eusaontais cruaidh." Cha-n atharraichear focal Dhé. Ma tha thu 'g a chur an amharus, a dhuine oige, rach agus foighnich de 'n trail bhochd a tha gu luath a' coiseachd a dh' ionnsuidh ifrinn a' mhisgeir. Rach agus foighnich de fhear na neoghloine, agus de dhuine an t-saoghail; foighnich de 'n fhear-cluiche chairtean, agus de fhear na toibheim. Le aon gluth their iad gu bheil an t-seirbhis cruaidh.

Tha duine eile ann a tha ag ràdh, "Cha-n e sin mo cheist. Is aithne dhomhsa duine a bhuineas do eaglais aideachail Chrìosd, agus thug e cuig puinnid Shasunnach uamsa gu h-eucorach o chionn beagan bhliadhnachan. Tha cealgairean 's an eaglais, agus cha ghabh mi gnothuch rithe." Mata gheibh mise dhuit da chealgair 's an t-saoghal airson na h-uile h-aon a gheibh thu 's an eaglais. Ach, cha-n ann do 'n eaglais tha mise ag iarraidh ort a thighinn—cha-n e nach 'eil meas agam air an eaglais,—ach tha mi 'g ad iarraidh gu suipeir-bainnean an Uain. Thig gu Chrìosd an toiseach, agus an sin labhraidh sinn riut mu 'n eaglais. Bha riamh, agus bithidh cealgairean 's an eaglais. Ach cha bhi aon chealgair aig a' chuirn so; agus ma 's maith leat cuideachd nan cealgair a sheachnadh, dean cabhaig agus thig gu Chrìosd.

Ach tha fear eile ann, Phairiseach féin-fhìreanta a tha ag ràdh, "Cha-n 'eil mise 'tuigsinn a' chaint mhòir so mu iompachadh. Tha mise maith gu leòr mar a tha mi. Cha-n 'eil feum agam air." Agus fillidh e e fhéin ann a luideagaibh salach, agus measaidh e gu bheil e glan am fianuis Dhé. Mo charaid. tha focal Dhé ag ràdh, "Cha-n 'eil fìrean ann, cha-n 'eil fin a h-aon."

Ach tha leithsgeul eile an so. Mar urrainn an diabhul 'toirt air duine a ehreidsinn gu bheil e maith gu leòr gun a bhi air a theàrnadh, innsidh e dha an sin gu bheil e cho dona nach

gabhadh an Tighearn gnothuch ris gu brìth. "Bu mhaith leam," ars' esan, "bhi air mo theàrnadh, ach tha mi ro dhona." Sin agad breug eile. Carson, ciod e tha na Sgrìobtuirean ag ràdh? "Bhàsaich Chrìosd airson nan daoine neo-dhiadhaidh." (Rom. v. 6.) "Thainig Iosa Chrìosd do 'n t-saoghal a theàrnadh pheacach." (1 Tim. i. 15.)

Leugh mi uair mu fhear-deanamh dhealbha a bha ag iarraidh dealbh a Mhic Struidheil a tharruing. Shir e na tighean-chuthaich, agus na tighean-bhochd, agus na prìosainean, dh' fheuchainn am faigheadh e neach cho truagh 'us gu-m freagradh a dhealbha, ach cha d' fhuair e a h-aon. Mu dheireadh thachair e ri duine truagh ag iarraidh dheirce, a shaoil leis a fhreagradh. Dh' aontaich an duine bochd, agus shuidhich iad là air am frithealadh e aig tigh fear nan dealbh. Thainig an là, agus thainig duine gus an tigh. "Chord sibh riumsa tighinn an diugh," ars' esan. "Sheall an duine eile ris. Cha-n fhaca mise riamh roimhe thu," ars' e. "Chunnaic," ars' an duine bochd, "chord sibh rium bhi so an diugh." "Cha-n urrainn sin a bhi, is e duine eile a chord riut. Is e fear-iarraidh dheirce bha mise gu fhàicinn." "Mata, is e sin mise." "Thusa." "Seadh, mise." "Ciod e rinn thu riut fhéin, mata?" "Shaoil leam gu-m b' fhearr dhomh beagan deasachaidh dheanamh orm fhéin mu 'n tighinn." "Mata, cha-n 'eil mise 'g ad iarraidh a nis," ars' an duine eile. "Bha mi 'g ad iarraidh mar a bha thu. A nis, cha dean thu mo gnothuch." Is ann mar sin a tha Chrìosd ag iarraidh na h-uile peacach bhochd, dìreach mar a tha e.

Ach tha leithsgeul eile ann fhathasd: "Bu mhaith leam tighinn, ach cha-n 'eil mi 'g am fhàireachadh fhéin ceart." Is tric a chleachdar an leithsgeul ud,—Faireachadh, faireachadh, faireachadh! Abair gu bheil caraid 'g am iarraidh gu dinneir an diugh, agus is e their mise, "Bhithinn ro thoileach mo dhinneir a ghabhail cuide ribh, ach cha-n fhiosrach mi gu bheil mi 'g am fhàireach-

adh fhéin uile 'us uile ceart." "Cìod e tha 'tighinn riut?" "Bhithinn ro thoileach dhol ann, ach cha-n 'eil mi 'g am fhaighinn fhéin ceart." Agus is ann mar sin their daoine nis. "Bu mhaith leam dhol a fhlaithneas, ach cha-n 'eil fhios agam gu bheil m' fhaireachadh ceart." Ach mo chairde, ma tha sibh ag iarraidh dhol ann, tha Dia 'g 'ur gairm, agus is e sin uile e. Ach tha mo charaid a 'cur iompaigh ormsa tighinn, agus leanaidh mise air a ràdh, "Cha-n 'eil fhios agam gu bheil m' inntinn ann an suidheachadh ceart." Theireadh e, "Tha eagal orm nach 'eil Mr. Moody 'n a bheachd. Dh' iarr mi e gu a dhinneir cuide rium, agus ann an àite freagairt soilleir thoirt donfh, lean e air bruidheann mu 'fhaireachadh, fad na h-naire!" Faodaidh tu gàire a dheanamh, ach is ann mar sin bhithas daoine a' bruidh-eann.

Mo chairde, tha Dia os cionn faireachaidh. Faodaidh Satan ar faireachadh atharrachadh leth-cheud uair 's an là, ach cha-n urrainn e focal Dhé atharrachadh; agus is e tha uainne ar dòchas á gloire a mhealtuinn 'fhaighinn air a steidheachadh air focal Dhé. Amhaire air an earrainn so: "Gu deimhin, deimhin, tha mi ag ràdh ribh, an ti a dh' éisdeas ri m' fhocal-sa, agus a chreideas airsan a chuir uaithe mi, *tha a' bheatha mhair-eannach aige, agus cha tig e chum ditidh, ach chaidh e thairis o bhàs gu beatha.*" (Eoin v. 24.) Is fearr sin na na h-uile faireachadh a bh' agad ri do bheò.

Is smuain cudthromach e, *gu-n gabh Dia do leithsgeul, ma 's maith leat e.*

Cha-n 'eil e ag iarraidh a dheanamh, ach *ni e e.* Seadh, tha e furasda gu leòr a ràdh, "Guidheam dhìot mo leithsgeul a ghabhail;" ach ann an ùine ghoirid faodaidh Dia dheanamh mar a dh' iarr thu, agus a ràdh, "*Gabhaidh mi do leithsgeul.*" Agus anns an t-saoghal chailte, 'n uair a shuidheas an dream a ghabh r' a chuireadh sios maille ris aig suipeir-bainne an Uain, bithidh tusa ag éigheachd am measg na muinntir a dhitear, "Tha am foghar air dol seachad: tha an samhradh crìoch-naichte, agus cha-n 'eil sinn air ar tearnadh."

Thig dìreach mar a tha thu, agus gabh ris an tairgse. Bi cinnteach, cia b' e a ni thu, nach bi thu air d' fhaotainn air falbh o shuipeir-bainne an Uain. Bithidh do mhàth-air dhiadhaidh an sin. A nighean òg, am bheil thu airson gu-n rachadh do leithsgeul a ghabhail? *Gabhaidh e e.* Faodaidh tu a chur am beag suim a nis, ma 's aill leat. "Oh, cha-n e sin mo chleachdadh, cha d' rinn mi riamh e." 'Nach d' rinn? Ruigeadh cuireadh gu dinneir ormsa màireach. Tha mi a' reubadh na litreach; cha-n 'eil mi 'g a freagairt; cha-n 'eil mi 'toirt feart oirre. Nach e sin a cur am beag suim?

Na leig le saoghal làn dìomhanais, fochaid, 'us gaireachdaich, fanoid a dheanamh air d' anam chum bàis shiorruidh. Dean mar a rinn an fear-turuis aig Eoin Buinian, a dh' fhàg Baile Sgrios, ag éigheach, "Beatha, beatha, beatha shiorruidh!" Abair "Tre ghràs Dhé bithidh mise aig suipeir-bainne an Uain."

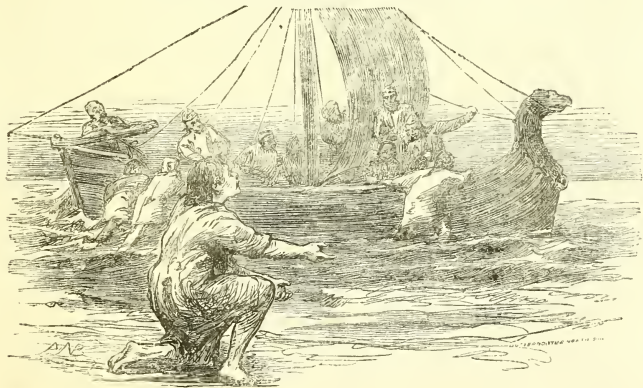
Tha e air iarraidh air na cairdibh leis an bu mhaith a bh' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS A' GHEAMHRAIDH, 1879.

AN NAOMH PADRUIG.

See page 2.

RUGADH Padruig urramach, abstol Eirinn, mu thimchioll na bliadhna 373, agus chaochail e mu'n bhliadhna 465. Tha ceist ann mu àite a bhreith. Their cuid gur ann an Alba bha e, air Srath Cluaidh mu Dhuimbhreatuinn, agus their cuid eile gur ann am Breatuinn na Frainge bha e. Ach tha e soilleir gu-n robh 'athair agus a sheanair 'n an teachdairean 's an Eaglais. Tha e fhéin 'toirt beagan cuntais m' a phàrantaibh agus mu

laithéan 'oige, ann an leabhair beag ris an dubhairt e "Aideachadh," agus a tha ann fhathast.

Tha e ag ràdh gu-n robh pàrantan diadhaidh aige, a theagaisg dha slighe na slainte, agus a rinn ùrnuidh air a shon, ach bha esan gun chùram. "Bha mi mar chlach anns an eabar thiugh, gus an d' thainig esan a tha cumbachdach, agus a thog e suas mi ann a thròcair." Ach ciamar bha sin air a dheanamh? An uair a bha e

mu shé bliadhna deug a dh' aois, bha e a' cluicheadh cuide ri gillean beaga eile air tràigh na mara, agus chuir soitheach á Eirinn daoine air tìr a leum air na gillean, a cheangail iad le buill, agus a thug leo iad a dh' Eirinn. An sin fad shé bliadhna, b' éigin da bhi 'n a bhuachail caorach mar thràill aun an àite air am bheil Bailemena an Siorramachd Anntuim. Fad nam bliadhnachan ud lean e na caoraich aig bun agus air dà thaobh Sliabh Mise ann am bochdainn agus truaigh mhòir. Ach is ann an sin thoisich e air meadhrachadh air an fhàirinn a theagaisg a phàrantan dha. Cha robh aige ach beag comhfhurtachd 'n a chrannchur, agus mar sin o là gu là am measg nan caorach, chuimhnicheadh e na chuala e agus na leugh e aig an tigh. Dhuisg an Spiorad Naomh ann beo-mhothachadh air peacadh, dhearbhadh e air cho ciontach 's a bha e ann an diochuimhne a dheanamh air an t-Slànuidhear, agus threòraich e e nis chum fois a ghabhail anns an t-Slànuidhear ud. Tha e ag innsadh dhuinn gu-n d' fhuair e slàinte; "agus mar a mheudaich creidimh, agus gràdh, 'us eagal Dhé, o là gu là, agus mar a dh' fhàs spiorad na h-ùrnuidh ann, agus am b' urrainn e ùrnuidh a dheanamh ceud uair 's an là."

Tha e ag ràdh, "B' abhaisd dhomh dol a dh' ionnsuidh nan coilltean, no do 'n bheinn, ag éiridh gu tric roimh là, chum ùrnuidh, eadhon am measg reothadh, 'us sneachd, agus uisge, agus cha d' fhuiling mi cron 's am bith. Cha robh leisg annam, mar a tha an diugh, oir bha an Spiorad a' losgadh annam."

Bha fadachd mhòr air bhi air fhuasgladh o bhraighdeanas, mar a bh' air Eoin Neuton ann an Africa, agus dh' fheith e airson cothrom dol as. Mu dheireadh 'n uair bha e dà bhliadhna thar fhichead a dh' aois, dh' fhàg e a mhaighistir, agus theich e gu tràigh na mara, far an d' fhuair e soitheach ullamh gu seòladh. Dhiùlt an caiptean a thoirt leis, agus bha e

dìreach gu falbh, "ach mar bu ghnàth lean chuir mi suas ùrnuidh." Cha mhòr gu-n do theirig an ùrnuidh 'n nair a chual' e fear de na seòladairean ag éigheach ris: dh' aontaich an sgioba a thoirt leo, agus a chur air tìr 'n a dhùthaich féin. An deigh dha bhi dà mhios a' siubhal na dùthcha, rainig e a dhachaidh, far an d' fhuirich e deich bliadhna.

Ach a nis chuimhnich e le inntinn eile an tìr far an robh e am braighdeanas agus 'n a thràill, agus rinn e ùrnuidh airson sluagh na h-Eirinn. Dh' éirich deigh mhòr 'n a chridhe air a dhol ann, agus slighe na slàinte a dheanamh aithnichte ann. Smuainich e air; bha brúadaran aige uime; bha e a' faicinn nan Eirionnach bochda, aineolach (cosmhuil ris an duine o Mhacedonia), 'n an seasamh roimhe, agus ag ràdh, "Thig thairis, agus cuidich leinn." Agus bha e air a threòrachadh gu bhi 'g a thoirt fhéin seachad do shearmonachadh an t-soisgeil ann an Eirinn. Tha e ag ràdh 'n a "Aideachadh" air dha bhi fo fhiach-aibh do Dhia, a bhuin gu caoimhneil ris, gu-n robh fadachd air gus am faicheadh e coimhionnach leithid briathran Jeremiah xvi. 19: "A d' ionnsuidhsa thig na Cinnich o chriochaibh na talmhainn;" agus Isaiah xlix. 6: "Bheir mi thu fòs mar sholus do na Cinnich, gu bhi a' d' shlàinte uamsa gu iomall na talmhainn." Rannsaich e na Sgrìobtuirean Naomha, agus chuir leughadh focal Dhé a chridhe 'n a theine.

Chaidh leis gu luath 'n a obair, ged a bha e gu tric an cunnart, agus air uairibh ann am prìosain, agus iad a' bagradh a mharbhadh. Agus cha-n iongantach ged a shoirbhich leis, oir b' urrainn e a ràdh ann an sealltuinn air ais air na dh' fhalbh d' a bheatha, "Is urrainn mi a ràdh le dearbhachd, agus is urrainn mi aoibhneas a dheanamh os a chionn an làthair Dhé agus 'ainglean naomha, nach robh ni agam 's an amharc ann am pilltinn a dh' ionnsuidh na tìre as an do theich mi, ach an soisgeul agus a gheallaidhean." Goirid an deigh dha dol air tìr bha

nachdaran na dùtchea mu Dhunphàd-ruig air iompachadh le a theagasg; agus gus an là an diugh tha mirean briste de 'n tigh, far an do thionail na ceud Chrìosduidhean, ri fhaicinn. O àm gu àm bha mòran 'g an leantuinn. Tha e air a ràdh gu-n deachaidh e gu tric gu baile beag, agus le fuaim druma, no a leithid, gu-n do thionail e an sluagh, agus gu-n do shearmonaich e Crìosd dhoibh mar a rinn Philip ann an Samaria. (Gnìomh. viii. 5.)

An uair a bha e iomadh bliadhna mar so, chuala e gu-n robh tionail mhòr de chiun-cinnidh agus maithean na dùtchea aig an luchairt rioghail an Teamhra. Rùnaich e dhol ann, agus cothrom a ghabhail air sgeul an t-soisgeil innseadh “ann an tallaibh Theamhra.” Ach b' iad na Draoidhean an uair sin sagartan na tìre, agus bha iad fad an aghaidh na fìrinn,—a' toirt fuatha do 'n teagasg ùr a bha ag innseadh gu-n do chuir Dia a mhac fhéin do 'n t-saoghal a thearnadh pheacach, le e fhéin a thoirt air an son. Air an rathad rinn e iomadh ùrnuidh; agus tha e fhéin ag innseadh m' a dhùrachd an là rainig e an t-àite. Tha an ùrnuidh 's a Ghaelig Eirionnaich (an sgrìobhadh a 's sine a th' innte), agus tha i mar so:—“Aig Teamhra, an diugh, gu-n deanadh *cumhachd* Dhé mo sheòladh; *foghaintas* Dhé mo chumail suas; *gliocas* Dhé mo theagasg; *suil* Dhé mo chaitris; *chuas* Dhé mo chluinntinn; gu-n tugadh *focal* Dhé luathas dhomh; gu-n deanadh *lamb* Dhé mo dhion; *slighe* Dhé mo choimhead; *sgìath* Dhé mo chòmhach; *ainlean* Dhé mo ghleidheadh o ribe nan deamhan, an aghaidh buairidhean nan anamiann; an aghaidh tograidhean droch nàduir; an aghaidh an duine a dheanadh mo chionn.” Agus an sin tha e ag ùrnuidh a ris, “Gu-n deanadh *Crìosd* mo dhion an diugh an aghaidh nimhe, losgaidh, bàthaidh, us lotan. *Gu-n robh Crìosd maille rium! Crìosd romham! Crìosd as mo dheigh! Crìosd annam! Crìosd fodham! Crìosd os mo chionn! Crìosd aig mo laimh dheis! Crìosd aig mo*

laimh chli! Crìosd ann an ceann na h-uile duine a smuainaicheas orm! Crìosd ann am beul na h-uile duine a labhras umam! Crìosd anns na h-uile suil a chù mi! Crìosd anns na h-uile cluais a chluinneas mi!” Chaidh e air adhart anns an spiorad ud agus bheannaich-eachd e. Dh' éisd a' choinneamh mhòr ris; shearmonaich e dhoibh Crìosd air a cheusadh, ag innseadh sgeul a' chroinn-cheusaidh, “Is fìor an ràdh so, agus is airidh e air gach aon chor air gabhail ris, gu-n d' thàinig Iosa Crìosd do 'n t-saoghal a thearnadh pheacach.” Tha e air aithris gu-n do chaomhnadh corr 'us leth-cheud bliadhna e a' dol o àite gu àite an Eirionn, a' labhairt mu Crìosd; agus an uair a tha aon seann fhear-eachdraidh ag innseadh mu na 365 eaglaisean a shuidhich e, agus do 'n do ghleidh e teachdairean agus sean-àirean, tha càch uile ag innseadh 's an là aige-se gu-n deachaidh an seann chreidimh a chur as an tìr. Tha e air a thiodhlacadh ann an Dunphàd-ruig, an siorramachd Dhùin.

Cha do shearmonaich e riamh ach an soisgeul féin. Cha robh focal aig mu pheanas, no purgatarachd, no mu ùrnuidhean ris an Oighe Muire, agus a leithid sin. Oir tharruing e a theagasg o 'n Bhiobull; agus is ann mar sin a thuigear cìod e a thaitneas ri Dia. “Rannsaichidh na Sgrìobtuirean,” ars' an Tighearn Iosa, (Eoin v. 39,) “oir tha sibh a' saòilsinn gu bheil a' bheatha mhaireannach agaibh antasan; agus is iad sin a tha 'toirt fianuis mu 'm thimchioll-sa.” An uair a leughas sinn gu stòlda na Sgrìobtuirean, tha sinn mar dhaoine a ruigeas tobar uisge, a' faighinn uisge mu choinnime ar tart. An sin nì sinn suidhe; tarruingidh sinn, òlaidh sinn, agus bithidh tòiseach tuigse againn air na briathraibh, Isaiah lv. 1.

B' e stéidh-theagaisg Phadruig “*Crìosd*,”—cuspar, aon chuspar a mholaidh. Oir is e sin am fìor dhiadhachd. An e suim do dhiadhachd-sa “*CRÌOSD?*” Cìod e do fhilaitheanas? An e “*Crìosd?*”

Faodaidh bhi nach 'eil thu 'cur samhladh croinn-censaidh, no iodhail ann an àite Chrìosd; ach cìod e ma tha *an fhéin*, ann an coslas air chor-eigin, 'n a roinn de 'd dhiadhachd? agus d' aoibhneas mòr cha-n ann anns na tha *Crìosd*, ach anns na tha *thu fhéin*.

Labhair Padruig diadhaidh, cia b' e àite 's an robh e, mu 'n Athair, mu 'n Mhac, agus mu 'n Spiorad Naomh. Thogadh e duilleag de 'n t-seamrag mar shamhladh air na trì pearsaibh ann an aon Dia. Is e so co dhiubh an seann sgeul; agus is fìor gu-m bu thaitneach leis bhi 'toirt onoir do Athair, 'us Mac, 'us Spiorad, 'n uair nach robh aon fhocal aige mu chuideachadh o Mhuire, no o naoimh no ainglibh.

Bha Padruig cumhachdach ann an ùrnuidh. Agus b' e ùrnuidh aige-se an cleachdadh bidheanta. Bha e coslach ri Elisha a' dìreadh Charneil, chum ùrnuidh dbeanamh an sin. Tha mòran againne a ni ùrnuidh cuide ri càch, agus na coinnimhean no anns an teaghlach, ach nach 'eil cho eudmòr no cho tric 'n a ceann, ann an uaignidheas, agus nach urrainn a ràdh *gach là* gu-n do bhunaich sinn mòran maoin le ùrnuidh agus atchuinge.

Tha mòran, gu h-àraidh an Èirinn, a labhras mu Phadruig agus a mholas e, agus a ni uaill as, do nach aithne an Slanuidhear a ghràdhaich esan. Agus mar sin tha mòran againn a mholas an Biobull, nach gabh stigh do 'n chridhe na firinnean-tearnaidh a th' ann. Is aobhar eagail gu-m faigh mòran, aig là a' bhreitheanais, gu-m bi Padruig naomh dhoibhsan mar a tha Crìosd ag ràdh bhitheadh Maois do Iudhaich a latha-sa. (Eoin v. 45, 46.)

Agus faodaidh lionmhor againn fhaicinn mu dheireadh, gur aon ni a bhi 'dion agus a' moladh a Bhiobuill mar an aon riaghailt, an aon iùil chum glòire, agus ni eile a bhi gu h-iorasail a' gabhail ris an teistean a tha e 'toirt a dh' ionnsuidh pheacach. An uair a bha sinn òg thugadh sinn a dh' fhaicinn duine dalla aig an robh 'leithid a chuimhne 'us gu-m b' urrainn e na h-uile focal a tha 's an Tiomnadh Nuadh 'aithris; agus gidheadh cha b' fhìor chreidmheach e, oir bhriseadh e mach air uairibh le mìonnan, gun nàire. Ma bhàsaich e mar bha e beò an sud, cha 'bhi aon ni na 's seirbhe aig an duine ud fad na sìorruidheachd na an Tiomnadh Nuadh, a thug e leis mar sud,—agus is eagallach e ri ràdh, —a dh' ifrinn!

Na deanadh pobull an Tighearna dearmad agus na deanadh iad tàire air anam 's am bith airson a bhi bochd agus truagh ann an coslas. Ma bhitheas an t-anam sin air a chosnadh do Chrìosd, faodaidh e bhi 'n a mheadhon air ceudan a tharruing a dh' ionnsuidh an t-Slànuidhir; oir (mar a thubhairt neach) “faodaidh éiridh o aon chnò-dharaich coille dharach, agus le aon anam air 'aith-bhreith faodaidh ceudan 'us mìltean bhi air an tionndadh chum an Tigh-earna.”

Agus cìod e *m' d' thimchioll féin?* “Oir cìod an tairbhe a th' ann do dhuine ged a chosnadh e an saoghal uile, agus 'anam féin a chall? no cìod i a' mhalairt a bheir duine airson 'anama?” Tha CRÌOSD a' foighneachd. Cìod e am freagradh agad-sa?

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

A' BHLIADHNA UR, 1880.

CIOD E MO DHOCHAS?

“BHA dòchas agam gu-m bithinn a chionn so aig a' mhullach,” arsa seann duine, a chaidh, air maduinn àluinn foghair, a dhèradh beinne a bha air cùl a thigh. Ach chaill e an t-slighe, agus is ann a bha e na 's fhaide o 'n mhullach na bha e an toiseach. Thill e sgùth agus mi-thoilichte. Cleas an dream nu 'm bheil Iob a' labhairt, “Bha e fo amhladh a chionn roimhe sin *gu-n robh dòchas aige.*”

“Bha dòchas agam a chionn so

gu-m bithinn sona,” arsa duine òg, mar a shuidh e aig stiùr a shoitheich fhéin, agus mar a sheòl i gu taitneach leis ri là grianach. Leis an òr aige uile, agus an toilintinn a ghabhadh ceannach leis, bha e na 's truaighe na bha e deich bliadhna roimhe, 'n uair a thòisich e air “a là a chaitheamh gu soghail.” Cha b' aithne dha an t-slighe agus bha 'anam falamh. Rinn e osnadh 'us sheall e timchioll air na tuinn ghorma gu diomhain; cha robh

January 1880.

“What is my Hope?”

cabhar annta dha. “Bha e fo amhladh a chionn roimhe sin gu-n robh dòchas aige.” Chaill e an t-slighe. Chaidh iomadh bliadhna seachad, agus bha e 'dol na 's fhaide as o shonas. Cha robh Dia 'n a smaintibh uile.

“Bha dòchas agam a chionn so gu-m bitheadh sìth agam ri Dia,” arsa duine, mu thri fichead bliadhna dh' aois, maduinn Sàbaid 'us e 'dol a stigh do 'n eaglais. Ach bha e mar gu-m bitheadh e na b' fhaide as o shìth na bha e riamh; agus b' aobhar mullaid da an aois a bh' tighinn air, 'us e gun ullachadh airson na siorruidheachd. Cha d' aithnich e an t-slighe. Shaothraich e, dh' aslnich e, agus thraisg e, agus rinn e oibre maithe; rinn e na h-uile ni ach an aon ni,—cha do ghabh e Crìosd. Cha do mheas e na h-uile ni 'n a chall airson Chrìosd; cha do shocraich e 'anam air an aon bhunait. Is e beatha deanadais, agus cha-n e beatha creidimh a bh' aige; làn teagamh 'us cha-n ann làn earbsa; agus “bha e fo amhladh a chionn roimhe sin gu-n robh dòchas aige.” Dh' fhaodadh Crìosd a bhì aige o chionn fada, ach b' fhearr leis a dhoigh féin, agus lean e air a bhì 'tairgseadh deagh-ghean Dhé a chosnadh le oibrìbh maithe. Ach cha d' fhuair e sìth; agus cha ghabhadh e ris an t-sìth a choisinn Aon-ghin Mhìc Dhé airson a pheacaich.

Is aon ni dòchas bhì aig neach, ach is ni eile an dòchas a bhì fìor. Is e am fìor dhòchas, dòchas a tha a reir foillseachaidh Dhé a thaobh na tha romhainn.

Is mòr a sgrìobhadh mu “thoilinn-tinnibh an dòchais;” agus is mòr a chaidh a ràdh mu 'n déighinn a tha fìor; oir is lionmhor iad, agus leanaidh daoine riu eadhon ann an là an dorchadais, agus an eudòchais. Cha-n 'eil e 'n a ni micheart a bhì ag altrum dòchais. Chuir Dia dòchas 's na h-uile cridhe; agus tha mòran ann an leabhair Dhé m' a thimchioll, agus mu “na nithibh ris am bheil dòchas.” “Is maith gu-m bitheadh dòchas aig neach,” arsa' am fàidh. Is iad “Bitheadh

dòchas agad, a nis! Bitheadh dòchas agad, a ghnàth!” focail geura a thug misneach do mhòran. Is e an dòchas “acair an anama;” agus tha e ann an iomadh dealbh agus ann an iomadh samhladh air a leigeadh ris mar sin—mar acaire a tha an greim laidir air tìr, agus a' coimhead soitheich a tha air a luasgadh le gaoith 'us tonn.

Ach gu bhì 'n a acaire do 'n anam feumaidh an dòchas bhì na 's cìntiche na an ni ris an abair daoine dòchas mar is tric. On cha-n 'eil ann an dòchas an duine gu minig ach tòradh a mhac-meannhuinn féin; agus an uair a dh' éireas e os cionn sin, agus an uair a tha e a' gabhail gnothuich ri ni laghail, fìor, cha-n 'eil earbsa ri chur as, agus cha mhair e ach ear seal. Meallaidh e ach cha shàsaich e. Is ann a ni e fochaid airsan a dh' earbas as. Cha-n fhan e, ach siubhlaidh e, gun ni fhàgail as a dhéigh ach cridhe falamh, goirt. Tuitidh e as a cheile dheth fhéin, agus an uair nach bean lamh ris, agus nach claidh stoirm e. Cha-n 'eil earbsa ri chur as fad là. “Diomhanas nan diomhanas, arsa' an Searmonaiche, agus is diomhanas na h-uile ni.”

Air feasgar foghair uaireigin, mu luidhe gréine, chunnaic mi gu h-obann bogha braoine. Bha e mar gu-n éireadh e as na neoil dhubha a bhà an crochadh anns na spenraibh agus bha e cho coimhlionta 'us gu-n do ghlaic e m' aire: oir cha robh aon ni uaithe a thaobh dath no dealbh. Ach ma bha e cho soilleir cha b' fhad a mhair e. Cha mhòr gu-m faca mi e, 'n uair a theich e. Bha am bogha maiseach ud coslach ri dòchas an duine, cho diomain 's a bha e maiseach, cho meallta 's a bha e gealltanach. Leagh e as anns na speuraibh, ged nach do bhean làmh ris, agus nach do chlaoidh na siàntan e, gun aon ni fhàgail, ach an neul glas, a shoillsich e car bheagan ùine. “Cìod e an duine?” is e thubhairt e. Cìod iad dochasan, aoibhneas, agus rùintean an duine? Eiridh iad agus tuitidh iad; thig iad 'us theid iad; dealraich-

idh iad agus pillidh iad gu dorchadas. “Tha na nithean a chithear aimsireil.”

Is cuimhne leinn aon là sonraichte ann am fàsach Shinai,—cha-n e là uisge mhòir, ach là frasach, le boillsgeadh de sholus gréine eadorra. Os cionn creagan arda dubha, air ar laimh chli, bha ceò tana an crochadh, no a’ gabhail seachad gu mall air na creagaibh. Lean bogha braoine mais-each bogha braoine; sé no seachd dhiubh a’ tighinn ‘us a’ dol—na nith-ean bu mhaisiche ach bu diomaine a chunnaic mi riamh; cho coltach ri ni a mhaireas, ach gun mhairsinn aige. Bha iad ro chosmhnil ri brudaraibh agus dòchasaibh a’ chridhe bhochd, a mealladh dhaoine le neul maise anns nach ‘eil brìgh. Leanaidh an cridhe bochd ris na brudaraibh agus na dòchasaibh ud, cha-n ann an laithibh na h-oige a mhàin ach ‘n uair a thig an aois; agus leis a’ mhaise dhiomhain ud tha e air a tharruing air falbh uathsan a tha na ‘s maisiche na na h-uile maise talmhaidh,—“dealradh glòire Dhé agus dearbh iomhaigh a phearsa; aig nach caochail a ghlòir; a ‘s e an neach ceudna an dé, an diugh, agus gu bràth.”

O a dhuine, c’ uine a bhitheas tu glic, agus a shuidhicheas tu do shùil air sin a mhaireas a mhàin, air sin a lionas do chridhe, agus a ni aoibhneach d’ anam gu siorruidh?

Bha seann teaghlach ainmeil an Alba, aig an robh oighreachd mhòr, agus a dh’ fhan fada cuideachd gun bhàs. Bha iad aon fheasgair uile cuideachd le ‘n cairdibh,—athair ‘us màthair, ‘us peathraichean, ‘us dilsean, leis an oighe òg ‘s an teis mheadhon aca uile. B’ e sin an uair mu dheireadh bha iad uile cuideachd. Ann am beagan bliadhnuachan dh’ atharraich a’ chuis uile gu léir; agus bha na h-uile ball de ‘n teaghlach ud a bha cho sona mu ‘n teallaich air an oidhe ud, air an tional do àite-adhlacaidh na teaghlach. Fhuair daoine eile an oighreachd, agus bha cinn eile fo fhasgath nan seana chraobh. Bha dòchasan mòr’ an fheasgair ud air am mealladh

gu luath, agus bha e soilleir cho diomain ‘s a tha maise a’ ghuise a ‘s àluinn, agus gràdh a’ chridhe a ‘s blàithe. Cha-n fhaic mi uair air bith an seann tigh ud, gun earrainn de ‘n fhèrinn a thighinn gu mo chuimhne a tha ‘labhairt mu dhiomhanas dòchais an duine. Ann an saoghal bàsmhor mar a tha an so, tha feum againn air dòchas cinnteach agus neobhàsmhor.

Tha e sgriobhta, “Sgriosaidh tu dòchas an duine.” Seadh, mar sin fhéin. Cha-n e mhàin gu-n tuit dòchas an duine sìos e fhéin, ach sgriosaidh Dia e roimh an àm. Eiridh e suas ann an oidheche, agus crionaidh e ann an oidheche a chionn gu-m buail Dia e. Cha-n fhaodar an so nithean talmhaidh maireannach earbsadh ris an duine. Bithidh iad ‘n an iodbalan aige, agus is éigin am briseadh; oir “sgriosaidh e gu h-iomlan na h-iodh-alan.” Is éigin ar dòchas maiseach á beatha shona an so,—là fada, slainte cuirp, sìth, saoihbreas, cinneachadh—bhi air a chasgadh, air neo dheanadh sinn dachaidh de ‘n t-saoghal, agus bhithheadh e ‘n a fhlaithneas againn, le diochuimhne air a’ ghlòir a dh’ fhoillsichear agus air na toilinntinnean a tha aig deas laimh Dhé gu bràth. “A mhead ‘us is ionmhuinn leam, tha mi a’ cronachadh ‘s a’ smachdachadh, uime sin bitheadh agad teas-ghràdh, agus dean aithreachas.”

Ach cha mhùch Dia dòchas air bith, gun dòchas na ‘s fearr a thairg-seadh,—dòchas a mhaireas gu bràth; oir cha dean e fochaid air a’ chreutair a rinn e, ni mo a bheir e seacadh air na fùraichean a ‘s maisiche gun aobhar, agus aobhar a tha làn gliocais ‘us gràidh. Tha cùram aige dhinne. Tha iarraidh mhòr aig oirne. Dh’ iarraidh e ar fàgail sona. Tha ‘leithid a ghràdh aig dhuinn nach meall e sinn le brudaraibh.

Is éigin dòchas an duine bhi air a sgrìos, chum ‘us gu-n éirich dòchas Dhé ‘n a àite. Tha cuid an duine air a sguabadh air falbh chum agus gu-n tig cuid an Tighearna gu ‘àite a lionadh. Tha an ni aimsireil air a spion-

adh uainn chum agus gu-m bi sealbh againn air sin a tha siorruidh.

Tha, mata, ni ann ris am bheil Dia ag ràdh, “an dòchas a ’s FEARR,”—dòchas làn neobhàsmhorachd; dòchas air a thoirt le Dia féin, agus nach urrainn duine a thoirt uainn. Is ann o Dhia a tha e, agus tha e siorruidh. Tha an t-sìth a tha ’dol thar tuigse ’tighinn leis; agus tha e a’ filleadh ann aoibhneas dolabhairt agus làn glòire. Tha e ann an daimh ri crùn, ri oighreachd, ri rioghachd, ri glòire nach caith as, le siorruidheachd de dh’ aoibhneas a leithid ’us nach fhaca sìil, ’us nach cuala cluas.

Cha-n e ni amharusach a tha ’s an dòchas a tha Dia ’cur romhainn, ach ni cinnteach, glòrmhor. Tha a bhunait ann a shoisgeul, agus nithear daoine dòchais dhinn trid creidimh ann.

Oir cha toir aon ni dòchas ach soisgeul air a chreidsinn,—is e sin an ni ris an abair Dia dòchas. Bheir soisgeul air a chreidsinn sìth thugainn; agus leis an t-sìth bheir e dòchas. Tha an t-sìth cinnteach agus daingean; agus tha an dòchas bheir i leatha mar sin cuideachd.

Is e an soisgeul so an deagh naigh-eachd mu ’n Ti a bhàsaich, agus a dh’ adhlaiceadh, agus a dh’ éirich a ris. Tha an deagh sgeul uile air fhilleadh anns na trì bliadhnanachan deug thar fhichead eadar a chreadhail agus a chrann-ceusaidh. Tha sgeul a bhreith, a bheatha, agus a bhàis a’ gabhail a stigh na ’s éigin duinn aithneachadh chum ar sìthe. Imichidh an t-sìth tha so stigh do anam an neach a ghabhas ris an sgeul neamhaidh ud, agus fanaidh i an sin,—sìth ann an creidsinn,

sìth ri Dia troimh an Tighearn Iosa Criosd. “Ach do ’n ti nach dean obair, ach a tha ’creidsinn,” (Rom. iv. 5,) buinidh an t-sìth so; agus an ti aig am bheil an t-sìth, tha an dòchas aige—dòchas nach cuir gu naire.

Aonadh beannaichte eadar sìth agus dòchas! Cha-n urrainn an dòchas bhi againn a dh’ easbhuidh air an t-sìth, agus cha-n urrainn an t-sìth bhi againn a dh’ easbhuidh air an dòchas. Tha creidimh anns an deagh sgeul ’toirt duinn an dà chuid.

An so tha gràdh! Oir chi sinn ann Dia ag ullachadh cha-n ann a mhàin airson na h-aimsir tha làthair, ach airson na tha ri thighinn, a ’cur romhainn crùin agus rioghachd, agus aig an àm cheudna a’ toirt duinn sìth ris fhéin air an talamh, gus an tig an rioghachd sin. An so tha gràdh!

Tog suas do shuilean, O a dhuine, agus ris na nithe a tha ’tighinn! Ciod e bhitheas ann? Dorcha no soilleir? Is e tha ’n ad bheatha ceò. Nach dean thu greim cinnteach air a’ bheatha shuthain? Faodaidh tu ruighinn oirre. Is e na rinn esan ann am bhi ’bàsachadh air a’ chrann-ceusaidh, a th’ agadsa chum socrachadh air airson na siorruidheachd. Is àite foise cinnteach. Cha-n ’eil féum agad air aon eile. An ti a chreideas theid estigh do SHUAIMINEAS!

Seadh; agus theid an neach a chreideas stigh chum beatha nuadh, agus toisichidh e air cleachdadh naomh, “Ma tha neach air bith an Criosd, is creutair nuadh e;” agus tha e a’ faighinn an aon Spiorad a tharruing e chum a chrann-ceusaidh, chum agus gu-n lean e Criosd, agus gu-m bi e naomh mar a bha esan naomh.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi’ cabhar anns na leabhlanan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b’ air bith cho beag ’s a dh’ fhaodas e a bhi, do ’n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS NA BLIADHNA, 1880.

“DIOCHUIMHNE” DHAOINE, AGUS “CUIMHNE” DHE.

Is fuath le peacadh deagh chuimhne. Ma bheirear duine le cuimhne mhaith, bheir Satan oidhirp air a ghoid naithe. Is e ceud leithsgeul an leinibh, “Cha robh cuimhne agam.” Agus tha clann na ’s mò ullamh gu ràdh, “Chaidh e as mo chuimhne.”

Cha-n ’eil ach aon chuimhne fhada a ’s maith le Satan. Thubhairt duine mòr mu chuimhne duine bhig, nach robh ann ach deilg gu a dhroch ruintean a chrochadh orra. Cha chuir

Satan an aghaidh sin. Ach is fhearr leis ’n uair a tha a’ chuimhne ’n a clàr air an sgaoil sinn a mach ar nithe maithe. Cho fad ’s a tha clàir an àrdain farsuinn gu leòr, agus an t-àite cho làn ’s gu bheil Dia agus a thrècairean air an druideadh a mach, tha Satan a’ faotainn a’ chuimhne fhada tha so na ’s feumail dha na cuimhne ghoirid. Gidheadh mar is trice ’s i a’ chuimhne ghoirid a ’s fearr leis. Tha a’ chuimhne fhada ullamh air a bhi

'toirt air ais nithean a b' fhearr leis fholach, agus aig uair 's am bith, faodaidh e féin-dhìteadh a thoirt leis chum a' choguis a tha 'n a codal a lotadh; no faodaidh "briathran deir-eannach màthar" éiridh roimh 'n inn-tiun, agus am focal "Thig" no "Pill," á beul Dhia a thogail, agus eisdeachd fhaighinn doibh. Is e is fearr le Satan mata nach amhairceadh am peacach aon chuid roimhe no as a dheigh. Maireadh e beò "a' mealtuinn a chuid de 'n t-saoghal" an diugh, cia b' e mar a dh' éireas do 'n là màireach.

Is luath thoisich Satan air a bhi 'sàrachadh cuimhne an duine. Dh' fheumadh e buaidh fhaighinn air cuimhne Eubha 's a ghàradh air neo cha b' urrainn i dhiochuimhneachadh gu-n d' thubhairt Dia, cha-n e "mu 'n bàsaich sibh," ach "Gu cinnteach bàsaichidh sibh." Chuidich e le Cain cuideachd. Cha-n e gu-n do dhiochuimhnic Cain mu Abel, an uair a thubhairt e ri Dia nach b' aithne dha ni m' a dheighinn. Is e breug bha an sin, agus cha-n e "dhochuimhne" idir. Ach an nair a chaidh Cain a mach á làthaireachd Dhé agus a thog e baile, nach b' ann a dh' fheuchainn ris an ni a chur as a bheachd, agus a bhi air a dhiochuimhneachadh? Dh' fheuch e mar iomadh fear eile, ri a chuimhne a mhùchadh, agus a choguis a thacadh, le aire dhlù a thoirt do nithibh eile.

Ann an eachdraidh cloinn Israeil cuirear ri taice a chèile mar a "chuimhnicheas" Dia, 'us mar a "dhiochuimhnicheas" daoine. Anns an Eiphit chuala Dia an osnaich, agus chuimhnic e a choimhcheangal, ag oibreachadh iongantasan air an son. (Ecs. ii. 24.) Ach cha do thuig iad na h-iongantasan; agus cha do chuimhnic iad na trècairean. (Salm cvi. 7.) Dhiochuimhnic iad cho luath, 'us nach robh ach trì laithean an deigh sin gus an d' éigh iad leis an eagal, agus gus an do bhrosnaich iad e aig a' Mhuir Ruaidh. A ris shaor e iad, 'g an trèrachadh air talamh tioram. Chreid iad 'us sheinn iad cliù car ùine. Ach le cabhaig dhiochuimh-

nich iad, a' mianuachadh aig an am so feòla. Agus mar sin gus an do dhiochuimhnic iad cha-n e mhàin 'oibre 'us a bhriathra, ach e fhéin cuideachd. Rinn iad laogh leaghta, agus rinn iad aoradh dha. Oir rinneadh an dream a bha mi-thaingeil michreidmheach.

Is e suim an ni gu léir:—

Ann am braighdeanas, dhiochuimhnic iadsan—

Ach chuimhnic esan a choimhcheangal, agus shaor e iad. (Ecs. ii. 24.)

Ann an cunnart, dhiochuimhnic iadsan—

Ach chuimhnic esan 'fhocal, agus shaor e iad. (Salm cvii. 20.)

Am measg ocrais, dhiochuimhnic iadsan—

Ach chuimhnic esan a ghealladh, agus thug e dhoibh mana, agus uisge as a' chraig. (Salm cv. 41, 42.)

Ann am peacadh, dhiochuimhnic iadsan—

Ach chuimhnic esan nach robh annta ach feòil, agus thionndaidh e 'fhearg air falbh. (Salm lxxvii. 38, 39.)

Ann an soirbheachadh, dhiochuimhnic iadsan—

Ach chuimhnic e dhoibh a choimhcheangal, agus ghabh e aithreachas a rèir lionmhorachd a thrècair. (Salm cvi. 45.)

Agus is e bu mhiosa, gu-n cuimhnicheadh iad *an uair* bu mhaith leo. Agus *an ni* bu mhaith leo. Dhiochuimhnic iad am braighdeanas agus na clachan-creadh; agus chuimhnic iad na poitean-feòla, agus am pailteas arain. Dhiochuimhnic iad an t-saothair agus na deoir; chuimhnic iad na mealbhucain agus na culairean. Chuimhnic iad eadhon Dia air am-aibh,—'n uair a rinn e peanas orra, no an nair a dh' fhairich iad gu robh feum aca air. Ach shaoil leo gu-n robh an Dia acasan cosmhuil riu féin, agus rinn iad modal ris. Dhealbh iad briathran feallsa, agus na 's miosa na sin, caitheamh-beatha feallsa, a' strì ri bhi 'mealladh, ann an dòchas gu-n do dhiochuimhnic e.

"Oh, is eadh, bu mhuinntir through

clann Israel!" arsa tusa. "Cha-n fhaic mi ciamar a b' urrainn Dia giùlan leo cho fada, agus maitheanas a thoirt doibh cho tric! Ach cha-n 'eil sinne mar a bha iadsan. Nan robh na deich plàighean againn, agus a' chàisg, agus an turus troimh 'n Mhuir Ruaidh, gun labhairt air an aran o neamh gach maduinn, agus an stuadh teine 'us neoil oidhche 'us là, chum ar cumail an cuimhne, cha deanadh sinn diochuimhne; cha deanadh ged a dh' fheuchadh sinn ris."

Ach am bheil thu cinnteach gur tu a 's fearr na iadsan? Ciod e nam b' e teachdaireachd Dhé riut an diugh "Is tusa an duine?" Oir, O a chomhpheacaich, ciod e nach do dhiochuimh-nich thu?

Dhiochuimhnic Israel an Dia a chruthaich e. (Deut. xxxii. 18.) Ando chuimhnic thusa mata do Chruithear ann an laithibh d' òige? (Eccl. xii. 1.) Ando ghabh thu do bheatha mar o Dhia, agus an do chleachd thu air a shonsa i?

Dhiochuimhnic Israel Iehobha-Iireh an Tighearn a dh' ullaich dhoibh. Agus nach 'eil freasdailean agadsa gu an cuimhneachadh? No saoradh o chunn-art? No piltinn o dhorus a' bhàis? No ullachadh mu choinnimh feuma? No dol as o ole? Nach robh buin-teanas no uair riamh agad 'n uair a dh' fhairich thu nach b' urrainn thu Dia a dhiochuimhneachadh gu bràth tuilleadh—ach o 'n do theich thu, agus thu dìreach fhathast an duine a bha thu? Agus mur robh mòran cunnart no eagal agad 'n ad là, is ann is mò an coman fo 'm bheil thu do chùram freasdail Dhé a rinn do choimh-ead cho tèaruinte.

A ris, ma 's ciontach thu am fianuis Dhé a chruthaich thu, agus a ghleidh gu so thu, ciod e mu Dhia nan gràs, an Dia a shaor thu? Is maith a dh' fhaodas sinn so a ghabhail gu cridhe, oir an so rinn Dia nithean mòra air ar son. "Oir is ann mar sin a ghràdh- aich Dia an saoghal gu-n d' thug e 'aon-ghin Mhic, chum 'us cia b' e a chreideas anns an nach bàsaich e, ach gu-m bi a' bheatha shiorruidh aige."

Eoin iii. 16.) "Agus rinneadh am focal 'n a fheoil, agus ghabh e comh- nuidh maille rium, agus chunnaic sinn a ghloire, . . . làn gràis agus firinn." (Eoin i. 14.)

Gidheadh, cia tearc iad a ghabhas no a chuimhnicheas na rinne e! Tha nithean cho lionmhòr aig an duine shaoibhir ri smuaineachadh orra, agus tha na uithean ainmih aig an duine bhoichd 'n an aobhar smuaineachaidh cho mòr dha. Tha aig Crìosd fhath- ast r' a ràdh, "Tha tig sibh a 'm ionnsuidhse chum 'us gu-m bitheadh beatha agaibh." Diochuimhneach air- san, gidheadh thog iad teampull, (Hos. viii. 14.) agus rinn iad dhoibh fhéin diathan eile—saoibhreas no toilintinn fheolmhor, no miann agus saorsainn a' pheacaidh. (Salm xlv. 20.) Eadhon 'n uair bha iad sgèth, agus tinn 'n an cridhe, chaidh iad air turus o bheinn gu cnoc, o 'n a dhiochuimhnic iad am Buachaille maith, agus 'àite-tàimh, 'àite chum luidheadhsiosann. (Ier. l. 6.)

Gidheadh their thu theagamh. "Ach tha cuimhne agamsa air. Tha mi 'dol do 'n eaglais, agus bithidh mi ag ùr- nuidh." O a dhuine, cha deanar fanoidh air Dia. "An e so an trasg a rogh- naich mise?" tha e ag ràdh. Agus "Is euceart eadhon a' chomhgairm naomh" thubhairt e. "Is Spiorad Dia, agus is éigin da 'luchd-aoraidh aoradh a dheanamh dha an spiorad agus am firinn." An ni tha 'n ar cridhe brisidh e mach 'n ar caitheamh- beatha. Ma 's aithne dhuinn Dia agus ma tha gràdh againn dha, cuimh- nichidh sinn e air là Sathuirn agus Sàbaid; ann ar suidhe sios agus ar n-eiridh suas, 'aig an obair 'us aig an tigh. Bithidh bùth 'us margadh dhuinn mar an eaglais, an t-seapal, no an t-seòmar. Cha-n urrainn sinn a dhol far nach bi sinn comasach air iarraidh o Dhia gu-n smuainicheadh e oirnn airson maithe.

No their thu, "Tha mise 'toirt oidhirp air cuimhneachadh ach tha mi a diochuimhneachadh a ghnàth." Oh! tha sgeul an sin, nach 'eil? Am bheil thu a' dhiochuimhneachadh nithean na

beatha so—d' éideadh airson cuideachd, do rùn no do dhòchas aimsireil? An diochuimhne leat laithean d' òige,—do dhathigh, 'us an dream a ghràdhaich thu an uair sin? Cha-n eadh, cha-n 'eil air dhiochuimhne agad ach Dia. 'Seadh, agus bithidh e mar sin fhad 's nach 'eil ann ach thusa a' toirt oidhirp 'us nach e an Spiorad Naomh a tha 'toirt do 'd chuimhne. (Eoin xiv. 26.) Oir is ann an so tha an leigheas. Feumaidh tu an Spiorad Naomh 'fhaighinn, a gheall Dia dhoibhsan a dh' iarras e. Feumaidh tu bhì air do dheanamh 'n ad dhuine nuadh, agus an sin gheibh thu cuimhne an duine nuaidh. O sin a mach cuimhnichidh tu na nithean a b' abhaist duit diochuimhneachadh agus diochuimhnichidh tu na nithean a b' abhaist duit cuimhneachadh. Direach mar a dhiochuimhnich Pol na nithean a bha as a dheigh, chum 'us gu-n ruigeadh e air a' chomharadh. (Phil. iii. 13.) Direach mar a chuimhnich Peadar focal Chrìosd, 'n uair a chunnaic e mar a sheall Crìosd ris, agus a chaidh e mach, agus a ghuil e. (Mat. xxvi. 75.) Bheir an Spiorad Naomh ort gu-n cuimhnich thu na nithean mu 'd thimchioll féin,—do pheacadh agus tròcair Dhé—air achd agus gu-m bhì thu gun chomas do cheann a thogail. (Esec. xvi. 63.) Agus bheir e ort nithean a chuimhneachadh mu fhad-fhulangas agus mu chaoimhneas Dhé—mar a rinn e, o cheann deich thar fhichead, agus dà fhichead bliadhna, faodaidh bhì ceithir fichead, do sheòladh, do bheathachadh, agus do choimhead, (Deut. viii. 2.)—air achd agus gu bheil do chridhe air a thogail suas

chum earbsadh as agus 'ainm a mholadh. Eighidh tu ris do chuimhneachadh fhathast mar a rinn e mar tha. Dh' iarr e sin ort. “Cuir ann an cuimhne mi,” ars' esan. Agus ciod e a chuireas sinne 'n a chuimhne? An gealladh iongantach, “Is mise, mise féin esan a dhubhas d' euceartan as, air mo sgàth féin; agus do lochdan cha chum mi air chuimhne.” (Is. xliii. 25.)

Ach am bheil thu ag iarraidh briathran gu dol a thagradh ri Dia, mar a tha e ag ràdh? Cuidichidh na Salm leat. Tha iad a tagradh airson cuimhne Dhé. Cuimhnich, do chaomh-thròcairean, O Tighearna. (Salm xxv. 6.) Peacaidhean m' oige na cuimhnich thusa: a réir do thròcair bi-sa cuimhneachail orm. (Salm xxv. 7.) Cuimhnich am focal do d' oglach, as an d' thug thu orm earbsadh. (Salm cxix. 49.) Cuimhnichidh e oirnn leis a' dheagh-ghean a nochdas e do a shlugh féin. (Salm cvi. 4.)

A charaid, am bheil thu beò a' cuimhneachadh agus air do chuimhneachadh le Dia, gach là? No am bheil thu ag ràdh, “Dhiochuimhnich an Tighearna; cha-n fhaic e gu bràth?” (Salm x. 11.) Cuimhnich, “Cuirear na h-aingidh gu ifrinn: na cinnich uile nach cuimhnich Dia.”

“Ach air chuimhne gu bràth bithidh am firean.” (Salm cxii. 6.) Oir “dh' éisd an Tighearna, agus chual' e agus bha leabhar-chuimhne air a sgrìobhadh 'n a làthair airson na muinntir air an robh eagal an Tighearna, agus a smuainich air 'ainm. Bithidh iad leamsa, tha Tighearna nan sluagh ag ràdh, anns an là sin anns an dean mi suas mo sheudan.” (Mal. iii. 16, 17.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhran so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS MAIRT, 1880.

“AIR MO GHAIRM, ACH GUN BHI
ULLAMH.”

AIR ENOC, ann an earrainn ro àluinn de Shasunn, tha Caisteal L—— r' a fhaicinn. Agus ge b' àluinn na bha an taobh a mach de na ballachaibh ud, bha ni na b' àluinn fhathasd 'n an taobh a stigh.

Bha Fionnghal L——* 'n a dill-eachdan, agus ro bheadarrach aig brathair a h-athar s' a mhnaoi, a ghabh i mar an leanabh féin, a chionn

* Tha na *litrichean-toisich* so gun sùil air bith ris an fhior ainm.

March 1880.

nach robh clann aca. Og, maiseach, de nadur ionmhuinn, stuaim, choisinn i gràdh gach aoin. Cha b' urrainn farmad bhi rithe, oir cha robh i uair air bith, a réir coslais, a' smuaineachadh m' a timchioll féin.

Ach cha robh Fionnghal *coimhlionta*. “Ghràdhaich i an *creutair* na's mo no 'n *Cruithfhear*.” Ann an aon fhocal, bha i “a réir *cumaidh an t-saoghail so*,”—cha robh i air “a *cruthatharrachadh* trid athnuadhachadh a h-inn-

“Called, but not Ready.”

beatha so—d' éideadh airson cuideachd, do rùn no do dhòchas aimsireil? An diochuimhne leat laithean d' òige,—do dhathigh, 'us an dream a ghràdhaich thu an uair sin? Cha-n eadh, cha-n 'eil air dhiochuimhne agad ach Dia. 'Seadh, agus bithidh e mar sin fhad 's nach 'eil ann ach thusa a' toirt oidhirp 'us nach e an Spiorad Naomh a tha 'toirt do 'd chuimhne. (Eoin xiv. 26.) Oir is ann an so tha an leigheas. Feumaidh tu an Spiorad Naomh 'fhaighinn, a gheall Dia dhoibhsan a dh' iarras e. Feumaidh tu bhì air do dheanamh 'n ad dhuine nuadh, agus an sin gheibh thu cuimhne an duine nuaidh. O sin a mach cuimhnichidh tu na nithean a b' abhaist duit diochuimhneachadh agus diochuimhnichidh tu na nithean a b' àbhaist duit cuimhneachadh. Direach mar a dhiochuimhnich Pol na nithean a bha as a dheigh, chum 'us gu-n ruigeadh e air a' chomharadh. (Phil. iii. 13.) Dir-each mar a chuimhnich Peadar focal Chrìosd, 'n uair a chunnaic e mar a sheall Crìosd ris, agus a chaidh e mach, agus a ghuil e. (Mat. xxvi. 75.) Bheir an Spiorad Naomh ort gu-n cuimhnich thu na nithean mu 'd thimchioll féin,—do pheacadh agus tròcair Dhé—air achd agus gu-m bhì thu gun chomas do cheann a thogail. (Esec. xvi. 63.) Agus bheir e ort nithean a chuimhneachadh mu fhad-fhulangas agus mu chaoimhneas Dhé—mar a rinn e, o cheann deich thar fhichead, agus dà fhichead bliadhna, faodaidh bhì ceithir fichead, do sheòladh, do bheathachadh, agus do choimhead, (Deut. viii. 2,)—air achd agus gu bheil do chridhe air a thogail suas

chum earbsadh as agus 'ainm a mholadh. Eighidh tu ris do chuimhneachadh fhathast mar a rinn e mar tha. Dh' iarr e sin ort. “Cuir ann an cuimhne mi,” ar's esan. Agus ciod e a chuireas sinne 'n a chuimhne? An gealladh iongantach, “Is mise, mise féin esan a dhubhas d' euceartan as, air mo sgàth féin; agus do lochdan cha chum mi air chuimhne.” (Is. xliii. 25.)

Ach am bheil thu ag iarraidh briathran gu dol a thagradh ri Dia, mar a tha e ag ràdh? Cuidichidh na Salm leat. Tha iad a tagradh airson cuimhne Dhé. Cuimhnich, do chaomh-thròcairean, O Tighearna. (Salm xxv. 6.) Peacaidhean m' oige na cuimhnich thusa: a réir do thròcair bi-sa cuimhneachail orm. (Salm xxv. 7.) Cuimhnich am focal do d' oglach, as an d' thug thu orm earbsadh. (Salm cxix. 49.) Cuimhnichidh e oirnn leis a' dheagh-ghean a nochdas e do a shluagh féin. (Salm cvi. 4.)

A charaid, am bheil thu beò a' cuimhneachadh agus air do chuimhneachadh le Dia, gach là? No am bheil thu ag ràdh, “Dhiochuimhnich an Tighearna; cha-n fhaic e gu bràth?” (Salm x. 11.) Cuimhnich, “Cuirear na h-aingidh gu ifrinn: na cinnich uile nach cuimhnich Dia.”

“Ach air chuimhne gu bràth bithidh am firean.” (Salm cxii. 6.) Oir “dh' éisd an Tighearna, agus chual' e agus bha leabhar-chuimhne air a sgrìobhadh 'n a làthair airson na muinntir air an robh eagal an Tighearna, agus a smuainich air 'ainm. Bithidh iad leamsa, tha Tighearna nan slugh ag ràdh, anns an là sin anns an dean mi suas mo sheudan.” (Mal. iii. 16, 17.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhran so a chraobhsгаoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS MAIRT, 1880.

“AIR MO GHAIM, ACH GUN BHI
ULLAMH.”

AIR ENOC, ann an earrainn ro àluinn de Shasunn, tha Caisteal L.— r' a fhaicinn. Agus ge b' àluinn na bha an taobh a mach de na ballachaibh ud, bha ni na b' àluinn fhathasd 'n an taobh a stigh.

Bha Fionnghal L.—* 'n a dill-eachdan, agus ro bheadarrach aig brathair a h-athar s' a mhnaoi, a ghabh i mar an leanabh féin, a chionn

* Tha na *ùtrichean-toisich* so gun sùil air bith ris an fhior ainm.

March 1880.

nach robh clann aca. Og, maiseach, de nadur ionmhuinn, stuaim, choisinn i gràdh gach aoin. Cha b' urrainn farmad bhi rithe, oir cha robh i uair air bith, a réir coslais, a' smuaineachadh m' a timchioll féin.

Ach cha robh Fionnghal *coimhionta*. “Ghràdhaich i *an creutair* na 's mo no 'n *Cruithfhear*.” Ann an aon fhocal, bha i “*a réir cumaidh an t-saoghail so*,”—cha robh i air “*a cruthatharrachadh* trid athnuadhachadh a h-inn-

“Called, but not Ready.”

tinn." Cha do threòraich trocairean Dhé i, mar a tha iad air am foillseachadh ann an obair iongantach an t-saoraidh, chum i féin a thoirt seachad 'n a "h-jobairt bhèò, naomb, thaitneach, do Dhia, mar sheirbhis reusonta;" ni mo a rainig focal Dhé, mar chlaidheamh dha fhaobhair, air a h-anam 's an leth steach, mar "fhear-breth air smuaintibh agus rùintibh a' chridhe."

Is fìor gun robh a' bhùthbhuantachd, air uairibh, 'n a smuain a bha 'n a chùram d' i, agus gun robh roinn de dbearbhaidhean aice a thaobh staid a h-anama an làthair Dhé. Bha ministear na sgìreachd, Mr. S——, 'n a dhuine a shearmonaich Crìosd, ann am faide agus ann an leud a ghràidh iongantach, mar a tha sin soilleir ann an obair an t-saoraidh. Agus an uair a leudaich e air cliù na muinntir aig an robh an cosan ag imeachd air an t-slighe aimhleathain a threòraicheas chum beatha, gheibhteadh amharus ann an cridhe Fhionnghail nach robh a *cosan féin* air an t-slighe ud.

Bha na h-amharusan ud a fhuair àite, air uairibh, ann an coguis Fhionnghail, air an deanamh aithnichte gu tric do Mhrs. S——, bean a' mhinistear. Bha gràdh mòr aig Mrs. S—— air Fionnghal; agus is *iomadh, iomadh* ùrnuidh a chuir i suas air a son.

Theireadh Fionnghal rithe, "Na 'n robh mise air mo chridhe a thoirt do Dhia, mar a tha sibhse ag iarraidh, agus gun diultainn an sin bhì 'dol am measg an nì ris an abair sibhse diomhanais an t-saoghail, bhithheadh bean brathar m' athar làn corruih, ni mo b' urrainn mi dìomb brathar m' athar L—— a ghàillan. Fhreagradh Mhrs. S——, "O, Fhionnghal! cha chuimhne leat na tha am Biobul ag ràdh mu 'n dream tha 'eagallach' cho maith ris na 'michreid-mhich,' gum bi an cuibhrionn aca anns an 'loch a tha 'lorgadh le teine agus pronnusg.' Nach fhaod thu na leanas fhàgail ann an laimh d' Athar neamhaidh? Tha na h-uile cridhe 'n a laimbse, agus is urrainn e an tionndadh mar a thionndaidheadh e cursa na h-aimhne againn. Air neo dh' fhaod-

adh tu bhì 'n ad mheadhon ann an iadsan a theàrnadh."

An deigh leithid so a chonaltradh gheibheadh Fionnghal bho chd a cridhe trom, agus, air uairibh, rùnaicheadh i gun deanadh i seirbhis do Dhia. Ach, mo thruaighe! chuireadh a' cheud ghaoth buairidh sgapadh anns na h-uile smuain eudthromach a bh' aice. Cha d' fhuair Fionnghal aithne riamh air a *laigse féin*. Na 'n robh i air bhì 'foghlum a bhì gun earbsa aise féin, agus air a glùnaibh a laigse aideachadh do Dhia, dh' éisdeadh esan r' a guth. Bu bheag a chosgadh e dhith an sin piltinn o dhiomhanas na slighe air an robh i.

Bha cridhe blàth Fhionnghail làn truais dhoibhsan uile a bha fo thrioblaid, agus air an aobhar sin rinn i mòran saothrach am measg nam bochd. Dh' fhurtaich i air an éigin le mòr chairdeas; agus ma bha brònaca, bheireadh i oidhirp air misneach agus sòlas a thoirt doibh. Ach do 'n spiorad a bha "saothrachadh agus fo throm eallaich" cha b' aithne dhith focal "a labhairt ann an àm." Cha b' aithne dhith an seòladh a dh' ionnsuidh croinn-ceusaidh Chrìosd airson sòlais, oir cha b' aithne dhith féin a bhuaidh-leighis a bh' air. Thairg i teagasg 's an Sgoile-Shabaid, agus ghabhadh gu toileach ris an tairgse. Cha d' rinn so dad de sheid-eadh suas oirre, oir bha i de nadur cho treibhdhireach, gur ann a dh' fhairich i 'na nì goirt e, a thaobh gun robh aice ri bhì 'moladh do 'n chloinn teagasgan agus cleachdaidhean 's an robh làn fhios aice gun robh i féin fad air dheireadh. Agus an uair bha an dleasdanas seachad, bha féin-dhiteadh aice, agus i a' cur 'n a h-aghaidh féin mar cheilg gun robh i a' cur roimh na chloinn caithebeatha naomh, neolochdach, Iosa mar an eis-eimpleir, 'n uair nach robh i féin a' stri ri bhì 'g a leantuinn. Labhair i riu mu a ghràdh agus a thròcair ann am bàs fhulang air son pheacach, an uair 'bha i 'deanamh tàir air a ghràs, agus a' toirt gràidh do 'n dearbh nì a thainig esa chum ar saoradh naith.

An uair a bhithheadh obair na sgoile

seachad, choisicheadh i dhathigh le cridhe muladach, an dòchas fhathasd gun d' thigeadh an uair oirre, no gum bitheadh cuisean freagarrach chum a toirt gu bhì mar bu mhaith leatha a bhì, 'us nach bitheadh a cridhe na 's fhaide air a roinn mar a bha e.

B' ann 's an earrach air a bhliadhna 18—runaich bean brathar a h-athar gun d' thugadh i Fionnghal ionmhuinn gu bhì 'dol am measg chuideachdan agus fhaladhà Lunnuin. Bha iomadh nì de ghnè eile ann an inntinn Fhionnghail. Bha i uair 'us uair air tì a ràdh ri piuthar a h-athar nach leigeadh a coguis leatha 'dhol am measg na cuideachd diomhain, agus nan cleachdaidhean faoine gus an robh iad 'g a seòladh: bha Mrs. S—— 'g a daingneachadh anns a' bheachd so; ach an uair a thainig an dearbhadh dh' fhailnich a misneach, no bha nì éigin 'n a h-inntinn a bha 'miannachadh na nithean ud fhaiciun air an robh cuid a' toirt cliù cho mòr. "Mata, ma theid mi ann," ars' ise ri Mrs. S——, "is e mo rùn gur e an uair nu dheireadh a nì mi e, agus an uair a thilleas mi do 'n dùthaich bheir mi aire a mhàin do nithean maithe, agus do 'n diadhachd." Dh' amhairc Mrs. S—— oirre le mulad. Cha b' urrainn i ach a leantuinn le a deoir agus a h-urnuidhean. Cia lionmhor iad a chuir, mar a rinn Fionnghal L—— an dearbhaidhean ann am beag suim, a' diochuimhneachadh, mar a deir an Sgriobtuir, nach "deanar fanoid air Dia" agus mar a *chuireas* duine, gur ann mar sin a *bhuaineas e*.

Bha an teaghlach a nis a' gabhail tàmh 'an Lunnun, agus bha Fionnghal a' seòladh air aghaidh enain fasain agus toilintinn an t-saoghail; agus cha-n iongantach air dhith guth a coguis a mhùchadh, ged a leigeadh i i fhéin leis an t-sruth gun agadh, gun diultadh. Bha i cho sgith m' oidhche mar a rainig i a seòmar—no bu choir dhomh a ràdh 's a' *mhaduinn*—nach robh àite ann do smuaineachadh air a cor agus do fhéin-cheasnachadh.

Bha cruinneachadh mòr air feasgar aoin là aig tigh brathar a h-athar, a

chruinnich chum toilintinn do nigh-ean a bhrathar.

Mar a sheas Fionnghal ri taobh a ban-charaid a' cur faithe air na h-aoidhean mar a rainig iad, cha-n fhacas riamh i le a cairdibh a' sealltuinn na 's maisiche. Mar a ghluais i gu gleusda, eutrom, 's an dannsa, cha robh sùil nach do dhearc le tlachd air Fionnghal.

Bha i a réir coslais gle shona. An robh féin-thlachd a' deanamh suas roinn d' a sonas?

Mar a ehaidh an oidhche seachad agus a dh' fhàs an dannsa na 's beothail, thainig air ball atharrachadh mòr air cor na cuideachd ud. Dh' fhàs aghaidh mhaiseach Fhionnghail a thiotadh cho bàn ris an t-sneachda; thainig fannachadh oirre, agus thuit i, mar b' e gun d' rug cairdean oirre 'n an gairdeanaibh.

"Oh! thugaibh dh' ionnsuidh mo sheòmair féin mi," ghlaodh i, "tha mi *gle thinn*."

An ceann ùine ghoirid ghiulan iad d' a seòmar i, agus leig iad air leabaidh i. "Cha-n fhad gus am bi thuna's fearr, a ghràidh," arsa bean brathar a h-athar; "cha-n 'eil ann ach fannachadh beag." Cha do fhreagair Fionnghal guth, bha a sùilean duinte, agus luidh i gun charachadh. An deidh beagan mionaidean dh' fhosgail i iad, sheall i ri piuthar a h-athar le sealladh làn amghair 'us mulaid, agus thubhairt i le guth iosail, ach iongantach geur, "*tha mi air mo ghairm—ach cha-n 'eil mi ullamh!*"

Bha dealt a' bhais a tuiteam gu luath air a bathais fhuair. Cha d' fhàg suidheachadh gnuis an lighich a chaidh a ghairm le cabhaig d' a h-ionnsuidh àite dòchais d' a cairdibh a thaobh cor Fhionnghail ionmhuinn. Thuit briatharan na h-inghin, 'us i nis dlù do 'n bhàs, air cluais a bancharaid mar theachdaireachd a' bhàis féin.

"Ciod e is ciall duit, Fhionnghail, ghraidh, le bhì ag ràdh nach 'eil thu *ullamh*? thusa nach d' rinn eron riamh, nì mo a thubhairt droch fhocal! thusa bha dìreach 'n ad *aingeal*, 'us thu ag ràdh nach 'eil thu *ullamh*? Co a theid do fhlaithneas mar teid thus 'ann?"

“O, cuiribh a dh’ iarraidh Mr. F——,” ars’ Fionnghal; “iarraibh air ùrnuidh’ dheanamh air mo shon.”

Cha b’ fhad gus an d’ thainig Mr. F——: bha e ’n a mhinistear solusach, agus ’n a charaid dlù do ’n teaghlach. Mar a labhair e beagan fhocal chaoimhneil rithe, dh’ amhairc Fionnghal suas, agus le mòr éigin agus ann an briathraibh briste, thubhairt i, “Cha-n ’eil annam ach cealgair truagh! b’ aithne dhomh an ni ’bha ceart; seadh, theagaisg mie do mo sgoilearaibh bochda ’s a Sgoil-Shàbaid;—labhair mi riu mu *naomhachd*;—ach chuir mi féin mo chùl ri Dia;—mhùch mi guth coguis, agus tha Dia air mise thoirt seachad do leirsgrios!—*Tha mi air mo ghairm—ach cha-n ’eil mi ullamh!*”

“Tha mi ag aideachadh gur fìor sin uile, a bhancharaid oige bhoichd,” ars’ esan, ’us e ’glacadh a laimh fhuair, “tha mi ’creidsinn gun robh do pheacaidhean ro anabharrach; ach cha-n ’eil sin ach a’ nochdadh cliù gràis fhad-fhulangaich, agus graidh chaoimhneil an Tì a chaomhain thu gus a so, agus a thubhairt,—*‘Esan a thig do ’m ionnsuidhse, cha tilg mi air chor ’s am bith a mach e.’* Ann a mhòr ghràdh thug e an dàil so dhuitse, chum agus gun amhairceadh tusa ris, agus gun bitheadh tu air do thearnadh. Rinn d’ Athair neamhaidh na b’ urrainn gràdh a dheanamh ann an tiobhlac a Mhìc ionmhuinn, agus tha an Spiorad Naomh ag ràdh gun ‘glan fuil Iosa Criosd, a Mhìc, o na h-uile peacadh.’ Comharraich na briathran; cha-n ’eil iad ag ràdh ‘o ’n pheacadh ud, no o ’n pheacadh ud eile,’ ach o na h-uile peacadh.’ Innis dhomb, Fhionnghal,

gn bheil thu ’g a chreidsinn agus gu bheil thu sona ’n a ghràdh.”

Dh’ amhairc Fionnghal air, ’us neul truagh na h-ainearbsa air a gnuis agus le osnadh throm, dh’ aithris i—“*Tha mi air mo ghairm—ach cha-n ’eil mi ullamh!*”

B’ iad so na briathran mu dheireadh a chualadh aice.

An sin dhoirt Mr. F—— a chridhe mach ann an ùrnuidh dhùrachdaich airson Fhionnghail bhoichd, ainearbsaich, ’us i ri h-uchd bàis.

Bha buill a cuisle nis a’ dol na ’s amhuinne, agus an uine ghoirid chaill i a mothachadh. Mus d’ thainig a’ mhaduinn bha Fionnghal òg ’s an t-siorruidheachd.

Is fada, fada bhithreas fuaim nam briathran ud ’a seirm ’an cluasaibh na muinntir a bha timcheall air leabaidh a bàis—“*Tha mi air mo ghairm—ach cha-n ’eil mi ullamh!*”

Faodaidh an cunntas firinneach so mu bhàs Fhionnghail L—— tighinn fo bheachd leughadair oige air choir-eigin, a dh’ fhaodas ni fhaicinn ann cosmhuil ris na dh’ fhairich i féin. Ri ’n leithid so, ris na h-uile neach, theirinn, Na cuiribh earbsa as ’ur rùn féin;—iarraibh air Dia gràdh an t-saoghail a thoirt as ’ur cridhe. Glac-aibh focal Dhé. Iarraibh leithid a dh’ ullachadh cridhe ’s a ni comasach sibh air *slighe na h-umhlachd a thaghadh, dh’ aindheoin a chumart*, agus dealraichidh solus Dhé air ’ur slighe ’s a’ bheatha so, agus ann an uair ’ur bàis bithidh dòchas “oighreachd nan naomh ann an solus” agaibh.

Cha bhi agaibh ri ràdh an sin—“*Tha mi air mo ghairm—ach cha-n ’eil mi ullamh!*”

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi’ cabhar anns na leabhnan so a chraobhsgeoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b’ air bith cho beag ’s a dh’ fhaodas e a bhi, do ’n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN EARRAICH, 1880.

AM BI THU AIR DO THEARNADH?

“An tearc iad a shaorar?”—Luc. xiii. 23.

A LEUGHADAIR — 'Oganaich 'us 'mhaighdein, 'sheann daoine no 'chlann, 'phosda no gun phosadh, 'uasal no 'iosal, eisdibh ri ceist mhòir: **AM BHI SIBH AIR 'UR TEARNADH?**

A Leughadair, tha mi a' meas gu bheil thu ag ràdh gur Crìosdaidh thu féin. Cha bu mhaith leat gu-m bitheadh daoine ag ràdh gur fear-aicheimh na firinn thu. Tha thu ag aideachadh a bhi 'creidsinn a' Bhiobuill

agus na th' ann. Cha do chuir thu riamh an amharas, theagamh, breith Chriosd am Fear-saoraidh, — bàs Chriosd am Fear-saoraidh—an t-slàinte a dh' ullaich Crìosd am Fear-saoraidh. Ach, an déigh sin uile, am bi buannachd agad dheth? An dean e maith dhuit? Ann an aon fhocal, —*Am bi thu air do theàrnadh?*

Faodaidh tu bhi òg, fallan, agus làidir. Theagamh nach robh thu là riamh gu tinn. Ach cuimhnich gu-m

bheil am bàs air uairibh a' gearradh na h-òige sìos an toiseach an latha. An uine bhig faodaidh tusa bhì 's an uaigh. Agus an sin, smuainich,—*Am bi thu air do theàrnadh?*

Faodaidh bhì gu bheil thu saobhair, agus cinneachdail anns an t-saoghal. Tha airgìod agad, agus na bheir airgìod leis. Ach, cuimhnich, cha mhair saoihbreas gu bràth. Cha bhì e agad ach ear uine bhige. Tha e air a chomharrachadh do dhaoine bàsachadh aon uair, agus an déigh sin breitheanas. Agus an sin smuainich,—*Am bi thu air do theàrnadh?*

Faodaidh bhì gu bheil thu bochd agus feumnach. Is gann gu bheil agad na ghleidheas biadh 'us eudach dhuit fhéin, agus do 'd theaghlach. Ach tha sòlas agad ann am bhì 'creidsinn gu bhì saoghal ri thighinn, agus nach bhì bochdhuinn no uireasbhuidh ann. Ach smuainich,—*Am bi thu air do theàrnadh?*

Faodaidh bhì gu bheil corp òblidh, euslan agad. Cha-n aithne dhuit cìod e sin bhì saor o phian. Tha laithean ann 's am bheil thu cosmhuil ri Ionah deas air a ràdh, “Is fearr bàs fhaotainn na bhì beò.” Ach, cuimhnich, cha-n e am bàs na h-uile nì. Tha nì air a thaobh thall thuilleadh air an uaigh. Agus an sin, smuainich,—*Am bi thu air do theàrnadh?*

A Leughadair, guidheamaid ort amharc air a' cheist a chuir mi romhad. Tha mi 'labhairt riut mar ri duine bàsmhor,—creutair neobhasmhor mar an ceudna—creutair a bhitheas gu luath fo bhreitheanas Dhé: *Am bi thu air do theàrnadh?*

I. An toiseach, labhran air cìod e sin bhì air do theàrnadh.

Cha-n e teàrnadh a bhì ag ràdh gur Crìosdaidh thu. Faodaidh na bhùineas do 'n diadhachd o 'n leth mach a bhì agad, agus gidheadh thu bhì cailte. Faodaidh tu bhì air do bhaisteadh—dol do bhòrd an Tighearna—còlas air an thighinn bhì agad—bhì air do mheas diadhaidh—agus d' anam bhì marbh fad do là, agus a bhì mu dheireadh air an làimh chli. Cha-n

e sin slàinte, a Leughadair! Is nì na 's airde agus na 's doimhne e na sin.

Is e bhì teàruinte a bhì anns a' bheatha so air ar saoradh o chionta pheacaidh, trid creidimh ann an Iosa Crìosd, an Slànuidhear. An neach a chreideas le a chridhe anns an Tighearn Iosa, is anam teàruinte e. Cha-n fhaigh e bàs. Bithidh a' bheatha mhaireannach aige. Is e so a' cheud chuid de 'n t-slàinte, agus freumh na cuid eile gu léir. Ach cha-n e so uile e.

A bhì teàruinte, is e sin bhì air ar saoradh o chumhachd a' pheacaidh, le bhì air ar breith a rìs, agus air ar naomhachadh le Spiorad Crìosd. Is e bhì air ar saoradh o chumhachd gràineil a' pheacaidh, an t-saoghail, agus an diabhail, agus nadur nuadh bhì air a chur annainn leis an Spiorad Naomh. An neach a tha mar so air 'athnuadhachadh ann an Spiorad 'inntinn, agus air 'iompachadh, is anam teàruinte e. Cha-n fhaigh e bàs. Theid e stigh do rioghachd Dhé. Is e so dara cuid na slàinte. Ach, cha-n e so uile e.

A bhì air ar teàrnadh is e bhì air ar saoradh aig là a' bhreitheanas o thoradh eagallach a' pheacaidh. Is e bhì air ar gairm neolochdach, gun smal, gun choire, agus iomlan ann an Crìosd, 'n uair a tha daoine eile air an gairm ciontach agus air an diteadh gu siorruidh. Is e bhì 'cluinntinn na briathran sòlasach ud,—“Thigibh, sibhse a tha beannaichte!”—'n uair a tha daoine eile a' cluinntinn nam briathran uambasach ud,—“Imichibh nam sibhse tha mallnichte!” Is e bhì air ar n-aideachadh le Crìosd mar aon d' a chloinn agus d' a sheirbhisich ionmhuinn, 'n uair a tha daoine eile air an diùtadh gu siorruidh.

Is e so an t-slàinte. A bhì air ar saoradh o chionta, o chumhachd agus o thoradh a' pheacaidh. Is e bhì a' creidsinn agus air ar naomhachadh a nis, agus a bhì air ar saoradh o fheirc Dhé aig an là mhòr. An ti aig am bheil a' cheud chuid anns a' bheatha so, bithidh gun teagamb an dara cuid aige anns a' bheatha a tha ri thighinn. Tha an dà chuid a' leantuinn r' a

chéile. Na bitheadh neach a' meas gu-n tèarnar mu dheireadh e, mar bi e air a bhreith ris. Na bitheadh neach fo amharas, ma bhitheas e air a bhreith ris, nach tèarnar e gu siorruidh.

A Leughadair, thoir an aire gur e crìoch mhòr na diadhachd thu bhi air do theàrnadh. Is i so a' cheist mhòr a thu eadar thu agus do choguis, agus ris an e mo mhiannsa bhi a seòladh d' aire. Cha-n i a' cheist co an eaglais gus am bheil thu 'dol,—co dhiubh a tha thu a' leantuinn doigh àraidh aoraidh no nach 'eil,—co dhiubh tha thu 'dol troimh leithid so a dh' aireamh dhleasdanasan no nach 'eil. Is i a' cheist mhòr, am bi thu air do theàrnadh. Gun so cha-n 'eil na h-uile dleasdanas ach 'n a sgìos agus 'n a dhìomhanas.

Na gabh gu bràth ri ni 's am bith mar dhiadhachd ach an ni a theàrnas. Cha-n 'eil ann ach amaideas leanabaidh a bhi a' leantuinn mar dhiadhachd ni nach toir sìth dhuit ann am beatha, no dòchas ann am bàs, no gloire 's a' bhìbhuantachd.

Agus a nis a Leughadair, chuala tu cìod e sin slàinte. Amhaire gu stolda air mo cheist, “AM BI THU AIR DO THEARNADH?”

II. Anns an dara àite, *leigean ris cuid de na mearcachdan a tha am measg dhaoine a thaobh aireamh na màinntir cailte.*

Cìod e nìme sin, a tha daoine a' meas mu chor spioradail dhaoine *am fad 's a tha iad beò?* Cìod e am barail mu chor anaman an dilsean, an cairdean, an coimhearsnaich, agus an luchd-eòlais? Faiceamaid mar a ghabhas a' cheist a freagairt.

Tha fhios aca gu bheil na h-uile neach timchioll doibh buailteach do bhàs agus do bhreitheanas. Tha fhios aca gu bheil anaman aca ri chall no ri theàrnadh. Agus cìod i a' chrìoch a reir coslais, a bhitheas aca?

An aidich iad gu bheil aindiadhaich idir ann? Ro ainmig, ge b' e an gné caitheamh-beatha bhitheas aca. Faodaidh neach bli 'n a fhear-brisidh na Sàbaid. Faodaidh e am Biobull a

dhèarmad. Faodaidh e bhi gun aon chomharradh air diadhachd a bhi aige. Coma co dhiubh! Their a chairdean riut nach 'eil e 'deanamh aideachadh cho mòr ri càch, ach gu bheil “eridhe maith” aige, agus nach e droch dhuine idir a th' ann. Tha mi 'cur na ceisde air duine 's am bith do 'n aithne an saoghal, mar ann au làthair Dhé, Nach 'eil so ceart?

Agus cìod a nochdas so uile gu léir? Nochdaidh gu bheil daoine a' meas nach 'eil e 'n a ni cruaidh idir ruighinn air neamh. Tha e 'feuchainn gur e barail dhaoine gu bheil iad tearc nach bi air an tèarnadh.

Ach cìod a' bharail a th' aig daoineibh mu chor spioradail dhaoine eile *an deigh am bàis?* Faiceamaid ciamar a ghabhas a' cheist so a freagradh.

Aidichidh daoine, mur anacraidich iad, gu bheil na mairbh uile aon chuid sona no truagh nis. Agus co an aon de 'n dà staid, tha iad a' meas, anns am bheil a mhòr chuid de na daoineibh a chaidh as an t-saoghal?

Tha mi ag ràdh gun eagal gu bheil doigh mhuladach ann air a bhi 'bruidheann gu fàbharach mu chor nan daoine a fhuair bàs. Coma ciamar a bha duine r' a bheò. Dh' fhaodadh e bhi gun aon chomharradh air aithreachas no creidimh ann an Crìosd a bhi aige. Dh' fhaodadh e bhi beò 'us bàsachadh mar chreutair gun anam. Agus gidheadh 'n uair a gheibh e bàs, their sluagh riut gu h-ealamh gur e an dòchas “gun d' rainig e saoghal na 's fearr.” Labhairaidh iad mu a bhàs an sin mar “atharrachadh beannaichte dhasan.” Cha-n 'eil uamsa bhi 'ciurradh inntinn neach 's am bith. Cha-n 'eil mi ach a' foighneachd de neach 's am bith do 'n aithne an saoghal, Nach 'eil so uile fìor?

Ach a nis, cìod e barail dhaoine mar is tric mu mhinistearan, a shearmonaicheas an soisgeul ann au dilseachd? Faiceamaid ciamar a ghabhas a' cheist so a freagradh.

Cuir duine gu sgèreachd, a theagaisgeas uile chomhairle Dhé agus nach cum air ais liteadh de 'n fhìrinn. Bitheadh e 'u a dhuine theagaisgeas

gu soilleir fireanachadh trid creidimh, aithbheith leis an Spiorad, agus naomhachd beatha. Deanadh e eadar-dhealachadh mion a chur eadar an an t-anam gràs-mhor agus am peacach, agus thugadh e an cuibhrionn féin do pheacach agus do naomh. Thugadh e mach as a' Bhiobull fìor chliu an fhìor Chriosdaidh. Feuchadh e nach fhaod dòchas slainte shiorruidh bhì nig aon anam air nach 'eil an cliù mòr ud. Cuireadh e so dhathigh le eud agus cumhachd air coguisibh luchd-eisdeachd, agus gu-n teid an neach nach giùlan an cliù ud gu cinnteach a dlùth. Deanadh e so gu dileas, fìrinneach, agus cìod a gheibh e, an déigh sin uile?

Gheibh gu-n gabh cuid aithreachas agus gu-n tearnair iad, ach a thaobh a mhòr chuid d' a luchd-eisdeachd, nach gabh iad 'us nach creid iad a' theagas. Faodaidh bhì nach cuir iad 'n a aghaidh gu follaiseach. Faodaidh iad eadhon meas bhì aca air, agus urram thoirt da mar dhuine dileas, fìrinneach, caomh; ach cha teid iad na 's fhaide. Faodaidh e briathran Chriosd agus nan abstol fheuchainn doibh. Faodaidh e earrainn an deigh earrainn a thoirt leis: cha-n 'eil e chum maith 's am bith. Saoilidh a' mhòr chuid diubh gu bheil e "ro theann," "ro chumann," agus "ro chruaidh." Their iad nach 'eil an saoghal cho dona 's a tha am ministear a' smuaineachadh, agus nach urrainn sluagh bhì cho maith 's a tha esan ag agràdh, agus an déigh na h-uile ni gu bheil iad an dòchas, gu-m bhì iad sàbhailt mu dheireadh. Nach 'eil so uile mar so?

Agus cìod e tha e uile a' dearbhadh? Tha e dìreach a' toirt dearbhachd eile air gur e rùn dhaoine a bhì 'meas nach 'eil slainte shiorruidh cho dlùth ri ruighinn oibre, agus a dh' aindheoin na dh' fhaodar a ràdh gu-m bhì a' mhòr chuid de dhaoine air an teàrnadh.

Ach, *cìod e an t-aobhar cinnteach a' s urrainn daoine a thoirt seachad airson an dòchais so?* Cha-n 'eil aobhar 's am bith—cha-n 'eil, cha-n 'eil. Cha-n 'eil focal de 'n fhìrinn a ni taic riu. Labhraidh iad nithean caoine mu staid spioradail a 'cheile, *dìreach a chionn 's nach maith leo aideachadh gu bheil cunnart ann.* Ghlodhaidh iad "Sith, sith," os cionn uaighean a chéile, o 'n is e sin an dùrachd.

Thoir an aire, a Leughadair, nach fhiù barail an t-saoghail mu ghnoth-uch na diadhachd. Mu phrìs bà, no eich, no tuarasdail oibre—mu thuarasdail 'us mu shaothair,—mu airgid 'us mu arbhar—mu uile nithe na beatha-sa bheir daoine an t-saoghail breith chothromach. Ach, thoir an aire, mu tha gràdh agad do d' anam, nach bhì thu air so sheoladh le daoine an t-saoghail anns na bhùneas do theàrnadh. "Cha ghabh an duine nadurra ri nithibh Spioraid Dhé oir is amaideachd leis iad." (1 Cor. ii. 14.)

Agus a nis, a Leughadair, tha mi aon nair eile a' cur mo cheist ort: **AM BI THU AIR DO THEARNADH?**

Is e na tha o dhuine chum gu-m bhì e air a theàrnadh, còir anama ann an slainte Chriosd. Gu cinnteach mur bhì thu air do theàrnadh, b' fhearr 's a cheann mu dheireadh nach d' rugadh riamh thu.

Canon Ryle.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì 'cabhar anns na leabhrran an so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

AN CEITEAN, 1880.

AN T-OLLA ALASDAIR DUFF,
SOISGEULAICHE AM MEASG NAM FINEACHAN.

ANN an tigh tuathanaich ann an Siorramachd Pheairt, 's a bhliadhna 1806, rugadh ALASDAIR DUFF, "prionnsa shoisgeulaich e Innsean na h-aird an ear." Chaith e laithean 'oige fo sgàile nan Garbh-bheinn, ann an Athola. Cha do leig e riamh as a chuimhne dachaidh 'oige, no na parantan a ghràdhaich e.

Bu duine sonraichte 'athair. Bha tiodhlaicean nadurra aige, air am beothachadh le gràs ann an dùsgadh spioradail na bliadhna 1796. Aig an àm sin bha Mr. Stiubhart, ministear na sgìreachd, a 'deanamh shearmoin a bha làn soluis agus teagaig, ach a dh' easbhuidh air Spiorad na beatha agus a' chumhachd. Bha fios aig fhéin air sin. A' cromadh sìos os cionn na crannaig aon là dh' aidich e "a mhòr aineolas agus a dhoille" agus dh' iarr e air an t-sluagh dol maille ris ann an ùrnuidh a dh' iarraidh soluis. Fhuair an ùrnuidh

May 1880.

"Dr. Alexander Duff."

freagrach deas. Bha Mr. Simeon, ministear diadhaidh á Sasunn, 'us e air turus, air a' chumail 's a sgìreachd leis an là trasgaidh roimh an ordugh. O chionn cheithir fichead bliadhna cha robh obair 'g a deanamh, no eich puist 'g an cur á stabull, air lethidh a latha. Shearmonaich an coigreach airson Mhr. Stiùbhart, agus bha an t-searmoin ud air a deanamh 'n a meadhon le Dia air gath soluis a leigeadh a stigh air ministear 'us air pobull. O sin a mach, ann an lànachd agus ann an cumhachd, shearmonaich e Dia ann an Chrìosd a' deanamh saoghail eiontaich réidh ris féin. Agus fo na mhinistreachd so bha athair Dhr. Duff, a' fàs ann an eòlas agus ann an creidimh.

Ri taobh a theallaich féin, labhair an t-athair ud gu tric mu mhairtirich nan là a dh' fhalbh, agus mu staid nam fineachan nis, mar sin a' beothachadh ann an inntinn a mhic iarrtus air a bhi 'n a fhianuis airson Chrìosd, 'n a fhear-cosnaidh anaman dha. Bha buaidh aig nithibh eile. Chuir bruadar mu chaitheir mhòir gheal, agus là a' bhreitheanais eagal mòr air mu 'anam, agus chuir sin e gu caithir gràis a dh' iarraidh sìthe agus maitheanais. Uair eile bha bruadar aige mu charbad neamhaidh, agus chual' e guth ag ràdh, "Thig a nuas an so; tha obair agamsa dhuit." Chomharraich saoradh àraidh an t-àm a bha an so. A' pilltinn dhachaidh oidheche rathad aithghearr, fhuair es' 'us companach iad fhéin am measg nan cuimbeachan sneachda air na beanntaichean. Bha an oidheche 'dol seachad, bha am fuachd mòr, bha an neart air 'dol an lughad, 'n uair a' fhuair iad seòladh o leus iasgair bhradan, agus rainig iad tearuinte.

Air an doigh so, agus air dhoighean eile chual' an t-òganach gairm Dhé agus mhothaich e d' a chùram. Aig Oilthigh Chillribhinn, fo theagasg an Olla Chalmers dh' fhàs aige, a chuid 's a chuid, iarrtus air a bhi 'tearnadh na muinntir cailte, agus Chrìosd a shearmonachadh am measg nam fineachan chum sin.

"Bha eud fìor ann a dh' fhairich na h-uile neach," arsa fear d' a chom-

panaich aig an àm so. Bha erioch aige 's an amharc—a bhi beò do Chrìosd, a bhi 'saothrachadh airson 'aobhair—agus do sud thng e e fhéin, corp, anam, agus spiorad. Mar sin 'n uair a rainig litir air ag iarraidh cabhar airson Innsean na h-àirde an ear, b' e a fhreagairt air ball, "Tha mise an so, cuir mi." Bha cudthrom na tìr mòire ud mar tha air a chridhe. Bha fhios aige mar bha i fad dà cheud bliadhna fo riaghladh muinntir Shasuinn, a bha 'toirt saobhbheis 'us cliù dhoibh fhéin aise, gun aon smuain mu na sé fichead muillion 's a deich de shluagh a bha fo an ùghdarras. Bha na muillionan ud fo bhuidh ionlan dorchadais agus truaigh an iodhol-aoraidh, agus sheirbhis dheamhan, agus bha an caithe-beatha salach agus ain-iochdmhor. Bha buidheann bheag de dhaoine eudmhor 'saothrachadh 'n am measg, ach aig an àm ud bha an creidimh agus an dòchas ach beag marbh.

A' smuaineachadh air na nithibh ud, cha b' e Alasdair Duff an duine a dhiultadh. A' searmonachadh là mu 'n d' fhalbh e, thubhairt e mar so: "Bha nair ann 's nach robh cùram orm mu na cinnich. Bha nair ann 's nach robh cùram orm mu 'm anam féin. An uair, trid gràis Dhé, 's an robh mi air mo thoirt gu bhi fo chùram mu m' anam, an sin ghabh mi cùram mu na cinnich an céin. 'N am sheòmar, air mo dhà ghlùn, thubhairt mi ri Dia, 'O Thighearna, tha fhios agad nach 'eil òr 'us airgiod agam gu thoirt do 'd aobhar. Ach na th' agam bheir mi. Tha mi 'g am thairgseadh féin dha. An gabh thu ris an tiodhlac?'"

Air a thoirt mar so do Dhia 'us air a roghnachadh leis an eaglais, sheòl Dr. Duff 'us a bhean òg ann am mìos October 1829, a dh' ionnsuidh na tìre far an robh e gu bhi 'caitheamh 'us air a chaitheamh airson a Mhaighistir. Ach mar a bha Pol o shean, bha ministear Dhé gu bhi air a dhearbhadh le trioblaid mu 'n do thoisich 'obair.

Air a cheud turus-cuain bha stoirm laidir agus iomadh dail air an leantuinn le long-bhriseadh dlù do 'n Chape of

Good Hope. Cha do chailleadh beatha duine, tríd fábhar Dhé, ach cha do thearnadh aon ní eile ach Biobul agus Leabhar-sailm an t-soisgeulaiche. Ach o 'n eilean aonarach ud, gun bliadh aca ach uibhean nan eun fiadhaich, chaidh fuaim a' mholaidh suas ann am briathraibh an t-seachdainh Saim thar a' cheud. An deigh sin, faisg air tràigh nan Inneachan, agus fo ghrein loisgeach, thachair dha long-bhriseadh eile. Air a ghiùlan troimh na tuinn, agus air a chur sìos ann an teampull iodhoil—b' e sin a cheud eòlas 'chuir an soisgeulaiche air an tìr gus an robh ea' giulan soisgeil ghlormhoir Chrìosd.

A' toiseachadh aig Calcutta, baile mòr Bhengal, chuir e suas sgoile no oilthigh do na Hinduich, anns am bitheadh, cha-n e mhain Beurla air a theagasg, ach anns am bitheadh am Biobull mar bhunait do 'n teagasg uile. Cha robh luchd-cabhar thalmhaidh aig an toiseach ach duine-nasal de dhaoineibh na tìre, agus duine bochd Sasunnach a bha 'n a fhear-deanamh naireadairean. Ach bha an Tighearn gu mòr leis. An toiseach bha 'leithid a dh' eagal air na daoineibh dubha á gu 'm bitheadh an clann air an deanamh 'n an Chrìosdaidhean, nach robh ach cuigear anns a' sgoile. O'n cheud là, dh' fhosgladh i le ùrnuidh, agus le earrainn de 'n Bhiobull mar am “Mac Sroidheil” a leughadh, 'us cha b' fhad gus an do bhuail focal Dhé buille. “O,” arsa neach, “tha so ro mhaith dhuinne! co a ni na tha air iarraidh?” “An urrainn mi bhì air mo thearnadh?” ars' neach eile.

Dh' éirich aireamh nan sgoilearan gu luath o chuig gu enig cend. Ghabh an soisgeulaiche còmhuidh am measg an t-sluaigh. Bha sìos agus suas ann, ach bhuaidhaich an fhìrinn, agus sin a dh' aindheoin trioblaid tìghinn araon air an fhear-theagaisg agus air na foghlumaich. Cha-n fhuing creidimh nan Hinduach do neach mairt'fheoil itheadh. Chunnaic cuid de na sgoileirean sud 'n a nì amaideach, agus cha-n e mhain gun d' ith iad mairt'fheoil iad féin, ach thilg iad mìrean a stigh air enirt tìghe fir

de na daoine de 'n t-seorsa a b' airde. Bha am baile air bhoile; thilg an luchd-iodhoil-aoraidh an ceannard a mach o mheasa a shluaigh gu bráth. Bha an gille nach robh 'n a fhear iodhol-aoraidh no fhathasd 'n a Chrìosdaidh, 'us e truagh, gun dachaidh, air a thoirt gu bhì 'dol air adhart. Mu dheireadh fhuair e sìth an Chrìosd. Thainig dà bhrathair—fear dhiubh mar a rinn Aindreas a' treòrachadh an fhìr eile—air an adhart gu iad fhéin aideachadh air taobh an Tighearna. Bha fear dhiubh sin air a bhaisteadh, ag aideachadh gur ann “a dh' aindheoin air fhéin” a rinn e greim air Chrìosd, air do a chridhe bhì air a bhioradh le faireachadh air peacadh, agus le sealladh de ghràs agus de dh' fhìrinn.

Thréig fear eile na h-uile ní chum Iosa a leantuinn eadhon gu bàs, ged a bha a mhathair 'g a bhacadh le gul, le agartas, agus le cronachadh searbh. Thionaileadh a stigh le cuid 'us cuid buidheann de Chrìosdaidhean fìor agus dìleas, aig an do sheulaich mòran am fianuis le 'm fuil ann an laithibh dorcha na Ceannaire Imseanaich, agus aig am bheil cuid eile beò gus a nis chum Chrìosd a shearmonachadh am measg am braithrean aineolach. Bha cùram air a ghabhail de bhoirionnach, ged a tha beag meas orra 's an tìr. Fhuair Dr. Duff tìm, maille ri so uile, air cùram a ghabhail de choimhthionail d' a luchd-duthcha féin. Bu dìleas a theagaisg 's a chruineich e iad. Cia b' e taobh a chaidh Dr. Duff,—do luchairt an Fhear-riaghlaidh no do bhothan nam bochd,—chaidh e ann fo 'n aon bhrataich. Cha do ghabh e naire á Chrìosd no á 'hianuis.

Ach dh' fhuing slàinte a chuirp, a dh' aindheoin a neirt, fo na h-uallaichean ud. Bha a shlainte cho briste, agus gu-m b' éigin a ghiùlan stigh, 'us e gun mhothachadh, air bord an t-soithich 's an d' thainig e dhachaidh 's a bhliadhna 1835. Air dha ruighinn, fhuair e obair ùr r' a dheanamh an àite a bhì 'faighinn foise, ann am bhì 'dusgadh aire dhaoine do 'n dleasdanas, iad fhéin, an airgiod, agus an

ùrnuidhean a thoirt do aobhar an t-soisgeil anns na h-Innseachan.

Airson aon bhliadhna deug a' cheud uair, agus cuig bliadhna an dara uair, —rinn e seirbhis do Dhia 's na h-Innseachan, a' gabhail air le thlachd an obair, a bheannaich an Tighearn cho mòr mar aon fo dheuchainn us fo shoirbheachadh. Air an uair mu dheireadh, chunnaic e uamhasan na Ceannaire 's na h-Innseachan. Bha aig an am mu sheachd fichead agus deich mìle de Chrìosdaidhean 's an tìr. Dhiubh sin thréig cuid an fhianuis, lean cuid eile am fad as, ach bha àir-eamh ghòrmhor ann de naoimh agus mhairtirich Chrìosd. Cha robh an solus riamh cho soilleir 's a bha e 's an oidhche dhorcha, ainiochdmhor ud.

A chionn so bha buaidh air comhairle ghlic agus impidh Dhr. Duff 's an tìr, agus dh'fhairich luchd-riaghlaidh e. Ach bha e soilleir nach fhad a leigeadh a shlàinte leis fuireach ann. Le corp diblidh, ach le spiorad trenn phill e a dh'Alba 's a' bhliadhna 1864. An so mar an ceudna lean e a' caitheamh agus air a chaitheamh airson Chrìosd. Rinneadh e 'n a cheann-suidhe air Communn na h-Eaglais Saoire airson craobhsgaoileadh an t-soisgeil ann an tìrìbh chéin, agus le sin rinneadh e 'n a Fhear-teagaisg air Eòlas mu chraobhsgaoileadh an t-soisgeil ann an Oilthigh Shaoir Dhuinéidin. Ach ged a shaothraich e thar a chomas, le féin-aicheamh chomharrachichte cha ghabhadh e sgillinn de 'n phàigheadh a bhùineadh dha, ach dh'iarr e a chur chum craobhsgaoileadh an t-soisgeil am measg nam Fineachan.

Ach bha a' chrìoch a' tarruing dlù

Aig Sidmouth an taobh deas Shasunn air Demairt an 12^mh là de dhara mìos na bliadhna 1878, "choidil e." Am measg a bhriathran mu dheireadh, ann am freagradh do 'n laoidh "Cia milis ainm Iosa mar fhuaim" thubhairt e leis an anail dheireannaich, "*Dolabhairt!*"

Chaidh a ràdh le frinn, an là a dhuin beul na h-uaghe ann an cladh a Ghrange an Duinéidin air là tiodh-laicidh Dhr. Duff, gu-n do dhuin e air aon de na daoineibh a 's urramaiche a bha am measg dhaoine. Anns a' chruth àrd, fhearail, a bha an sud, ghabh còmhnuidh, cha-n e mhain eud agus neart inntinn neoghnàthaichte, ach nàdur 's an robh farsuingeachd agus meud bha sonraichte, air a sheòladh agus air a naombachadh le gràs mòr o Dhia. Cha do mheas e saothair 'us trioblaid amhgharach, ma 's ann an seirbhis a' Mhaighistir bha iad ri 'n giùlan. Gidheadh an uair a bha cor nam fineachan mar "theine 'n a chnàmhan," cha d' thug an t-eud ud airson chàich air gu-n d' fhàs e fuar 'n a ghràdh d' a thigh féin. Modhail, caoin, cofhulangach, cha-n e mhain gu-n do choisinn e cairdeas ach gràdh.

Ach ged a tha Dr. Duff air a thoirt uainn, tha obair Dhé a' leantuinn air adhart. Agus mar a tha an obair a thoisich esan nis 'g a deanamh le daoineibh eile 's na h-Innseachan, tha e ged a tha e marbh fhathast a labhairt ruinne.

Tha eachdraidh a bheatha 'cur mar cheist oirne,—Co dhiubh tha *sinne* beò no marbh? Ma 's ann beò, am bheil sinn 'saothrachadh airson Chrìosd? Mur urrainn sinn saothrachadh, am bheil sinn 'leigeadh le 'r solus dealrachadh air a shon?

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhnanan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN T-SAMHRAIDH, 1880.

AN DA FHEAR-TEAGAISG; NO, CO
DHIUBH DO 'M BHEIL MI UMHAL?

Is i mo bharaill gur e toradh searmonachaidh dhilis an t-soisgeil do 'n t-saoghal air fad (agus tha an fhìrinn ag ràdh gu bheil e 'n a luidhe 's an droch aon) a bhi a' bioradh na muinntir a tha 'g a eisdeachd gu goirt 'n an cridhe. Tha am bioradh cridhe so 'g a nochdadh fhéin air dà dhoigh. Bha e mar sin ri linn nan Abstol. Anns an dara caibdeil de leabhar nan Gníomharan, air an la 's an robh doirteadh mòr an Spioraid Naoimh ann, là na Cuingeis,

'n nair a theagaisg Peadar an sluagh, ag ràdh gun robh iad 'n an luchd-brathaidh, 'us 'n an luchd-mortaigh air an Tighearn Iosa Criosd, bha iad air am bioradh 'n an cridhe, agus ghlaodh iad, "Fheara, 'us a bhraithre, ciod a ni sinn?" Is e so a h-aon de na toraidhean a leanas searmonachadh dìleas, firinneach, an t-soisgeil. Ach an nair a shearmonaich Peadar an soisgeul ann an aon àite, agus Stephen an soisgeul ceudna 'an aite eile, (Gníomh.

vii.) agus a bha an coimhthional air am “bioradh ’n an cridhe,” an àite dhoibh glaudhaich gu h-àrd ’s an aon àitè, “Ciod a ni sinn chum ’us gun tearnar sinn?” is ann a ghabh iad comhairle na luchd-teagaisg a mharbhadh; agus ’s an àite eile chas iad am fìaclan ris, agus le aon aonta leum iad air agus thilg iad as a’ bhaile e, agus rinn iad cordadh r’ a chéile esan a chur gu bàs.

Far am bheil duine a’ labhairt ri daoine agus mnathan, mu ’m bheil eagal air gu bheil mòran diubh gun aithbheith, mu tha e dìleas, agus fìrinn-each, is i mo bharail gun tachair a h-aon de dhà ni, gum bi daoine air an toirt fo dhearbhadh, agus mar sin chum Dhia trid Iosa Crìosd le a theagasg; éighidh iad gu h-àrd “Ciod a ni sinn chum ’us gun tearnar sinn?”—air neo imichidh iad uaith a’ casadh am fìaclan ris, agus ag radh, “Beir o ’n talamh a leithid so de dhuine, oir cha chòir e bhi beò.” Is e mo ghuidhe ri Dia an Spiorad Naomh gum bi a leithid sud de thoradh air mo theagasg.

Is e mo ghuidhe nach bi a h-aon agaibh a’s urrainn falbh gun ghluasad o an ni a tha sibh ag éisdeachd, mur ’eil sibh ann an Crìosd mar tha. Is e m’iartus ’ur tabhairt, ma bheir Dia an comas, chum ’ur crìoch dheireannach a chnuasachadh, agus a’ cheist, “Ciod a bhuanachd a th’ agaibh ged a choisneadh sibh an saoghal uile, agus ’ur n-anam féin a chall?” Cha-n ’eil, cha-n ’eil, buannachd air bith!

Ciod e nach tugadh an duine a fhuaire bàs an dé, agus a dh’ éisd ri searmonachadh maitheanais peacaidh trid Iosa Crìosd o laithibh ’òige, agus a dh’ fhàg an saoghal gun iompachadh—ciod e nach tugadh e nis air sgath tighinn air ais far am bheil thusa, chum a chluinntinn ris gun d’ ardaich Dia Iosa Crìosd “chum bhi ’n a Phrionnsa agus ’n a Shlànuidhear, chum aithreachas a thoirt do Israel agus maitheanas peacaidh?” Agus mar a tha e air a ràdh mu chuid, “Chaochail e an dé,” mar sin a bhrathar no a phlùthair ionnuinn, bithidh e air a ràdh aon là mu do

thimchiollsa. Their iad “chaochail e an dé,” no “chaochail i an dé.” Cia minic’s a thubhairt thusa e mu charaid, no mu choimhearsnach, no mu luchd-daimh! agus ann an ùine aithghearr, their do chairdean, do choimhearsnaich, do luchd-daimh mu ’d thimchioll féin e. O, nam bitheadh iad ’g a ràdh an diugh, nan robh thu air bas *fhaoitinn* an dé, tha mi ’g a chur mar cheist ort e’ àite am bitheadh tu ’togail suas do shùilean? Saoil thu ’n ann ’s an ionad ud far nach ruig dòchas no tròcair a chaidh? No an e do bharail gur ann far am mol iad Dia oidheche ’s a là gun tàmh, a seinn “Is airidh an t-Uan a chaidh a mharbhadh, oir ghlan e sinu o ar peacaidhean ’n a fhuil féin.” Tha mi a’ guidheadh ort, cuir a cheist ort féin; ach cha-n ann ort féin; cha b’ urrainn thu a cur air neach na ’s miosa; tha mi a’ guidheadh dhiot, cuir air do Bhiobul i; cuimhnich car ùine bheag na ’s aithne dhuit de theagasg a Bhiobuil, na tha am Biobul ag ràdh mu thimchioll na muinntir a theàrnar, agus an dream a theid a dhìth, agus an sin ’g ad dhearbhadh féin le focal sgriobhta Dhé, freagair a’ cheist, “C’ àite am bithinn nam bitheadh iad a nis ag ràdh mu ’m dheighinn gun do chaochail mi an dé?”

Cha-n ’eil ach da fhear-teagaisg ’s an t-saoghal uile, Dia agus an duine, Spiorad Dhé agus spiorad an duine. Tha iomadh ainm air spiorad an duine; faodaidh mi spiorad an uile a ràdh ris, oir bhuinteadh ant-ainm sin da; spiorad an duine, an spiorad a tha nis ag oibreachadh ann an clann na h-easumhlachd; dia an t-saoghail so,—agus Dia agus Athair ar Tighearna Iosa Crìosd. Cha-n ’eil luchd-teagaisg eile ’s an t-saoghal ach an dithis sin, agus cha-n urrainn duine beò teagasg an dithis a leantuinn. Tha na h-uile duine a’ leantuinn teagaisg neach no neach dhiubh. Tha e aon chuid a’ leantuinn teagaisg a spioraid féin, spiorad an duine, air neo tha e a’ leantuinn teagaisg Spioraid Dhé. Agus is e so an coimhstri mòr eadar Dia agus an duine, co dhiubh ’chreideas an duine a chridhe

féin, is e sin a spiorad féin, no a chreid-eas e Dia, agus teagasg Spioraid Dhé. Is e so an coimhstri mór.

Nis their sibh air ball, “Gu cinnteach is còir dhuinne Dia a chreidsinn air thoiseach air an duine, agus tha mise toilichte ùmhachd a thoirt do Dhia air thoiseach air an duine,” ach an uair a their sibh sin, tha mòran agaibh, tha eagal orm, tha ’deanamh dìochuimhne air an dearbh dhuine seach gach duine eile do nach còir ùmhachd a thabhairt. An uair a their sibh nach toir sibh ùmhachd do dhuine, gu-m bith eagal oirbh roimh Dhé ’us cha-n ann roimh dhuine, am bheil sibh a’ gabhail a stigh an duine sin *mi féin*? Creidibh mise, a chairde, gur e an namhaid a ’s mo, an droch fhear-teagaisg a ’s mo, an ti a ’s iarrtuinnich a tha air ar mealladh, agus fadheoidh ar milleadh, an spiorad a tha ann ar cridhe féin, an spiorad leis an thainig sinn stigh do ’n t-saoghal. Tha Dia ag iniseadh dhuinn mu ’n spiorad so, a’ toirt duinn mar a chliù “gu bheil e anabarrach eucorach, agus cealgach thar na h-uile ni,” agus tha mi de ’n bharrail gum faodadh ùrnuidh an duine dhuibh bhì air a beannachadh gu mòr dhuinn. Bha duine dubh a chaidh iompachadh air a chluinntinn ag ùrnuidh mar so, “O Dhia, tèarunn mi o ’m naimhdibh uile, gu h-àraidh o laimh an droch dhuine sin mi féin.” Nis, a chairde ionmhuinn, na ’m b’ àill leibh ùmhachd a thoirt do Dhia, na ’m b’ àill leibh Dia a chreidsinn, na ’m b’ àill leibh Crìosd a leantuinn, feumaidh sibh a rùnachadh a nis nach urrainn sibh sibh féin a chreidsinn, no ùmhachd a thoirt do ’n fhéin, nach urrainn sibh sibh féin, agus ’ur miann féin a leantuinn.

“Is cubhaidh dhuinn ùmhachd a thoirt do Dhia air thoiseach air an duine.” Am bheil thu ullamh chum sin a dheanamh? An robh thu ’g a dheanamh gu so fad do bheatha? Ma bha, buinidh tu do chaoraich Crìosd; oir tha Iosa ag ràdh mu na caoraich aige gun éisd iad r’ a ghuth, agus gur aithne dha iad, ’us gu-n lean iad e. Ach ma tha iad an so aig nach ’eil an

comharradh ud, a dh’ fheumas aideachadh, an measg an sochairean uile, nach ’eil Dia mar fhear-teagaisg aca, nach e Crìosd gu léir a bha iad a’ leantuinn ach teagasg, gliocas, agus miann an cridhe féin, oh mata, leigibh leam a’ cheist so a chur, nam b’ e so là do bhreitheanais, ciod an toradh a bh’ agad dhe bhì ’leantuinn teagaisg do chridhe fhéin? C’ àite an do threòraich e thu? Ciod a’ chrìoch bhitheas agad? A bhrathar, a phiuthair ionmhuinn, ciod e na ’ni faigheadh tu bàs an diugh ’us thu fo threòrachadh do chridhe féin? Dh’ innis an cridhe sin ’n uair a chuala tu mu Iosa an toiseach, gum bu duaichnidh, truagh, seirbhis Iosa. Agus chreid thu do chridhe agus lean thu e; agus cha do chreid thu Iosa, agus cha do lean thu e; agus tha thu nis air tighinn gu leabaidh tinneis, gu leabaidh bàis, agus ged a thug an saoghal dhuit gach ni a gheall e, ged nach do mheall e riamh thu, (cha-n ’eil mi ag ràdh gur ann mar sin a tha,) eadhon ged a dheanadh e air do shon na b’ urrainn e, ciod e a’ *bhuannachd* a th’ agad ma ’s e an ath uair uair do bhreitheanais!

Farraidibh dhìbh féin, a chairde, sibhse a lean ’ar cridhe féin, nach do mhealladh sibh? agus nach b’ fhearr gu mòr na ’m b’ ann a’ toirt ùmhachd do Crìosd a bha sibh, a cheannaich sibh le’ fhuil féin chum gloire Dhé? Nach e bhì toirt ùmhachd do dhaoineibh air thoiseach air Dia a thug gu so sibh, gu-m bith sibh cailte, truagh, bochd, ma bhitheas agaibh ri taisbeanadh an làthair caithir-bhreitheanais, ged a bhithheadh saobhbreas an t-saoghail uile agaibh?

Am bheil so gu leantuinn? Cia fad ’us a dh’ fhanas tu mar so? B’ fhad leat uaireigin gus am bitheadh tu cho sean ’s a tha thu an diugh, ach thainig e; tha an là so air tighinn; tha an là so air tighinn ged a shaoil leat uaireigin gu ’m b’ fhad as e. Agus mar sin thig an uair, ged is fad as e a réir do bharrailse anns am feum thu bàsachadh; seadh, thig an dearbh uair anns am bith thu *do cheud chuig mionaidean* aon chuid ann an nèamh,

no ann an ifrinn. Am bheil thu a' rùnachadh do chridhe fhéin a leantuinn fhathast? Am bheil thu a' rùnachadh ùmhlachd a thoirt do 'n duine? Am bheil? Freagair a' cheist do Dhia; na freagair dhomhsa i. Is e Dia 'us cha mhise tha 'g a cur ort. Carson nach do bhàsaich thu an dé? Am bheil thu cho eòlach air do Bhiobul 'us gur urrainn thu freagradh 'thoirt as do Bhiobul do 'n cheist, carson nach do bhàsaich thu an dé! A thaobh gu bheil Dia fad-fhulangach leat; a thaobh nach 'eil e toileach gu-m bàsaicheadh neach air bith, ach gu-m pilleadh e agus gu-n deanadh e aithreachas. Is e sin an t-aobhar. 'N nair a dheanadh fear-casaid nam braithrean casaid ort am fianuis na caithreach, sheas a h-aon an sin, agus thubhairt e, "Cha-n ann am bliadhna so, Athar; cha-n ann an diugh, Athar; fuirich gus an cladhaich mi timchioll da beagan fhathast; fuirich gus an dearbh mi aon uair eile e; oh, na gearr sios an diugh e; coimhead gus an là maireach e; theagamh gun gabh e aithreachas."

Oh, a chairde ionmhuinn, cuimh-nichibh gur fìor, cinnteach, neo-mhearachdach gach ni a tha air aithris mu Iosa o Nasaret; gun d' thainig e nios o nèamh, air son dhaoine, air son ar slainte; seadh an nair a bha slighe Dhé a dh' ionnsuidh dhaoine air a druideadh suas mar bha slighe dhaoine a dh' ionnsuidh Dhé, an sinn gun d' thainig Iosa Crìosd a dh' ionnsuidh an t-saoghail pheacaich so, am measg a pheacaidh, agus gun do chuir e as do 'n pheacadh le e fhéin 'iobradh agus trid brat-roinn 'fheola, gun d' fhosgail e slighe troimh am faodadh,

cha-n e mhaoin sinne bhi air ar pilleadh chum Dhé, ach troimh am faodadh Dia pilleadh a dh' ionnsuidh a pheacaidh; agus tha e 'n a sheasamh an sin agus a' glaothaich fhathast. "Is mise an dorus." Ach theagamh fhathast gur ann do 'n duine us cha-n ann do Dhia tha sibh 'toirt ùmhlachd, 'leantuinn 'ur cridhe féin agus cha-n e Iosa Crìosd, neach a threòraicheadh sibh gu Dia. Ach a dh' aindheoin nìle na rinn sibh, dh' aindheoin 'ur mighnèdhealachd, 'ur cruas, 'ur neo-churam, 'ar n-olc agus a mhaoin olc a ghnàth 'n a aghaidhse, tha e 'tighinn an diugh a ris agus a' toirt tairgse ùir de maitheanas agus slàinte dhuibh, agus e ag ràdh, "Pillibh, pillibh, c' uime bhàsaicheadh sibh?"

A chairde ionmhuinn, is eagalach am focal sin anns an litir chum nan Eabhruidheach, "Tha an Spiorad Naomhagràdh, An diugh, madh' éisdeas sibh a ghuth, na cruadhaichibh 'ur cridhe, mus toir e mionnan 'n a fheirg nach teid sibh a steach d' a shuaimhneas." Ma dhiùltas sibh an diugh, faodaidh e bhi gur e an uair mu dheireadh e 'sam faigh sibh a' ghairm. Ma thainig an smuain idir stigh do 'r cridhe, "Tha mi a' reic mo choir-bhreithe airson cuibhrionn de bhrochan dearg, tha mi a' strì ri seirbhis a dheanamh do dhà mhaighistir, cha-n 'eil mi 'deanamh mar bu choir dhomh, agus a' dearmad bhi an toiseach ag iarraidh rioghachd Dhé agus 'fhireantachd," tha mi 'guidheadh dhìbh gun toir sibh caidreamh dhà, agus is i m' ùrnuidh gun cuir an Spiorad Naomh an sàs 'n 'ur cridhe e mus teich e uaibh.

(By the late Brownlow North.)

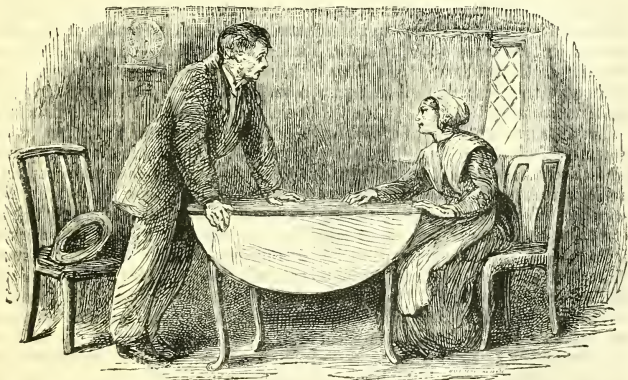
Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhlanan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN T-SAMHRAIDH, 1880.

LAITHEAN A' CHOLERA ANN AN ALBA.

THAINIG cholera na h-Airde an Ear an toiseach do 'n tìr so 's a bhliadhna 1832. Bha daoine fad a' caithris le mòr chùram a chùrsa, mar a thainig e air adhart. 'N uair a dh' fhoillsich eadh e bha uamhas ann. Bha na h-uile combharradh air an eucail n' a chuis eagail; agus bha aireamh nach robh beag a bha gun chùram 'us gun Dia, air an gluasad, le bàs an cairdean 'us an coimhearsnaich, air gach laimh, gu bhì a' beachdachadh air an cunnart

féin, agus air cho neo-ullamh 'sa bha iad gu bhì 'seasamh an làthair Dhé. Bha cuid ann a dhiùlt éisdeachd ri focal comhairle no caismeachd, a lean slighe na gòraiche riamh, le cridhe air a chruadhachadh an aghaidh Dhé, a bha nis toileach air éisdeachd ri cuiridhean an t-soisgeil agus ri tairgsean na tròcair.

Bha Eoin Pearsoin 'n a Chrìosduidh cothromach, leis am bu mhaith bhì 'labhairt m' a Shlànuidhear. Ach cha

robh toil 's am bith aig a choimhears-naich neochùramach do 'n ni a lion esan le aoibhneas agus le gràdh do anamaibh dhaoine, agus an d' thainig Dia dlù ann am breitheanas. An sin fhuair e cluasan fosgailte a bha roimh dhìnte, agus cridheachan a' leaghadh le h-eagal, a bha roimhe sin 'deanamh gairdeachais anns an eucoir. 'N a fhigheadair a thaobh ceirde, ghabh e còmhnuidh ann am baile beag dùthcha, agus chuireadh 'g a iarraidh là le duine a chunnaic gu-n robh anam aige, 'us nach robh e air a thearnadh. Choinnich neach ris air an t-slighe, a dh' iarr e a choimhead duine a bha 'bàsachadh leis a' cholera. Bha an duine faisg air a' chrich, 'us bha e gun mhothachadh do ni air bith. Rinn Eoin ùrnuidh leis an teaghlach, ag athchuinge o Dhia ann am beagan bhriathran, a ghràs agus a bheannachd dhoibh, agus a' sparradh orrasan air leth, agus a nis, gu-n iarradh iad an Slànuidhear "a chionn," arsa' esan, "an uair nach saoil sibh gu-n tig Mac an duine."

Chaidh e gu tigh Phadruig Uilson, an duine 'chuir air a shon. Fhuair e e fo imcheist mhòir, agus ro thinn, ged a thachair nach e an galar as an robh an t-eagal a bh' ann, agus gu-n d' thainig e troimhe. Ach a nis bha eagal mòr air as a bhàs, agus a' breitheanas Dhé. "Tha thu airson cluinntinn mu 'n t-Slànuidhear, a Phadruig?" arsa' Eoin. "Oh, na 'm bitheadh Slànuidhear ann air mo shon!" "Tha Slànuidhear ann air do shon. Tha Dia ag radh, 'Seallaibh riumsa agus bithibh air 'ur teàrnadh, uile chrìocha na talmhainn.' Agus thubhairt Crìosd, le a bhilibh féin, 'Thigibh do 'm ionnsuidh sibhse uile a tha ri saothair agus fo throm uallaich agus bheir mise suaimhneas dhuibh.'" "Oh, a dhuine," arsa' Padruig, "tha mise 'n am pheacach mòr!" "Tha," arsa' Eoin, "ach 'thainig Crìosd a shireadh 's a theàrnadh an ni a bha *caille*.'" (Luc. xix. 10.) "Cha-n 'eil fhios agaibhse air na rinn mise uile; cha mhòr gu bheil fhios agam féin air." "Faodaidh sin a bhi fìor," arsa' Eoin, "ach is ann dìreach a theàrnadh do

leithid a thainig Crìosd. Thubhairt e: 'Cha d' thainig mise a ghairm nam firean, ach *peacaich* a chum aithreachais.' Is e dìreach peacaich a 's *urruinn* e theàrnadh.'" "Och! ach tha mise na 's miosa na càch." "Cha-n 'eil thu ro olc air a shonsa, a Phadruig. 'Tha e comasach air an dream thig a dh' ionnsuidh Dhé tridsan a theàrnadh *gu h-iomlan*.'" (Eabh. vii. 25.) An bheil thu ag iarraidh gu-n deanadh Crìosd do theàrnadh?" "Tha ma dh' fhaodas e bhi." "Cha-n fhaod a bhi nach 'eil thu 'creidsinn gu bheil *Esan* comasach?" agus leugh Eoin as a' Bhiobul an earrainn a dh' aithris e, agus na tha Mata ag iomradh, (ix. 10-13,) mu Iosa ann a thigh ag itheadh maille ri cismhaoir agus peacaich, 'n uair a fhreagair e am Phairis-each: "Cha d' thainig mise a ghairm nam firean, ach peacaich chum aithreachais." "Aith—reach—as?" arsa Padruig. "Seadh, aithreachas. Bu mhaith leat fhios bhi agad air ciod e sin? Is e dìreach teicheadh chum Chrìosd gu saorsa fhaighinn o 'n pheacadh. 'Ghiùlain Esan ar peacaidhean 'n a chorp féin air a chrann,' (1 Pead. ii. 24;) agus 'le a chreuchdaibh-san shlànucheadh sinn.' (Isa. liii. 5.) Ma tha an t-eòlas ud gu-n d' fhuiling aonghin Mhic Dhé airson peacaidh mar so, 'g ad thoirt gu fuath thoirt do 'n pheacadh, agus gu earbsa a chur asasa chum saoradh uaith, is e sin an t-aithreachas. 'Lotadh e airson ar peacaidhne, bhruthadh e airson ar n-aingidheachdan; leagadh airson smachdachadh ar sìthe, agus le a chreuchdaibh-san shlànucheadh sinne.'" (Isa. liii. 5.)

"Agus am bheil agamsa ri sin a chreidsinn?" arsa Padruig. "Tha, gu cinnteach; is e focal Dhé e nach dean breug. Bha Mac an duine, (mar a tha Crìosd 'g a ainmeachadh fhéin,) air a thogail suas, chum 'us cia b' e a chreideadh ann nach bàsaicheadh e ach gu-m bitheadh a' bheatha mhair-eannach aige." (Eoin iii. 14, 15.) "Is e a ghràdh do peacaich thug chum an t-saoghail e, a bhàsachadh

air an son; agus a nis tha e air eiridh a ris, 'n a Phrionnsa agus 'n a Shlànuidhear, chum aithreachas agus maithneas peacaidh a thoirt seachad, (Gnìomh. v. 31;) agus air an aobhar sin tha sinn a' guidheadh airsan agus ag aideachadh ar peacaidhean dhasan, a tha 'n a Dhia co-ionann ris an Athair." An sin chaidh iad cuideachd a dh' ionnsuidh caithir nan gràs, a' doirteadh mach an eridhe do Dhia, "a chuimhnich oirrne 'n ar staid iosail, oir mairidh a THROCAIR gu bràth."

Ann an tigh beag eile, far an deachaidh iarraidh air Eoin Pearson dol a stigh, fhuair e bean làn eagail mu neochinntean a latha, fo uamhas leis cho liutha bàs 's a chunnaic i m' a timchioll, agus eagal a' bhàis oirre fhéin. Labhair e rithe mu neach a 's urrainn gath a' bhàis thoirt as, agus dh' innis e dhìth gu dùrachdach gur e an gath *am peacadh*, ag iarraidh gu-m faiceadh i gu-m b' e' am peacadh aobhar a h-eagail 'us a cunnart le chéile. (1 Cor. xv. 56.) Ach cha do thaitinn an teagasg rithe, mar nach b' fhearr ise na eucorich na 's mò. Thubhairt i, "Faodaidh mise bhì 'n am pheacach, oir cha robh mi 's an eaglais cho tric 's a bu chòir dhomh, agus le firinn dhuibhse, cha do leugh mi am Biobul mar bu dleasdanach dhomh, ach cha robh mi riamh 'n am bhan-eucorach cosmhuil ri cuid eile 's a bhaile so." "Ach," ars' esan, "dh' fhaodadh tu bhì 'dol an eaglais gu rianail, agus a bhì 'leughadh a' Bhiobuil gu bith-dheanta, agus a bhì fhathast theagamh 'n ad pheacach gun mhaithneas." "Ciod e ni mi mata?" "Ma gluideas tu o Dhia do chridhe fhéin 'fheuchainn duit, chum 'us gu-m faic thu am peacadh a th' ann, agus ma dh' éisdeas e ri do ghuidhe, cha bhì thu ullamh air thu fhéin 'fhaicinn na 's fhearr na daoine eile." Dh' iarr e oirre an sin amharc ri Soisgeul Lucas, caib. xviii. earr. 9. Fhuair i Biobul, a thug i do Eoin, ag ràdh, "Leughaidh fhéin e, ma 's e sin 'ur toil." Leugh e an cosmhalachd a labhair Iosa ri "dream àraidh a bha ag earbsadh asda féin

gu-n robh iad 'n am fireanaibh, agus a' deanamh tair air dream eile," agus beagan earrainnean aig toiseach an 13^m caib. de Lucas, agus an sin ghuidh e o Dhia gu-m faigheadh i eòlas air a' pheacadh, agus air Criosd mar Shlànuidhear freagarrach dhi.

Chaidh Eoin a nis a choimhead air 'fhuair charaid, a' Bhantrach Uatson. Fhuair e i 'n a leabaidh air a cumail suas le cluasagan; am Biobul aig a h-uilinn, agus *Fois an naoimh* le Baxter fosgailte roimhe. "Tha nithean ro mhaith agad an sin, Ealasaid," ars' esan a' cur failte oirre. "Tha, tha, Eoin, cha-n urrainn mi ràdh gu bheil mi 'caoidh mo Thighearn a bhì uam, oir tha an Tighearn maille rium; ach tha mi a' feitheamh r' a ghairm, agus fo iongantas gu bheil i cho fad a' tighinn." "Tha feum aige ort an so fhathast. Is aithne do 'd choimhearsnaich d' eòlas air beatha nan gràs." "Is e an Tighearn mo chuibrionn." "Cha-n' eil eagal a' bhàis ort, Ealasaid." "Buidheachas do Dhia," ars' ise, "thug dhuinn a' bhuaidh, troimh an Tighearn Iosa Criosd. Ach oh! is maith a dh' fhaodar rìgh nan uamhas a ràdh ris do pheacaich." Dh' innis e dhi mu 'n fheadhain air an robh e 'coimhead, agus ghuidh iad le chéile gu-m beannaicheadh Dia do Phadruig Uilson (aig an d' fhosgailleadh a chridhe) firinn 'fhocail a chuireadh roimhe, chum agus mar naoidhean air ùr-bhreith gu-n "iarradh e bainne fìor-ghlan an fhocail chum 'us gu-m fàsadh e leis." (1 Pead. ii. 2.) Dh' iarr iad an Spiorad chum inntinn an neach eile a shoillseachadh, mu-n pheacadh, agus mu 'n Fhear-saoraidh uaithe; agus gu-m bitheadh na coimhearsnaich uile air an toirt gu Criosd iarraidh agus 'fhaighinn mar an Slànuidhear air an robh feum aca.

Mu 'n d' fhàg iad an t-sràid chaidh Eoin a ris a choimhead Phadruig. Fhuair e mar thoradh air a chonalt-radh gu-n robh e na 's socràiche, agus gu-n robh a smuaintean na 's mò air Iosa, caraid a' pheacaich. Chomharr-aich Eoin beagan earrainnean anns an fhocal a bha e gu leughadh, mar a

gheibheadh e cothrom: Isa. liii.; Salm xxxii. 'us li.; Luc. xv.; an eachdraidh bheag aig crìoch an 18^m caib. de Shoisgeul Lucais, agus toiseach an 19^m caib.; Eoin iii.; Mat. ix.; agus cunntas nan soisgeulaiche mu fhulangas, aiseiridh, agus ardachadh ar Tighearna.

Air iarrtus Phadruig thug Eoin Pearson d' a ionnsuidh Tiomnadh Nuadh le litir mhòir 's a chlobhualadh, freagarrach do neach nach robh maith air leughadh. Chleachd Padruig so le dùrachd, 'dol troimh dhuilleig an deigh duilleig, a' leantuinn nan litrichean le tuilleadh saorsa gach là, agus le tuilleadh iongantais agus tlachd.

Dh' fhan Padruig anns an tigh bheag a bh' aige roimhe, dh' oibrich e 's an aon mhèin, agus leis na companaich ceudna. Ach bha e nis ann an saoghal ùr, oir bu duine nuadh e fhéin. Roimhe sin cha robh anns an t-Sàbaid ach "là tàimh" a thainig leis gach seachdain. B' e an là a roghnaicheadh airson cathan choil-each, ann an àite àraidh, mar bu fhreagarraiche do bhaitibh beaga nam meinearán. An déigh dha suidheadh 's an tigh-òsda, gheibteadh Padruig 'dol dathigh leis an eun bochd, reubta, aige fo a chota, gu 'altrum mu choinnimeh là catha eile. Leig e dheth na coilich catha; ach cha d' rinneadh manach dheth. Cha do sheachuinn e a luchd-eòlais, ged a sheachuinn e an slighean. Thilgeadh e peilisteir cho maith ri duine aca, is ann bu mhaith leis a chomas fheuchainn; ach leig iad dhiubh airgid iarraidh air, no e dhol stigh air

dorus tigh-òsda, oir bha fios aca nach robh maith dhoibh "geall" iarraidh air, agus cha ghabhadh e 'us cha tugadh e deoch laidir. Chaidh e stigh ann an sgoile Chrìosd.

Fhuair Padruig Uilson a nis Slàn-uidhear a shaor e o pheacadh, agus rinn sin duine sona dheth. Bha Biobul aige nis, agus b' e "focal Dhé e." Bha Sàbaid aige nis, agus b' e "là an Tighearna e." Bha an t-ionad naomh aige nis, agus b' e "tigh Dhé e." A nis ann an cleachdadh naomh na h-ùrnuidh, thainig e dù ri "caithir trocair" agus b' e "geata neimh" e. Thug a bheatha fianuis dha fhéin 'us do na b' aithne ciod e an gné duine a bh' ann roimhe, agus na bha e nis, gu-m bheil am focal ud fìor, "An ti a thig do 'm ionnsuidhse cha tilg mi air chor 's am bith a mach e." (Eoin vi. 37.)

Mar so bha seirbhìs chreidmeach Eoin Pearsoin, figheadair bochd air aideachadh leis an Tighearna. "An duine a dh' iompaicheas peacach o sheacharan a shlighe, saoraidh e anam o bhàs, agus folaichidh e mòran pheacaidhean."

A leughadair! an d' aithnich thusa riamh, le Eoin Pearson, aoibhneas iongantach, nuadh, a' tighinn o anam a chosnadh do Chrìosd? No an ann tha thu coslach ri Padruig Uilson 'n a cheud fhaireachadh, no ris a' bhean "a dh' earb aise dhéin gu-n robh i fireanta?" Bitheadh do chaitheamh-beatha air an là a dh' fhalbh, no do chor a nis mar a dh' fhaodas iad, tha e cho fìor nis,—cho fìor *dhuitse*—'s a bha e riamh, "An ti a thig a 'm ionnsuidhse cha tilg mi air chor 's am bith a mach." (Eoin vi. 37.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhraan so a chraobhsgaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.

DEPOSITORY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS AN FHOGHAIR, 1880.

GOPI NATH NUNDI.

B' E GOPI NATH NUNDI a h-aon de na ceud iompachain aig obair Dhr. Duff ann an Calcutta, oir bhaisteadh e 's a' bhliadhna 1832. Tha e nis o cheann bhliadhnachan 'n a mhinistear suidhichte an ceangal ris an Eaglais Phresbiterich Americanaich. Bliadhna na dha an deigh a bhaistidh chaidh e agus an iar-thuath chum cùram a ghabhail de sgoil Chrìosduidh eadar Allahabad agus Cawnpore; o sin phill e gu a sheann àite aig Futtehpore. Au sin

shaothraich e leis fhéin; agus troimh bheannachadh Dhé, bha eaglais 's an robh àireamh mhaith a shluagh de dhaoineibh na dùthcha air a tional o mheasg nan cinneach.

'S a Mhaigh 1857, an deigh nam mort eagallach aig Meerut agus Delhi, lion uamhas an tìr. Air a' cheathramh là thar fhichead de 'n mhios ud, dh' iarr an t-uachdaran aig Futtehpore air na baintighearnan o 'n Roinn-eorpa agus boirionnaich Chrìosduidh de

ghnàth na dùthcha teicheadh gu Allahabad. Chaidh Gopi Nath ann le a bhean 's a chloinn, agus mnathan agus clann nan Crìosduidhean eile. Ach air dhoibh Allahabad a ruighinn, fhuair iad nach robh cuisean na b' fhearr an sin na far an robh iad.

An déigh enig no sé uairean de theagamh uambasach, runaich iad mu 'm briseadh an ath là, gu-n rachadh iad thar amhainn Iumna, agus dol do Mhirsapore mu thri fichead mìle air falbh. Dh' fhalbh iad air an cois. Is e na bha dhiubh Gopi Nath, agus a bhean, da ghille beaga, agus naoidhean aig broilleach a mhàthar. An deigh dhoibh coiseachd beagan mhiltean, dhiult na cosan goirt aca an giùlan na 's fhaide, agus thuit iad sìos, a' fannachadh. "An sin," arsa Gopi Nath, "ann an teanntachd mhòir, gun fhios ciod e a dheanainn, thog sinn ar cridhe ris-san a tha deas gu cìsdeachd a thoirt d' a phobull creidmheach." Agus cha b' ann an diomhanas. Mar a bha iad ag ùrnuidh, thainig cart falamh air aghart, a bha 'pilltinn mar sin, agus dh' aontaich an duine leis am bu leis e an toirt air an aghart beagan mhiltean. Air dhoibh an t-àite comharrachichte a ruighinn leig e sìos iad ann an raon fosgailte fo theas gréin a' nbeadhoin latha, agus gaoith loisgich. Bha iad air ball air an cuairteachadh le sluagh a' bhaile, 'us bataichean troma, claidhean, 'us musgaidean 'n an làmhaibh. A ris thog iad suas an anam gu Dia, agus a ris shaor e iad. Thainig uachdaran an àite, Hinduach, do 'n ionnsuidh, dìreach aig an àm cheart. Dh' aicidh Gopi Nath air ball gu-m bu Crìosduidhean e fhéin 'us a theaghlach, agus gu-n robh an dòchas ann an Dia nan Crìosduidhean. Bha eagal air an uachdaran á na dh' fhaodadh tighinn air a ris, agus thug e air an t-sluagh an leigeadh as gun lochd.

Mu luidhe na gréine ràinig iad baile beag mu dha mhìle dheug o Allahabad. O nì a chual' iad thog iad gu-n robh am Brahman a thug aoidheachd dhoibh a' cur roimhe am mortadh 'n

uair a bha iad 'n an codal, agus an cuid a chumail da fhéin. Ach dh' fhan iad 'n an duisg fad na h-oidhche, agus mhealladh e. Chaith iad an oidhche ag ùrnuidh agus a' seinn cliù an Athar air nèamh. Chunnaic iad na leanas anns an àite ud. Bha duine ris an can iad *sais*, no fear-coimhead each, a' pilltinn o Chaunpore gu Mirsapore, le a mhnaoi, 'us aon leanamh, mu bhliadhna dh' aois, agus ghlacadh e leis an t-sluagh. Rinn iad greim air an *t-sais* an toiseach, agus thug iad uaithe na bh' aige gu léir. An sin spion iad an leanamh á gairdeinibh a mhàthar, agus 'g a ghlacadh air an dà chois, chuir iad an t-eanchainn as le a cheann a bhualadh air cloich!

Air dhoibh là 'us oidhche eile 'chaitheamh gun chodal, dh' fhalbh iad air an turus cunnartach. Ach cha mhòr gu-n ràinig iad an rathad mòr 'n uair a chuairtich iad le daoineibh eucorach fo arm. Dh' innis Gopi Nath dhoibh gu simplidh gur e bh' ann ministear Crìosduidh—gu-m b' e a ghairm bhì a' searmonachadh an t-soisgeil—gu-m faodadh iad deanamh ris mar a b' aill leo, agus gu-n strìochdadh esan do thoil Dhé gu h-iorasail. An deigh dhoibh na bh' aca a thoirt diubh thoisich na mearlaich air connsachadh, agus fhuair Gopi Nath agus a theaghlach teicheadh as.

Air dhoibh an rathad gu Mirsapore fhaighinn air a bhacadh dhoibh le buidhneibh de dhroch dhaoineibh, rùnaich iad pilltinn gu Allahabad; agus an déigh mòran trioblaid fhulang, ràinig iad amhainn Iumna. An uair a bha iad 'dol thar an amhainn, chunnaic iad an tigh-chòmhnuidh aca air a losgadh, an eaglais bhreagh air a milleadh—agus iomadh comharradh eile air gach laimh, air a mhilleadh a rinneadh.

Air dhoibh dol air tìr thoisich na Mahometanaich, 'n uair a chual' iad gu-m bu Crìosduidhean iad, air glaothaich airson am beatha. Agus chaidh am beatha gu cinnteach a thoirt dhiubh, mar b' e gu-n do chuir Dia ann an cridhe òr-cheird Hinduich

truas a ghabhail riu, agus an gabhail stigh d' a thigh fhéin. Thugadh iad am fianuis Maulabhi, no Mahometan-aich fhoghluinte, a ghairm e fhéin 'n a uachdaran air Allahabad ann an ainm Rìgh Delhi. Air an rathad gu a' Mhaulabhi theab iad uair 'us uair am beatha a chall.

'N uair a ràinig iad e bha e 'n a shuidhe mar rìgh air caithir, agus daoine le claidhean rùisgte timchioll air. An sin thoisich còmhradh, a tha an so mar a dh' aithris Gopi Nath fhéin e:—

Maulabhi—Co thu? *Gopi Nath*—Tha sinne 'n ar Crìosduidhean. *M.*—Co as a thainig sibh? *G.*—A Futtehpore. *M.*—Ciod i a' cheaird a bh' agad? *G.*—A' searmonachadh agus a' teagasg creidimh Chrìosd. *M.*—Am bheil thu 'n ad mhinistear? *G.*—Tha. *M.*—An d' thusa a b' abhaist bhì 'dol mu 'n cuairt a' leughadh agus a' craobhsgeoil-eadh leabhraichean ann an sràidibh agus ann am bailtibh beaga. *G.*—Is mi; mi fhéin agus mo cheistear. *M.*—Cia meud Crìosduidh a rinn thu? *G.*—Cha d' rinn mise a h-aon, oir cha-n urrainn duine cridhe duine eile atharrachadh; ach thug Dia tromhamsa mar mheadhon, mu dheich thar fhichead no dà fhichead pearsa gu Crìosd aideachadh.

Air dha so a ràdh, dh' fhàs am Maulabhi feargach agus dh' éigh e ann an corruich, “Mo nàire, mo nàire, is e th' ann an so toibheum. Cha-n 'eil Dia a' deanamh mi-chreidimhich,” (a' ciallachadh Crìosduidhean;) “ach tha sibhse, a mhìchreidimhich, a' mealladh an t-sluaigh.”

M.—Cia meud Mahometanach a mheall thu a dh' ionnsuidh do chreidimh? *G.*—Cha do mheall mise duine; ach trid grais Dhé thionndaidh mu dha Mahometanach deug, troimh mo shaothair-sa, o dhorchadas chum solus glòrmhor an t-soisgeil.

Air dha so a chluinntinn, dh' eigh am Maulabhi ann an corruich mhoir, “Is eucorach mòr thu, fìor shlaoiteir! Thréig thu creidimh d' aithrichean, agus chleachd thu na h-uile meadhon gu daoine eile a thoirt leat air slighe na leirsgrìos. Tha thu a' toiltinn a' pheanais a 's goirte. Feumaidh tu bàs piantach 'fhulang. Is i mo bhreth mata, gu-n teid do shròn, do chluasan, agus do làmhan a ghearradh dhìot o àm gu h-àm chum gu-m bì d' fhulangas na 's goirte. Nithear an ni ceudna air do mhnaoi, agus nithear traillan de 'd chloinn.”

An so bha bean Ghopi Nath comasach air ràdh ris a' Mhaulabhi gu fearail, “O 'n tha againn ri bàsachadh cha-n 'eil agam ri iarraidh mar fhàbhar, ach nach bitheadh sinn air ar dealachadh o 'chéile ann ar bàs; agus an àite ar pianadh, gu-n cuireadh sibh gu bàs sinn ceart comhluth.”

Bhean sud ri cridhe an duine. An déigh uine, thubhairt e, “Moladh do Dhia! tha neul ort bhì 'n ad dhuine eireachdail; tha truas agam riut fhéin 'us ri 'd theaghlach. Mar charaid tha mi 'toirt a' chomhairle oirbh tionndadh gu creidimh nam Mahometanach; le so a dheanamh, cha-n e mhàin gu-n tearnadh sibh ar beatha, ach dh' éireadh sibh gu inbhe ard.” B' e freagradh Ghopi Nath do so, gu-m “b' fhearr leo am bàs fhulang, no bhì air an taruing, le ni 's am bith a b' urrainn e tairgseadh dhoibh, gu an creidimh ann an Iosa Crìosd an aon Slanuidhear fìor a thréigsinn.”

Air dha bhì car uine ann an teagamh, b' e 'bhreth mu dheireadh so:—“Mata, o 'm thruas, gheibh sibh trì laithean; air na laithean sibh bithidh cabhar air a thoirt duibh chum an Coran, (leabhar naomh nam Mahometanach,) a leughadh. Ma chreideas sibh an sin, agus gu-n tionndaidh sibh, bithidh a' chùis ceart. Ach mur creid bithidh na sroinean, na cluasan, agus na làmhan air an gearradh dhìbh.” Is e a fhreagair Gopi Nath, “Cha ruig sibh leas; oir fhad 's a bheir e gràs dhuinn cha tréig sinn ar creidimh.” Cha d' thubhairt am Maulabhi focal, ach chomharr-aich e do na daoineibh aige an toirt chum a' phriosain.

Air dhoibh am prìosain a ruighinn, b' ioghnadh leo agus bu bhròn doibh a bhì 'faighinn an sin àireamh de Chrìosduidhean eile do ghnàth na dùthcha, oifigeach Breatunnach, agus Sasunnach usal eile, le a mhnaoi agus cuignear chloinne.

Air dha fhaicinn gu robh briathran Ghopi Nath 'toirt misnich do na prìosanaich eile, sgar an t-eucorach a bha 'coimhead a' phriosain e fhéin 'us a theaghlach o chàch; agus leum

e fhéin 'us buidheann de a leithid eile orra le airm—a' slaodadh Gopi Nath leo a mach agus a' cur a chosan an gréim anns na stuic—'beirsinn air a mhnaoi air an fhalt—'bualadh a cinn air cloich—agus a 'deanamh leon air a bathais a dh' fhágas a lorg r' a beò innte.

Bha am fulangais a nis ro mhòr. Bha Gopi Nath air an taobh a muigh le a chosaibh anns na stuic gu teann, agus a cheann gun chomhdach, air fhàgail buailteach do theas na gréine loisgich agus na gaoithe teth.

Mu dheireadh, air an treas là, thainig uair an dearbhaidh. Ach cha do chuir am Maulabhi 'g an iarraidh. Air an seathamh là thainig e fhéin; agus ag amharc air Gopi Nath thubh-airt e le taire, Am bheil thu socrach? Is 'e a fhreagar e, "Ciamar a b' urrainn mise bhì socrach, 'us mi mar so air m' fhagail ris, oidhche 'us là, le mo chosan 's na stuic? Ach tha foighidín agam, o 'n is e toil m' Athar air neamh a th' ann." A rìs dh' fheuch e toirt orra Crìosd a thréigsinn. Ach tha robh giùlan aige leis an seas-mhachd leis an do lean iad ann am bhì a' diultadh, agus le an rùn suidhichte "deagh fhianuis" a thogail air taobh Chrìosd. Dh' fhalbh e fo fheirg agus a' rùnachadh dioghaltas a dheanamh.

Air an dearbh là sin, an seathamh là dhoibh ann an daorsainn, thainig buidheann de shaighdearaibh de 'n armailte Innseanaich fo Sheanaral Neill nach maireann l' a chuid daoine mach as a chaisteal, a' toirt ionusuidh air na ceannaircich. An déigh comh-raig chruaidh, bha iad sin air an ceannsachadh gu h-iomlan; agus

Gopi Nath agus a theaghlach, agus na prìosanaich eile, air an saoradh. Beagan an déigh sud bha iad tearuinte 's a' chaisteal, agus a 'sealbh-achadh na h-uile caoimhnéis. An sin le aon ghuth rinn iad féin agus na bràithrean eile 's an aon obair, Dia a mholadh, a chum suas iad gu h-ion-gantach am measg dheuchainn agus fhulangas, agus a thug neart dhoibh chum fianuis dhìleas a thogail air taobh ainme bheannaichte Chrìosd.

A leughadair! am faca tusa nì riamh ann an Crìosd a dh' fhàg e cho luachmhor agad, 's gur maith leat bhì beò air a shon, agus na 'm b' e a thoile e, gu-m bu mhaith leat bàsach-adh air a shon? Bha e mar sin leis an Innseanach dhiadhaidh, aideachail, ud; agus bithidh e mar sin acasan uile a 's le Crìosd ann am fìrinn. Is e an slainte agus am miann gu léir e. Cuimhnich briathran Chrìosd, "An ti a ghràdhaicheas athair no màthair na 's mò na mise, cha-n airidh orm e; agus an ti a ghràdhaicheas mac no nithean na 's mò na mise, cha-n airidh orm e; agus an ti nach glac a chrann-ceusaidh, agus nach lean mise, cha-n airidh orm e." (Mat. x. 37, 38.)

A leughadair! Tha Crìosd toileach a bhì *dhuitse* na bha, 'us na tha e do Ghopi Nath Nundi gu léir. "Nam b' aithne dhuit tiodhlac Dhé, . . . dh' iarradh tu air, agus bheireadh e dhuit uisge beò." "An ti a dh' òlas de 'n uisge a bheir mise dha, cha bhì tart gu bràth air; ach bithidh an t-uisge a bheir mise dha, mar thobair uisge ann a' sruthadh suas chum na beatha maireannaich." (Eoin iv. 10, 14.)

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì cabhar anns na leabhlanan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS AN FHOGHAIR, 1880.

“AN UINE GHOIRID.”

SGEUL RO FHIOR.

“Oh, e' àite am bheil an t-àite?
Feuchaibh dhomh an t-àite!”

Is e labhair mar so, le dùrachd,
seana bhean air a deagh eideadh.
Bha gluasad-inntinn mòr oirre. Bha
na deòir a' ruithe sìos air a gruaidh-
ean, far an robh preasaidhean na
h-aoise mar tha. Bha na h-uile gnus
eile air an t-suidheachadh ceudna.
Thachair sgiorradh mòr air choireigin.
Lean sinn an t-seana bhean, agus a
fear-treòrachaidh a stigh do sheòmar

mòr far am faca sinn sealladh ro
uamhasach. Bha *dà chorp marbh*
thar fhichead 'n an luidhe air bordaibh
mu 'n cuairt. Bha an seann duine
agus an naoidhean ann; mathraichean,
nigheanan, mic, agus fir-posda; cuid
diubh air am bruthath gus nach mòr
gu-n robh coslas daoine orra.

Ciod e o'n d' éirich sud uile? Cha do
las muillionn phùdair, a 'cur a mach a
lasraichean milteach. Cha robh armait
de naimhdean a' creachadh na tìre 's a

sgaoileadh bàis 'us truaighe. Is e maidinn na Sàbaid a bh' ann. Bu shoilleir, ciùin, sona, coslas na tìre. Bha na cluig a' seirm o chlog-thighean nan eaglais, a 'cur fàilte air là na foise. Bha buidheann de luchd iarraidh toilinntinn an t-saoghail air an slighe gu Lununn. Bha gaireachdaich 'us fala-dha gu leòr 'n am measg, 'n uair ann am prìobadh na sùla—leis a ghàire mhear fhathast a' seinn 's a' chluais, agus am focal eutrom fhathast air na bilibh—chualas sgread an uamhais, agus an fhulangais. Choinnich dà sreath de charbadaibh a' cheile, agus gun fhios, gun fhàireachadh, chaidh dà phearsa thar fhlichead stigh air ball do 'n bhith-bhuantachd!

Bha seòmar nam marbh làn de chairidibh tuirseach agus de chridhe-achaibh reubta. Bha na cuirp 'n an éideadh-caomhnaidh, 'us e dearg le 'm fuil féin. Chaidh an seana bhean air an robh sinn a' bruidheann seachad o chorp gu corp, gus an do dheare a suil air duine òg a bha air a reubadh gu h-eagallach. Le bròn mòr oirre rug i air an laimh fhuaire 'n a laimh, agus a' toirt an aire dhomhsa, a bha 'sealltuinn oirre le comhfhulangas, bhris i mach le cainnt gheir mar a leanas.

“Oh, a dhuine-uasail,” ars' ise, “Bu mhac dhomhsa an gille bochd so. *Rachadh e leo an dé.* Bha mise 'n a aghaidh. Agus a nis—faicibh! Bha e 'n a ghille maith.”

“Saoil sibh,” arsa mise, “an d' thug e a chridhe do Dhia?”

Bha amharus orm fhéin; oir bha mi a' meas, duine a thug a chridhe do Dhia, gu-m bitheadh fhios aige air luach na Sàbaid mar mheadhon gràis, agus nach caitheadh e air a thoilinntinn fhéin e. Ach bha mi airson a thuigsinn an d' thug e comharradh 's am bith air aithreachas bli air airson peacaidh.

“Mata,” ars' a' bhean, “chaidh e air uairibh do 'n eaglais; agus cha robh miannan no misge r' a chur as a leth.”

“An d' rinn e ùrnuidh?”

“Rinn, air uairibh.”

Cha robh an so ach misneach bhochd.

Ach bha mi toileach cluinntinn mu 'n ghille òg, agus air dhomh a' bhean a chur an cuimhne airsan a ghuil aig uaigh Làsarus, gheall mi gu-n rachainn 'g a coimhead. Air dhomh mo ghealladh a choimhlionadh an ceann là no dhà, chuala mi mu 'n ghille mar a leanas. Oh, gu-n tugadh an leugh-adair gun ghràs an aire do na tha e a' teagasg!

Bha Tomas W—— 'n a aon mhac a mhàthar. Rinn ise a mhilleadh le a caoimheas. Cha-n fhaiceadh i coire ann, gus am b' eigin dith a dheanamh; agus an sin bha a cronachadh gun bhuaidh 's am bith. Chaochail 'athair 'n uair a bha e òg, agus dh' fhàg e airgid aig a' bhantraich a thug a stigh suim bheag gach bliadhna. 'As an t-suim ud phaigh i na chuir a mac gu ceaird *engineer* ionnsachadh. Bha a mhaighistir 'n a dhuine diadhaidh, agus is minig a chathaich e air na daoineibh òg aige an eridhe a thoirt do 'n Tighearn. Thaisich W—— òg fo an earail, agus rùnaich e gu-n deanadh e mar sud. B 'e strìth an Spioraid Naomh ris 'n a òige a bh' ann. Car ùine fhrithheil e gu riaghailteach air tigh an Tighearna, agus bha e mar gu-m bitheadh iarrtus aige airson maith 'anama. Ach ann an droch àm, chuir e còlas air duine òg a thainig gu bhi 'n a “dhroch ceann-juil” dha. Bha e cridheil, eutrom, agus mibheusach. Rinn e 'leithid a dh' fhochaid air W—— 'us nach b'urraim e bruidheann mu 'n diadhachd idir. Tha companaich 'n an luchd-cabhair aon chuid do 'n mhaith no do 'n olc. Mar cuidich iad a fhlaithneas sinn, cuidichidh iad leis a pheacadh annainn. Cuireadh na h-uile fear aig am bheil companach no caraid a' cheist ris fhéin,—Am bheil cùram air mo charaid m' a anam? Am bi e ag ùrnuidh? Am bheil earbsa aige as an Tighearn Iosa Criosd, agus am bheil e 'strì ri bli cosmhuil ris 'n a shlighe? Am bheil a chonaltradh, agus a chaithe-beatha a' nochdadh gràdh a bhi aige do Dhia? Agus mur 'eil faodaidh tu bhi cinnteach,—ged a bhithadh ise

no esa cho ionmhuinn agad ri laimh dheis no suil dheis—gur e do dhleasd-anas an *seachnadh*, ma tha speis agad do d' anam féin, oir mur dean iad na 's fearr thu, ni iad thu na 's miosa.

Bha W—— òg air a lionadh le cuideachd a charaid, agus le cuid 'us cuid, gheill e dha gu h-iomlan. Bha guth a choguis air a mhùchadh. Bha feasgair na Sàbaid air a chaitheamh ann an spaidsearachd mu 'n cuairt le pìob thombaca 'n am beul—agus air uairibh, mo chreach! a 'cluicheadh chairt. Bha e fhéin 'us cuid eile a mach là 'g am fairigeadh. Bu mhaith leis bhì ri ni sonraichte, agus dh' iarr W—— an t-àite bu doimhne de 'n uisge. Shnàmh e car tamuill, agus an sin rinn crampa greim air, agus mus b' urrainn e éigheadh, chaidh e fo. “C' àite am bheil W——?” Ghabh iad lion do 'n uisge, agus fhuair eadhadh e. Car uine bha e eadar beatha 'us bàs. Mu dheireadh thainig e thuige, agus rùnaich e pilltinn ris an Tighearn. Le anam air a phianadh gu mòr dh' iarr e maiteanas trid Chrìosd. Chaidh seachduinean seachad. Shaoil le daoineibh m' a thimchioll gu-m bu duine eile e. Thainig e mu dheireadh gu a làn neart a ris. Ach là 'us e mach a' gabhail cheum, thachair a sheann chompanach air.

“Tha mi a' cluinntinn gu bheil thusa air tionndadh chum na diadhachd a ris, A Thomais!” ars' esan. “Cha do chreid mi e oir bha mi a' meas gu-n robh tuilleadh ceill agad na sin; ach chuala mi am ministear ag radh gu-n robh e cinnteach *gu-n robh thu air d' aithbheith nis*.” Agus bha sméideadh gàire air a ghnuis.

Bha Tomas 'n a thosd.

“Am bheil e fìor, a charaid? Chi mi nach 'eil. Thig cuide riumsa, 'us bithidh deoch againn cuideachd—ni e feum dhuit.”

Le coguis 'g a dhiteadh, ach gun chomas diùltadh dh' aontaich W——. Dh' éisd e ris an tàire 'rinneadh air an diadhachd, agus ri cainnt thobheumach anacraidimh a charaid, agus dh' fhairich e gu-n robh e 's an aon

pheacadh. Ràinig eudòchas air 'anam. Thubhairt Satan 'n a chluais, “Cha-n 'eil feum ann an urnuigh tuilleadh. Is i so an dara uair a thuit thu. Cha-n 'eil dòchas ann duit na 's mò.” Le cridhe goirt thill an t-òganach dhathigh, leis na focail eagallach ud a' 'seirm 'n a chluasaibh, “Tha e do-dheanta iad-san bha aon uair air an soillseachadh . . . ma thuiteas iad air falbh, ath-nuadhachadh a ris chum aithreachais, a chionn gu bheil iad a' ceusadh Mac Dhé as ùr, agus 'g a chur gu nàire follaiseach.” (Eabh. vi. 4–6.) Bu dìomhain do Thomas W—— bhì meas gu-m mùchadh e guth coguis leis a' pheacadh—b' éigin da a chluinntinn.

An ceann uine chaidh Mrs. W—— a dh' fhuireach gu Brighton. Ann an so bha Tomas, na bu mhiria ghailtiche na bha e roimhe. Bha a choguis ag iarraidh air pilltinn ri Dia. Ach bha am freagradh gnàthaichte aige, “Ni mi e an ùine ghoirid.” Cha-n 'eil iongantas na 's mo ann na *foighidín Dhé*. Bithidh sinn a' meas ma chuireas sinn dà dhearbhadh air duine, no trì gu h-àraidh, agus nach atharraich e, nach 'eil e iomchuidh tuilleadh gnothuich a ghabhail ris. Ach smuainichidh cia tric 's a tha an Tighearn 'toirt cothrom pillidh dhuinne. Tha e 'bualadh aig an doras ghlaiste.

Mu 'n àm so bha stoirm mòr aig Brighton. Is ainmig bha stoirm bu mhò ann. Bha W—— òg agus a chompanaich eucorach a' tilleadh dhathigh air an oidheche ghoirt ud. Cha robh iad a' smuaineachadh air an stoirm. Ach dìreach mar a bha iad a tionndadh oisinn na sraide thuit mullach an t-siomalair o thigh àrd an sin, agus bhual mir dheth W—— truagh agus leag e sìos air an talamh e, gun toirt. Thug iad dhathigh dh' ionnsuidh a mhàthar thruaighe e, le beag dhòchas gu-n tigeadh e troimhe. Fo eagal mòr, dhuisg a choguis air ri aghaidh na bithbhuantachd.

“O Dhia,” ars' esan, “gabh truas rium! Ach, cha-n 'eil truas ann domh. Tha mo pheacadh ro mhòr. Cha-n 'eil ann *domhsa* ach ifrionn.” Bu dìomhain

doibh reusonachadh ris mu ghràdh neo-chriochnach Chrìosd, a tha toileach a ghnàth am peacach a thearnadh gu h-iomlan. Chuir Satan as a leth a chul-sleamhnachadh cho tric, agus lion eudòchas a chridhe. Thaisich e aon uair eile. Ach cha robh 'anam air athnuadhachadh. Cha do lean an ni ris.

Thainig feabhas air Tomas W——. Cha robh buidheachas 'n a chridhe. Cha do smuainich e air an tròcair a chaomhainn e cho tric. Cha-n e mhàin gu-n do phill e dh' ionnsuidh a chompanaich, ach chuir e eòlas air boirionnach òg, eutrom. Bha e a' creachadh a mhàthar gu airgiod fhaighinn do 'n "charaid" ùr so, agus air do 'n bhean bhochd bhi an dòchas gu-m bitheadh eùisean ceart fhathast thug i dha na bh' aice.

Bha oidhche Dhe-sathuirn ann roimh 'n mhilleadh. Bha W—— agus a bhanchompanach a' caitheamh, mar a thubhairt iad, oidhche aobhinn ann an tigh-òsda. Gheall esan, 'us e fo bhuaidh na dh' òl e, gu-n tugadh e leis i an ath là do Lununn. 'N uair a thanaig an là, dh' éirich e agus chuir e fhéin ann a uidheam a b' fhearr.

"C' àite ann bheil thu 'dol?" ars' a mhàthair ris. "Tha do Lununn," ars' esan. "Na teirig ann, a Thomas," ars' ise, "fuirich cuide riumsa 'us thoir do 'n eaglais mi. Cha-n 'eil thu a' fuireach aig an tigh idir a nis."

"Cha-n urrainn mi, is éigin dhomh dol ann: agus ged dh' fhuirichinn, cha rachainn do 'n eaglais."

"O, Thomas! cha robh thu 's an eaglais o dh' fhàs thu na 's fhearr. Ciod e thig dhìot?" Bhean a' cheist ris, ach rinn e gàire, 'us thubhairt e,

"Tha an intinn agaibh trom an diugh; ach coma leibh, chi sibh gu-n tig mise gu bhi diadhaidh fhathast."

Chunnaic i e a' falbh, a dh' aindheoin na thubhairt i: agus le cridhe duilich thhill i stigh d' a seòmar, far an do ghuil i gu goirt.

Aig an *station* thachair e r' a bhanchompanach aingidh. "Thig air aghart," ars' esan gu h-aobhneach. "Bithidh là againn. Dh' fheuch an t-seana bhean ri mise chumail, 'us mo thoirt do 'n eaglais; ach cha d' fhuair i a dheanamh." Thug e gàire as, 'us chaidh iad stigh do 'n charbad. Beagan uairean an deigh sud, bha na cuirp reubta aca air an toirt air ais, agus bha sgeul am millidh air iomradh 's na dathighean aca.

A leughadair, is e sgeul brònach ach sgeul fìor tha so. Nach 'eil e mar le guth tairneanaich ag ràdh ri peacaich, "*An diugh, ma dh' éisdeas sibh a ghuth, na cruadhaichibh 'ur cridhe.*"

Theagamh gu-n amhaire air so suil oganaich ghòraich, a tha 'toirt falt liatha athar le doilgheas sìos do 'n uaigh, agus a chaidh troimh uile cheuman W——, — *ach an aon mu dheireadh.* Ach ma tha beatha ann, tha àite aithreachais ann. O, a dhuine òige, an lean thu ris a' pheacadh gus am bi e ro anmoch? "*Pillibh, pillibh; c' uime bhàsaicheadh sibh?*" Cuimhnich, le bhi 'leantuinn peacaidh gu bheil thu a' roghnachadh sgrios dhuit fhéin. Nach abair thu a nis ann am aon-fhillteachd a' chreidimh,—

"Dìreach mar tha mi gun aon choir,
Ach doirteadh fola Rìgh na gloir,
'S gu-n d' àithne thu dhomh o 'd chaithir
Thig mi, O Uain Dhé." [mhoir;

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhlanan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

MIOS DEIREANNACH AN FHOGHAIR, 1880.

“AR SLIGHE FEIN.”

THA an duine 'n a choisiche mhòir, eadhon ged nach gluaisadh e o an àite 's an d' rugadh e. Tha e sior 'dol air aghaidh 's an t-slighe a tha eadar breith 'us bàs. Deonach no aindeonach, cha-n urrainn e stad,—no eadhon anail a ghabhail. Ann a dhearbhadh chodal, ged nach gluais e ball, tha a chridhe a' bualadh a mach fuil a bheatha. Tha tim a ruithe—tha là beatha an duine a' falbh—agus tha e na 's fhaisge air a' bhàs aig

crioch a chodail no n' uair a thoisich e.

Tha na h-uile duine air an turus ud. Cha-n urrainn duine beò an rathad mòr fhàgail gus am fàg an anail a chorp. Ach cha-n 'eil dithis air a leanas an aon cheum. Tha ceum aig na h-uile fear dha fhéin. Dealbhaidh e e, no roghnachaidh e e: is e a “shlighe féin” a th' ann. Ma tha an t-slighe taitneach agus tarbhach, tha cuideachd gu leòr aige. Ach an uair a threò-

raicheas a shlighe féin duine a dh'ionnsuidh dorchadais agus truaighe, gheibh a chompanaich slighe eile dhoibh fhéin. Faodaidh bhí gu-m feuch e an sin ri pilltinn. Ach ma 's ann 'n a neart fhéin a ni e e, cha teid e fada.

Ma tha sinne, mata, am measg an luchd-turuis, buinidh dhuinn a' cheist a bhí oirrne, cò an t-slighe air am bheil sinn? Agus ciod a 's crìoch dhi?

“Ciod an gné cheist tha sin!” is e their thu, “'n nair a tha thu ag ràdh gu bheil na ceuman air am bheil daoine a' coiseachd cho lionmhor rin fhéin.” Tha sin fìor, ach faodaidh na h-uile h-aon dhiubh thighinn a stigh mar aon de dhithis,—*Slighe Dhé no Ar slighe féin*. Tha na mìltean de shlighean dhaoine uile a' ruitheadh air an t-slighe leathainn a tha 'treorachadh chum sgrios. Cha-n 'eil ann ach aon slighe Dhé a threoraicheas chum beatha. Is guothuch beatha no bàis mata fhaicinn gu bheil sinn air an t-slighe cheirt.

“Ar slighe féin!” Is e sin a 's maith le daoinibh,—an ni a tha a chuid mhòr de dhaoinibh 'cur romha bhí aca. An duine aig am bi toil dha fhéin, bithidh slighe aige dha fhéin. Tha an leanabh air glùn a mhàthar a' stri 'us a breabadh chum a shlighe fhéin a bhí aige. Beagan an déigh sud 'us e na 's sine tha an leanabh féineal ud a' diultadh umhlachd, agus cha gheill e do neach eile. Carson? a chionn gu-n d' ionnsuich e a thoil fhéin a bhí aige. Fo an teagasg ud tha an gille 's an nighean òg a' glaothaich airson “saorsainn.” Is e *saorsainn* acasan a bhí *gun lagh os an cionn*, no bhí saor o tìachdranachd, agus cead a bhí aca deanamh mar is aill leo. Tha athraichean 'us mathraichean a' faotainn a nis nach toir an clann umhlachd dhoibh, agus is searbh dhoibh e. Cia liutha deur a chaidh a shileadh, cridhe a chaidh a chràdhadh, eadhon gu bris-eadh, le mac easumhal, no nighean nach gabhadh ceannsachadh! Ach cia teare àireamh nam pàrantan a chumhnicheas gur e iad fhéin a rinn e, oir dh' ionnsuich iad dhoibh an slighe a ghabhail.

“Ach O, cha robh an t-slighe againn

riamh mar an t-slighe acasan!” ars' cuid. “Agus cha robh mòran de 'm shlighe féin riamh agamsa,” ars' neach eile. Gidheadh, tha Dia ag ràdh “gu-n deachaidh na h-uile air seacharan,” agus “gu-n do phill na h-uile neach d' a shlighe féin.” Agus a thaobh gu bheil slighe duine ceart 'n a shùil-bh fhéin, no maith no dona ann an suilibh chàich, cuimhnich gu-n d' thubhairt Dia, “*Cha-n 'eil eadar-dhealachadh ann: oir pheacaich na h-uile, agus thainig iad goirid air gloir Dhé.*” (Rom. iii. 22, 23.) Faodaidh do shlighe bhí eireachdail, no eadhon fireanta am fianuis dhaoine, agus faodaidh iad do mholadh; no faodaidh i bhí salach, mìbheusach, agus làn peacaidh fhollaisich, air achd agus gu-n seachainn càch thu. Faodaidh tu fhéin meas gu bheil i 'n a slighe ghlic agus mhaith; agus faodaidh “tighinn agus dol gu àite nan naomh;” faodaidh taitneas agus buannachd bhí agad dhi car uine. No faodaidh nach 'eil smuain agad air gliocas agus maitheas anns a' chùis: their thu gu dàna gur i an t-slighe a 's taitniche agus is tarbhaiche—an t-slighe a lean thu fad, agus air an e do rùn gluasad.

Cha-n 'eil ni ann mu 'm bheil e na 's duiliche an fhìrinn a thuigsinn na ar slighe féin. Tha gràdh aig ar cridhe dhi, tha ar cleachdadh 'g ar ceangal rithe, tha toil aig an diabhul ar coimhead oirre. Agus leanaidh sinn air aghart, an dòchas gu-m bi a' chrìoch gu maith, agus a' cur romhainn a bhí ceart mus tig am bàs. Theagamh gu bheil a' choguis 'toirt rabhadh dhuinn, ag ràdh, “Tha thu beò air do shon féin—tha thu beò anns a pheacadh—tha thu 'dol sìos do 'n bhàs!” Am bheil i ag innseadh mu dhroch caithebeatha, no mu thoil-finntinn fheòlmhoir, no mu nithean dubha eile? Am bheil i 'toirt gu solus aingidheachd na slighe—ann an smuain, briathar, agus guiomh? Mo chreach! is ann a tha a' choguis ro thrìc air a losgadh le iarunn teth, gus nach 'eil bruidheann aice. Tha an diabhul a 'tairgseadh leithsgeulan, no

a' labhairt bhreugan 'n ad chluais gu dana : agus leanaidh tusa fhathast, a' mùchadh na fiauuis a th' agad, agus a' cur fodha d' eagal agus do dheagh rùn. Is e an aon ni nach fuiling an t-aingidh—a bhi truagh; agus a bhi ag amharc ris an fhirinn m' a shlighe féin, is e sin bhi truagh da rìreadh.

Agus mar sin tha ar là a' dol seachad: cuid gun mhòr fheart, cuid gun fheart idir; cuid ag ràdh gu bheil na h-uile cuis ceart; 'us cuid le làn fhios gur ann a tha iad gu h-ìomlan clì. Ach cia b' e mar a dh' fhaodas eadar-dhealachadh a bhi ann a thaobh nithean eile, is i an cainnt gu léir,—“Is leinn féin ar beatha; cò a tha 'n a thighearn oirne?”

Is eadh, mo thruaighe dhuibhse gu bheil e fìor! Cha-n 'eil neach ann do 'n fhearr is aithne sin na an neach do 'm buin sinn. Tha an Tighearn ag amharc nuas o na neamhan: chi e clann nan daoine uile. Oir tha slighean dhaoine fa chomhair sùilean an Tighearna, agus tha e' cothromachadh a cheuman uile. Agus cha-n e mhàin gu-m faca Dia, ach labhair e mar an ceudna. Agus is e so cuid de na nithean a thubhairt e:—

M' “a shlighe féin” aig an duine *shaoibhir*, thubhairt Dia,—

Gu deimhin tha gach duine a' siubhal ann an samhladh dìomhain: gu deimhin cuirear mi-shuaimhneas orra gu faoin: carnaidh neach suas beartas, gun fhios aige co 'mhealas e. (Salm xxxix. 6.)

Thug fearann duine shaoibhir àraidh barr pailt uaithe: agus smuainich e ann féin . . . agus their mi ri m' anam, Anam, tha agad mòran de nithibh maith e air an tasgadh fa chomhair mòrain bhliadhnachan, ith, òl, agus bi subhach. Ach thubhairt Dia ris, Amadain, air an oidheche so féin iarar d' anam uait: an sin cò dha a bhuineas na nithean sin a dh' ullaich thu? (Luc. xii. 16-21.)

M' “a shlighe féin” aig an duine *chinneachdail*, thubhairt Dia,—

Ach ged robh an duine ann an urram, cha mhair e: is còmhail e ris na h-ainmhidhean a ghearrar as. (Salm xlix. 12.)

Oir sgrìosaidh soirbheachadh nan amadan iad féin. (Gnath. i. 32.)

M' “a shlighe féin” aig duine a' *ghliocais-shaoghailta*, thubhairt Dia,—

Chum gu-m bitheadh iad gun leithgead aca: do bhrìgh an nair nach b' aithne dhoibh Dia, nach d' thug iad glòir dha mar Dhia, agus nach robh iad taingeil; ach gu-n d' fhàs iad dìomhain 'n an reusonachadh féin, agus gu-n do dhorchaicheadh an cridhe amaidheach. Ag ràdh gur daoine glìce iad féin, rinneadh amadain dhiubh. (Rom. i. 20-22.)

M' “a shlighe féin” aig a' *pheacach fhollaiseach*, thubhairt Dia,—

Ged dh' iadhadh lamh mu laimh, cha bhi an droch dhuine gun pheanas. (Gnath. xi. 21.)

Cuirear na h-aingidh gu h-ìfrinn. (Salm ix. 17.)

M' “a shlighe féin aig an duine *mhodhail a mhàin*, thubhairt Dia,—

Oir cia b' e neach a choimhdeas an lagh uile, agus a thuislicheas ann an aon àithne, tha e ciontach de 'n ìomlan. (Seum. ii. 10.)

Uime sin cha bhi feòil air bith air a fireanachadh . . . troimh oibrìh an lagha. (Rom. iii. 20.)

Cha-n 'eil firean ann, cha-n 'eil fiù a h-aoin. (Rom. iii. 10.)

M' “a shlighe féin” aig an duine *féin-fhìreanta*, thubhairt Dia,—

Is iomadh iad a their riumsa 's an là ud, a Thighearn', a Thighearn', nach d' rinn sinn faidh adaireachd a' d ainm-sa? . . . agus a 'd ainm-sa nach d' rinn sinn iomadh mìorbhuil? Agus an sin aichidh mise gu follaiseach dhoibh, cha b' aithne dhomh riamh sibh: imichibh uam, a luchd-deanamh na h-eucorach. (Math. vii. 22.)

M' “a shlighe féin” aig na *h-uile fear*, thubhairt Dia,—

Tha slighe ann a tha ceart ann an sealladh duine; ach is iad slighean a' bhàis a ciontach. (Gnath. xvi. 25.)

Tréigeadh an t-aingidh a shlighe, agus an duine eucorach a smuaintean: agus pilleadh e ris an Tighearn, agus nochdaidh e trècair dha agus ri ar Dia-ne, oir bheir e maithneas gu pailt. (Is. lv. 7.)

—Oir cha-n iad mo smuaintean-sa bhur smuaintean-sa, deir an Tighearna. Oir mar a tha na neamhan ar seach an talamh, mar sin tha mo shlighean-sa seach bhur slighean-sa, agus mo smuaintean-sa seach 'ur smuaintean-sa. (Is. lv. 8, 9.)

Seadh, oir 'n uair a chaidh iad uile

air seacharan, 'n uair a phill na h-uile duine g' a shlighe féin, leig an Tighearn air Aon neachar n-aingidheachd guléir. (Is. liii. 6.) An uair a bha an duine troimh a shlighe féin cailte, millte, air a sgriosadh gu siorruidh; an uair nach robh cabhar ann da, thug gairdean Dhé slainte leis. (Is. lxiii. 5.) Cha d' fhuair eadhon esan slighe ullamh, mar is minig a shaoil le daoineibh a gheibheadh iadsan. Cha b'urrainn da slighe 's am bith a ghabhail. B' eigin da an t-slighe ullachadh. Agus cia co iongantach 's a bha an t-slighe! "IS ANN MAR SIN A GHRADHAICH DIA AN SAOGHAL, GUN D' THUG E 'AON-GHIN MHIC, CHUM AGUS CIA AIR BITH A CHREIDEAS ANN NACH BASAICH E, ACH GUM BI A' BHEATHA MHAIREANNACH AIGE." (Eoin iii. 16.)

Agus cia dh' ionnsuidh am bheil CRIOSD 'n a shlighe? Do neamh? Is ann, is e sin a' chrìoch mu dheireadh. Ach roimh sin, is e an t-slighe air ais gu Dia. "Cha tig aon neach chum an athar ach tromham-sa. Is mise an t-Slighe." Rinn am peacadh an duine a dhealachadh o Dhia. Dh' fhàg "a shlighe" pheacach féin e ann an suidheachadh nach urrainn e dol suas air dhoigh 's am bith do Dhia a rìs,—far nach fhaigh e e ach 'n a "theine milteach." Ach dh' fhosgail AN FHIUL slighe nuadh agus bheò; slighe a' mhaitheanas agus na sìthe; slighe dol a steach, air am faod AN NEACH LEIS AN AILL tarruing dlù gun airgid agus luach.

Ach dh' fhaodadh Dia an t-slighe a dhealbhadh, agus dh' fhaodadh Iosa bàsachadh chum bhi 'n a shlighe, agus gidheadh dh' fhaodadh daoine, a bha

fad air seacharain, bhi gun amais air an t-slighe, no gun chluinntinn gu-n robh a leithid ann. Uime sin cha-n e mhàin gu-n d' thug Iosa, am Buachaill maith, a bheatha seachad air son nan caorach, agus tha e 'tighinn 'g an iarraidh cho maith ri 'g an tearnadh. Ciod e an t-eabar, agus an dorchadas peacaidh agus féin-fhireantachd troimh am bheil e 'dol an deigh nan caorach, *gus am faigh e iad.* (Luc. xv. 4.)

Tha sinn a' leughadh cuide dh' uairean mu dhaoinibh maithe, ann an Lunnun 'us eile, a tha 'dol a mach, oidhche an deigh oidhche, gus na sraidibh agus na cùlsraidibh chum an fheadhain a tha 'dol a dhìth a shaoradh. Is iongantach na nithean a tha aca ri innseadh mu na cuil agus na tuill dhubha air am bheil iad a' ruighinn. Is eagalach na chi iad de thoradh peacaidh, de fhulangas, mibheus, agus truaighe. Ach ciod e a chi iad làthair ris na th' aig a' Bhuachaill sgrìobhta air aon duilleig d' a leabhair cuimhne mu na caoraich! Tha an fheadhain thoisich cho maith ris an fheadhain mu dheireadh, air am faighinn air an ribeadh, air an truaillleadh, *cailte gu siorruidh*, mur *tearuinn Esan iad.*

Tha Iosa ag ràdh ris na h-uile neach a leughas an teachdaireachd so, "Is mise an t-Slighe, agus an Fhìrinn, agus a' Bheatha!" (Eoin xiv. 6.) "Is mise an t-Slighe." "Thigibh do 'm ionnsuidhse." "Leanaibh mise." "Mar so deir an Tighearn, Feuch tha mise 'cur roimhibh slighe na beatha agus slighe a' bhàis." Cò dhiubh a roghnaicheas sibh? Ciod a fheagras tu r' a ghlaodh? Cò dhiubh ris an gabh thu—*beatha*, no *bàs*?

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhi' cabhar anns na leabhran so a chraobhsgeoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhi, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

CEUD MHIOS A GHEAMHRAIDH, 1880.

AN SEANA CHEANNAICHE SUISEACH.

ANN am baile beag ann an Suiserland, faisg air cladh, bha ceannaiche siubhlach, gu maith aosda, 'n a shuidhe air cloich a' gabhail anail. Is e an duine ainmeil sin Dr. Malan a tha ag innseadh mar a leanas. Bha a phaca ri taobh a' cheannaiche, agus bha e a' cunntadh a chuid airgid 'n uair a bhruidhinn caraid air an robh Philip ris. "An d' rinn thu gu maith an diugh, a charaid?"—"Cha d' rinn; rinn mi dìreach mar a tha dualach

do dhuine aig nach 'eil comas no creideas."

Philip—Cò dhiubh b' fhearr leat saobhbreas a thaobh d' anama, no a thaobh do chuirp?

An ceannaiche (Gu solamach ach le h-iongantais)—Is fhearr leam slàinte m' anama na buannachd aimsireil air bith, oir bàsaichidh mo chorp, ach mairidh an t-anam gu bràth.

Philip—Bhitheadh tu toilichte mata, 'n am b' urrainn mise innseadh dhuibh

ciamar a dh' fhaodadh tu saoihbreas siorruidh fhaighinn do d' anam, gun ùine a chall?

An ceannaiche—Ciamar a 's urrainn thu?

Philip—Tha mi a' meas gur urrainn. Nu chuireas mise ann ad laimh ionmhas na slàinte, their thu fhéin gu-n d' fhuair mi dhuit saoihbreas mòr?

An ceannaiche—Their. Ach cha-n e ni beag mo shlàinte. Iarraidh i saothair mo bheatha uile chum a cosnadh: agus is e Dia 'us cha-n e duine a bheir seachad i.

Ar do Philip an seann duine fhaotain cho ciallach, thubhairt e gu-n d' thug Dia an tiodhlac ud do 'n t-saoghal o chionn fada, agus gu-n robh e ag iarraidh dhaoine a thighinn g^t a ghabhail. Thubhairt an ceannaiche nach buineadh esan do 'n bhaile bheag ud, ach gu-n robh e a' siubhal na tìre a reiceadh a chuid bathair. Thubhairt e an sin, “Is ann a dh' Eaglais na Roimhe mise.” An uair a fhreagair Philip cia b' e mar a bha sin “gu-n robh anam aige co dhiubh” sheall an seann duine ris 'us thubhairt e, “Tha sin agam, agus tha mi ri tuilleadh saothar m' a dhéighinn na tha thusa a' meas.”

Philip—Ciod e tha thu 'deanamh chum a chosnadh? Am bi do shaothair thairis a dh' aithghearr?

An ceannaiche—Cò a 's urrainn a ràdh fhad 's is beò e gu-m bheil a shaothair thairis? Cha-n fhiosrach mise, agus cha-n fhearr mi na càch.

Bha an seana cheannaiche fad a latha gus a nis a strì ri maitheanas agus slàinte shiorruidh a chosnadh le urnuidhean bidheanta, agus caitheamh-beatha modhail, an dòchas, 's a cheann mu dheireadh, gu-n gabhadh an Tighearn Iosa ris air sgàth a ghnìomharan, mar pheacach a rinn a dhìchioll. Chunnaic Philip gu-m b' e so bunait dòchais an t-seann duine; agus dh' fheadraich e dheth, “Nach 'eil fhios agad gu-n do bhàsaich an Tighearn Iosa Crìosd ann an àite a phobuill, agus mar sin gu-n d' fhuair e slàinte dhuinn? Cha-n urrainn do dhean-

adais, d' urnuidhean, d' ùmhlachd, d' fhéin-àicheamh uile maitheanas agus sìth a chosnadh dhuit. Buinidh e dhuinne aoibhneas a dheanamh anns gu-n do ghràdhaich Dia an saoghal air chor 'us gu-n d' thug e 'Aon-ghin Mhic chum 'us cia b' e a chreideas ann, nach bàsaich e, ach gu-m bi a' bheatha mhaireannach aige.”

Fhreagair an seann duine gu stolda, “Bu ghràdh iongantach e. Ach feumaidh sinne mòran a dheanamh mus ruig sinn air, agus mus fhaigh sinn na choisinn e air 'leithid a phrìs.”

Philip—Cha-n fhaod a bhi gu-m bheil thu a' saolsinn gu-m feum sinne na h-uile ni a dheanamh a rinn Crìosd? Cha-n 'eil thu a' meas gu-m feum sinn fulang mar a rinn esan, a bhi air ar dìteadh agus air ar ceusadh mar a bha e?

An ceannaiche—Oh, cha-n 'eil! Cha b' urrainn aon neach ach Mac Dhé ann ar nàduir fulang mar a rinn esan.

Philip—Ach carson an d' thug esan e fhéin seachad mar iobairt air a' chran-ceusaidh?

An ceannaiche—Tha fhios agam gur ann chum sinne a thearnadh o 'r peacaidhean.

Philip—Mata cha-n urrainn e bhi air agradh dhinne a bhi 'deanamh 's a bhi 'fulang a ris airson an aobhair cheudna. Is ann bhithheadh sin ag radh nach robh Mac Dhé comasach air an obair uile a dheanamh a ghabh e air. Tha thusa 'n ad sheann duine, agus tha e an dàmhair dhuit an ni a tha an so a thuigsinn. Smuainich agus tuig, oir tha do shonas siorruidh an ceangal ris. Feumaidh tu bhi air do thearnadh ann an rathad Dhé.

An ceannaiche—Ach ged a thug Crìosd seachad an iobairt mhòr sin airson peacaidh, tha fhios agad gu-m bheil e air earbsadh uainn gu-m fuiling sinu peanas fad ar beatha airson ar peacaidhean, agus gu-n dean sinn maitheanas ar peacaidh cinnteach le 'r deagh ghnìomharan.

Dh' innis Philip dha gur e tha o pheacach thighinn gu Crìosd air ball, agus a pheacadh a leigeadh airsan;

agus gu bheil sinn a' deanamh so le làn aithreachas airson ar peacaidhean uile. Tha sinn mar an ceudna 'n ar luchd-caithris an aghaidh peacaidh o sin a mach. Fhreagair an seann duine "gu-n robh sin gu maith coslach ri a bheachd;" agus mhuich Philip an fhirinn na 's fhaide.

Philip—Tha thu ceart ma 's e do bheachd gu-m buineadh dhuinn bhi làn broin airson oibheum a thoirt do charaid cho mòr, agus gur e ar dleasdanas a thoileachadh a ghnàth. Ach cha-n fhaod thu smuaineachadh gu bheil toilteanas anns an iarrtus so air bhi umhal, agus gur e sin an t-aobhar airson am faigh iad o Chrìosd toradh a bhàis.

An ceannaiche—Tha thu ag ràdh mar sin, gu-m bu chòir oibre maith a dheanamh, cha-n ann chum maitheanas peacaidh a chosnadh, ach mar chomharradh air ar buidheachas airson a' mhaith a fhuair sinn troimhe?

Philip—Tha; agus cuiream a' cheist ortsa, An i do bharail fhéin gu bheil mi ceart? Am bheil do chridhe 'dol leis a' bheachd?

An ceannaiche—Cha-n fhaca mise na nhean ud mar sin riamh roimhe. Tha mi a' tuigsinn ann an ceum aoibhneas na Deagh Naigheachd. Tha i 'sasuchadh mo chridhe agus 'toirt saorsa do 'm chogais.

Thubhairt Philip beagan fhocal mus d' fhàg e e chum an dearbhachd a leasachadh, agus an solus a mheudachadh, a thòisich air aite fhaighinn ann an anam an t-seann duine chairdich, thuigsich ud:—"Cuimhnich a ghnàth gu-n gabhar ri peacach air sgàth *na rinn Chrìosd*; is e so bonn tagraidh a' pheacaich an uair a theid e gu Dia—*Na rinn Chrìosd!* Agus cia beannaichte an toradh; oir tha e sgrìobhta ann an Eoin i. 12: 'A mheud 's a ghabh ris, thug e dhoibh cumbachd a bhi 'n an cloinn do Dhia.' Tha iad air ball dol stigh do theaghlach Dhé, agus tha iad air am meas 'n am mic 'us 'n an nighean-aibh do 'n Tighearn. (2 Cor. vi. 18.) An uair a ghabhas sinne ri Chrìosd gabhaidh Dia ruinne."

Cha-n 'eil sinn a' gabhail mòran iongantais ri mearachdaibh an duine neo-ionnsaichte ud. Ach iongantach 'us mar a tha e, tha e fìor, gu bheil iad lionmhor anns an tìr so a tha fo theagasg an t-soisgeil agus a tha aineolach air an fhìor shoisgeul. Gus am fosgail an Spiorad Naomh an cridhe, cha toir eòlas-cinn gu fìor aithne air an t-soisgeul. Tha an cridhe nàdurach a' sìor 'tuisleadh air starsnaich na h-Airce, agus tha e ag iarraidh ni nach 'eil cho simplidh ri soisgeul Dhé. Ach ann am Mata xi. 25, tha Chrìosd ag innseadh gu bheil rathad na saorsainn o gach trom uallach, rathad na réite ri Dia, cho simplidh 'us gu 'm faod "na naoidheana" a thuigsinn agus a leantuinn.

Chuala sibh mu Cholumbus a fhuair a mach America. Aon uair dh' iarr e air cuid, a bha 'n an suilibh féin ro eòlach, ubh a chuir air a cheann 'us toirt air seasamh. Cha b' urrainn iad. An sin ghabh e an t-ubh, 'us bhris e an t-slige agus sheas e air ball. "Dheanadh neach air bith sin!" ars' iadsan. "Seadh," ars' esa, "tha e simplidh gu leor aon uair 's gu bheil e deas; ach carson nach d' fhuair sibhse mach e?" Is ann mar sin a tha le foiseachadh ann an Chrìosd.

Faic, mata,—

I. Tha mòran 'n ar measg ann an tìr a' Bhiobuill, agus na Sàbaid 's am bheil sinn, a tha gu h-uaigneach a' meas ged is e Chrìosd a mhàin a thearnas gu-m feum ni éigin a bhi ann a tharruingeas e gu sin a dheanamh: feumaidh sinn tiodhlac a thoirt leinn! Direach mar a rinn Naaman, 'n uair a thug e leis deich talanna airgid, agus sé mìle bonn òir gu pàigheadh air a leigheas. (2 Rìgh v. 5.) Tha so 'n a mhearachd a tha mòr 'us coitcheionn. Agus gidheadh tha e air a ràdh gu-n toir Dia slàinte "gun airgiod 'us gun luach." (Is. lv. 1, 2.) Tha Fireantachd air a bhuileachadh air a' pheacach "nach dean obair," ach a tha toileach air earbsadh as an neach a rinn obair iomchuidh ann an àite pheacach.

(Rom. iv. 5.) Tha am peacach bhì 'socrachadh airsan air a mheas chum e bhì air a dheanamh fireanta.

Tha na dearbh fhocail "gu saor" agus "gràs," ("air ar fireanachadh gu saor," Rom. iii. 24.)—"an gràs slàinteil," (Titus ii. 11.)—"n am focail a dh' fhaodadh na h-uile smuain mu phàigheadh, roimhe no as a dhéigh, fhogradh air falbh. An d' fhuair no an d' iarr Crìosd nì riamh airson a bhì 'leigheas nau euslan? Nach d' rinn e uile "gu saor e le a ghràs?"

Am bheil e mi-chaoimhneil no micheart a ràdh gur e an t-aobhar sònraichte airson a' pheacaich bhì ag altrum a' bheachd so 'n a chridhe, gur leithsgeul dha e airson a bhì 'dearmad pilltinn ri Dia *air ball?* Tha e ag ràdh 'n a chridhe, "Is e mo rùn tighinn gu Crìosd, ach cha tig dìreach fhathast."

II. Agus tha cuid againn air am bheil iongantach ris nach 'eil 'ur rùintean, agus 'ur boidean comasach air a' bhuaidh thoirt duinn os cionn 'ur truailidheachd. Is ann a chionn 'us gu bheil sinn a' cur 'ur rùintean, 'ur geallaidhean, 'ur bòidean, agus 'ur n-ùrnuidhean ann an àite Crìosd. Tha am misgear a' faighinn buaidh troimh Crìosd a bhì cogadh air a shon; agus mar sin is éigin da a *thaic a leigeadh air Crìosd* chum buaidh fhaighinn. Leugh 1 Eoin v. 4: "Is i so a' bhuaidh, (sin ri radh an t-slighe chum buaidh,) a tha 'toirt buaidh air an t-saoghal, eadhon ar creidimhne."

Oh, cia mòr an t-eadar-dhealachadh eadar a bhì 'rùnachadh a ris agus a ris, agus a bhì air an làmh eile, 'g ad

thilgeadh féin air ball ann an gairdeanaibh a' ghràidh shiorruidh! Oh, a bhrathar, tha cumhachd iongantach ann am fuil Chrìosd, air a càramh ris an anam leis an Spiorad Naomh, cha-n ann a mhàin chum saoradh o chionta ach chum cridhe an neach a fhuair maitheanas a leaghadh gu gràdh blàth a bhì aige. Feuch ris air ball. "Tha gràs slainteil Dhé a' *teagasg dhuinn* gach midhiadhachd agus anamianna saoghailta àicheamh, agus ar beatha a chaitheadh gu stuama, gu cothromach, agus gu diadhaidh anns an t-saoghal so làthair, air dhuinn suil a bhì againn ris an dòchas bheannaichte sin, eadhon foillseachadh glòire an Dé mhòir, agus ar Slanuidhir Iosa Crìosd." (Titus ii. 11-13.) Tha an Spiorad Naomh aig dearbh uair a mhaitheanas a' seuladh a' mhaitheanas anns a' chridhe, ach aig an àm cheudna a' suidheachadh naomhachd anns a' chridhe ud a fhuair saorsa.

Sheinn Cennic, caraid Whitefield, a dh'fheuch ris an dà rathad, agus a fhuair gur i so bha ceart, mar a leanas:—

- " 'S i so an t-slighe a dh' iarr mi fad,
'S mi 'caoidh nach robh mi ruighinn oirre:
Mo bhron, 'us m' uallach iomadh là,
De 'n pheacadh nach robh mi an comas sgar.
" Mar 's dian 'n a aghaidh rinn mi stri,
Pheacaich 'us thuisil mi na 's mò;
Gus an cuala mi mo Shlànuidhear 'g ràdh,
Is mise an t-slighe, thig thus' an so!
" Aoibhneach a thig mi; 'Uain na gloire,
Mar tha mi ruigidh orm do ghràs;
Uamsa ach peacadh cha-n fhaigh thusa,
Uaitse cha-n fhaighear leamsa ach gràdh.
" Inneam an sin do pheacaich mhòr,
Mu 'n t-Slànuidhear's glòrmhor fhuair eadh
riamh,
Nochdam an fhuil o 'm faighear saors',
'G ràdh, Feuch an so an t-slighe gu Dia!"

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì 'cabhar anns na leabhranan so a chraobhs-gaoileadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o àm gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.

FEAR-TATHAICH MIOSAIL.

DARA MIOS A' GHEAMHRAIDH, 1880.

NA NITHEAN DEIREANNACH.

"Mu dheireadh."—GnÀth. v. 11.

LEIS AN URR. C. H. SPURGEON.

THEARUINN an lòchran so "MU DHEIREADH" o chunnart anns a' chùis ris am bheil briathran leabhar nan Gnàth-fhocal an so ag amharc. Shaoilinn gu 'm faodadh e bhì ceart cho feumail an àitibh eile, agus faodaidh sinn an fhìrinn a thuigsinn ann an iomadh suidheachadh, ma sheallas sinn riu anns an t-solus a bheir an lòchran iongantach so. Ma 's urrainn mise a chàramh ri cuide nithean an dingh, chithear iad 's an t-solus cheart.

Bithidh "Mu dheireadh" 'n a shlaid 'n am làimh leis am bean mi ri miotal feallsa, agus teichidh e, 'us chi thu nach e an t-òr a th' ann, agus beanaidh mi ri dath agus dreach o 'n taobh a muigh, agus tuigidh sibh ciod e a th'ann, seachad air na tha e 'gabbail air a bhì.

Tha mise 'g a mheas 'n a uair fhreagarraich airson an t-soluis so bhì air fhoillseachadh, 'n uair a thainig sinn gu deireadh na bliadhna, agus faisg air toiseach bliadhna eile. Seall-

aids sinn ris an aimsir 'chaidh seachad, agus an aimsir 'tha gu tighinn ann an solus an fhocail "Mu dheireadh." Gu-m b' ann a theagaisgeadh e dhuinn gliocas, agus coiseachd ann an eagall Dhé.

I. Tha am bàs ann "mu dheireadh." Ann an seadh is e *a' chuid* mu dheireadh de 'n bheatha so. Is e crìoch gach trioblaid a bhos, agus crìoch latha nan gràs. Is e crìoch latha a' pheacaidh mharbhtaich. Tha a' chraobh a' tuiteam aig àm ar bàis, agus cha tig duilleach tuilleadh oirre; tha an tigh air a ghlanadh as o 'n bhunait, agus cha togar ris e, ma 's e bunait peacaidh a bh' aige. Is e am bàs crìoch na beatha so. Agus is cinnteach dhuinn uile e! Bha iomadh comharradh againn air a chinnteas air a' bhliadhna so. Is e bliadhna a bhàsachaidh, 'us cha-n e bliadhna bhi beò a bh' ann, agus faodaidh iongantais bhi oirbh gu bheil sibh beò. Ghearradh sios cuid bu ghuirme na sinne. Sibhse 'tha abuich, am bheil sibh ullamh?

Nis ann an solus so uile, tha mi airson gu-n sealladh sibh ri peacaidhean marbhtach. Thig leam suas an staidhir gu do leabaidh-bàis féin, oir is ann an sin theagamh is fearr a lasas an lòchran dhuit. Seall ri gnìomharan a mheas thu mòra, agus as an d' rinn thu uail,—ciamar a sheallas iad *mu dheireadh*? Choisinn thu airgid; rinn thu gu luath e; rinn thu gu h-ealanta e. Nis tha thu a' bàsachadh, agus ciod e do bharail dhe sin uile? Am bheil e cho mòr 's a shaoil leat? Oh, mar a chathaich thu chum a ruighinn, agus fhuair thu e, 'us tha thu a' bàsachadh. Ciod e do bharail dheth a nis?

Seallamaid ri 'r gnìomharaibh féineal 's an t-solus ud. Their duine, "Is aithne dhomhsa airgid a thional," agus "is aithne dhomh a chumail cuideachd," ars' esa; agus their e le h-uail nach 'eil e cho gòrach 'us gu-n toir e seachad e aon chuid do Dhia no do 'n bhoehd. Nis, tha e an sin 'n a luidhe. An aithne dhuit a chumail nis? An toir thu leat e?

Tha thu air bruaich na h-aimhne; ciod e na bheir thu null dheth? 'Amadain! nach bu ghlice dhuit d' ionnhas a thasgadh air neamh far nach truail leomann no meirge! Thubhairt thu amadanais na daoinibh ud fhad 's a bha thu beò. Ciod e do bharail dhiubh nis gu bheil thu a' bàsachadh? Cò e an t-amadan,—an neach a chuir a chuid roimhe, no esan a thaisg an so i gu dealachadh rithe gu bràth?

Bu mhaith leam, mar an ceudna, a chairde ionmhuinn, gu-n sealladh sibh ri 'r féin-fhireantachd ann an solus a' bhàis. Bha sibh, ma 's a fìor, 'n 'ur sluagh maith, treibhdhireach, onorach, modhail, caomh, falaidh, 'us eile, agus tha 'ur dòchas uile á sin. Saoil sibh an giùlain e 'ur cudthrom aig àm a' bhàis? An uair a tha sibh slàn, faodaidh creidimh 's am bith 'ur gnothuch a dheanamh, ach iarraidh neach aig a' bhàs bunait na 's fearr na a' ghaineamh. Iarraidh sibh Carraig nan àl. Leigibh dhomhsa a ràdh mata, ann an solus là 'ur bàis, gu bheil na h-uile dòchas á ni eile ach fuil 'us fireantachd Chrìosd 'n a mhealladh mòr.

Agus, a chairde ionmhuinn, mar a nochdas mi an solus, leigibh dhomh fhoighneachd ciamar a sheallas am peacadh aig a bhàs? Tha e milis a nis, agus is eutrom leinn e, ag radh gur e ni beag a th' ann, mearachd na h-oige, ni mighlic a mhàin, agus mar sin sios; ach oh! ciamar a sheallas am peacadh aig uair a bhàis? Nach eagalach a' chuibbrionn, a bhi air ar druideadh a stigh le ar peacaidhean gu bràth, a bhi a' bàsachadh gun charaid mu 'n leabaidh a bheir solas, ach le cuimhne air na chaidh seachad chum eagal agus uamhunn a dhùsgadh!

Smuainich air sin; agus 'n uair a bhithas tu air do bhuaireadh le peacadh no le dòchas buannachd, amhairc ris,— "Mu dheireadh!" "Mu dheireadh!" Gu-n tugadh Dia thu gu breitheanas ceart.

II. Agus a nis pilleamaid gu dara taobh na lòchrain. Is e an dara ni mu, dheireadh BREITHEANAS. An deigh

bàis am breitheanas. An uair a bhàsaicheas sinn cha bhàsaich sinn. An uair a bhàsaicheas duine am bi e beò a ris? Bithidh, oir cha bhàsaich a spiorad. Tha sinn neobhàsmhor, na h-uile h-aon againn; agus an uair theid na rionnagan as, agus a bhitheas a' chruitheachd air a fillleadh suas, bithidh sinn beò fhathast, cho sìorruidh ri Dia féin. An uair a dh'fhàgas sinn an saoghal, tha e air innseadh dhuinn, an deigh a' bhàis gu bheil breitheanas. Cha-n 'eil e furasda bhì fa chomhar caithir-bhreitheanais barail an t-saoghail, agus binn an dàidh a chluinntinn; ach seasamh am fianuis caithir-bhreitheanais Dhé, agus a bhàirarditeadh leis-san! Gu-n gleidheadh Dia sinn o sin!

Amhairceamaid tiotadh beag air a' bhreitheanas ud. Leigibh dhomh sealltuinn air na rinn mi 's an t-solus aige. Bithidh na h-uile duine bha riamh air thalamh ann. Ciamar a thaitneas e rium gu-m bi m' uile ghuimharan air am foillseachadh an sin? Mo smuaintean—ciamar a chòrdus e rium iad bhì air an leughadh a mach? Agus na nithean a rinn mi 's an dorcha, ciamar a thig rium iad bhì air an deanamh follaiseach. Gidheadh innsear am fianuis na cruitheachd iad. Bithidh na h-uile creutair an sin. Ni na 's mò, bithidh ESAN ann an sin; agus ma dhiùlt mise a shlàinte, chi mi an sin ann an suidheachadh eile e. Ciamar bheir sibh aghaidh dha, sibhse a rinn tàire air? Sibhse a dh' àicheadh a dhiadhachd, ciamar a ghiùlain-eas sibh a soilleireachd? Dhiùlt sibh agus shaltair sibh air 'fhuil phriseil,—ciamar a ghiùlain-eas sibh cudthrom a ghàirdein mhòir? Agus bithidh Dia an sin, gu soilleir,—an Dia tha an so nis, eadhon air là deireannach na bliadhna so, a tha a' faicinn 'ur smuaintean agus a' leughadh 'ur n-inntinean aig an àm. Feuchaidh sibh ri bhì foilaichte uaithe,—ach bithidh an teine ud mu' d thimchioll 's na h-uile àite an teid thu, 'us loisgidh e thu, oir “tha ar Dia-ne 'na theine dian-loisgeach.” Tha teid thu as nait fhéin na 's mò na o Dhia. Gheibh thu e a

làthair leat mar d' anam. Is eigin gur goirt a bhitheas truaigh na muinntir a chluinneas an Dia-duine ag radh, “Imichibh nam, a shluagh mhallaichte, chum teine shiorruidh!” Gu-m b' ann bhitheadh sibh 'ruighinn air 'ur n-uile ghuimharan fhaicinn ann an solus là breitheanais.

III. Ach tha an treas taobh air mo lòchran,—soilleir, dealrach mar na rionnagan. Is e an treas aon de na “nithean deireannach” NEAMH,—cuibhrionn cuid dhinn, tha mi an dòchas. Bha sibh a' saothrachadh, a' saothrachadh gu cruaidh, agus a' cur follus dhìbh, agus ag ràdh, “Cha-n 'eil mo chuibhrionn taitneach. Oh, tha mi sgìth! Cha-n urrainn mi a ghiùlan.” Gabh misneach a charaid. Tha fois ann do 'n neach sgìth, tha fois shiorruidh aig muinntir shaorta an Tighearna; agus an uair a ruigeas tu neamh, cia beag 's a chi thu do shaothair uile, eadhon ged mhairleadh i tri fichead bliadhna's a deich. Agus bha iomadh call 'us crois agad; bha thu aon uair ann an cothrom crann-chuir, tha thu nis bochd. Bithidh agad ri dhòl dathigh an diugh gu tigh bochd agus bord gann. Ach a charaid ionmhuinn, cha bhì thu an sin fada. B' fhearr leam gu-n amhairceamaid air ar n-uile ghuimharan ann an solus neimh—is iad creid-mhich a tha mi a' ciallachadh. Agus a bhraithrean, 'us a pheathraichean ionmhuinn, ma 's urrainn sibh, anns an Sgoile-Shàbaid, no ann ar coimhead air daoinibh no ar bruidheann riu, neach air bith a thoirt gu glòire, meudaichidh sibh 'ur flaitheanas fhéin, agus nì sibh na 's sona e. Amhaireibh air 'ur n-aobhneas ann an solus neimh, agus cuiridh sibh dreach eile air.

IV. Tionndaidheamaid a nis gus a' cheathramh ni de na nitheibh deireannach, agus is e sin, amhairceamaid air nitheibh ann an solus na H-IFRINN. Thoir leat an so an lòchran ud. Tha duine òg an so ro shubhach. “Ho! ho!” seinnidh e, “cha-n 'eil ann an Crìosduidhean ach amadanau.” Tog suas mo sholus. Sin thu, gun Dia,

gun dòchas, le dorus mòr a' bhàis duine, agus glaiste gu bràth. Cò e an t-amadan nis? Dean gàireachd-nich a nis! Dean fanoid a nis! Airson beagan mionaidean de shubhachas reic thu a' bhìbhuantachd. Faic am fear ud 'n a amhghar. Rinn e airgid leis a' pheacadh, agus sin e agad. Choisinn e an saoghal uile agus chaill e 'anam féin. Ciamar tha e 'coimhead a nis? "Bheirinn deich mìle fichead punnd," arsa duine uasal Sasunnach air leabaidh a bhàis "do dhuine 's am bith a dhearbhas dhomhsa nach 'eil ifrionn ann." Ach ged bheireadh e deich mìle fichead saoghal cha ghabhadh sin dearbhadh, agus a nis tha fios aige air, gu truagh.

Agus ciamar a sheallas *michreidimh* ann an ifrinn? Cha-n 'eil anacreidmhidh an àite 's am bith ach air an talamh: cha-n 'eil iad air neamh 'us cha-n 'eil iad an ifrinn. Is iongantach an ni àicheamh air bith Dhé. Cha-n 'eil sin aig na deamhnaibh, oir tha na deamhnan "a' creidsinn agus a' criothnachadh." Agus tha cuid de chloinn an diabhuil a chaidh air thoiseach air an athair anns a' pheacadh; ach ciamar a sheallas e 'n nair bhitheas iad cailte gu siorruidh?

Agus, mo chàirdean ionmhuinn, tha smuain eile agam. Ciamar a sheallas *dàil* an uair a tha sibh an sin? Bha cuid agaibh ag éisdeachd ris an t-soisgeul o chionn fada. Dh' fhairich sibh a bhuaidh tric, ach thubhairt sibh riamh "A dh' aithghearr beag," "A dh' aithghearr beag." Fhuair sibh dùsgadh nair 'us uair, ach 's e bh' agaibh, "A màireach, a màireach." Shaoil leam an diugh 's a mhaduinn

gu-n deanainn leibh na rinn na teachdairean Romanach le Antiochus. Choinnich iad ris agus dh' fhoighnich iad dheth, co dhiubh 's e cogadh no sith bha uaithe. Thubhairt e gu-m faicheadh e; agus ghabh fear dhiubh a bhata, agus tharruing e sgrìob timchioll da far an do sheas e, ag ràdh, "Feumaidh tu freagairt mu 'n teid thu á sin. Ma theid thu as is e cogadh bhitheas ann. Nis, cogadh no sith?" Agus tharruinginnse sgrìob uaigneach timchioll ortsa aig an àm, agus theirinn riut, "Cò dhiubh bhitheas ann,—peacadh no naomhachd, thu féin no Crìosd? An e gràs, no an e naimhdeas bhitheas ann, an e neamh no an e ifrionn?" A luchd-éisdeachd, nach 'eil ni annaibh a tha ag innseadh dhuibh gu bheil sibh a' bàsachadh? Nis, o 'n tha saoghal ann ri thighinn, agus sibhse a' creidsinn sin, ciamar a 's urrainn sibh buntainn ris na nithibh sin gu faoin? Ciod e ris am bheil thu a' feitheamh, mo charaid? Airson cothrom eile? Nach 'eil Dia ag ràdh, "A nis an t-àm taitneach; a nis là na slàinte?" Oh, gu-n robh thu glic, agus gu-n smuainicheadh tu air do chrich dheireannaich, agus gu-n iarradh tu Dia! Thainig Iosa Crìosd do 'n t-saoghal a theàrnadh pheacach. Is e so an soisgeul, "An ti a chreideas cha dhitear e." Is e bhì 'creidsinnu bhì ag earbsadh. Oh gu-n robh gràs agaibh 'ur n-anam earbsadh ris an Tighearn Iosa Crìosd a nis agus gu bràth, agus an sin cha ruig sinn leas eagal a ghabhail as na briathraibh, "Mu DHEIREADH," no solus nan ceithir nithean deireannach, BAS 'US BREITH-EANAS, NEAMH 'US IFRIONN.

Tha e air iarraidh air na cairdibh leis am bu mhaith a bhì' cabhar anns na leabhranan so a chraobhsgeoilteadh, gun tugadh iad an tabhartas, ge b' air bith cho beag 's a dh' fhaodas e a bhì, do 'n mhuinntir leis am bheil iad air an toirt seachad doibh o am gu àm.

SCOTTISH "MONTHLY VISITOR" TRACT SOCIETY.
DEPOSITARY, JOHN HUME, 40 NORTH HANOVER STREET, EDINBURGH.